ਨਾਮਧਾਰੀ ਨਿਤਨੇਮ

-ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ-
ਸੰਮਤ ੧੯੮੦
੧੯੨੩ਈ.

Sri Satguru Jagjit Singh Ji E-library

Sri Satguru Jagjit Singh Ji E-library has been created with the approval and personal blessings of Sri Satguru Uday Singh Ji. You can easily access the wealth of teaching, learning and research materials on Sri Satguru Jagjit Singh Ji E-library online, which until now have only been available to a handful of scholars and researchers.

This new Sri Satguru Jagjit Singh Ji E-library allows school children, students, researchers and armchair scholars anywhere in the world at any time to study and learn from the original documents.

As well as opening access to our historical pieces of world heritage, digitisation ensures the long-term protection and conservation of these fragile treasures. This is a significant milestone in the development of the Sri Satguru Jagjit Singh Ji E-Library, but it is just a first step on a long road.

Please join with us in this remarkable transformation of the Library. You can share your books, magazines, pamphlets, photos, music, videos etc. This will ensure they are preserved for generations to come. Each item will be fully acknowledged.

To continue this work, we need your help

Your generous contribution and help will ensure that an ever-growing number of the Library's collections are conserved and digitised, and are made available to students, scholars, and readers the world over. The Sri Satguru Jagjit Singh Ji E-Library collection is growing day by day and some rare and priceless books/magazines/manuscripts and other items have already been digitised.

We would like to thank all the contributors who have kindly provided items from their collections. This is appreciated by us now and many readers in the future.

Contact Details

For further information - please contact

Email: NamdhariElibrary@gmail.com

੧ ਓ

ਨਾਮਧਾਰੀ ਨਿਤਨੇਮ ।

ਜਿਸ ਨੂੰ

ਨਾਮਧਾਰੀ ਟ੍ਰੈਕਟ ਸੁਸਾਇਟੀ (ਸ੍ਰੀਰਾਮਦਾਸ ਪੁਰਾ) ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਨਾਮਧਾਰੀ ਖਾਲਸਾਜੀ ਦੇ ਲਾਭ ਲਈ ਸ੍ਰੀਪੂਜਜ ਮਹਾਰਾਜ ਪ੍ਰਤਾਪਸਿੰਘਜੀ ਦੇ ਖਾਸ ਨਿਤਨਿਯਮ ਨਾਲ-

ਸੋਧਕੇ

"ਸ਼੍ਰੀਚੰਦ੍ਰ ਪ੍ਰੈਸ" ਅਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿਚ ਸ੍ਰੀ-ਸ੍ਵਾਮੀ ਸੰਤੋਸ਼ਾਨੰਦ ਜੀ ਮੈਨੇਜਰ ਤੇ ਪ੍ਰਿੰਟਰ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਨਾਲ ਛਪਾਯਾ ।

ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ੧੦੦੦

ਤਤਕਰਾ

ਨੰ:	ਵਿਸ਼ਯ	ਪੰਨਾ
(੧)	ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ	(ੳ)
(੨)	ਰਹਿਤ ਨਾਮਾ	( )
(੩)	ਜਪੁਜੀ ਸਾਹਿਬ	(੧)
(੪)	ਸ਼ਬਦ ਹਜ਼ਾਰੇ	(੩੩)
(੫)	ਜਾਪੁ ਸਾਹਿਬ	(੪੬)
(੬)	ਸ਼ਬਦ ਹਜ਼ਾਰੇ	(੮੪)
(੭)	ਰਹਿਰਾਸ ਸਾਹਿਬ	(੯੫)
(੮)	ਕੀਰਤਨ ਸੋਹਿਲਾ	(੨੩੪)
(੯)	ਅਨੰਦ ਸਾਹਿਬ	(੧੪੦)
(੧੦)	ਸੁਖਮਨੀ ਸਾਹਿਬ	(੧੬੭)
(੧੧)	ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ	(੩੧੬)
(੧੨)	ਛਕ ਛਤ ਆਸਾ ਮ: ੪	(੨੭੩)
(੧੩)	ਅਕਾਲ ਉਸਤਤਿ	(੩੮੬)
(੧੪)	ਚੰਡੀ ਚਰਿਤ੍ਰ ਦੂਜਾ	(੫੦੪)
(੧੫)	ਚੰਡੀ ਦੀ ਵਾਰ	(੫੮੧)
(੧੬)	ੴ ਗੁਰੂ ਦੇਤੀ	(੬੧੫)

ਹਵਨ ਦੀ ਬਾਣੀ

੧ ਓ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਹਾਇ ॥

ਪ੍ਰਸਤਾਵਨ

ਭਾਰਤ ਵਰਸ਼ ਨੂੰ ਏਸ ਗਲ ਦਾ ਭਾਢਾ ਮਾਣ ਹੈ ਕਿ ਏਸ ਉਤੇ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਦੇ ਆਰੰਭ ਤੋਂ ਹੀ ਵਡੇ੨ ਮਹਾਪੁਰਸ ਰਿਸ਼ੀ ਮੁਨੀ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬ੍ਰ ਸਾਧੂ ਮਹਾਤਮਾ ਜਨਮ ਲੈਕੇ ਧਰਮ ਪ੍ਰਚਾਰ ਤੇ ਅਧਰਮ ਪ੍ਰਹਾਰ ਕਰਦੇ ਚਲੇ ਆਏ ਹਨ, ਭਟਾਂ ਨੇ ਆਪਨੇ ਸ੍ਵੈਯਾ ਅੰਦਰ ਏਸੇ ਗਲ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਕਰਦਿਆਂ ਹੋਯਾਂ ਲਿਖ੍ਯਾ ਹੈ:—

"ਸਤਿਜੁਗ ਤੈਂ ਮਾਣਿਓ ਛਲਿਓ ਬਲ ਬਾਵਨ ਭਾਇਓ। ਤ੍ਰੇਤੈ ਤੈ ਮਾਣਿਓ ਰਾਮ ਰਘੁਵੰਸ ਕਹਾਇਓ। ਦੁਆਪਰ ਕ੍ਰਿਸਨ ਮੁਰਾਰਿ ਕੰਸ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਕੀਓ। ਉਗ੍ਰਸੈਨ ਕੋ ਰਾਜ ਅਭੈ ਭਗਤਹ ਜਨ ਦੀਓ। ਅਬ ਕਲ-ਜੁਗ ਪ੍ਰਮਾਣ ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਅਮਰ ਕਹਾਇਓ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਜ ਅਬਚੱਲ ਅਟੱਲ

ਆਦ ਪੁਰਖ ਫਰਮਾਇਓ ।"

ਅਜ ਤੋਂ ਕੋਈ ੪੫੦ ਸਾਡੇ ਚਾਰ ਸੌ ਸਾਲ ਪਹਿਲੇ ਏਸ ਭਾਰਤ ਵਰਸ਼ ਏਸ ਰਿਸ਼ੀ ਭੂਮੀਦੀ ਅਜੇਹ ਦੁਰਦਿਸ਼ਾ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ ਯਵਨ ਰਾਜ ਜੋਰਾਂ ਤੇ ਸੀ, ਹਿੰਦੂ ਡਾਢੇ ਸਤਾਏ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੀਆਂ ਬਹੂ ਬੇਟੀਆਂ ਦਿਨ ਦੀਵੀਂ ਯਵਨ ਲੋਕ ਖੋਹ ਲੈਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਕੋਈ ਫਰਿਆਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਸੁਣਦਾ ਸਗੋਂ ਇਨਸਾਫ ਦੀ ਵਾਗ ਡੋਰ ਕਾਜੀਆਂ ਦੇ ਹਥੋਂ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਾਬਤ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਲਿਖਦੇ ਹਨ:—

"ਕਾਜੀ ਹੋਏ ਰਿਸ਼ਵਤੀ
ਵਡੀ ਲੈਕੇ ਹਕ ਗੁਆਈ"

ਸਿੰਧ ਦੇ ਇਤਹਾਸ ਵਿਚ ਲਿਖਯਾ ਹੈ ਕਿ ਸਿੰਧ ਦੇ ਅਮੀਰ ਨੇ ਇਕ ਕਾਜੀ ਕੋਲੋਂ ਪੁਛਿਆ ਕਿ ਲੋਕ ਆਪ ਉਤੇ ਸ਼ਕੈਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਪ ਵਡੀ ਖਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਅਗੋਂ ਕਾਜੀ ਸਾਹਿਬ ਹੈਰਾਨ ਤੇ ਨਿਮੋਝਣੇ ਜੇਹੇ ਹੋਕੇ ਬੋਲੇ ਕਿ ਹਜੂਰ ਮੈਂ ਮੁੱਦਈ ਤੇ ਮੁਦਾਲੈ ਕੋਲੋਂ ਹੀ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ ਅਫਸੋਸ ਹੈ ਕਿ ਗੁਵਾਹ

ਕੋਲੋਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ, ਜਦ ਅਜੇਹੀ ਹਾਲਤ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੀ ਹੋਈ ਤਾਂ ਦੁਖੀ ਹੋਈ ਭੂਮੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਪ੍ਰਾਰਥਕ ਹੋਈ ਧਰਨੀ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਸੁਣਕੇ ਈਸ਼੍ਵਰ ਨੂੰ ਦਯਾ ਆਈ ਅਤੇ:—

"ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜਗ ਮਾਂਹ ਪਠਾਯਾ"

ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਦੇ ਦੁਖ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਆਪਨੇ ਮੁੜ ਧਰਮ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨਾ ਅਰੰਭ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਦਯਾ ਧਰਮ ਜਗ ਹਵਨ ਆਦਿ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਗੁਣਾ ਵਿਚ ਪ੍ਰਵਿਰਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ 'ਸਿਖ ਪੰਥ' ਰੂਪ ਮਨੋਹਰ ਬ੍ਰਿਛ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਲਾਈ ਆਪ ਦੇ ਪਿਛੋਂ ੮ ਗੁਰੂਆਂ ਨੇ ਏਸ ਬੂਟੇ ਨੂੰ ਏਸੇ ਸ਼ਕਲ ਵਿਚ ਕਾਇਮ ਰਖਣ ਲਈ ਬੜੇ ੨ ਯਤਨ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਏਸ ਦੀਆਂ ਜੜਾਂ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਸ਼ਾਹ ਰਗ ਦਾ ਖੂਨ ਪਾਕੇ ਸਿੰਚਯਾ, ਤਿਲਕ ਜੰਞੂ ਤੇ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਦੀ ਰਖਯਾ ਲਈ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ਦਿਲੀ ਵਿਚ ਜਾਕੇ ਸੀਸ ਦਿਤਾ ਪੰਥ ਦੀ ਵਾਗ ਡੋਰ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਹਥ ਆਈ ਆਪਨੇ

ਵਿਚਾਰ ਕੀਤੀ ਕਿ ਜੇ ਦੇਸ਼ਦੀ ਹਾਲਤ ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਹੀ ਤਾਂ ਬਦੇਸ਼ੀ ਲੋਕ ਏਸਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰ ਦੇਣਗੇ ਹਿੰਦੂ ਜਾਤੀ ਬਿਲਕੁਲ ਮੁਰਦਾ ਹੋ ਚੁਕੀ ਹੈ, ਜਾਤੀਅਤਾ (ਕੌਮੀਜਤ) ਇਸਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚੋਂ ਉਕੀ ਹੀ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਚੁਕੀ ਹੈ। ਸ੍ਵੈ ਅਭਿਮਾਨ, ਸ੍ਵੈ ਸਤਿਕਾਰ, ਨਿਜ ਗੌਰਵ, ਉਡ ਚੁਕੇ ਹਨ। ਏਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਏਸਦੀਆਂ ਬਹੂ ਬੇਟੀਆਂ ਦੀ ਬੇ ਇਜ਼ਤੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਧਰਮ ਮੰਦਰਾਂ ਨੂੰ ਗਿਰਾਕੇ ਮਿਟੀ ਵਿਚ ਮਿਲਾ ਦੇਣਾ ਆਦਿ ਅਪਮਾਨ ਯੋਗ ਕਾਰਜ ਹੁੰਦੇ ਦੇਖਕੇ ਭੀ ਏਸ ਦੇ ਕੰਨਾ ਤੇ ਜੂੰ ਤਕ ਨਹੀਂ ਸਰਕਦੀ। ਡਰਦਾਕੋਈਬੋਲਦਾਨਹੀਂ ਸੋ ਏਸ ਹਿੰਦੂ ਜਾਤੀ ਤੋਂ ਕੋਈ ਆਸ ਰਖਣੀ ਵਿਅਰਥ ਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਏਸ ਦੇ ਬਚਾ ਵਾਸਤੇ ਨਹੀਂ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਏਸ ਨੂੰ ਜੀ ਦਾਨ ਦੇਣ ਲਈ ਯਤਨ ਕਰਨਾ ਮੇਰਾ ਧਰਮ ਹੈ, ਸੋ ਆਪਨੇ ਬਹੁਤ ਸੋਚ ਵਿਚਾਰ ਅਤੇ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੀ ਹਾਲਤ ਅਨੁਭਵ ਕਰਕੇ ਧਰਮ ਰਖਯਾ ਵਾਸਤੇ ਹਿੰਦੂ ਜਾਤੀ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਵਖਰੀ ਕੌਮ ਰਚਨ ਦੀ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤੀ। ਅਰਥਾਤ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਜਿਸ ਬਿਰਛ
ਬ੍ਰਿਛ ਦੀ ਜੜ ਲਾਈ ਸੀ ਉਸ ਨੂੰ ਪਿਓਂਦ
ਕਰਕੇ ਅਗੇ ਨਾਲੋਂ ਵਧੀਕ ਸੁਹਾਵਣਾ ਹਰਾ
ਭਰਾ ਤੇ ਹਰਮਨ ਪਜ਼ਾਰਾ ਬਣਾਨਾ ਚਾਹਿਆ
ਏਹ ਸੋਚ ਆਪਨੇ ਸੰਮਤ ੧੭੫੬ ਬਿਕ੍ਰਮੀ
ਨੂੰ ਸਿਖ ਪੰਥ ਨੂੰ ਨਵੀਨ ਰੰਗਣ ਵਿਚ ਰੰਗ
ਦਿਤਾ। ਅਮ੍ਰਿਤ ਛਕਾਕੇ ਚਾਰ ਵਰਨ ਦੇ
ਏਕੋ ਭਾਈ ਬਨਾ ਇਕ ਦੂਜੇਤੋਂ ਅਤੇ ਖਾਸ
ਕਰਕੇ ਭਾਰਤਵਰਸ਼ਤੋਂ ਸਿਰਤਕ ਕਰਬਾਨ
ਕਰਨਦੀ ਤਾਕਤ ਭਰ ਦਿਤੀ ਭਾਵ ਹਿੰਦੂ
ਜਾਤੀ ਦੀ ਰਖਜਾ ਲਈ ਇਕ ਸ੍ਵੈਸੇਵਕ
ਦਲ (ਵਾਲੰਟੀਅਰ ਕੋਰ) ਕਾਇਮ ਕੀਤੀ,
ਅਤੇ ਦਸਿਆ ਕਿ ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਆਪਦਾ
ਕਰਤੱਬ, ਆਦ੍ਰਸ਼, ਲੱਖਸ਼, ਏਹੈ ਧਰਮ
ਚਲਾਵਨ ਸੰਤ ਉਬਾਰਨ, ਦੁਸ਼ਟ ਸਭਨ ਕੋ
ਮੂਲ ਉਖਾਰਨ, ਭਾਈ ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ ਜੀ
ਗੁਰੁਪ੍ਰਤਾਪ ਸੂਰਜ ਵਿਚ ਦਸਦੇ ਹਨ, ਕਿ
ਜੇ ਗੁਰੂਜੀ ਅਜੇਹਾਨਾਕਰਦੇਤਾਂ ਕੀ ਹੁੰਦਾ:—

ਕਬਿਤ ॥ ਛਾਇ ਜਾਤੀਏਕਤਾ ਅਨੇਕਤਾ
ਬਿਲਾਇ ਜਾਤੀ ਧਾਇ ਕੁਚਲਤਾ ਕਤੇਬਨ

ਕੁਠਾਨਕੀ। ਪਾਪਹੀ ਪ੍ਰਪੱਕਜਾਤੇਧਰਮਧਸੱਕ ਜਾਤੇ ਵਰਨ ਗਰੱਕ ਜਾਤੇ ਸਹਿਤ ਵਿਧਾਨਕੀ। ਦੇਵੀ ਦੇਵ ਦੇਹੁਰੇ ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ ਦੂਰ ਹੋਤੇ ਰੀਤ ਮਿਟ ਜਾਤੀ ਕਥਾ ਵੇਦ ਔਪੁਰਾਨ ਕੀ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਸੂਰ ਮੂਰਤੀ ਨਾਂ ਹੋਤੀ ਜੋ ਪੈ ਕਰਨਾਂ ਨਿਧਾਨ ਕੀ

ਪਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਾ ਆਏ ਹੀ ਏਹੋ ਵਾਸਤੇ ਸਨ, ਕਿ ਅਲੋਪ ਹੋਈਰ ਯਗ ਹਵਨ ਆਦ ਦੀ ਮ੍ਰਯਾਦਾ ਮੁੜ ਇਸ਼ ਥਿਤ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ, ਭਾਇਾ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਦਸਦੇ ਹਨ'ਕੂੜ ਕਪਟ ਸਭ ਛਪ ਗਿਆ ਸਭ ਸਚ ਵਰਤਾਰਾ ਫਿਰਯੱਗ ਹੋਮ ਠਹਿਰਾਇ ਕਰ ਨਿਜ ਧਰਮ ਸਵਾਰਾ ਏਸੇ ਗਲ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਭਾਈ ਹਰਨਾਂਮ ਸਿੰਘ ਜੋ ਉਪਦੇਸ਼ਕ ਚੀ: ਖਾ: ਦੀ: ਸਚੀ ਮੁਹੱਣਤ ਨਾਮ ਟ੍ਰੈਕਟ ਵਿਚ ਲਿਖਦੇ ਹਨ।

ਯੱਗ ਹੋਮ ਹੋਵਨਾਂ ਨਾ ਹਿੰਦ ਮੇਂ ਕੋਈ ਮੂਲ ਪਾਤਾ ਝੂਲਤੇ ਨਿਸਾਣ ਨਾਹੀ ਆਜ ਹਿੰਦਵਾਨ ਕੇ। ਕਹਿਤ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਏਸ ਮੇ ਨਾ ਝੂਠ ਜਾਨੋਂ ਤੀਰ ਜੋ ਨਾ ਛੂਟਤੇ

ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੁਆਨ ਕੇ।

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਆਪਣੇ ਹੁਸਤ ਕਵਿਲਾ ਨਾਲ ਲਿਖਦੇ ਹਨ:-

"ਧੂਪ ਦੀਪ ਤਿਲਕਾਦ ਸੁਗੰਧਾ ਪਹਪ ਲਲਤ ਕਰ ਲੀਏ। ਨਿਰਮਲ ਅੰਭੁ ਕਲਸ਼ ਕੰਚਨ ਭਰ ਪਾਕ ਸੁਬਿਧ ਬਿਧ ਕੀਏ।"

[ਸ੍ਰਬਲੋਹ ਗ੍ਰੰਥ ਧਿ: ੧ ਛੰਦ ੩੩੯]

ਅਤੇ ਏਸੇ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਧਿਆਇ ੨ ਛੰਦ ੬੦੨ ਵਿਚ ਲਿਖਾਯਾ ਹੈ:-

"ਧੂਪ ਦੀਪ ਸਵਾਰ ਆਰਤੀ ਕਰਤ ਪੂਜਾ ਚਾਰੁ ਸੁਰ। ਘਸਤ ਕੁੰਕਮ ਅਗਰ ਚੰਦਨ ਪੁਸਪ ਗੰਧ ਸੁਗੰਧ ਚਰ। ਨਈਵੇਦ ਨਾਨਾਂ ਭਾਂਤ ਬਿੰਜਨਬਿਬਿਧਮੇਵੇਜਾਤ ਤਰੁ। ਅਨੇਕ ਕੁਸ਼ਮ ਸੁਗੰਧ ਨਾਨਾਂ ਭਾਂਤ ਪਰਮਲ ਪਰਸ ਪੁਰ।"

ਏਹੋ ਕਾਰਨ ਸੀ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਹਵਨਦੇ ਨਾਲ ਅਜੇਹੀ ਪ੍ਰੀਤ ਸੀ ਕਿ ਆਪਨੇ ਸਵਾ ਲਖ ਦਮੜੇ ਦੀ ਸਮਗ੍ਰੀ ਅਕੱਤ੍ਰ ਕਰਕੇ ਨੈਨਾ ਦੇਵੀ ਦੇ ਮੰਦਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸ੍ਵਯੰ ਹਮਨ ਕੀਤਾ। ਦੇਖੋ ਪੰਥ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਰਚਿਤ

ਗਜ਼ਾਨੀ ਗਜ਼ਾਨ ਸਿੰਘ ਐਡੀਸ਼ਨ ੧ ਧਿਆਇ ੧੪ ਪੰਨਾ ੧੫੧।

"ਲਗਨ ਸਗਨ ਸਭ ਸੋਧ
ਹਵਨ ਗੁਰੁ ਲਗੇ ਕਰਨ ਤਬ।"

ਉਪ੍ਰੋਕਤ ਗਜ਼ਾਨੀ ਜੀ ਆਪਨੀ ਤ੍ਵਾਰੀਖ ਖਾਲਸਾ ਹਿਸਾ ੧ ਪੰਨਾ ੧੮੦ ਉਰਦੂ ਵਿਚ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਕਿ "ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਦੇਵੀ ਤਾਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਹਾਂ ਹਵਨ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਫੈਦੇ ਹਨ ਜੇਹਾ ਕਿ—

(੧) ਪ੍ਰਜਾ ਦੀ ਬ੍ਰਿਧੀ। ੨. ਬਰਖਾ ਦਾ ਹੋਣਾ। ੩. ਬੀਮਾਰੀਦਾ ਦੂਰ ਹੋਣਾ। ੪ਵਾਯੂ ਦੀ ਸ਼ੁਧੀ। ੫. ਵਿਦ੍ਯਾ ਉੱਨਤੀ। ੬. ਨੇਕ ਨਾਮੀ। ੭. ਵਿਜੈਤਾ ਆਦਿਕ।

ਸੂਰਜਪ੍ਰਕਾਸ਼ਵਿਚ ਭਾਈ ਸੰਤੋਖਸਿੰਘਜੀ ਲਿਖਦੇ ਹਨ:—

"ਬੀਚ ਹੁ ਤਾਸਨ ਕੀਨ ਪ੍ਰਕਾਸਨ।
ਪਾਵਤ ਸਰਪੀ ਕਰਤ ਉਪਾਸਨ।"

ਪੁਨਾ— ਧਾਰ ਸ਼ਰੋਜ ਬਿਖੇ ਸਰਤਾ ਮਦ
ਪਾਵਤ ਪਾਵਕ ਜੋਤ ਅਭੰਗਾ।

ਪੁਨਾ—ਬੈਠਿਯੋ ਨਿਕਟ ਬਿਪਰ ਵਰ ਗੁਰਕੇ।

ਉਚਰੈ ਤਬੈ ਮਨੋਹਰ ਉਰਕੇ ।
ਦਿਜ ਜੀ ਸੇਜ ਲਿਖਾ ਬੈਸਾਰੀ ।
ਹਵਨ ਕਰਨ ਦੀ ਆਹੁਤ ਧਾਰੀ ।
ਕੇਸ਼ੋ ਦਾਸ ਬਿਚਾਰੀ ਤਬੈ ।
ਜਿਤਕ ਪ੍ਰਮਾਨ ਅਹੂਤੀ ਸਬੈ ।
ਤਿਨ ਅਨੁਸਾਰ ਧਰਿਤ ਜਲ ਤਿਲੈ ।
ਤੰਦੁਲ ਮੇਵਾ ਖੰਡ ਸੋ ਮਿਲੈ ।
ਪਿਸਤਾ ਗਰੀ ਬਦਾਮ ਸਪਾਰੀ ।
ਖਾਰਕ ਖੋਪਾ ਦਾਂਖ ਸੁਧਾਰੀ ।
ਧੂਪ ਧੁਖਾਵਨ ਕੇ ਹਿੰਤ ਘਨੀ ।
ਅਨਿਕ ਸੁਗੰਧੈ ਚੰਦਨ ਸਨੀ ।
ਸੀਸੇ ਭਰੇ ਗੁਲਾਬ ਸਕੇਰੇ ।
ਅਪਰ ਗੰਧ ਘਨਸਾਰ ਘਨੇਰੇ ।

ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਭੀ ਲਿਖਯਾ ਹੈ ਕਿ:—

"ਤਿਤ ਘਿਉ ਹੋਮ ਜਗ ਸਦਾ ਪੂਜਾ ਪਾ-ਇਆ ਕਾਰਜ ਸੋਹੈ ॥"

ਉਪਰੋਕਤ ਪ੍ਰਸਾਣਾਂ ਤੋਂ ਸਾਫ ਸਿਧ ਹੈ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਅਵਤਾਰ ਹੀ ਯੱਗ ਹਵਨ ਦੇ ਕਾਇਮ ਰਖਨ ਵਾਸਤੇ ਹੋਯਾ

ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਨੇ ਏਸਦੀ ਨਾਂ ਸਿਰਫ ਰੱਖਿਆ
ਹੀ ਕੀਤੀ ਸਗੋਂ ਆਪ ਆਦ੍ਰਸ਼ ਰੂਪ ਬਣਾਕੇ
ਆਪਣੇ ਸ੍ਰਦਾਲੂ ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ ਜਾਚ ਦਸੀ, ਜਿਸ
ਸੁਬੰਧੀ ਸਿਖ-ਧ੍ਰਮ ਦੇ ਪੁਸਤਕਾਂਵਿਚੋਂ ਅਨੇਕ
ਪ੍ਰਮਾਣ ਮਿਲ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਵਿਸਥਾਰ ਦੇ
ਭੈ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਲਿਖੇ ਜਾ ਸਕਦੇ।

ਤਾਂ ਤੇ ਜਿਤਨਾਂ ਚਿਰ ਤਾਂ ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਦੇ ਏਸ ਉਪ੍ਰੋਕਤ ਸਿਧਾਂਤ ਉਪਰ ਚਲਦੇ ਰਹੇ
ਉਤਨਾਂ ਚਿਰ ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਦੀ ਦਿਨ ਦੂਣੀ
ਤੇ ਰਾਤ ਚੌਗਣੀ ਉਨਤੀ ਹੁੰਦੀ ਰਹੀ, ਪਰ ਜਦ
ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਨੂੰ ਰਾਜ ਭਾਗ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ।
ਅਤੇ ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਦਾ ਧਾਰਮਿਕ ਆਗੂ ਕੋਈ
ਰਿਹਾ ਨਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਉਦੇਸ਼ "ਧ੍ਰਮ
ਚਲਾਵਨ ਸੰਤ ਉਬਾਰਨ" ਦਾ ਅਸੂਲ ਨਾਂ
ਕੇਵਲ ਭੁਲ ਹੀ ਬੈਠਾ ਸਗੋਂ ਆਪ ਸੰਤਾਂ ਨੂੰ
ਦੁਖ ਦੇਣਾ ਆਰੰਭ ਕੀਤਾ ਖਾਲਸਈ ਫੌਜਾਂ ਨੇ
ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੌਰੰਗਾ ਵਾਦੀਆ ਨੂੰ
ਜੋ ਇਕ ਮਹਾਂ ਪੁਰਸ਼ ਭਜਨ ਬਾਨੀ ਕਰਨ
ਵਾਲੇ ਪੂਰਨ ਬੀਤਰਾਗ ਸਨ। ਤੋਪਾਂ ਨਾਲ
ਭਜਨ ਕਰਦਿਆਂ ਹੋਯਾ ਨੂੰ ਉਡਾਕੇ ਬੜੇ

ਮਾਨ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਵੀਰਸਿੰਘ ਜੇਹੇ ਅਸਾਂ ਮਾਰ ਦਿਤੇ ਨਹੀਂ ਛਡਣਾ ਸਾਧ ਤੇ ਸੰਤ ਮੀਆਂ। ਦੇਖੋ ਸ਼ਾਹਮਹੰਮਦ। ਖਾਲਸਾ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਤੋਂ ਭ੍ਰਸ਼ਟ ਹੋ ਗਿਆ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਸੁਖ ਵਰਤਾਨ ਦੀ ਥਾਂਉ ਦੁਖ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਨ ਬੈਠਾ ਸਾਰੇ ਪੰਜਾਬ ਵਿਚ ਬੁਰਛਿਆਂ ਦਾ ਜ਼ੋਰ ਵਧ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਦਿਨ ਦਿਹਾੜੇ ਲੁਟਮਾਰ ਹੋਨ ਲਗ ਪਈ ਸਿਖਾਂਸ਼ਾਹੀ ਵੀ ਨਾਦ੍ਰਸ਼ਾਹੀ ਵਾਂਗ ਬਦਨਾਮ ਹੋ ਗਈ।

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤੋਂ ਪਸਚਾਤ ਬਾਬੇ ਬੰਦੇ ਦੇ ਸਮੇਤਕ ਤਾਂ ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਆਪਣੇ ਧਾਰਮਿਕ ਅਸੂਲਾਂ ਯਗ ਹਵਨ ਆਦਿ ਨੂੰ ਠੀਕ ਪਾਲਦੇ ਰਹੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਾਬਤ ਗਜਾਨੀ ਗਜਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਐਂਦ ਲਿਖਦੇ ਹਨ:—

ਕਬਿਤ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਦਸਮੇਸੈ ਬੰਦੇ ਪ੍ਰਯੰਤ ਬੇਅੰਤ ਸਿੰਘ ਥੀਏ ਜੋਊ ਸੋਊ ਚਾਲ ਐਸਥੇ ਚਲੇ। ਤਨ ਮਨ ਧਨ ਤਿਨੈਂ ਅਰਪੈਥੇ ਗੁਰੂ ਹਿਤ ਰਾਖਬੇ ਕੋ ਹਿੰਦ ਜਿੰਦ ਦੈਨ ਚਾਹੈਥੇ ਭਲੇ। ਲੋਭਰਾਜ ਸਾਜਕਾ ਬਿਆਪਿਓ ਦਰਾਜ

ਤਿਨੈਂ ਸਮਰੈਂ ਪੈ ਕਮਰੈਂ ਕਸੀਬੀ ਅਮਰੈਵਲੇ । ਜਤ, ਸਤ, ਤਪ, ਜਪ, ਤੋਖਧਾਰੀ, ਉਪ-ਕਾਰੀ, ਪਾਰੀ, ਗੁਰੁਸਿਖੀ, ਵਾਰੀ ਭਾਰੀ ਸਹਿ ਕੈਕਲੇ ॥ ੧੩ ॥

ਪਰਤੀਆ ਮਾਤਧੀਆ ਭਗਨੀ ਲਖੀਆ ਕਰੈਬੀਆ ਬਿਤਹੇਰ ਕੀਆਹੀਆ ਨਾਂ ਚੁਰਾ-ਨੈਤੇ । ਪਾਰਤੈ ਪ੍ਰਨ ਸੁਨਾਗਤੈ ਸਿਦੀਵ ਵਿਢ ਹਰਨ ਅਰਨ ਵਿਗ ਮਰਨ ਪਛਾਨੇਬੇ । ਰਾਖਤੇ ਭ੍ਰੋਸਾ ਪੂਰਾ ਗੁਰੂ ਕਰਤਾਰ ਪਰ ਨਿਜ ਕਰਨੀ ਕੋ ਨੀਕੋ ਨਾਂ ਹੰਕਾਰ ਨਾਨੇਬੇ । ਨਾਮ ਕੇ ਜੱਪਯਾ ਦੇਗ ਤੇਗ ਕੇ ਚੱਲਯਾਂ ਹਰ ਗਯਾਨ ਦਾਨ ਦੱਯਾਸਿੰਘ ਛਾਨੇ ਨਾਂ ਮਰਾਨੇਬੇ ॥ ੧੪ ॥

ਬਸਤ੍ਰ ਬੋਰ ਭੂਰ ਸਸਤ੍ਰਧਾਰੀ ਸੂਰ ਬਖਤ੍ਰ ਅੰਗ ਜੰਗ ਵਖਤ ਨੂ ਧਾਰਤੇ । ਸੂਦੇ ਦਾੜ੍ਹੇ ਮੁਛ ਅੱਛ ਦਸਤਾਰੇ ਮ੍ਰਿਤ ਸੂੱਛ ਕਟ ਪ੍ਰਤੱਛ ਕੱਛ ਪੱਟ ਦਿੜ੍ਹ ਧਾਰਤੇ । ਅੰਗ ਰਖੀ ਗਰ ਭੂਰੇ ਗਲਤੀ ਕਮਰ ਕਸੈ ਨਾਦਰੈ ਮਰਗੇਸ਼ ਖਸ ਚਾਦ੍ਰੈਂ ਕੀ ਧਾਰਤੇ । ਅੰਬਰੀ ਪਿਕੰਬਰੀ ਅਜੀਵਾਹਾ ਰਖਤ ਓਢ ਕੰਬਰੀ ਸੇਪੰਬਰੀ ਕੀ ਛਬ ਛੀਨ ਡਾਰਤੇ ॥ ੧੫ ॥

ਕੀਰਤਨ ਕਥਾ ਪਾਠ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਕੇ ਥਾਟ ਜੋੜ ਮੇਲ ਠਾਟ ਗ੍ਰਾਠ ਕਾਟ ਮੇਲ ਠਾਨੀਤੇ। ਹੋਮ ਯੱਗ ਕਰਵਾਤੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਬਟਵਾਤੇ ਰੌਣਕਰ ਖਾਤੇ ਗਾਤੇ ਸ਼ਬਦ ਜੁਬਾ-ਨੀਥੇ। ਦੇਤੇ ਜੋ ਕਿਸਾਨ ਆਨ ਲੇਤੇ ਸਿੰਘ ਮੋਦਮਾਨ ਬੇਤੇ ਬ੍ਰਹ ਗਜ਼ਾਨ ਤੈ ਉਪਾਸਕ ਮਹਾਨੀਥੇ। ਦਾਨੀ ਥੇ ਇਮਾਨੀ ਥੇ ਗੁਮਾਨੀ ਬੀਰ ਮਾਨੀ ਥੇ ਸੁਦੇਵਗਨ ਸਾਨੀ ਥੇ ਬਦੇਹੀ ਸਮਗਜ਼ਾਨੀ ਥੇ।

ਦੇਖੋ ਪੰਥ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਐਡੀਸਨ ਪਹਿਲੀ ਪੰਨਾ ੯੧੭ ਅਧਿਆਇ ੭੨ ॥

ਉਪ੍ਰੋਕਤ ਲਿਖੇ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਕੇ ਪਤਾ ਲਗ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੁਰਾਣੇ ਸਿੰਘ ਕਿਤਨੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਅਤੇ ਸ਼ੁਧ ਅਚਾਰ ਵਾਲੇ ਭਜਨੀਕ ਗਜ਼ਾਨੀ ਯੱਗ ਹੋਮ ਕਰਨ ਦੇ ਪਜਾਰੇ ਸਨ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਅਜੇਹੇ ਮਹਾ ਪੁਰਸ਼ ਏਸ ਅਸਾਰ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਚਲ ਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਖਾਲਸਾ ਬਾਰਾਂ ਮਿਸਲਾਂ ਵਿਚ ਵੰਡਿਆ ਗਿਆ ਪਰਸਪਰ ਪ੍ਰੇਮ (ਇਤਫਾਕ) ਖੰਭ ਲਾਕੇ ਉਡਰਾਏ, ਹੁਰੁ

ਸਿਖੀਦੀ ਰੀਤ ਭੁਲ ਬੈਠੇ, ਚੱਪਾ ੨ ਜ਼ਮੀਨ ਤੇ ਲਹੂ ਡੋਲਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਖਾਲਸਾ ਸਲਤਨਤ ਆਪਸ ਦੀ ਫੁਟ ਦੇ ਕਾਰਨ ਤਬਾਹ ਕਰ ਬੈਠੇ ਸਿਖਰਾਜ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਬਿਦੇਸ਼ੀ ਗਵਰਨਮੈਂਟ ਨੇ ਆ ਡੇਰੇ ਗਡੇ, ਗਜਾਨੀ ਗਜਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਉਸ ਸਮੇ ਦੀ ਸਿਖੀ ਦਾ ਫੋਟੋ ਇਸਤਰਾਂ ਖਿਚਦੇ ਹਨ :—

ਕਬਿੱਤ॥ ਔਰੇਂ ਰੀਤ ਔਰੇਂ ਮੀਤ ਔਰੇਂ ਪਤੀਤ, ਪ੍ਰੀਤ ਖਾਨ ਪਹਿਰਾਨ ਗਜਾਨਮਾਨ ਔਰੈਂ ਜਨ ਕੈ। ਡਾਰੇ ਦਸਤਾਰੇ ਸਾਫੇ ਭਾਰੇ ਹੈਂ ਸੰਭਾਰੇ ਆਛੇਂ ਕੱਛੈਂ ਤਜਗਏ ਧੋਤੀ ਸੁਥੂ ਤੰਗ ਤਨਕੈ। ਧਾਰੇ ਹੈਂ ਗਰਾਰੇ ਤੰਬੇ ਹਮਤ ਅਧਿਕ ਲੰਬੇ ਜਨੈਂ ਦੇਖ ਸਿਖੀ ਗਊ ਕੰਬੈ ਤੁਰਕ ਗਨਕੈ। ਸਿਖੀ ਦਸਮੇਸ਼ ਕੀ ਸੁਕੀ ਅਪਰ ਦੇਸ ਕੀ ਅਸਿਖੀ ਪਰੀ ਪੇਸ਼ਗੀ ਛਿਨਾਰ ਬਨ ਠਨਕੈ॥

ਏਕੀ ਬਾਰ ਪਾਰੈਂ ਓਚੇਂ ਨਾਕ ਨੋਚੈਂ ਮੋਚਨੇ ਲੈ ਕੋਈ ਖੋਂਚੈਂ ਲਤਨ ਕੋ ਸੋਚੈ ਨਾਂ ਲਿਖਾਇ ਹੈ। ਕੋਉ ਦਾੜ੍ਹੇ ਹੀ ਉਖਾ

ਮੂਛੇਂ ਪਾੜੈ ਬ੍ਰਾਹਮਨ ਜਿਉਂ ਪੂਛੈਂ ਸੇਤ ਛਾਡੇ ਕੋਊ ਸਾੜੈ ਦਵਾ ਲਗਾਇਹੈਂ । ਬਗਲੇਂ ਉਪਾਰੈਂ ਕੋਊ ਭੌਹੇਂ ਸੌਹੇਂ ਕੀ ਉਖਾਰੈਂ ਨਾਸਿਕਾ ਕੋ ਫਾਰੈਂ ਹਾਥ ਮਾਥ ਪੈ ਚਲਾਇ ਹੈ। ਸਿਖਨ ਕੇ ਪੂਤ ਮਜਬੂਤ ਸਿੰਘ ਨਾਮਵਾਰੇ ਹਾਇ ਵੇ ਕਸਾਈ ਰਹੇ ਸਿਖੀ ਗਊ ਘਾਇ ਹੈ॥

ਯਥਾ:-"ਨਿਜ ਤਿਯ ਤਜ ਕੁਲਟਾ ਬਿਭਚਾਰਨ ਮੁੰਡਿਓ ਸੰਗ ਰਮੈ ਹੈਂ ਜੇ। ਤਿਨ ਕੇ ਸੰਗੀ ਭਾਦ ਫਿਰੰਗੀ ਬਹੁਤ ਨਮੂਦ ਥਵੇਂ ਹੈਂ ਜੇ॥ ।ਸੰਘ ਸੁਨਹਰੀ ਕਬਜੇ ਵਾਰੇ। ਤਿਨੈ ਮਸਖਰੀ ਲੋਗ ਕਰੈ। ਸਰਮਹਿਆਉ ਸਕਰਮ ਸਰਮ ਤਜ ਪੈ ਕੁਕਰਮ ਮੈ ਸੋਊ ਪਰੈ॥" ਵੇਖੋ ਪੰਥਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਐਡੀਸ਼ਨਪਹਿਲੀ ਅਧਜਾਯ ੭੨ ਪੰਨਾ ੯੧੭ ਤੋਂ ੯੪੮, ਤਕ।

ਜਦੋਂ ਸਿਖ ਪੰਥ ਦੀ ਏਹ ਹਾਲਤਹੋਗਈ ਅਤੇ ਬੇਸੁਮਾਰ ਪਾਪ ਅਤੇ ਉਪਦ੍ਰਵ ਹੋਣ, ਲਗ ਪਏ ਅਤੇ ਸਿਖ ਫੁਲਵਾੜੀ ਨਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਰਝਾਹੀ ਗਈ ਸਗੋਂ ਮਨਮਤ ਰੂਪ ਖਿਜ਼ਾਂ ਨੇ ਤਬਾਹ ਕਰ ਛਡੀ ਗੁਰੂਗੰਥ ਸਾਹਿਬਜੀ

ਅਲਮਾਰੀ ਵਿਚ ਪਿਆਂਨੂੰ ਉਲੀ ਲਗਗਈ
ਗੁਰਬਾਨੀ ਪੜ੍ਹਨੀ ਲੋਕ ਉਕਾਹੀ ਛਡ ਬੈਠੇ
ਏਸ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਇਕ ਕਵੀ ਨੇ ਇਸਤਰਾਂ
ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਹੈ:-

"ਗੁਰੂ ਦਸਮੇਸ ਜੀ ਦੇ ਪਿਛੋਂ ਜਦ
ਖਾਲਸੇ ਨੇ ਛਡ ਦਿਤਾ ਰਾਹ ਤੇ ਕੁਰਾਹ ਆਨ
ਮਲਿਆ। ਬੁਰਛਿਆ ਨੇ ਲੁਟ ਮਾਰ ਦੇਸ਼
ਵਿਚ ਖੂਬ ਕੀਤੀ ਨਿਰਬਲਾਂ ਨਿਰਦੋਸ਼ਿਆਂ
ਗ੍ਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਦਬਲਿਆ। ਅਤ ਦਾ ਤੇ ਰੱਬ ਦਾ
ਹੈ ਵੈਰ ਮਸ਼ਹੂਰ ਧੁਰੋਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਏਨਾ
ਦਾ ਭੀ ਤਖਤਾ ਉਥਲਿਆ। ਫੇਰ ਕਲਯੁਗ
ਵਿਚ ਸਤਿਜੁਗ ਲਾਨ ਲਈ ਓਸੇ ਜੋਤ ਨਿਜ
ਰੂਪ **ਰਾਮ ਸਿੰਘ** ਘਲਿਆ।

ਸਿਖ ਰਾਜ ਦਾ ਅੰਤ ਹੋਆ ਅਤੇ ਫੇਰ
ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੇ ਗਊ ਗ੍ਰੀਬ ਦੀ ਪੁਕਾਰ
ਸੁਣਕੇ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਭਾਰਤ
ਦੇ ਦੁਖ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਸੰਮਤ
੧੮੭੨ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਤਿਥ ਮਾਘ ਸੁਦੀ ਪੰਚਮੀ
ਵਾਲੀ ਰਾਤ ਦਿਨ ਵੀਰਵਾਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ

ਭੈਣੀ ਨਾਮੀ ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਅਵਤਾਰ ਲੈਕੇ ਮੁੜ
ਗੁਰ ਸਿਖ ਫੁਲਵਾੜੀ ਨੂੰ ਸੁਰਜੀਤ ਕੀਤਾ
ਆਪਜੀਬਾਬਤ"ਬੀਰਅਖਬਾਰ"੧੩ਅਪ੍ਰੈਲ
੧੯੧੪ ਦੇ ਵਿਸਾਖੀ ਦੇ ਖਾਲਸਾ ਨਬ੍ਰ ਵਿਚ
ਏਸ ਤਰਾਂ ਲਿਖਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਸਿਰ ਲੇਖ ਹੈ

"ਸ੍ਰੀਮਾਨ ਬਾਬਾ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ" ਏਨਾਂ
ਨੇ ਗੁਰਮਤ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਓਦੋਂ ਕੀਤਾ ਜਦਿ
ਖਾਲਸਾ ਮਿਲਗੋਬਾ ਹੋਕੇ ਗੁਰਮਤ ਤੋਂ
ਅਗਿਆਤ ਹੋ ਚੁਕਾ ਸੀ ਏਨਾਂ ਨੇ ਜਾਤ ਪਾਤ
ਦੇ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਓਦੋਂ ਉਡਾਯਾ ਜਦ ਖਾਲਸਾ
ਫਿਰ ਅਨਮਤੀ ਬ੍ਰਾਦ੍ਰੀ ਵਿਚ ਹਜਮ ਹੋ ਚੁਕਾ
ਸੀ ਏਨਾਂ ਨੇ ਓਦੋਂ ਜਾਤ ਪਾਤ ਦੇ ਬੰਦਨ
ਤੁੜਾਕੇ ਅਨੰਦ ਕਰਾਏ ਜਦ ਖਾਲਸੇ ਦੇ
ਦਿਲ ਵਿਚ ਫਿਰ ਉਚ ਤੇ ਨੀਚਤਾਈ ਨੇਆਂ
ਡੇਰਾ ਜਮਾਯਾ ਸੀ ਏਨਾਂ ਨੇ ਨੀਚਾਂ ਤੋਂ ਨੀਚ
ਪ੍ਰਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਓਦੋਂ ਫਰਤੇ ਬਿਠਾਕੇ ਆਪਣੇ
ਵਰਗੇ ਨਾਮਧਾਰੀਏ ਬਨਾਯਾ ਸੀ ਜਦੋਂ
ਲੋਕੀ ਜਾਤੀ ਅਭਿਮਾਨ ਵਿਚ ਸੜ ਰਹੇ ਸਨ
ਆਦਿ,ਗਿ.ਧਯਾਨਸਿੰਘਜੀਗਿਆਨੀਇਸਪ੍ਰਕਾਰ
ਵਰਨਣ ਕਰਦੇ ਹਨ।ਹੁਕੇ ਛੁਡਵਾਏ ਦੇਖਵਾਏ

ਕੇਸ ਮੋਨਯੋ ਕੇ ਸੁਧਾ ਛਕਬਾਏ ਸਿਖ ਭਾਗ
ਜਿਨੈ ਜਾਗਿਓ। ਫੈਲਿਯੋ ਜਸ ਭਾਰੀ ਸਿਖ
ਥੀਏ ਤਾਂਹਕੇ ਅਪਾਰੀ ਸਿੰਘ ਪੰਥ ਬਿਰਧਾਯੋ
ਕਾਮਰਸ ਪਾਗਿਫੀਮ ਭੰਗ ਪੋਸਤਸਰਾਬਮਾਸ
ਚੋਰੀਜਾਰੀ ਠੱਗੀ ਤਜਥੀਏਸੰਤ ਸਤਿਜੁਗ
ਆਗਿਓ। ਆਪਨੇਧਰਮ ਪ੍ਰਚਾਰਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਦਸਮੇਸ ਜੀ ਦੀ ਅਲੋਪ ਹੋਚੁਕੀ
ਮ੍ਰਯਾਦਾ ਨੂੰ ਨਾਮ ਰੂਪ ਜਲ ਦੇਕੇ ਪੁਨਰਸਿਰ
ਜੀਤ ਕੀਤਾ ਐਸਾ ਨਾਮ ਤੇ ਬਾਨੀ ਦਾ
ਪ੍ਰਵਾਹ ਚਲਾਯਾਅਠੇ ਪਹਿਰ ਭਜਨ ਬਾਨੀ
ਤੋ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਕਈ ਗਲ ਕੋਨੀ ਨਹੀਸੀ
ਪੈਦੀ ਆਪ ਪਿੰਡਾ ਵਿਚ ਜਾਂਦੇ ਅਤੇ ਧਰਮ
ਸਾਲ ਜਾਕੇ ਆਪਨੀ ਹਥੀ ਝਾੜੂ ਦੇਣਾ
ਪੋਚਾ ਫੇਰਨਾ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਰੁਮਾਲ
ਮੰਜੀ ਸਾਫ ਕਰਨੇ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਤੋਘਟਾਝਾੜ
ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕਰਕੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਠੇ
ਕਰਕੇ ਆਖਣਾ ਪਯਾਰਿਓ ਕਿਉ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ
ਤੋ ਬੇਮੁਖ ਹੋਕੇ ਅਪਣੇ ਇਸ਼ਟ ਨੂੰ ਛਡੀ ਬੈਠੇ
ਹੋਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀਨੇ ਆਪਣੀ ਅਖਾੜ

ਕ੍ਰਿਪਾਦੁਆਰਾਗੁਰੁਬਾਨੀਦਾ ਸੁਮੁੰਦਰਰਚਿਆ
ਹੈ ਅਤੇ ਏਥ ਵਿਚ ਥਾਂ ਥਾਂ ਭਜਨਦੀਮੈਹਿਮਾ
ਲਿਖੀ ਹੋਈ ਹੈ ਆਓ ਭਜਨ ਪੁਛਕੇ ਆਪਣਾ
ਜਨਮ ਸਫਲਾ ਕਰੋ ਆਪਦੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਅਤੇ
ਦ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿਸ ਕੋਈ ਅਜੇਹੀ ਸਕਤੀ ਸੀ ਕਿ
ਜੇਹੜਾ ਪਾਮਰ ਤੋ ਪਾਮਰ ਪੁਰਸ ਇਕ ਵਾਰੀ
ਆਪ ਦੇ ਸਨਮੁਖ ਆਜਾਦਾ ਭਜਨ ਪੁਛੇ ਬਿਨਾ
ਨਹੀ ਸੀ ਰਹਿਸਕਦਾ ਪਿੰਡਾ ਦੇ ਪਿੰਡ ਸਿੰਘ
ਸਜਗਏ ਜਿਥੇ ਕੋਈ ਗੁਰੂ ਬਾਣੀ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ
ਨਹੀ ਸੀ ਓਥੇ ਦਿਨੇ ਰਾਤ ਗੁਰੁਬਾਣੀ ਦੀ
ਧੁਨੀ ਹੋਣ ਲਗ ਪਈ ਸੀ ਮੇਰਾ ਏਹ ਵਿਸ-
ਵਾਸ ਹੈ ਕਿ ਗਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤੇ ਪਿਛੋਂ
ਜੇਹੜਾ ਹਾਲ ਸਿੰਘ ਧਰਮ ਦਾ ਹੋਯਾ ਸ਼ੀ
ਜਿਸਨੂੰ ਉਤੇ ਚੰਗੀਤਰਾਂ ਦਖਾ ਦਿਤ ਹੈ ਜੇ
ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਆਕੇ ਮੁੜ ਏਸਦੀ
ਬਾਹ ਨਾ ਫੜਦੇ ਤਾਂ ਅਜ ਨੂੰ ਸਾਰਾ ਭਾਰਤ
ਵਰਸ ਈਸਾਈ ਹੋਯਾ ੨ ਨਜਰ ਔਦਾ
ਆਪਦਾ ਜਸਸੁਣ ਦੂਰੋਂ ਦੂਰੋਂ ਸੰਗਤਾਂ ਦ੍ਰਸਨ
ਲਈ ਔਣਲਗੀਆਂ ਥੋੜੇ ਚਿਰ ਵਿਚ ਹੀ
੭-੮ ਲਖ ਨਾਮ਼ਧਾਰੀ ਸਜ ਗਏ ਆਪ ਜੀ

ਦੀ ਰਹਿਤ ਬੜੀ ਕਠਿਨ ਹੈ ਆਪਨੇ ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਵਾਸਤੇ ਇਕ ਅਜੇਹਾ ਕਾਰਯਕਰਮ (ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ) ਬਨਾਇਆ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿਚ ਦਿਨ ਅਤੇ ਰਾਤ ਦਾ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਹਿਸਾ ਈਸ਼ਰ ਦੀ ਉਪਾਸਨਾਂ ਵਿਚਹੀ ਬਤੀਤ ਹੋਵੇ ਆਪਨੇ ਇਕ ਹੁਕਮ (ਰਹਿਤ ਨਾਮਾ) ਸ੍ਰੀਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਤੋਂ ਭੇਜਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿਚ ਨਿਮਨ ਲਿਖਤ ਹੁਕਮ ਦਿਤਾ ਹੈ ਪੈਹਰ ਰਾਤ ਰਹਿੰਦੀ ਤੇ ਉਠਨਾ ਜੰਗਲ ਜਾਣ ਸਮੇ ਜਲ ਦਾ ਗੜਵਾ ਨਾਲ ਲਜਾਨਾ ਦੋ ਵਾਰੀ ਮਾਂਜਣਾ ਸ਼ੁਧ ਅਤੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਅਸਥਾਨ ਤੋਂ ਮਿਟੀ ਲੈਕੇ ਪੰਜ ਵਾਰੀ ਅਰਕਾਂ ਤਾਈ ਹਥ ਮਾਂਜਨੇ ਅਤੇ ਪੈਰ ਭੀ ਮਿਟੀ ਨਾਲ ਮਾਂਜਨੇ ਦਾਤਨ ਕਰਨੀ ਫੇਰ ਅਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨਾ ਮਨੇ ਕੇਸੀਂ ਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹਨੀ, ਜੇ ਕੰਠ ਨਾਂ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕੰਠ ਕਰਨੀ।

ਜਪੁ, ਜਾਪ ਜੀ, ਦੋਹਾਂ ਦੇ ਹਜਾਰੇ, ਰਹਿਰਾਸ, ਆਰਤੀ, ਸੋਹਲਾ, ਏਤਨੀ, ਬਾਣੀ ਜਰੂਰ ਕੰਠ ਕਰਨੀ ਅਸ਼ਨਾਨ ਕਰੇ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਪ੍ਰਸਾਦ ਨਹੀਂ ਛਕਣਾ। ਪ੍ਰਾਈ ਧੀ ਭੈਣ ਆਪਣੀ ਜਾਨਣੀ ਪ੍ਰਾਇਆ ਹਕ ਸੂਰ ਅਤੇ ਗਊ ਤੁਲ

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧੀ ਭੈਣ ਦਾ ਪੈਸਾ ਨਹੀਂ ਲੈਣਾ, ਬਟਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ, ਮਾਸ ਸ਼ਰਾਬ ਨਹੀਂ ਛਕਣਾ, ਬਲਦ ਖਸੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ, ਬੋਲ ਕਬੋਲ ਸਭਦਾ ਸੈਹ ਜਾਣਾ, ਪੰਦ੍ਹਾਂ ਸੋਲਾਂ ਬ੍ਰਸਾਂ ਤੇ ਘਟ ਕੁੜੀ ਦਾ ਵਿਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾਂ, ਅਠੇ ਪਹਿਰ ਭਜਨ ਕਰਨਾਂ।

ਜਪੁ ਜਾਪ, ਹਜਾਰੇ, ਰਹਿਰਾਸ, ਸੁਖਮਨੀ ਆਸਾਦੀ ਵਾਰ, ਕੀਰਤਨ ਸੋਹਲਾ, ਅਕਾਲ ਉਸਤਤ, ਉਗ੍ਰ ਦੰਤੀ, ਚੰਡੀ ਦੀ ਵਾਰ ਦਾ ਪਾਠ ਸੂਰਜ ਚੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਰੰਭ ਕਰਨਾਂ ਅਤੇ ਸੂਰਜ ਦੀ ਟਿੱਕੀ ਨਾਲ ਭੋਗ ਪਾ ਦੇਣਾ ਆਰੰਭ ਅਤੇ ਸਮਾਪਤੀ ਸਮੇਂ ਅਰਦਾਸ ਕਰਨੀ:—

ਹੇ ਸ਼ਕਤੀ ਮਾਤਾ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਜੋ ਆਸੁਰੀ ਸੰਪਤਾ ਦੇ ਗੁਣ ਹਨ ਏਹਨਾਂ ਦਾ ਨਾਸ਼ ਕਰੀਂ ਅਤਿ ਖੋਟੇ ਸੁਭਾਵ ਵਾਲੇ ਜੋ ਜੀਵ ਹਨ, ਇਨਾਂ ਨੂੰ ਸਮੱਤ ਬਖਸ਼ੀਂ। ਹੇ ਜਗਦੰਬ! ਮਹਾਂ ਮਲੇਛ ਦਾ ਨਾਸ ਕਰੀਂ ਗਊ ਗ੍ਰੀਬ ਦੀ ਰਖਿਆ ਕਰੀਂ, ਆਪਣੇ ਸੰਤ ਖਾਲਸੇ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰੀਂ, ਇਤਆਦਿਕ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨੀ। ਹੋਰ

ਪਾਠ ਭਾਵੇਂ ਅਗੇ ਪਿਛੇ ਹੋ ਜਾਇ ਪਰ ਚੰਡੀ ਦੀ ਵਾਰ ਦਾ ਸੂਰਜ ਦੀ ਟਿੱਕੀ ਨਾਲ ਭੋਗ ਪਾ ਦੇਣਾ। ਅਤੇ ਹਰ ਸਮੇਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੋਂ ਏਹ ਮੰਗਮੰਗਣੀ, ਕਦੇ ਬੋਲਕੇ ਕਦੇ ਅੰਦ੍ਰ ਹੀਕਿਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸੀਂ ਅਪਰਾਧੀ ਪਾਪੀ ਜੀ ਊਹਾਂ ਤੇਰਾ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਬਿਰਦ ਸੁਣਕੇ ਤੇਰੇ ਬੂਹੇ ਆਇ ਡਿਗੇ ਹਾਂ, ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਗੁਰੁਮਤ ਦਾ ਖੈਰ ਪਾਉ, ਅਰ ਮਨੁਖਾਂ ਦਾ ਮੇਲਾ ਜਿਥੇ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦਾ ਮੇਲਾ ਹੋਵੇ, ਮਨਮੁਖਾਂ ਦੀ ਸੰਗਤ ਤੇ ਰਖ ਲਈਂ। ਮਹਾਰਾਜ ਜਿਥੇ ਮੇਰਾ ਜੀਉ ਜਾਵੇ ਤਿਥੇ ਰਖਜਾ ਕਰੀਂ, ਅਰ ਹੇ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਜੋ ਤੈ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਧਾਰਕੇ ਹੁਕਮ ਦਿਤਾ ਹੈ। ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਮੈਂ ਸ਼ੋ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਸਦਾ ਲਈ ਮਨਾਈਂ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਤ ਦਾ ਦਾਨ ਦੇਈਂ ਦੂਜੇ ਭਾਇ ਤੋਂ ਰਖ ਲਈਂ, ਤੇਰਿਆਂ ਚਰਨਾਂ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਮੇਰੀ ਦੂਜੇ ਥਾਂ ਕਦੇ ਪ੍ਰੀਤ ਨਾਂ ਹੋਵੇ ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਸਾਸ ਸਾਸ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਚਿਤ ਆਵੇ ਨਾਂ ਕਦੇ ਦੁਖ ਵਿਚ ਵਿਸਰੀ ਨਾ ਸੁਖ ਵਿਚ ਵਿਸਰੀ ਸਦਾ ਈ ਮੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਵਸੀ ਬਿਨਾ

ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਤੋ ਕਿਸ ਪਦਾਰਥ ਦੀ ਭੁਖ ਨਾ ਰਹੇ ਆਪਦੇ ਦਿਤੇ ਉਤੇ ਸੰਤੋਖ ਦਾਨ ਬਖਸ਼ੀ ਏਹ ਮੰਗ ਮੰਗਣੀ ਸਾਰੇ ਕਾਰਜ ਰਾਸ ਹੋਣਗੇ ਚੰਡੀਦੀਵਾਰ ਜਰੂਰ ਪੜਨੀ ਬੜਾ ਮਹਾਤਮ ਲਿਖਾਹੈ, ਗੁਰੂਜੀਨੇ ਜੰਗਲਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲ ਟੋਆ ਪਟ ਲੈਣਾ ਜੰਗਲ ਹੋਕੇ ਮਿਟੀ ਪਾ ਦੇਣੀ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੈ ਜੰਗਲ ਵਲ ਦੇਖਣਾ ਨਹੀ ਮਤ ਮਾਰੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਰਹਿਤ ਮਰਯਾਦਾ ਸਭ ਨੇ ਰਖਣੀ । ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਆਦੇਸ ਉਪ੍ਰ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਲਿਖ ਆਏ ਹਾਂ ਓਸੇ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇਕੀਤੀ ਜੈਸਾ ਕਿ "ਜਾਕੀ ਰਹਿਤ ਨਾਂ ਜਾਣੀਐ ਗੁਰ ਮੰਤ੍ਰ ਨਹੀ ਰੀਤ। ਤਾਕਾ ਭੋਜਨ ਖਾਇਕੈ ਵਿਸਰੈ ਹਰ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ।" ਪੁਨਹ—

"ਜਹਾਂ ਕਹਾਂ ਖਾਵੈ ਪ੍ਰਸਾਦਿ।
ਸਿਖ ਨਹੀਮੇਰਾ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ।"

ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਾਕਾਂ ਤੋਂ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵਿਦਤ ਹੈ ਕਿ ਦਸਮੇਸ਼ ਜੀ ਰਹਿਤ ਮ੍ਰਯਾਦਾ ਦੇ ਕਿਤਨੇ ਕਿ ਹਾਮੀ ਸਨ ਤਾਂ ਤੇ ਅਸੀ ਜਿਤਨੀ

ਵੀ ਇਜਤ ਚੀਨੀ ਵਾਲੇ ਪਾਤਸਾਹਦੀ ਕਰੀਏ ਥੋੜੀ ਹੈ ਜਿਨਾਂ ਨੇ ਸਾਨੂ ਗੁਰਬਾਨੀ ਦਾ ਦਾਨ ਬਖਸਿਆ ਅਲੋਪ ਹੋਈ ਹੋਈ ਸਿਖ ਮ੍ਰਯਾਦਾ ਮੁੜ ਇਸਥਿਤਿ ਕੀਤੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰਾਯਾ ਨਹੀ ਤੇ ਅਜ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਤੇ ਖਾਲਸਾ ਪੰਥਦਾਨਾਓ ਇਤਹਾਸ ਦੇ ਸਫਿਆਂ ਉਤੇ ਹੀ ਲਿਖਯਾ ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ।

ਅੰਤਨੂੰ ਫੇਰ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਬੇਨਤੀ ਹੈ ਕਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮਸਿੰਘਜੀ ਜੀ ਦੀ ਮਰਯਾਦਾ ਨੂੰ ਕਲਮ ਬੰਦ ਕਰਨਾ ਕੋਈ ਸੁਖੈਨ ਹੀ ਨਹੀਂ ਏਸ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਤ੍ਰੁਟੀਆਂ ਰਹਿਗਈਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ ਜੋ ਮੇਰੀ ਅੱਲਪ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਕਾਰਣ ਹੈ ਸੰਗਤ ਭੁਲ ਮਾਫ ਕਰੇ।

ਇਤੀ

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰ
੨ ਹਾੜ ੧੯੯੦

ਇੰਦ੍ਰ ਸਿੰਘ
ਚਕ੍ਰਵਰਤੀ

ਰਹਿਤ ਨਾਮਾ

ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ੧੨

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਲਿਖਤੁਮਰਾਮਸਿੰਘ, ਹੋਰਸੰਬੂਹ ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਭੈਣੀਦਾ ਸੰਬੂਹ ਖਾ-ਲਸੇ ਜੀ ਕੋ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂਜੀ ਕਾ ਖਾਲਸਾ ਸ੍ਰੀਵਾਹਿਗੁਰੂਜੀ ਕੀ ਫਤੇ ਬੁਲਾਈ ਪ੍ਰਮਾਨ ਕਰਨੀ ਜੀ ॥

ਹੋਰ ਰਹਤਨਾਮਾ ਸੰਬੂਹ ਸੰਗਤ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਲਿਖਿਆ ਭੈਣੀ ਤੇ ॥ ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ ਉਠਕੇ ਗੜਵਾ ਲ ਜਾਇਕਰ ਮਦਾਨੇ ਹੋਇ ਔਣਾ ਦੋ ਵਾਰੀ ਗੜਵਾ ਮਾਜਨਾ ਮਦਾਨ

ਬਸਤ੍ਰ ਲਾਹਿ ਕੇ ਜਾਵਨਾ ਦਾਤਣ
ਕਰਨੀ ਫੇਰ ਅਸਨਾਨ ਕਰਨਾ
ਬਾਨੀ ਪੜਨੀ ਜੇ ਕੰਠ ਨਾ ਹੋਵੈ
ਤਾਂ ਕੰਠ ਕਰਲੈਣੀ ਸਰਬ ਮਾਈ
ਬੀਬੀ ਸਰਬ ਬੁੱਢੇ ਬਾਲੇ ਨੇ
ਜਪੁ ਜਾਪੁ ਦੁਹਾਂਦੇ ਹਜਾਰੇ ਸਬਦ
ਕੰਠ ਕਰਨੇ ਰਹਿਰਾਸ ਆਰਤੀ
ਸੋਹਲਾ ਏਤਨੀਬਾਣੀ ਕੰਠ ਕਰਨੀ
ਜ਼ਰੂਰ ਤੇ ਇਸ਼ਨਾਨੁ ਕਰੇਥੋਂ ਬਿਨਾ
ਪ੍ਰਸਾਦ ਨਹੀਂ ਛਕਣਾ ਸੀਲ ਸੰਤੋਖ
ਸਭਨੇ ਰਖਣਾ ਭਜਨ ਆਠੋ ਪਹਰ
ਕਰਨਾ ॥ ਗੁਰੂ ਸਚੇਦਾ ॥ ਹੋਰ
ਪਰਾਈ ਧੀਅਭੈਣਅਪਣੀ ਜਾਨਣੀ
। ਪਰਾਇਆ ਹੱਕ ਗੁਰੂਜੀ ਨੇ ਅਗੇ
ਹੀ ਲਿਖਛਡਿਆਹੈ।ਹੱਕਪਰਾਇਆ

ਨਾਨਕਾ ਉਸ ਸੂਅਰ ਉਸਗਾਇ। ਜੇ ਕੋਈ ਭਜਨ ਪੁਛਕੇ ਨਾ ਕਰੂਗਾ ਉਸਦਾ ਮੂਹ ਦੁਹੀ ਜਹਾਨੀ ਕਾਲਾ ਹੋਊਗਾ ॥ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਬੋਲ ਕਬੋਲ ਸੇਹਿ ਜਾਣਾ ਸਭਦਾ ਜੇ ਕੋਈ ਮਾਰੇ ਕੁਛ ਤਾਂਭੀ ਖਿਮਾ ਕਰਨੀ ਤੁਸਾਂ ਦਾ ਰੱਛਕ ਗੁਰੂ ਹੈ ਹਰ ਬਖਤ ਤੁਸੀ ਬਹੁਤ ਆਪਨੀ ਭਲਾਈ ਛਪਾਉਣਦੀ ਕਰਨੀ। ਹਰ ਬਖਤ ਦਵਾਨ ਲਾਉਨਾ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ ਸਬਦ ਕਰਨਾ ਜੇਕਰ ਜਗ ਕਰਨਾ ਚੋਕੇ ਵਿਚ ਚਰਨ ਧੋਇ ਬੜਨਾ। ਅਰ ਹੋਮ ਬੀ ਕਰਨਾ ਪਹਿਲੇ ਚੋਕਾ ਦੇਨਾ। ਹੋਮ ਦੀ ਜਗਾ ਲਕੜੀ ਹੋਮ ਵਿਚ

ਪਲਾਸ ਦੀ ਪਾਉਣੀ ਜਾਂ ਬੇਰੀ ਦੀ
ਪਾਉਣੀ ਫੂਕ ਨਹੀ ਮਾਰਨੀ ਹੋਮ
ਦੀ ਅੱਗ ਨੂੰ ਪਖੀ ਨਾਲ ਝਲਨਾ
ਪੰਜ ਆਦਮੀ ਹੋਮ ਵਿਚ ਪੋਥੀਆਂ
ਉਤੇ ਬਾਂਣੀ ਪੜਨੀ ਜਪੁ ਚਉਪੀ
ਜਪ ਜਾਪ ਚੰਡੀ ਦੀ ਵਾਰ
ਉਗ੍ਰਦੰਤੀ ਚੰਡੀ ਚਰਿਤ੍ਰ ਅਕਾਲ
ਉਸਤਤ ਛੇਵਾਂ ਆਦਮੀ ਅਹੂਤੀ
ਪਾਵੇ ਸਤਵਾਂ ਮਗਰੋਂ ਨਾਲ ਜਲ
ਦਾ ਛਿਟਾ ਦੇਵੇ ਬੇੜਾ ਬੇੜਾ ਜੇ ਕੋਈ
ਮੰਦਾ ਕਰਮ ਕਰੇ ਜਾਰੀ ਚੋਰੀ ਵਾ
ਕਿਸੇ ਥਾਂ ਦਿਵਾਨ ਬਿਚ ਨਹੀ ਬੜਨ
ਦੇਣਾ। ਜੇਕਰ ਜੋਰਾਵਰ ਹੋਵੇ ਤਾਂ
ਸਭਨਾ ਨੇ ਏਹੁ ਅਰਦਾਸ ਕਰਨੀ
ਜੀ ਏਹ ਆਦਮੀ ਏਥੇ ਆਉਣ

ਜੋਗਾ ਹੀ ਨਾ ਰਹੇ। ਹੋਰ ਜੀ ਮੇਰੀ
ਮਤ ਥੋੜ੍ਹੀ ਹੈ। ਤੁਸੀ ਆਪ ਹੀ ਸਭ
ਕੁਛ ਸਮਝ ਲੈਣਾ। ਹੋਰ ਜੀ ਸਭ
ਨੇ ਹਥ ਜੋੜਨੇ ਪਰਮੇਸਰ ਅਗੇ।
ਜੋ ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਸਾਡਾ ਧਰਮ
ਬਣਿਆ ਰਹੇ ਜੀ। ਹੋਰ ਕਛਾ ਰਖ
ਣੀਆਂ ਪਉਚਾ ਪਾਇਕੇ ਲਹੁਣਾ ਹੋਰ
ਕਿਸੇਦਾਮੰਦਾਕੋਰਮਛਪਉਣਾਨਹੀ।
ਹੋਰਜੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਧੀ ਭੈਣਦਾ ਪੈਸਾ
ਨਹੀਲੈਣਾਬਟਾ ਨਹੀ ਕਰਨਾ ਸਦਾ
ਗੁਰੂਗੁਰੂਜਪਦੇਰੈਹਿਣਾ।ਸਾਰੇਬਹੀਰ
ਨੂੰ ਏਹਹੁਕਮ ਸੁਣਾ ਦੇਣਾਜੋ ਪੰਦਰਾ
ਸੋਲਾਂਬਰਸਤੋਂਘਟ ਕੋਈ ਨਾ ਕੁੜੀ
ਬਿਆਹੇ। ਦਾਰੂਮਾਸਨਹੀਖਾਣਾ ਪੀ
ਣਾ। ਖੋਟਰਖਣਾ ਨਾਹੀਂ ਹਰਦਮ।

ਜਪੁਜੀ ਸਾਹਿਬ

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਜਪੁ ॥

ਆਦਿ ਸਚੁ ਜੁਗਾਦਿ ਸਚੁ ਹੈਭੀ ਸਚੁ ਨਾਨਕ ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ ॥ ੧ ॥

ਸੋਚੈ ਸੋਚਿ ਨ ਹੋਵਈ ਜੇ ਸੋਚੀ ਲਖ ਵਾਰ । ਚੁਪੈ ਚੁਪਿ ਨ ਹੋਵਈ ਜੇ ਲਾਇ ਰਹਾ ਲਿਵਤਾਰ । ਭੁਖਿਆ ਭੁਖ ਨ ਉਤਰੀ ਜੇ ਬੰਨਾ ਪੁਰੀਆ ਭਾਰ । ਸਹਸ ਸਿਆਣਪਾ ਲਖ

ਹੋਹਿ ਤ ਇਕ ਨ ਚਲੈ ਨਾਲਿ।
ਕਿਵ ਸਚਿਆਰਾ ਹੋਈਐ ਕਿਵ
ਕੂੜੈ ਤੁਟੈ ਪਾਲਿ। ਹੁਕਮਿ ਰਜਾਈ
ਚਲਣਾ ਨਾਨਕ ਲਿਖਿਆ ਨਾਲਿ
॥ ੧ ॥

ਹੁਕਮੀ ਹੋਵਨਿ ਆਕਾਰ ਹੁਕਮੁ ਨ
ਕਹਿਆ ਜਾਈ। ਹੁਕਮੀ ਹੋਵਨਿ
ਜੀਅ ਹੁਕਮਿ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ।
ਹੁਕਮੀ ਉਤਮੁ ਨੀਚੁ ਹੁਕਮਿ ਲਿਖਿ
ਦੁਖ ਸੁਖ ਪਾਈਅਹਿ। ਇਕਨਾ
ਹੁਕਮੀ ਬਖਸੀਸ ਇਕਿ ਹੁਕਮੀ
ਸਦਾ ਭਵਾਈਅਹਿ। ਹੁਕਮੈ ਅੰਦਰ
ਸਭੁ ਕੋ ਬਾਹਰਿ ਹੁਕਮ ਨ ਕੋਇ।
ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੈ ਜੇ ਬੁਝੈ ਤ ਹਉਮੈ
ਕਹੈ ਨ ਕੋਇ ॥ ੨ ॥

ਗਾਵੈ ਕੋ ਤਾਣੁ ਹੋਵੈ ਕਿਸੈ ਤਾਣੁ ॥ ਗਾਵੈ ਕੋ ਦਾਤਿ ਜਾਣੈ ਨੀਸਾਣੁ ॥ ਗਾਵੈ ਕੋ ਗੁਣ ਵਡਿਆਈਆ ਚਾਰ ॥ ਗਾਵੈ ਕੋ ਵਿਦਿਆ ਵਿਖਮੁ ਵੀਚਾਰੁ ॥ ਗਾਵੈ ਕੋ ਸਾਜਿ ਕਰੇ ਤਨੁ ਖੇਹ ॥ ਗਾਵੈ ਕੋ ਜੀਅ ਲੈ ਫਿਰਿ ਦੇਹ ॥ ਗਾਵੈ ਕੋ ਜਾਪੈ ਦਿਸੈ ਦੂਰਿ ॥ ਗਾਵੈ ਕੋ ਵੇਖੈ ਹਾਦਰਾ ਹਦੂਰਿ ॥ ਕਥਨਾ ਕਥੀ ਨ ਆਵੈ ਤੋਟਿ ॥ ਕਥਿ ਕਥਿ ਕਥੀ ਕੋਟੀ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ॥ ਦੇਦਾ ਦੇ ਲੈਦੇ ਥਕਿ ਪਾਹਿ ॥ ਜੁਗਾ ਜੁਗੰਤਰਿ ਖਾਹੀ ਖਾਹਿ ॥ ਹੁਕਮੀ ਹੁਕਮੁ ਚਲਾਏ ਰਾਹੁ ॥ ਨਾਨਕ ਵਿਗਸੈ ਵੇਪਰਵਾਹੁ ॥ ੩ ॥

ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਾਚੁ ਨਾਇ

ਭਾਖਿਆ ਭਾਉ ਅਪਾਰੁ। ਆਖਹਿ ਮੰਗਹਿ ਦੇਹਿ ਦੇਹਿ ਦਾਤਿ ਕਰੇ ਦਾਤਾਰੁ। ਫੇਰਿ ਕਿ ਅਗੈ ਰਖੀਐ ਜਿਤੁ ਦਿਸੈ ਦਰਬਾਰੁ। ਮੁਹੌ ਕਿ ਬੋਲਣੁ ਬੋਲੀਐ ਜਿਤੁ ਸੁਣਿ ਧਰੇ ਪਿਆਰੁ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲਾ ਸਚੁ ਨਾਉ ਵਡਿਆਈ ਵੀਚਾਰੁ। ਕਰਮੀ ਆਵੈ ਕਪੜਾ ਨਦਰੀ ਮੋਖੁ ਦੁਆਰੁ। ਨਾਨਕ ਏਵੈ ਜਾਣੀਐ ਸਭੁ ਆਪੇ ਸਚਿਆਰੁ ॥ ੪ ॥

ਥਾਪਿਆ ਨ ਜਾਇ ਕੀਤਾ ਨ ਹੋਇ। ਆਪੇ ਆਪਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਸੋਇ। ਜਿਨਿ ਸੇਵਿਆ ਤਿਨਿ ਪਾਇਆ ਮਾਨੁ। ਨਾਨਕ ਗਾਵੀਐ

ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ । ਗਾਵੀਐ ਸੁਣੀਐ
ਮਨਿ ਰਖੀਐ ਭਾਉ । ਦੁਖੁ ਪਰ
ਹਰਿ ਸੁਖੁ ਘਰਿ ਲੈ ਜਾਇ ।
ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਦੰ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵੇਦੰ
ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ । ਗੁਰੁ
ਈਸਰੁ ਗੁਰੁਗੋਰਖੁ ਬਰਮਾਗੁਰੁ
ਪਾਰਬਤੀਮਾਈ । ਜੇ ਹਉ ਜਾਣਾ
ਆਖਾ ਨਾਹੀ ਕਹਣਾ ਕਥਨੁ ਨ
ਜਾਈ । ਗੁਰਾ ਇਕ ਦੇਹਿ ਬੁਝਾਈ ।
ਸਭਨਾ ਜੀਆ ਕਾ ਇਕੁ ਦਾਤਾ
ਸੋ ਮੈ ਵਿਸਰਿ ਨਾ ਜਾਈ ॥ ੫ ॥
ਤੀਰਥਿ ਨਾਵਾ ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵਾ
ਵਿਣੁ ਭਾਣੇ ਕਿ ਨਾਇ ਕਰੀ ।
ਜੇਤੀ ਸਿਰਠਿ ਉਪਾਈ ਵੇਖਾ ਵਿਣੁ
ਕਰਮਾ ਕਿ ਮਿਲੈ ਲਈ । ਮਤਿ

ਵਿਚਿ ਰਤਨ ਜਵਾਹਰ ਮਾਣਿਕ ਜੇ ਇਕ ਗੁਰ ਕੀ ਸਿਖ ਸੁਣੀ। ਗੁਰਾ ਇਕ ਦੇਹਿ ਬੁਝਾਈ। ਸਭਨਾ ਜੀਆ ਕਾ ਇਕੁ ਦਾਤਾ ਸੋ ਮੈ ਵਿਸਰਿ ਨ ਜਾਈ॥ ੬॥

ਜੇ ਜੁਗ ਚਾਰੇ ਆਰਜਾ ਹੋਰ ਦਸੂਣੀ ਹੋਇ। ਨਵਾ ਖੰਡਾ ਵਿਚਿ ਜਾਣੀਐ ਨਾਲਿ ਚਲੈ ਸਭੁ ਕੋਇ। ਚੰਗਾ ਨਾਉ ਰਖਾਇਕੈ ਜਸੁ ਕੀਰਤਿ ਜਗਿ ਲੇਇ। ਜੇ ਤਿਸੁ ਨਦਰਿ ਨ ਆਵਈ ਤ ਵਾਤ ਨ ਪੁਛੈ ਕੇ। ਕੀਟਾ ਅੰਦਰਿ ਕੀਟੁ ਕਰਿ ਦੋਸੀ ਦੋਸੁ ਧਰੇ। ਨਾਨਕ ਨਿਰਗੁਣਿ ਗੁਣੁਕਰੇ ਗੁਣਵੰਤਿਆ ਗੁਣੁ ਦੇ। ਤੇਹਾ ਕੋਇ ਨ ਸੁਝਈ ਜਿ ਤਿਸੁ

ਗੁਣੁ ਕੋਇ ਕਰੇ ॥ ੭ ॥

ਸੁਣਿਐ ਸਿਧ ਪੀਰ ਸੁਰਿ ਨਾਥ ।
ਸੁਣਿਐ ਧਰਤਿ ਧਵਲ ਆਕਾਸ ।
ਸੁਣਿਐ ਦੀਪ ਲੋਅ ਪਾਤਾਲ ।
ਸੁਣਿਐ ਪੋਹਿ ਨ ਸਕੈ ਕਾਲੁ ।
ਨਾਨਕ ਭਗਤਾ ਸਦਾ ਵਿਗਾਸੁ ।
ਸੁਣਿਐ ਦੂਖ ਪਾਪ ਕਾ ਨਾਸੁ ॥੮॥

ਸੁਣਿਐ ਈਸਰੁ ਬਰਮਾ ਇੰਦੁ ।
ਸੁਣਿਐ ਮੁਖਿ ਸਾਲਾਹਣ ਮੰਦੁ ।
ਸੁਣਿਐ ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਤਨਿ ਭੇਦ ।
ਸੁਣਿਐ ਸਾਸਤ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਵੇਦ ।
ਨਾਨਕ ਭਗਤਾ ਸਦਾ ਵਿਗਾਸੁ ।
ਸੁਣਿਐ ਦੂਖ ਪਾਪ ਕਾ ਨਾਸੁ ॥੯॥

ਸੁਣਿਐ ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਗਿਆਨੁ ।
ਸੁਣਿਐ ਅਠਸਠਿ ਕਾ ਇਸਨਾਨੁ

। ਸੁਣਿਐ ਪੜਿ ਪੜਿ ਪਾਵਹਿ
ਮਾਨੁ । ਸੁਣਿਐ ਲਾਗੈ ਸਹਜਿ
ਧਿਆਨੁ । ਨਾਨਕ ਭਗਤਾ ਸਦਾ
ਵਿਗਾਸੁ । ਸੁਣਿਐ ਦੂਖ ਪਾਪ ਕਾ
ਨਾਸੁ ॥ ੧੦ ॥

ਸੁਣਿਐ ਸਰਾ ਗੁਣਾ ਕੇ ਗਾਹ
। ਸੁਣਿਐ ਸੇਖਪੀਰ ਪਾਤਿਸਾਹ ।
ਸੁਣਿਐ ਅੰਧੇ ਪਾਵਹਿ ਰਾਹੁ ।
ਸੁਣਿਐ ਹਾਥ ਹੋਵੈ ਅਸਗਾਹੁ ।
ਨਾਨਕ ਭਗਤਾ ਸਦਾ ਵਿਗਾਸੁ ।
ਸੁਣਿਐ ਦੂਖ ਪਾਪ ਕਾ ਨਾਸੁ ॥੧੧॥

ਮੰਨੇ ਕੀ ਗਤਿ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ।
ਜੇ ਕੋ ਕਹੈ ਪਿਛੈ ਪਛੁਤਾਇ ।
ਕਾਗਦਿ ਕਲਮ। ਨ ਲਿਖਣਹਾਰੁ ।
ਮੰਨੇ ਕਾ ਬਹਿ ਕਰਨਿ ਵੀਚਾਰੁ ।

ਐਸਾ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਹੋਇ। ਜੇ ਕੋ ਮੰਨਿ ਜਾਣੈ ਮਨਿ ਕੋਇ॥੧੨॥

ਮੰਨੈ ਸੁਰਤਿ ਹੋਵੈ ਮਨਿ ਬੁਧਿ ਮੰਨੈ ਸਗਲ ਭਵਣ ਕੀ ਸੁਧਿ। ਮੰਨੈ ਮੁਹਿ ਚੋਟਾ ਨਾ ਖਾਇ। ਮੰਨੈ ਜਮ ਕੈ ਸਾਥਿ ਨ ਜਾਇ। ਐਸਾ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਹੋਇ। ਜੇ ਕੋ ਮੰਨਿ ਜਾਣੈ ਮਨਿ ਕੋਇ॥ ੧੩॥

ਮੰਨੈ ਮਾਰਗਿ ਠਾਕ ਨ ਪਾਇ। ਮੰਨੈ ਪਤਿ ਸਿਉ ਪਰਗਟੁ ਜਾਇ। ਮੰਨੈ ਮਗੁ ਨ ਚਲੈ ਪੰਥੁ। ਮੰਨੈ ਧਰਮ ਸੇਤੀ ਸਨਬੰਧੁ। ਐਸਾ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਹੋਇ। ਜੇ ਕੋ। ਮੰਨਿ ਜਾਣੈ ਮਨਿ ਕੋਇ॥ ੧੪॥

ਮੰਨੈ ਪਾਵਹਿ ਮੋਖੁ ਦੁਆਰੁ।

ਮੰਨੈ ਪਰਵਾਰੈ ਸਾਧਾਰੁ ॥ ਮੰਨੈ ਤਰੈ ਤਾਰੇ ਗੁਰੁ ਸਿਖ ॥ ਮੰਨੈ ਨਾਨਕ ਭਵਹਿ ਨ ਭਿਖ । ਐਸਾ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਹੋਇ । ਜੇ ਕੋ ਮੰਨਿ ਜਾਣੈ ਮਨਿ ਕੋਇ ॥੧੫ ॥

ਪੰਚ ਪਰਵਾਣ ਪੰਚ ਪਰਧਾਨ । ਪੰਚੇ ਪਾਵਹਿ ਦਰਗਹਿ ਮਾਨੁ ॥ ਪੰਚੇ ਸੋਹਹਿ ਦਰਿ ਰਾਜਾਨੁ ॥ ਪੰਚਾ ਕਾ ਗੁਰੁ ਏਕੁ ਧਿਆਨੁ ॥ ਜੇ ਕੋ ਕਹੈ ਕਰੈ ਵੀਚਾਰੁ ॥ ਕਰਤੇ ਕੈ ਕਰਣੈ ਨਾਹੀ ਸੁਮਾਰੁ ॥ ਧੌਲ ਧਰਮੁ ਦਇਆ ਕਾ ਪੂਤੁ ॥ ਸੰਤੋਖੁ ਥਾਪਿ ਰਖਿਆ ਜਿਨਿ ਸੂਤਿ ॥ ਜੇ ਕੋ ਬੁਝੈ ਹੋਵੈ ਸਚਿਆਰੁ ॥ ਧਵਲੈ ਉਪਰਿ ਕੇਤਾ ਭਾਰੁ ॥ ਧਰਤੀ ਹੋਰੁ ਪਰੈ ਹੋਰੁ

ਹੋਰੁ ॥ ਤਿਸਤੇ ਭਾਰੁ ਤਲੈ ਕਵਣੁ
ਜੋਰੁ ॥ ਜੀਅ ਜਾਤਿ ਰੰਗਾ ਕੇ ਨਾਵ॥
ਸਭਨਾ ਲਿਖਿਆ ਵੁੜੀ ਕਲਾਮ॥
ਏਹੁ ਲੇਖਾ ਲਿਖਿ ਜਾਣੈ ਕੋਇ ॥
ਲੇਖਾ ਲਿਖਿਆ ਕੇਤਾ ਹੋਇ ॥ ਕੇਤਾ
ਤਾਣੁ ਸੁਆਲਿਹੁ ਰੂਪੁ ॥ ਕੇਤੀ ਦਾਤਿ
ਜਾਣੈ ਕੌਣੁ ਕੂਤੁ ॥ ਕੀਤਾ ਪਸਾਉ
ਏਕੋ ਕਵਾਉ ॥ ਤਿਸਤੇ ਹੋਏ ਲਖ
ਦਰੀਆਉ ॥ ਕੁਦਰਤਿ ਕਵਣਕਹਾ
ਵੀਚਾਰੁ ॥ ਵਾਰਿਆ ਨ ਜਾਵਾ ਏਕ
ਵਾਰ ॥ ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸਾਈ ਭਲੀ
ਕਾਰ ॥ ਤੂ ਸਦਾ ਸਲਾਮਤਿ ਨਿਰੰ
ਕਾਰ ॥ ੧੬ ॥

ਅਸੰਖ ਜਪ ਅਸੰਖ ਭਾਉ ।
ਅਸੰਖ ਪੂਜਾ ਅਸੰਖ ਤਪ ਤਾਉ ।

ਅਸੰਖ ਗਰੰਥ ਮੁਖਿ ਵੇਦ ਪਾਠਿ। ਅਸੰਖ ਜੋਗ ਮਨਿ ਰਹਹਿ ਉਦਾਸ। ਅਸੰਖ ਭਗਤ ਗੁਣ ਗਿਆਨ ਵੀਚਾਰ । ਅਸੰਖ ਸਤੀ ਅਸੰਖ ਦਾਤਾਰ। ਅਸੰਖ ਸੂਰ ਮੁਹ ਭਖ ਸਾਰ। ਅਸੰਖ ਮੋਨਿ ਲਿਵ ਲਾਇ ਤਾਰ । ਕੁਦਰਤਿ ਕਵਣ ਕਹਾ ਵੀਚਾਰੁ। ਵਾਰਿਆ ਨ ਜਾਵਾ ਏਕ ਵਾਰ। ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸਾਈ ਭਲੀ ਕਾਰ ਤੂ ਸਦਾ ਸਲਾਮਤਿ ਨਿਰੰ-ਕਾਰ ॥ ੧੭॥

ਅਸੰਖ ਮੂਰਖ ਅੰਧ ਘੋਰ । ਅਸੰਖ ਚੋਰ ਹਰਾਮ ਖ਼ੋਰ । ਅਸੰਖ ਅਮਰ ਕਰਿ ਜਾਹਿ ਜੋਰ । ਅਸੰਖ ਗਲ ਵਢ ਹਤਿਆ ਕਮਾਹਿ। ਅਸੰਖ

ਪਾਪੀ ਪਾਪੁ ਕਰਿ ਜਾਹਿ । ਅਸੰਖ
ਕੂੜਿਆਰ ਕੂੜੇ ਫਿਰਾਹਿ । ਅਸੰਖ
ਮਲੇਛ ਮਲੁ ਭਖਿ ਖਾਹਿ । ਅਸੰਖ
ਨਿੰਦਕ ਸਿਰਿ ਕਰਹਿ ਭਾਰੁ । ਨਾਨਕ
ਨੀਚੁ ਕਹੈ ਵੀਚਾਰੁ । ਵਾਰਿਆ ਨ
ਜਾਵਾ ਏਕ ਵਾਰ । ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ
ਸਾਈ ਭਲੀ ਕਾਰ । ਤੂ ਸਦਾ ਸਲਾ-
ਮਤਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ॥ ੧੯ ॥

ਅਸੰਖ ਨਾਵ ਅਸੰਖ ਥਾਵ ।
ਅਗੰਮ ਅਗੰਮ ਅਸੰਖ ਲੋਅ । ਅਸੰਖ
ਕਹਹਿ ਸਿਰਿ ਭਾਰੁ ਹੋਇ । ਅਖਰੀ
ਨਾਮੁ ਅਖਰੀ ਸਾਲਾਹ । ਅਖਰੀ
ਗਿਆਨੁ ਗੀਤ ਗੁਣ ਗਾਹ । ਅਖਰੀ
ਲਿਖਣੁ ਬੋਲਣੁ ਬਾਣਿ । ਅਖਰਾ
ਸਿਰਿ ਸੰਜੋਗੁ ਵਖਾਣਿ । ਜਿਨਿ ਏਹਿ

ਲਿਖੇ ਤਿਸੁ ਸਿਰਿ ਨਾਹਿ । ਜਿਵ ਫੁਰਮਾਏ ਤਿਵ ਤਿਵ ਪਾਹਿ । ਜੇਤਾ ਕੀਤਾ ਤੇਤਾ ਨਾਉ । ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਨਾਹੀ ਕੋ ਥਾਉ । ਕੁਦਰਤਿ ਕਵਣ ਕਹਾ ਵੀਚਾਰੁ । ਵਾਰਿਆ ਨ ਜਾਵਾ ਏਕ ਵਾਰ । ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸਾਈ ਭਲੀਕਾਰ । ਤੂ ਸਦਾ ਸਲਾਮਤਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ॥ ੧੯ ॥

ਭਰੀਐ ਹਥੁ ਪੈਰ ਤਨੁ ਦੇਹ॥ ਪਾਣੀ ਧੋਤੈ ਉਤਰਸੁ ਖੇਹ ॥ ਮੂਤ ਪਲੀਤੀ ਕਪੜੁ ਹੋਇ ॥ ਦੇ ਸਾਬੂਣੁ ਲਈਐ ਓਹੁ ਧੋਇ ॥ਭਰੀਐ ਮਤਿ ਪਾਪਾ ਕੈ ਸੰਗਿ ॥ ਓਹੁ ਧੋਪੈ ਨਾਵੈ ਕੈ ਰੰਗਿ॥ ਪੁੰਨੀ ਪਾਪੀ ਆਖਣ ਨਾਹਿ । ਕਰਿ ਕਰਿ ਕਰਣਾ ਲਿਖ ਲੈ ਜਾਹੁ ।

ਆਪੇ ਬੀਜਿ ਆਪੇ ਹੀ ਖਾਹੁ ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੀ ਆਵਹੁ ਜਾਹੁ ॥ ੨੦ ॥

ਤੀਰਥੁ ਤਪੁ ਦਇਆ ਦਤੁ ਦਾਨੁ । ਜੇ ਕੋ ਪਾਵੈ ਤਿਲ ਕਾ ਮਾਨੁ । ਸੁਣਿਆ ਮੰਨਿਆ ਮਨਿ ਕੀਤਾ ਭਾਉ । ਅੰਤਰ ਗਤਿ ਤੀਰਥਿ ਮਲਿ ਨਾਉ । ਸਭਿ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਮੈ ਨਾਹੀ ਕੋਇ । ਵਿਣੁ ਗੁਣ ਕੀਤੇ ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਇ । ਸੁਅਸਤਿ ਆਥਿ ਬਾਣੀ ਬਰਮਾਉ । ਸਤਿ ਸੁਹਾਣੁ ਸਦਾ ਮਨਿ ਚਾਉ । ਕਵਣੁ ਸੁਵੇਲਾ ਵਖਤੁ ਕਵਣੁ ਕਵਣ ਥਿਤਿ ਕਵਣੁ ਵਾਰੁ । ਕਵਣਿ ਸਿ ਰੁਤੀ ਮਾਹੁ ਕਵਣੁ ਜਿਤੁ ਹੋਆ ਆਕਾਰੁ । ਵੇਲ ਨ ਪਾਈਆ ਪੰਡਤੀ ਜਿ ਹੋਵੈ ਲੇਖੁ ਪੁਰਾਣੁ । ਵਖਤੁ ਨ ਪਾਇਓ

ਕਾਦੀਆ ਜਿ ਲਿਖਨਿ ਲੇਖੁ ਕੁਰਾਣੁ ।ਥਿਤਿਵਾਰੁ ਨਾ ਜੋਗੀ ਜਾਣੈ ਰੁਤਿ ਮਾਹੁ ਨਾ ਕੋਈ। ਜਾ ਕਰਤਾ ਸਿਰਠੀ ਕਉ ਸਾਜੇ ਆਪੇ ਜਾਣੈ ਸੋਈ। ਕਿਵ ਕਰਿ ਆਖਾ ਕਿਵ ਸਾਲਾਹੀ ਕਿਉ ਵਰਨੀ ਕਿਵ ਜਾਣਾ । ਨਾਨਕ ਆਖਣਿ ਸਭੁ ਕੋ ਆਖੈ ਇਕ ਦੂ ਇਕੁ ਸਿਆਣਾ । ਵਡਾ ਸਾਹਿਬੁ ਵਡੀ ਨਾਈ ਕੀਤਾ ਜਾਕਾ ਹੋਵੈ। ਨਾਨਕ ਜੇਕੋ ਆਪੌ ਜਾਣੈ ਅਗੈ ਗਇਆ ਨ ਸੋਹੈ ॥ ੨੧ ॥

ਪਾਤਾਲਾ ਪਾਤਾਲ ਲਖ ਆਗਾਸਾ ਆਗਾਸ। ਓੜਕ ਓੜਕ ਭਾਲਿ ਥਕੇ ਵੇਦ ਕਹਨਿ ਇਕ ਵਾਤ। ਸਹਸ ਅਠਾਰਹ ਕਹਨਿ ਕਤੇਬਾ

ਅਸੁਲੂ ਇਕੁ ਧਾਤੁ। ਲੇਖਾ ਹੋਇ ਤ ਲਿਖੀਐ ਲੇਖੈ ਹੋਇ ਵਿਣਾਸੁ। ਨਾਨਕ ਵਡਾ ਆਖੀਐ ਆਪੇ ਜਾਣੈ ਆਪੁ ॥ ੨੨ ॥

ਸਾਲਾਹੀ ਸਾਲਾਹਿ ਏਤੀ ਸੁਰਤਿ ਨ ਪਾਈਆ। ਨਦੀਆ ਅਤੈ ਵਾਹ ਪਵਹਿ ਸਮੁੰਦਿ ਨ ਜਾਣੀਅਹਿ। ਸਮੁੰਦ ਸਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਗਿਰਹਾ ਸੇਤੀ ਮਾਲੁ ਧਨੁ। ਕੀੜੀ ਤੁਲਿ ਨ ਹੋਵਨੀ ਜੇ ਤਿਸੁ ਮਨਹੁ ਨ ਵੀਸਰਹਿ ॥ ੨੩ ॥

ਅੰਤੁ ਨ ਸਿਫਤੀ ਕਹਣਿ ਨ ਅੰਤੁ। ਅੰਤੁ ਨ ਕਰਣੈ ਦੇਣਿ ਨ ਅੰਤੁ। ਅੰਤੁ ਨ ਵੇਖਣਿ ਸੁਣਣਿ ਨ ਅੰਤੁ। ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਪੈ ਕਿਆ ਮਨਿ

ਮੰਤੁ। ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਪੈਕੀਤਾ ਆਕਾਰੁ।
ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਪੈ ਪਾਰਾਵਾਰੁ। ਅੰਤੁ
ਕਾਰਣਿ ਕੇਤੇ ਬਿਲਲਾਹਿ। ਤਾਕੇ
ਅੰਤ ਨ ਪਾਏ ਜਾਹਿ। ਏਹੁ ਅੰਤੁ ਨ
ਜਾਣੈ ਕੋਇ। ਬਹੁਤਾ ਕਹੀਐ ਬਹੁਤਾ
ਹੋਇ। ਵਡਾ ਸਾਹਿਬੁ ਊਚਾ ਥਾਉ।
ਊਚੇ ਉਪਰਿ ਊਚਾ ਨਾਉ। ਏਵਡੁ
ਊਚਾ ਹੋਵੈ ਕੋਇ। ਤਿਸੁ ਊਚੇ ਕਉ
ਜਾਣੈ ਸੋਇ। ਜੇਵਡੁ ਆਪਿ ਜਾਣੈ
ਆਪਿ ਆਪਿ। ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ
ਕਰਮੀ ਦਾਤਿ॥ ੨੪ ॥

ਬਹੁਤਾ ਕਰਮੁ ਲਿਖਿਆ ਨਾ
ਜਾਇ। ਵਡਾ ਦਾਤਾ ਤਿਲੁ ਨ
ਤਮਾਇ। ਕੇਤੇ ਮੰਗਹਿ ਜੋਧਅਪਾਰੁ।
ਕੇਤਿਆ ਗਣਤ ਨਹੀ ਵੀਚਾਰੁ।

ਕੇਤੇ ਖਪਿ ਤੁਟਹਿ ਵੇਕਾਰ। ਕੇਤੇ ਲੈ ਲੈ ਮੁਕਰੁ ਪਾਹਿ। ਕੇਤੇ ਮੂਰਖ ਖਾਹੀ ਖਾਹਿ। ਕੇਤਿਆ ਦੂਖ ਭੂਖ ਸਦ ਮਾਰ। ਏਹਿ ਭਿ ਦਾਤਿ ਤੇਰੀ ਦਾਤਾਰ। ਬੰਦਿ ਖਲਾਸੀ ਭਾਣੈ ਹੋਇ। ਹੋਰੁ ਆਖਿ ਨ ਸਕੈ ਕੋਇ। ਜੇ ਕੋ ਖਾਇਕੁ ਆਖਣਿ ਪਾਇ। ਓਹੁ ਜਾਣੈ ਜੇਤੀਆ ਮੁਹਿ ਖਾਇ। ਆਪੇ ਜਾਣੈ ਆਪੇ ਦੇਇ। ਆਖਹਿ ਸਿਭਿ ਕੇਈਕੇਇ। ਜਿਸਨੋ ਬਖਸੇ ਸਿਫਤਿ ਸਾਲਾਹ॥ ਨਾਨਕ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ॥ ੨੫ ॥

ਅਮੁਲ ਗੁਣ ਅਮੁਲ ਵਾਪਾਰ। ਅਮੁਲ ਵਾਪਾਰੀਏ ਅਮੁਲ ਭੰਡਾਰ। ਅਮੁਲ ਆਵਹਿ ਅਮੁਲ ਲੈ

ਜਾਹਿ। ਅਮੁਲ ਭਾਇ ਅਮੁਲਾ ਸਮਾਹਿ। ਅਮੁਲੁ ਧਰਮੁ ਅਮੁਲੁ ਦੀਬਾਣੁ। ਅਮੁਲੁ ਤੁਲੁ ਅਮੁਲੁ ਪਰਵਾਣੁ। ਅਮੁਲੁ ਬਖਸੀਸ ਅਮੁਲੁ ਨੀਸਾਣੁ। ਅਮੁਲੁ ਕਰਮੁ ਅਮੁਲੁ ਫੁਰਮਾਣੁ। ਅਮੁਲੋ ਅਮੁਲੁ ਆਖਿਆ ਨ ਜਾਇ। ਆਖਿ ਆਖਿ ਰਹੇ ਲਿਵਲਾਇ। ਆਖਹਿ ਵੇਦ ਪਾਠ ਪੁਰਾਣ। ਆਖਹਿ ਪੜੇ ਕਰਹਿ ਵਖਿਆਣ। ਆਖਹਿ ਬਰਮੇ ਆਖਹਿ ਇੰਦ। ਆਖਹਿ ਗੋਪੀ ਤੈ ਗੋਵਿੰਦ। ਆਖਹਿ ਈਸੁਰ ਆਖਹਿ ਸਿਧ। ਆਖਹਿ ਕੇਤੇ ਕੀਤੇ ਬੁਧ। ਆਖਹਿ ਦਾਨਵ ਆਖਹਿ ਦੇਵ। ਆਖਹਿ ਸੁਰਿ ਨਰ ਮੁਨਿ ਜਨ

ਸੇਵ । ਕੇਤੇ ਆਖਹਿ ਆਖਣਿ
ਪਾਹਿ। ਕੇਤੇ ਕਹਿ ਕਹਿ ਉਠਿ
ਉਠਿ ਜਾਹਿ। ਏਤੇ ਕੀਤੇ ਹੋਰਿ
ਕਰੇਹਿ। ਤਾ ਆਖਿ ਨ ਸਕਹਿ
ਕੇਈ ਕੇਇ। ਜੇ ਵਡੁ ਭਾਵੈ ਤੇ
ਵਡੁ ਹੋਇ। ਨਾਨਕ ਜਾਣੈ ਸਾਚਾ
ਸੋਇ। ਜੇ ਕੋ ਆਖੈ ਬੋਲੁ ਵਿਗਾੜੁ
। ਤਾ ਲਿਖੀਐ ਸਿਰਿ ਗਾਵਾਰਾ
ਗਾਵਾਰੁ॥ ੨੬ ॥ ਸੋ ਦਰੁ ਕੇਹਾ ਸੋ
ਘਰੁ ਕੇਹਾ ਜਿਤੁ ਬਹਿ ਸਰਬ
ਸਮਾਲੇ । ਵਾਜੇ ਨਾਦ ਅਨੇਕ
ਅਸੰਖਾ ਕੇਤੇ ਵਾਵਣਹਾਰੇ। ਕੇਤੇ
ਰਾਗ ਪਰੀ ਸਿਉ ਕਹੀਅਨਿ ਕੇਤੇ
ਗਾਵਣਹਾਰੇ । ਗਾਵਹਿ ਤੁਹਨੋ
ਪਉਣੁ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰੁ ਗਾਵੈ

ਰਾਜਾ ਧਰਮੁ ਦੁਆਰੇ । ਗਾਵਹਿ ਚਿਤੁਗੁਪਤੁ ਲਿਖਿ ਜਾਣਹਿ ਲਿਖਿ ਲਿਖਿ ਧਰਮੁ ਵੀਚਾਰੇ । ਗਾਵਹਿ ਈਸਰੁ ਬਰਮਾ ਦੇਵੀ ਸੋਹਨਿ ਸਦਾ ਸਵਾਰੇ । ਗਾਵਹਿ ਇੰਦ ਇਦਾਸਣਿ ਬੈਠੇ ਦੇਵਤਿ ਆਦਰਿ ਨਾਲੇ । ਗਾਵਹਿ ਸਿਧ ਸਮਾਧੀ ਅੰਦਰਿ ਗਾਵਨਿ ਸਾਧ ਵੀਚਾਰੇ । ਗਾਵਨਿ ਜਤੀ ਸਤੀ ਸੰਤੋਖੀ ਗਾਵਹਿ ਵੀਰ ਕਰਾਰੇ । ਗਾਵਨਿ ਪੰਡਿਤ ਪੜਨਿ ਰਖੀਸਰ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਵੇਦਾ ਨਾਲੇ । ਗਾਵਹਿ ਮੋਹਣੀਆ ਮਨੁ ਮੋਹਨਿ ਸੁਰਗਾ ਮਛੁ ਪਇਆਲੇ । ਗਾਵਨਿ ਰਤਨ ਉਪਾਏ ਤੇਰੇ ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਨਾਲੇ । ਗਾਵਹਿ ਜੋਧ ਮਹਾ

ਬਲ ਸੂਰਾ ਗਾਵਹਿ ਖਾਣੀ ਚਾਰੇ ।
ਗਾਵਹਿ ਖੰਡ ਮੰਡਲ ਵਰਭੰਡਾ
ਕਰਿ ਕਰਿ ਰਖੇ ਧਾਰੇ । ਸੇਈ ਤੁਧੁ
ਨੋ ਗਾਵਹਿ ਜੋਤੁਧੁ ਭਾਵਨਿਰਤੇਤੇਰੇ
ਭਗਤ ਰਸਾਲੇ। ਹੋਰਿ ਕੇਤੇ ਗਾਵਨਿ
ਸੇ ਮੈ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵਨਿ ਨਾਨਕੁ
ਕਿਆਵੀਚਾਰੇ । ਸੋਈ ਸੋਈ ਸਦਾ
ਸਚੁ ਸਾਹਿਬੁ ਸਾਚਾ ਸਾਚੀ ਨਾਈ।
ਹੈਭੀ ਹੋਸੀ ਜਾਇ ਨ ਜਾਸੀ ਰਚਨਾ
ਜਿਨਿ ਰਚਾਈ । ਰੰਗੀ ਰੰਗੀ
ਭਾਤੀ ਕਰਿ ਕਰਿ ਜਿਨਸੀ ਮਾਇਆ
ਜਿਨਿ ਉਪਾਈ । ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖੈ
ਕੀਤਾ ਆਪਣਾ ਜਿਵ ਤਿਸਦੀ
ਵਡਿਆਈ । ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ
ਕਰਸੀ ਹੁਕਮੁ ਨ ਕਰਣਾ ਜਾਈ ।

ਸੋ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਸਾਹਾ ਪਾਤਿਸਾਹਿਬੁ
ਨਾਨਕ ਰਹਣੁ ਰਜਾਈ ॥ ੨੭ ॥
ਮੁੰਦਾ ਸੰਤੋਖੁ ਸਰਮੁ ਪਤੁ ਝੋਲੀ
ਧਿਆਨ ਕੀ ਕਰਹਿ ਬਿਭੂਤਿ ।
ਖਿੰਥਾ ਕਾਲੁ ਕੁਆਰੀ ਕਾਇਆ
ਜੁਗਤਿ ਡੰਡਾ ਪਰਤੀਤਿ । ਆਈ
ਪੰਥੀ ਸਗਲ ਜਮਾਤੀ ਮਨਿ ਜੀਤੈ
ਜਗੁ ਜੀਤੁ । ਆਦੇਸੁ ਤਿਸੈ ਆਦੇਸੁ ।
ਆਦਿ ਅਨੀਲੁ ਅਨਾਦਿ ਅਨਾਹਤਿ
ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਏਕੋ ਵੇਸੁ ॥ ੨੮ ॥
ਭੁਗਤਿ ਗਿਆਨੁ ਦਇਆ
ਭੰਡਾਰਣਿ ਘਟਿ ਘਟਿ ਵਾਜਹਿ
ਨਾਦ । ਆਪਿ ਨਾਥੁ ਨਾਥੀ ਸਭ
ਜਾ ਕੀ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਅਵਰਾ ਸਾਦ ।
ਸੰਜੋਗੁ ਵਿਜੋਗੁ ਦੁਇ ਕਾਰ

ਚਲਾਵਹਿ ਲੇਖੇ ਆਵਹਿ ਭਾਗ। ਆਦੇਸੁ ਤਿਸੈ ਆਦੇਸੁ । ਆਦਿ ਅਨੀਲੁ ਅਨਾਦਿ ਅਨਾਹਤਿ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਏਕੋ ਵੇਸੁ ॥ ੨੯ ॥

ਏਕਾ ਮਾਈ ਜੁਗਤਿ ਵਿਆਈ ਤਿਨਿ ਚੇਲੇ ਪਰਵਾਣੁ । ਇਕੁ ਸੰਸਾਰੀ ਇਕੁ ਭੰਡਾਰੀ ਇਕੁ ਲਾਏ ਦੀਬਾਣੁ । ਜਿਵ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਚਲਾਵੈ ਜਿਵ ਹੋਵੈ ਫੁਰਮਾਣੁ। ਓਹੁ ਵੇਖੈ ਓਨਾ ਨਦਰਿ ਨ ਆਵੈ ਬਹੁਤਾ ਏਹੁ ਵਿਡਾਣੁ । ਆਦੇਸੁ ਤਿਸੈ ਆਦੇਸੁ । ਆਦਿ ਅਨੀਲੁ ਅਨਾਦਿ ਅਨਾਹਤਿ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਏਕੋ ਵੇਸੁ ॥ ੩੦ ॥

ਆਸਣੁ ਲੋਇ ਲੋਇ ਭੰਡਾਰ।

ਜੋ ਕਿਛੁ ਪਾਇਆ ਸੁ ਏਕਾਵਾਰ।
ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਸਿਰਜਣਹਾਰੁ।
ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਕੀ ਸਾਚੀ ਕਾਰ।
ਆਦੇਸੁ ਤਿਸੈ ਆਦੇਸੁ। ਆਦਿ
ਅਨੀਲੁ ਅਨਾਦਿ ਅਨਾਹਤਿ ਜੁਗੁ
ਜੁਗੁ ਏਕੋ ਵੇਸੁ ॥ ੩੧ ॥

ਇਕਦੂ ਜੀਭੌ ਲਖ ਹੋਹਿ ਲਖ
ਹੋਵਹਿ ਲਖਵੀਸ। ਲਖੁ ਲਖੁ ਗੇੜਾ
ਆਖੀਅਹਿ ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਜਗਦੀਸ।
ਏਤੁ ਰਾਹਿ ਪਤਿ ਪਵੜੀਆ
ਚੜੀਐ ਹੋਇ ਇਕੀਸ। ਸੁਣਿ ਗਲਾ
ਆਕਾਸ ਕੀ ਕੀਟਾ ਆਈ ਰੀਸ।
ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਪਾਈਐ ਕੂੜੀ
ਕੂੜੈ ਠੀਸ ॥ ੩੨ ॥

ਆਖਣਿ ਜੋਰੁ ਚੁਪੈ ਨਹ ਜੋਰੁ।

ਜੋਰੁ ਨ ਮੰਗਣਿ ਦੇਣਿ ਨ ਜੋਰੁ।
ਜੋਰੁ ਨ ਜੀਵਣਿ ਮਰਣਿ ਨਹ
ਜੋਰੁ।ਜੋਰੁ ਨ ਰਾਜਿ ਮਾਲਿ ਮਨਿ
ਸੋਰੁ। ਜੋਰੁ ਨ ਸੁਰਤੀ ਗਿਆਨਿ
ਵੀਚਾਰਿ। ਜੋਰੁ ਨ ਜੁਗਤੀ ਛੁਟੈ
ਸੰਸਾਰੁ। ਜਿਸੁ ਹਥਿ ਜੋਰੁ ਕਰਿ
ਵੇਖੈ ਸੋਇ। ਨਾਨਕ ਉਤਮੁ ਨੀਚੁ
ਨ ਕੋਇ॥ ੩੩ ॥

ਰਾਤੀ ਰੁਤੀ ਥਿਤੀ ਵਾਰ।
ਪਵਣ ਪਾਣੀ ਅਗਨੀ ਪਾਤਾਲ।
ਤਿਸੁ ਵਿਚਿ ਧਰਤੀ ਥਾਪਿ ਰਖੀ
ਧਰਮ ਸਾਲ। ਤਿਸੁ ਵਿਚਿ ਜੀਅ
ਜੁਗਤਿ ਕੇ ਰੰਗ। ਤਿਨਕੇ ਨਾਮ
ਅਨੇਕ ਅਨੰਤ। ਕਰਮੀ ਕਰਮੀ
ਹੋਇ ਵੀਚਾਰੁ। ਸਚਾ ਆਪਿ ਸਚਾ

ਦਰਬਾਰੁ ਤਿਥੈ ਸੋਹਨਿ ਪੰਚ ਪਰਵਾਣੁ। ਨਦਰੀ ਕਰਮਿ ਪਵੈ ਨੀਸਾਣੁ। ਕਚ ਪਕਾਈ ਓਥੈ ਪਾਇ। ਨਾਨਕ ਗਇਆ ਜਾਪੈ ਜਾਇ॥ ੩੪ ॥

ਧਰਮ ਖੰਡ ਕਾ ਏਹੋ ਧਰਮੁ। ਗਿਆਨ ਖੰਡ ਕਾ ਆਖਹੁ ਕਰਮੁ। ਕੇਤੇ ਪਵਣ ਪਾਣੀ ਵੈਸੰਤਰ ਕੇਤੇ ਕਾਨ੍ਹ ਮਹੇਸ। ਕੇਤੇ ਬਰਮੇ ਘਾੜਤਿ ਘੜੀਅਹਿ ਰੂਪ ਰੰਗ ਕੇ ਵੇਸ। ਕੇਤੀਆ ਕਰਮ ਭੂਮੀ ਮੇਰ ਕੇਤੇ ਕੇਤੇ ਧੂ ਉਪਦੇਸ। ਕੇਤੇ ਇੰਦ ਚੰਦ ਸੂਰ ਕੇਤੇ ਕੇਤੇ ਮੰਡਲ ਦੇਸ। ਕੇਤੇ ਸਿਧ ਬੁਧ ਨਾਥ ਕੇਤੇ ਕੇਤੇ ਦੇਵੀ ਵੇਸ। ਕੇਤੇ ਦੇਵ ਦਾਨਵ

ਮੂਨਿਕੇਤੇ ਕੇਤੇ ਰਤਨ ਸਮੁੰਦ। ਕੇਤੀਆ ਖਾਣੀ ਕੇਤੀਆ ਬਾਣੀ ਕੇਤੇ ਪਾਤ ਨਰਿੰਦ। ਕੇਤੀਆ ਸੁਰਤੀ ਸੇਵਕ ਕੇਤੇ ਨਾਨਕ ਅੰਤੁ ਨ ਅੰਤੁ॥ ੩੫॥

ਗਿਆਨ ਖੰਡ ਮਹਿ ਗਿਆਨੁ ਪਰਚੰਡੁ। ਤਿਥੈ ਨਾਦ ਬਿਨੋਦ ਕੋਡ ਅਨੰਦੁ। ਸਰਮ ਖੰਡ ਕੀ ਬਾਣੀ ਰੂਪੁ। ਤਿਥੈ ਘਾੜਤਿ ਘੜੀਐ ਬਹੁਤੁ ਅਨੂਪੁ। ਤਾਕੀਆ ਗਲਾ ਕਥੀਆ ਨ ਜਾਹਿ। ਜੇ ਕੋ ਕਹੈ ਪਿਛੈ ਪਛੁਤਾਇ। ਤਿਥੈ ਘੜੀਐ ਸੁਰਤਿ ਮਤਿ ਮਨਿ ਬੁਧਿ। ਤਿਥੈ ਘੜੀਐ ਸੁਰਾ ਸਿਧਾ ਕੀ ਸੁਧਿ॥ ੩੬॥

ਕਰਮ ਖੰਡ ਕੀ ਬਾਣੀ ਜੋਰੁ। ਤਿਥੈ ਹੋਰੁ ਨ ਕੋਈ ਹੋਰੁ। ਤਿਥੈ ਜੋਧ ਮਹਾ ਬਲ ਸੂਰ। ਤਿਨ ਮਹਿ ਰਾਮੁ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰ। ਤਿਥੈ ਸੀਤੋ ਸੀਤਾ ਮਹਿਮਾ ਮਾਹਿ। ਤਾਕੇ ਰੂਪ ਨ ਕਥਨੇ ਜਾਹਿ। ਨਾ ਓਹਿ ਮਰਹਿ ਨ ਠਾਗੇ ਜਾਹਿ। ਜਿਨਕੈ ਰਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨ ਮਾਹਿ। ਤਿਥੈ ਭਗਤ ਵਸਹਿ ਕੇ ਲੋਅ। ਕਰਹਿ ਅਨੰਦੁ ਸਚਾ ਮਨਿ ਸੋਇ। ਸਚ ਖੰਡਿ ਵਸੈ ਨਿਰੰਕਾਰ। ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖੈਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲ। ਤਿਥੈ ਖੰਡ ਮੰਡਲ ਵਰਭੰਡ। ਜੇ ਕੋ ਕਥੈ ਤ ਅੰਤ ਨ ਅੰਤ। ਤਿਥੈ ਲੋਅ ਲੋਅ ਆਕਾਰ। ਜਿਵ ਜਿਵ ਹੁਕਮੁ ਤਿਵੈ ਤਿਵ ਕਾਰ। ਵੇਖੈ ਵਿਗਸੈ

ਕਰਿ ਵੀਚਾਰੁ । ਨਾਨਕ ਕਥਨਾ
ਕਰੜਾ ਸਾਰੁ ॥ ੩੭ ॥

ਜਤੁਪਾਹਾਰਾਧੀਰਜੁਸੁਨਿਆਰੁ।
ਅਹਰਣਿ ਮਤਿ ਵੇਦੁ ਹਥੀਆਰੁ ।
ਭਉ ਖਲਾ ਅਗਨਿ ਤਪ ਤਾਉ ।
ਭਾਂਡਾ ਭਾਉ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਤਿਤੁਢਾਲਿ।
ਘੜੀਐ ਸਬਦੁ ਸਚੀ ਟਕਸਾਲ ।
ਜਿਨ ਕਉਨਦਰਿ ਕਰਮੁਤਿਨਕਾਰ।
ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲ ।
॥ ੩੮ ॥

ਸਲੋਕੁ

ਪਵਣੁ ਗੁਰੂ ਪਾਣੀ ਪਿਤਾ ਮਾਤਾ
ਧਰਤਿ ਮਹਤੁ। ਦਿਵਸੁ ਰਾਤਿ ਦੁਇ
ਦਾਈ ਦਾਇਆਖੇਲੈਸਗਲਜਗਤੁ।
ਚੰਗਿਆਈਆ ਬੁਰਿਆਈਆ ਵਾਚੈ

ਧਰਮੁ ਹਦੂਰਿ । ਕਰਮੀ ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਕੇ ਨੇੜੈ ਕੇ ਦੂਰਿ। ਜਿਨੀ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਗਏ ਮਸਕਤਿ ਘਾਲਿ। ਨਾਨਕ ਤੇ ਮੁਖਿ ਉਜਲੇ ਕੇਤੀ ਛੁਟੀ ਨਾਲਿ ॥ ੧ ॥

ਨਾਮਧਾਰੀ ਟ੍ਰੈਕਟ ਸੁਸਾਇਟੀ (ਸ਼੍ਰੀਰਾਮ ਦਾਸ ਪੁਰਾ) ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਨਾਮਧਾਰੀ ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਦੇ ਲਾਭ ਵਾਸਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਪੂਜਨੀਯ ਮਹਾਰਾਜ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਖਾਸ ਨਿਤ ਨਿਯਮ ਨਾਲ ਸੋਧਕੇ ਛਪਵਾਇਆ।

ਪ੍ਰਬੰਧਕ—

ਸੂਰਤ ਸਿੰਘ (ਭਿਕਸ਼ੂ)

ਸ਼ਬਦ ਹਜ਼ਾਰੇ

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫

ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੧

ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਲੋਚੈ ਗੁਰ ਦਰਸਨ ਤਾਈ। ਬਿਲਪ ਕਰੇ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਕੀ ਨਿਆਈ। ਤ੍ਰਿਖਾ ਨ ਉਤਰੈ ਸਾਂਤਿ ਨ ਆਵੈ ਬਿਨੁ ਦਰਸਨ ਸੰਤ ਪਿਆਰੇ ਜੀਉ ॥ ੧ ॥ ਹਉ ਘੋਲੀ ਜੀਉ ਘੋਲਿ ਘੁਮਾਈ ਗੁਰ ਦਰਸਨ ਸੰਤ ਪਿਆਰੇ ਜੀਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ਤੇਰਾ ਮੁਖੁ ਸੁਹਾਵਾ ਜੀਉ ਸਹਜ ਧੁਨਿ ਬਾਣੀ। ਚਿਰੁ ਹੋਆ ਦੇਖੇ ਸਾਰਿੰਗਪਾਣੀ। ਧੰਨੁ ਸੁ ਦੇਸੁ ਜਹਾ ਤੂੰ

ਵਸਿਆ ਮੇਰੇ ਸਜਣ ਮੀਤ ਮੁਰਾਰੇ ਜੀਉ ॥੨॥ ਹਉ ਘੋਲੀ ਹਉ ਘੋਲਿ ਘੁਮਾਈ ਗੁਰ ਸਜਣ ਮੀਤ ਮੁਰਾਰੇ ਜੀਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ । ਇਕ ਘੜੀ ਨ ਮਿਲਤੇ ਤਾ ਕਲਜੁਗੁ ਹੋਤਾ । ਹੁਣਿ ਕਦਿ ਮਿਲੀਐ ਪ੍ਰਿਅ ਤੁਧੁ ਭਗਵੰਤਾ । ਮੋਹਿ ਰੈਣਿ ਨ ਵਿਹਾਵੈ ਨੀਦ ਨ ਆਵੈ ਬਿਨੁ ਦੇਖੇ ਗੁਰ ਦਰਬਾਰੇ ਜੀਉ ॥੩॥ ਹਉ ਘੋਲੀ ਜੀਉ ਘੋਲਿ ਘੁਮਾਈ ਤਿਸੁ ਸਚੇ ਗੁਰ ਦਰਬਾਰੇ ਜੀਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਭਾਗੁ ਹੋਆ ਗੁਰਿ ਸੰਤੁ ਮਿਲਾਇਆ ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਅਬਿਨਾਸੀ ਘਰਮਹਿ ਪਾਇਆ ॥ ਸੇਵਕਰੀ ਪਲੁ ਚਸਾ ਨ ਵਿਛੁੜਾ

ਜਨ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਤੁਮਾਰੇ ਜੀਉ ॥ ੪ ॥ ਹਉ ਘੋਲੀ ਜੀਉ ਘੋਲਿ ਘੁਮਾਈ ਜਨ ਨਾਨਕਦਾਸ ਤੁਮਾਰੇ ਜੀਉ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ੧ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੧

ਘਰ ੧ ਚਉਪਦੇ ॥

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਜੀਉ ਡਰਤੁ ਹੈ ਆਪਣਾ ਕੈ ਸਿਉ ਕਰੀ ਪੁਕਾਰ । ਦੂਖ ਵਿਸਾਰਣੁ ਸੇਵਿਆ ਸਦਾ ਸਦਾ ਦਾਤਾਰੁ ॥ ੧ ॥ ਸਾਹਿਬੁ ਮੇਰਾ ਨੀਤ ਨਵਾ ਸਦਾ ਸਦਾ ਦਾਤਾਰੁ

॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ । ਅਨਦਿਨੁ ਸਾਹਿਬੁ ਸੇਵੀਐ ਅੰਤਿ ਛਡਾਏ ਸੋਇ । ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਮੇਰੀ ਕਾਮਣੀ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਾ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥ ਦਇਆਲ ਤੇਰੈ ਨਾਮਿ ਤਰਾ ਸਦ ਕੁਰਬਾਣੈ ਜਾਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ । ਸਰਬੰ ਸਾਚਾ ਏਕੁ ਹੈ ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਕੋਇ । ਤਾਕੀ ਸੇਵਾ ਸੋ ਕਰੇ ਜਾਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ ॥ ੩ ॥ ਤੁਧੁ ਬਾਝੁ ਪਿਆਰੇ ਕੇਵ ਰਹਾ । ਸਾ ਵਡਿਆਈ ਦੇਹਿ ਜਿਤੁ ਨਾਮਿ ਤੇਰੇ ਲਾਗਿ ਰਹਾਂ । ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ਜਿਸੁ ਆਗੈ ਪਿਆਰੇ ਜਾਇ ਕਹਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ । ਸੇਵੀ ਸਾਹਿਬੁ ਆਪਣਾ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਚੰਉ ਕੋਇ । ਨਾਨਕੁ ਤਾਕਾ

ਦਾਸੁ ਹੈ ਇੰਦ ਬਿੰਦ ਚੁਖ ਚੁਖ
ਹੋਇ ॥ ੪ ॥ ਸਾਹਿਬ ਤੇਰੇ ਨਾਮ
ਵਿਟਹੁ ਇੰਦ ਬਿੰਦ ਚੁਖ ਚੁਖ ਹੋਇ
॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਤਿਲੰਗ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੩

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਇਹੁ ਤਨੁ ਮਾਇਆ ਪਾਹਿਆ
ਪਿਆਰੇ ਲੀਤੜਾ ਲਬਿ ਰੰਗਾਏ ।
ਮੇਰੈ ਕੰਤ ਨ ਭਾਵੈ ਚੋਲੜਾ
ਪਿਆਰੇ ਕਿਉ ਧਨ ਸੇਜੈ ਜਾਏ ॥
੧ ॥ ਹਉ ਕੁਰਬਾਨੈ ਜਾਉ ਮਿਹਰ
ਵਾਨਾ ਹਉ ਕੁਰਬਾਨੈ ਜਾਉ ॥
ਹਉ ਕੁਰਬਾਨੈ ਜਾਉ ਤਿਨਾ ਕੈ
ਲੈਨਿ ਜੋ ਤੇਰਾ ਨਾਉ । ਲੈਨਿ ਜੋ

ਜੋ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ਤਿਨਾਕੈ ਹਉ ਸਦ ਕੁਰਬਾਨੈ ਜਾਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਕਾਇਆ ਰੰਙਣਿ ਜੇਥੀਐ ਪਿਆਰੇ ਪਾਈਐ ਨਾਉ ਮਜੀਠ । ਰੰਙਣ ਵਾਲਾ ਜੇ ਰੰਙੈ ਸਾਹਿਬੁ ਐਸਾ ਰੰਗੁ ਨ ਡੀਠ ॥ ੨ ॥ ਜਿਨਕੇ ਚੋਲੇ ਰਤੜੇ ਪਿਆਰੇ ਕੰਤੁ ਤਿਨਾ ਕੈ ਪਾਸਿ । ਧੂੜਿ ਤਿਨਾ ਕੀ ਜੇ ਮਿਲੈ ਜੀ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਕੀ ਅਰਦਾਸਿ ॥ ੩ ॥ ਆਪੇ ਸਾਜੇ ਆਪੇ ਰੰਗੇ ਆਪੇ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ । ਨਾਨਕ ਕਾਮਣਿ ਕੰਤੈ ਭਾਵੈ ਆਪੇ ਹੀ ਰਾਵੇਇ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੩ ॥

ਤਿਲੰਗ ਮਹਲਾ ੧

ਇਆਨੜੀਏ ਮਾਨੜਾ ਕਾਇ

ਕਰੇਹਿ ।ਆਪਨੜੈ ਘਰਿ ਹਰਿ ਰੰਗੋ
ਕੀ ਨ ਮਾਣੇਹਿ । ਸਹੁ ਨੇੜੈ ਧਨ
ਕੰਮਲੀਏ ਬਾਹਰੁ ਕਿਆ ਢੂਢੇਹਿ।
ਭੈ ਕੀਆ ਦੇਹਿ ਸਲਾਈਆ ਨੈਣੀ
ਭਾਵ ਕਾ ਕਰਿ ਸੀਗਾਰੋ ॥ ਤਾ
ਸੋਹਾਗਣਿ ਜਾਣੀਐ ਲਾਗੀ ਜਾ
ਸਹੁ ਧਰੇਪਿਆਰੋ ॥ ੧ ॥ ਇਆਣੀ
ਬਾਲੀ ਕਿਆ ਕਰੇ ਜਾ ਧਨ ਕੰਤ
ਨ ਭਾਵੈ । ਕਰਣ ਪਲਾਹ ਕਰੇ
ਬਹੁਤੇਰੇ ਸਾ ਧਨ ਮਹਲੁ ਨ ਪਾਵੈ।
ਵਿਣੁ ਕਰਮਾ ਕਿਛੁ ਪਾਈਐ ਨਾਹੀ
ਜੇ ਬਹੁਤੇਰਾ ਧਾਵੈ। ਲਬ ਲੋਭ
ਅਹੰਕਾਰ ਕੀ ਮਾਤੀ ਮਾਇਆ
ਮਾਹਿ ਸਮਾਣੀ । ਇਨੀ ਬਾਤੀ
ਸਹੁ ਪਾਈਐ ਨਾਹੀ ਭਈ ਕਾਮਣਿ

ਇਆਣੀ ॥ ੨ ॥ ਜਾਇ ਪੁਛਹੁ ਸੋਹਾਗਣੀ ਵਾਹੈ ਕਿਨੀ ਬਾਤੀ ਸਹੁ ਪਾਈਐ। ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੇ ਸੋ ਭਲਾ ਕਰਿ ਮਾਨੀਐ ਹਿਕਮਤਿ ਹੁਕਮੁ ਚੁਕਾਈਐ ॥ ਜਾ ਕੈ ਪ੍ਰੇਮਿ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਈਐ ਤਉ ਚਰਣੀ ਚਿਤੁ ਲਾਈਐ ॥ ਸਹੁ ਕਹੈ ਸੋ ਕੀਜੈ ਤਨੁ ਮਨੋ ਦੀਜੈ ਐਸਾ ਪਰਮਲੁ ਲਾਈਐ ॥ ਏਵ ਕਹਹਿ ਸੋਹਾਗਣੀ ਭੈਣੇ ਇਨੀ ਬਾਤੀ ਸਹੁ ਪਾਈਐ ॥ ੩ ॥ ਆਪੁ ਗਵਾਈਐ ਤਾ ਸਹੁ ਪਾਈਐ ਅਉਰੁ ਕੈਸੀ ਚਤੁਰਾਈ ॥ ਸਹੁ ਨਦਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖੈ ਸੋ ਦਿਨੁ ਲੇਖੈ ਕਾਮਣਿ ਨਉ ਨਿਧਿ ਪਾਈ ॥ ਅਪਣੇ ਕੰਤ ਪਿਆਰੀ ਸਾ

ਸੋਹਾਗਣਿ ਨਾਨਕ ਸਾ ਸਭਰਾਈ ॥
ਐਸੈ ਰੰਗਿ ਰਾਤੀ ਸਹਜ ਕੀ ਮਾਤੀ
ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਭਾਇ ਸਮਾਣੀ ॥
ਸੁੰਦਰਿ ਸਾਇ ਸਰੂਪ ਬਿਚਖਣਿ
ਕਹੀਐ ਸਾ ਸਿਆਣੀ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੧

ਕਉਣ ਤਰਾਜੀ ਕਵਣੁ ਤੁਲਾ ਤੇਰਾ
ਕਵਣੁ ਸਰਾਫੁ ਬੁਲਾਵਾ। ਕਉਣੁ
ਗੁਰੂ ਕੈ ਪਹਿ ਦੀਖਿਆ ਲੇਵਾ ਕੈ
ਪਹਿ ਮੁਲੁ ਕਰਾਵਾ ॥ ੧ ॥ ਮੇਰੇ
ਲਾਲ ਜੀਉ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਣਾ।
ਤੂੰ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਭਰਿ
ਪੁਰਿ ਲੀਣਾ ਤੂੰ ਆਪੇ ਸਰਬ
ਸਮਾਣਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਮਨੁ
ਤਰਾਜੀ ਚਿਤੁ ਤੁਲਾ ਤੇਰੀ ਸੇਵ

ਸਰਾਫੁ ਕਮਾਵਾ। ਘਟਹੀ ਭੀਤਰਿ
ਸੋ ਸਹੁ ਤੋਲੀ ਇਨ ਬਿਧਿ ਚਿਤੁ
ਰਹਾਵਾ ॥ ੨ ॥ ਆਪੇ ਕੰਡਾ ਤੋਲੁ
ਤਰਾਜੀ ਆਪੇ ਤੋਲਣਹਾਰਾ ।ਆਪੇ
ਦੇਖੈ ਆਪੇ ਬੂਝੈ ਆਪੇ ਹੈ ਵਣ
ਜਾਰਾ ॥ ੩ ॥ ਅੰਧੁਲਾ ਨੀਚ
ਜਾਤਿ ਪਰਦੇਸੀ ਖਿਨੁ ਆਵੈ ਤਿਲੁ
ਜਾਵੈ। ਤਾਕੀ ਸੰਗਤਿ ਨਾਨਕੁ
ਰਹਦਾ ਕਿਉ ਕਰਿ ਮੂੜਾ ਪਾਵੈ
॥ ੪ ॥ ੯ ॥

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ
ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ
ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ
ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਰਾਗੁ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੧
ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੧

ਤੂ ਸੁਲਤਾਨੁ ਕਹਾ ਹਉ ਮੀਆ ਤੇਰੀ ਕਵਨ ਵਡਾਈ। ਜੋ ਤੂ ਦੇਹਿ ਸੁ ਕਹਾ ਸੁਆਮੀ ਮੈ ਮੂਰਖ ਕਹਣੁ ਨਜਾਈ ॥ ੧ ॥ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਗਾਵਾ ਦੇਹਿ ਬੁਝਾਈ। ਜੈਸੇ ਸਚ ਮਹਿ ਰਹਉ ਰਜਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ। ਜੋ ਕਿਛੁ ਹੋਆ ਸਭ ਕਿਛੁ ਤੁਝ ਤੇ ਤੇਰੀ ਸਭ ਅਸਨਾਈ। ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਣਾ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬ ਮੈ ਅੰਧੁਲੇ ਕਿਆ ਚਤੁਰਾਈ ॥ ੨ ॥ ਕਿਆ ਹਉ ਕਥੀ ਕਥੇ ਕਥਿ ਦੇਖਾ ਮੈ ਅਕਥੁ ਨ ਕਥਨਾ ਜਾਈ। ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਆਖਾ ਤਿਲੁ ਤੇਰੀ

ਵਡਿਆਈ ॥ ੩ ॥ ਏਤੇ ਕੂਕਰ ਹਉ ਬੇਗਾਨਾ ਭਉਕਾ ਇਸੁ ਤਨ ਤਾਈ । ਭਗਤਿ ਹੀਣੁ ਨਾਨਕੁ ਜੇ ਹੋਇਗਾ ਤ ਖਸਮੈ ਨਾਉ ਨ ਜਾਈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੧

ਮਨੁ ਮੰਦਰੁ ਤਨੁ ਵੇਸ ਕਲੰਦਰੁ ਘਟ ਹੀ ਤੀਰਥਿ ਨਾਵਾ । ਏਕੁ ਸਬਦੁ ਮੇਰੈ ਪ੍ਰਾਨਿ ਬਸਤੁ ਹੈ ਬਾਹੁੜਿ ਜਨਮਿ ਨ ਆਵਾ ॥ ੧ ॥ ਮਨੁ ਬੇਧਿਆ ਦਇਆਲ ਸੇਤੀ ਮੇਰੀ ਮਾਈ । ਕਉਣੁ ਜਾਣੈ ਪੀਰ ਪਰਾਈ । ਹਮ ਨਾਹੀ ਚਿੰਤ ਪਰਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਅਲਖ ਅਪਾਰਾ ਚਿੰਤਾ ਕਰਹੁ ਹਮਾਰੀ ॥

ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਭਰਿਪੁਰਿ ਲੀਣਾ ਘਟਿ ਘਟਿ ਜੋਤਿ ਤੁਮਾਰੀ ॥ ੨ ॥ ਸਿਖ ਮਤਿ ਸਭ ਬੁਧਿ ਤੁ- ਮ੍ਹਾਰੀ ਮੰਦਿਰ ਛਾਵਾ ਤੇਰੇ । ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਣਾ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬਾ ਗੁਣ ਗਾਵਾ ਨਿਤ ਤੇਰੇ ॥ ੩ ॥ ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਸਰਣਿ ਤੁਮ੍ਹਾਰੀ ਸਰਬ ਚਿੰਤ ਤੁਧੁ ਪਾਸੇ ॥ ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਚੰਗਾ ਇਕ ਨਾਨਕ ਕੀ ਅਰਦਾਸੇ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਪ੍ਰਬੰਧਕ—

ਸੂਰਤਸਿੰਘ
ਭਿਕਸ਼ੂ

ਜਾਪੁ ਸਾਹਿਬ

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਵਾਕ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ੧੦

ਛਪੈ ਛੰਦ । ਤ੍ਵ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਚੱਕ੍ਰ ਚਿਹਨ ਅਰੁ ਬਰਨ ਜਾਤਿ ਅਰੁ ਪਾਤ ਨਹਿਨ ਜਿਹ । ਰੂਪ ਰੰਗ ਅਰੁ ਰੇਖ ਭੇਖ ਕੋਊ ਕਹਿ ਨ ਸਕਤਿ ਕਿਹ । ਅਚਲ ਮੂਰਤਿ ਅਨਭਉ ਪ੍ਰਕਾਸ ਅਮਿਤੋਜਕਹਿਜੈ । ਕੋਟਿ ਇੰਦ੍ਰ ਇੰਦ੍ਰਾਣ ਸਾਹ ਸਾਹਾਣਿ ਗਣਿੱਜੈ। ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਮਹੀਪ ਸੁਰ ਨਰ ਅਸੁਰ ਨੇਤਿ ਨੇਤਿ ਬਨ

ਤ੍ਰਿਣ ਕਹਤ । ਤੂ ਸਰਬ ਨਾਮ ਕਥੈ ਕਵਨ ਕਰਮ ਨਾਮ ਬਰਣਤ ਸੁਮਤਿ ॥ ੧ ॥

ਭੁਜੰਗ ਪ੍ਰਯਾਤ ਛੰਦ

ਨਮਸਤ੍ਵੰ ਅਕਾਲੇ । ਨਮਸਤ੍ਵੰ ਕ੍ਰਿਪਾਲੇ । ਨਮਸਤੰ ਅਰੂਪੇ । ਨਮ-ਸਤੰ ਅਨੂਪੇ ॥੨॥ ਨਮਸਤੰ ਅਭੇਖੇ । ਨਮਸਤੰ ਅਲੇਖੇ । ਨਮਸਤੰ ਅ-ਕਾਏ । ਨਮਸਤੰ ਅਜਾਏ ॥ ੩ ॥ ਨਮਸਤੰ ਅਗੰਜੇ । ਨਮਸਤੰ ਅਭੰਜੇ । ਨਮਸਤੰ ਅਨਾਮੇ । ਨਮਸਤੰ ਅਠਾਮੇ ॥ ੪ ॥ ਨਮਸਤੰ ਅਕਰਮੰ । ਨਮਸਤੰ ਅਧਰਮੰ । ਨਮਸਤੰ ਅਨਾਮੰ । ਨਮਸਤੰ ਅਧਾਮੰ ॥ ੫ ॥ ਨਮਸਤੰ ਅਜੀਤੇ । ਨਮਸਤੰ ਅਭੀਤੇ

। ਨਮਸਤੰ ਅਬਾਹੇ । ਨਮਸਤੰ
ਅਢਾਹੇ ॥ ੬ ॥ ਨਮਸਤੰ ਅਨੀਲੇ ।
ਨਮਸਤੰ ਅਨਾਦੇ । ਨਮਸਤੰ
ਅਛੇਦੇ ਨਮਸਤੰ ਅਗਾਧੇ ॥ ੭ ॥
ਨਮਸਤੰ ਅਗੰਜੇ । ਨਮਸਤੰ
ਅਭੰਜੇ । ਨਮਸਤੰ ਉਦਾਰੇ । ਨਮ-
ਸਤੰ ਅਪਾਰੇ ॥ ੮ ॥ ਨਮਸਤੰ ਸੁ
ਏਕੈ । ਨਮਸਤੰ ਅਨੇਕੈ । ਨਮਸਤੰ
ਅਭੂਤੇ। ਨਮਸਤੰ ਅਜੂਪੇ। ੯। ਨਮਸਤੰ
ਨ੍ਰਿਕਰਮੇ । ਨਮਸਤੰ ਨ੍ਰਿਭਰਮੇ ।
ਨਮਸਤੰ ਨ੍ਰਿਦੇਸੇ ॥ ਨਮਸਤੰ
ਨ੍ਰਿਭੇਸੇ ॥ ੧੦ ॥ ਨਮਸਤੰ ਨ੍ਰਿਨਾਮੇ
। ਨਮਸਤੰ ਨ੍ਰਿਕਾਮੇ ॥ ਨਮਸਤੰ
ਨ੍ਰਿਧਾਤੇ । ਨਮਸਤੰ ਨ੍ਰਿਘਾਤੇ ॥ ੧੧ ॥
ਨਮਸਤੰ ਨ੍ਰਿਧੂਤੇ । ਨਮਸਤੰ ਅਭੂਤੇ

ਨਮਸਤੰ ਅਲੋਕੇ। ਨਮਸਤੰ ਅਸੋਕੇ
॥ ੧੨ ॥ ਨਮਸਤੰ ਨ੍ਰਿਤਾਪੇ।
ਨਮਸਤੰ ਅਥਾਪੇ। ਨਮਸਤੰ ਤ੍ਰਿਮਾਨੇ
। ਨਮਸਤੰ ਨਿਧਾਨੇ ॥ ੧੩ ॥
ਨਮਸਤੰ ਅਗਾਹੇ । ਨਮਸਤੰ
ਅਬਾਹੇ । ਨਮਸਤੰ ਤ੍ਰਿਬਰਗੇ ।
ਨਮਸਤੰ ਅਸਰਗੇ ॥ ੧੪ ॥
ਨਮਸਤੰ ਪ੍ਰਭੋਗੇ ਨਮਸਤੰ ਸੁਜੋਗੇ॥
ਨਮਸਤੰ ਅਰੰਗੇ। ਨਮਸਤੰ ਅਭੰਗੇ
॥ ੧੫ ॥ ਨਮਸਤੰ ਅਗੰਮੇ ।
ਨਮਸਤਸੱਤ ਰੰਮੇ । ਨਮਸਤੰ
ਜਲਾਸਰੇ । ਨਮਸਤੰ ਨਿਰਾਸਰੇ
॥ ੧੬॥ ਨਮਸਤੰ ਅਜਾਤੇ। ਨਮਸਤੰ
ਅਪਾਤੇ । ਨਮਸਤੰ ਅਮਜਬੇ ।
ਨਮਸਤਸਤੁ ਅਜਬੇ ॥੧੭॥ਅਦੇਸੰ

ਅਦੇਸੇ । ਨਮਸਤੰ ਅਭੇਖੇ ਨਮਸਤੰ
ਨ੍ਰਿਧਾਮੇ । ਨਮਸਤੰ ਨ੍ਰਿਬਾਮੇ ॥੧੮॥
ਨਮੋ ਸਰਬ ਕਾਲੇ । ਨਮੋ ਸਰਬ
ਦਿਆਲੇ । ਨਮੋ ਸਰਬ ਰੂਪੇ । ਨਮੋ
ਸਰਬ ਭੂਪੇ ॥ ੧੯ ॥ ਨਮੋ ਸਰਬ
ਖਾਪੇ । ਨਮੋ ਸਰਬ ਥਾਪੇ । ਨਮੋ
ਸਰਬ ਕਾਲੇ ਨਮੋ ਸਰਬ ਪਾਲੇ ॥
੨੦॥ ਨਮਸਤੱਸਤੁ ਦੇਵੈ । ਨਮਸਤੰ
ਅਭੇਵੈ । ਨਮਸਤੰ ਅਜਨਮੇ ।
ਨਮਸਤੰ ਸੁਬਨਮੇ ॥ ੨੧ ॥ ਨਮੋ
ਸਰਬ ਗਉਨੇ । ਨਮੋ ਸਰਬ
ਭਉਨੇ । ਨਮੋ ਸਰਬ ਰੰਗੇ ।
ਨਮੋ ਸਰਬ ਭੰਗੇ ॥ ੨੨ ॥ ਨਮੋ
ਕਾਲ ਕਾਲੇ । ਨਮਸਤੱਸਤੁ ਦਿਆਲੇ
ਨਮਸਤੰ ਅਬਰਨੇ । ਨਮਸਤੰ

ਅਮਰਨੇ ॥ ੨੩ ॥ ਨਮਸਤੰ ਜਰਾਰੇ ॥ ਨਮਸਤੰ ਕ੍ਰਿਤਾਰੇ ॥ ਨਮੋ ਸਰਬ ਧੰਧੇ ॥ ਨਮੋ ਸਤ ਅਬੰਧੇ ॥ ੨੪ ॥ ਨਮਸਤੰ ਨ੍ਰਿਸਾਕੇ ॥ ਨਮਸਤੰ ਨ੍ਰਿਬਾਕੇ ॥ ਨਮਸਤੰ ਰਹੀਮੇ ॥ ਨਮਸਤੰ ਕਰੀਮੇ ॥ ੨੫ ॥ ਨਮਸਤੰ ਅਨੰਤੇ ॥ ਨਮਸਤੰ ਮਹੰਤੇ ॥ ਨਮਸਤਸਤੁ ਰਾਗੇ ॥ ਨਮਸਤੰ ਸੁਹਾਗੇ ॥ ੨੬ ॥ ਨਮੋ ਸਰਬ ਸੋਖੰ ॥ ਨਮੋ ਸਰਬ ਪੋਖੰ ॥ ਨਮੋ ਸਰਬ ਕਰਤਾ ॥ ਨਮੋ ਸਰਬ ਹਰਤਾ ॥ ੨੭ ॥ ਨਮੋ ਜੋਗ ਜੋਗੇ ॥ ਨਮੋ ਭੋਗ ਭੋਗੇ ॥ ਨਮੋ ਸਰਬ ਦਿਆਲੇ ॥ ਨਮੋ ਸਰਬ ਪਾਲੇ ॥ ੨੮ ॥

ਚਾਚਰੀ ਛੰਦ ਤ੍ਵਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਅਰੂਪ ਹੈਂ ॥ ਅਨੂਪ ਹੈਂ ॥ ਅਜੂ

ਹੈਂ । ਅਭੂ ਹੈਂ ॥ ੨੯ ॥ ਅਲੇਖ ਹੈਂ
। ਅਭੇਖ ਹੈਂ । ਅਨਾਮ ਹੈਂ । ਅਕਾਮ
ਹੈਂ ॥ ੩੦ ॥ ਅਧੇ ਹੈਂ । ਅਭੇ ਹੈਂ ।
ਅਜੀਤ ਹੈਂ । ਅਭੀਤ ਹੈਂ ॥ ੩੧ ॥
ਤ੍ਰਿਮਾਨ ਹੈਂ । ਨਿਧਾਨ ਹੈਂ । ਤ੍ਰਿਬ-
ਰਗ ਹੈਂ । ਅਸਰਗ ਹੈਂ ॥ ੩੨ ॥
ਅਨੀਲ ਹੈਂ । ਅਨਾਦਿ ਹੈਂ । ਅਜੇ
ਹੈਂ । ਅਜਾਦ ਹੈਂ ॥ ੩੩ ॥ ਅਜਨਮ
ਹੈਂ । ਅਬਰਨ ਹੈਂ । ਅਭੂਤ ਹੈਂ ।
ਅਭਰਨ ਹੈਂ ॥ ੩੪ ॥ ਅਗੰਜ ਹੈਂ
। ਅਭੰਜ ਹੈਂ । ਅਝੂਝ ਹੈਂ । ਅਝੰਝ
ਹੈਂ ॥ ੩੫ ॥ ਅਮੀਕ ਹੈਂ । ਰਫੀਕ
ਹੈਂ । ਅਧੰਧ ਹੈਂ । ਅਬੰਧ ਹੈਂ ॥ ੩੬
ਨ੍ਰਿਬੂਝ ਹੈਂ । ਅਸੂਝ ਹੈਂ । ਅਕਾਲ
ਹੈਂ । ਅਜਾਲ ਹੈਂ ॥ ੩੭ ॥ ਅਲਾਹ

ਹੈਂ । ਅਜਾਹ ਹੈਂ । ਅਨੰਤ ਹੈਂ । ਮਹੰਤ ਹੈਂ ॥ ੩੮ ॥ ਅਲੀਕ ਹੈਂ । ਨ੍ਰਿਸ੍ਰੀਕ ਹੈਂ । ਨ੍ਰਿਲੰਭ ਹੈਂ । ਅਸੰਭ ਹੈਂ ॥ ੩੯ ॥ ਅਗੰਮ ਹੈਂ । ਅਜੰਮ ਹੈਂ । ਅਭੂਤ ਹੈਂ । ਅਛੂਤ ਹੈ ॥੪੦॥ ਅਲੋਕ ਹੈਂ । ਅਸੋਕ ਹੈਂ । ਅਕਰਮ ਹੈਂ । ਅਭਰਮ ਹੈਂ ॥੪੧॥ ਅਜੀਤ ਹੈਂ । ਅਭੀਤ ਹੈਂ । ਅਬਾਹ ਹੈਂ । ਅਗਾਹ ਹੈਂ ॥ ੪੨ ॥ ਅਮਾਨ ਹੈਂ । ਨਿਧਾਨ ਹੈਂ । ਅਨੇਕ ਹੈਂ । ਫਿਰ ਏਕ ਹੈਂ ॥ ੪੩ ॥

ਭੁਜੰਗ ਪ੍ਰਯਾਤ ਛੰਦ

ਨਮੋ ਸਰਬ ਮਾਨੇ । ਸਮਸਤੀ ਨਿਧਾਨੇ । ਨਮੋ ਦੇਵ ਦੇਵੇ । ਅਭੇਖੀ ਅਭੇਵੇ ॥ ੪੪ ॥ ਨਮੋ ਕਾਲ ਕਾਲੇ

। ਨਮੋ ਸਰਬ ਪਾਲੇ। ਨਮੋ ਸਰਬ ਰਉਣੇ। ਨਮੋ ਸਰਬ ਭਉਣੇ॥੪੫॥ ਅਨੰਗੀ ਅਨਾਥੇ। ਨ੍ਰਿਸੰਗੀ ਪ੍ਰਮਾਥੇ। ਨਮੋ ਭਾਨ ਭਾਨੇ। ਨਮੋ ਮਾਨ ਮਾਨੇ॥੪੬॥ ਨਮੋ ਚੰਦ੍ਰ ਚੰਦ੍ਰੇ। ਨਮੋ ਭਾਨ ਭਾਨੇ। ਨਮੋ ਗੀਤ ਗੀਤੇ। ਨਮੋ ਤਾਨ ਤਾਨੇ॥੪੭॥ ਨਮੋ ਨ੍ਰਿਤ ਨ੍ਰਿਤੇ। ਨਮੋ ਨਾਦ ਨਾਦੇ। ਨਮੋ ਪਾਨ ਪਾਨੇ। ਨਮੋ ਬਾਦ ਬਾਦੇ॥੪੮॥ ਅਨੰਗੀ ਅਨਾਮੇ। ਸਮਸਤੀ ਸਰੂਪੇ। ਪ੍ਰਭੰਗੀ ਪ੍ਰਮਾਥੇ। ਸਮਸਤੀ ਬਿਭੂਤੇ॥੪੯॥ ਕਲੰਕੰ ਬਿਨਾਨੇ ਕਲੰਕੀ ਸਰੂਪੇ। ਨਮੋ ਰਾਜ ਰਾਜੇ। ਸ੍ਵਰੰ ਪਰਮ ਰੂਪੇ॥੫੦॥ ਨਮੋ ਜੋਗ ਜੋਗੇ। ਸ੍ਵਰੰ ਪਰਮ ਸਿਧੇ

। ਨਮੋ ਰਾਜ ਰਾਜੇ । ਸ੍ਰਬੰ ਪਰਮ
ਸਿਧੇ ॥ ੫੧ ॥ ਨਮੋ ਸਸਤ੍ਰ ਪਾਣੇ ।
ਨਮੋ ਅਸਤ੍ਰ ਮਾਣੇ । ਨਮੋ ਪਰਮ
ਗਿਆਤਾ । ਨਮੋ ਲੋਕ ਮਾਤਾ ॥੫੨
॥ ਅਭੇਖੀ ਅਭਰਮੀ । ਅਭੋਗੀ
ਅਭੁਗਤੇ । ਨਮੋ ਜੋਗ ਜੋਗੇ । ਸ੍ਰਬੰ
ਪਰਮ ਜੁਗਤੇ ॥ ੫੩ ॥ ਨਮੋ ਨਿਤ
ਨਾਰਾਇਣੇ । ਕ੍ਰੂਰ ਕਰਮੇ । ਨਮੋ
ਪ੍ਰੇਤ ਅਪ੍ਰੇਤੇ । ਦੇਵੇ ਸੁਧਰਮੇ॥੫੪
॥ ਨਮੋ ਰੋਗ ਹਰਤਾ । ਨਮੋ ਰਾਗ
ਰੂਪੇ । ਨਮੋ ਸਾਹ ਸਾਹੰ । ਨਮੋ ਭੂਪ
ਭੂਪੇ ॥ ੫੫ ॥ ਨਮੋ ਦਾਨ ਦਾਨੇ ।
ਨਮੋ ਮਾਨ ਮਾਨੇ । ਨਮੋ ਰੋਗ ਰੋਗੇ
। ਨਮਸਤੰ ਇਸਨਾਨੰ ॥ ੫੬ ॥
ਨਮੋ ਮੰਤ੍ਰ ਮੰਤ੍ਰੰ । ਨਮੋ ਜੰਤ੍ਰ ਜੰਤ੍ਰੰ ।

ਨਮੋ ਇਸਟ ਇਸਟੇ । ਨਮੋ ਤੰਤ੍ਰ ਤੰਤ੍ਰੰ ॥ ੫੭ ॥ ਸਦਾ ਸਚਦਾ ਨੰਦ ਸਰਬੰ ਪ੍ਰਣਾਸੀ । ਅਨੂਪੇ ਅਰੂਪੇ । ਸਮਸਤੁਲਿ ਨਿਵਾਸੀ ॥ ੫੮ ॥ ਸਦਾ ਸਿੱਧ ਦਾ । ਬੁੱਧ ਦਾ ਬ੍ਰਿਧ ਕਰਤਾ । ਅਧੋ ਉਰਧ ਅਰਧੰ । ਅਘੰ ਓਘ ਹਰਤਾ ॥ ੫੯ ॥ ਪਰਮ ਪਰਮ ਪਰਮੇ । ਸ੍ਰੰਭ ਪ੍ਰੋਛ ਪਾਲੰ । ਸਦਾ ਸਰਬਦਾ । ਸਿੱਧ ਦਾਤਾ ਦਿਆਲੰ ॥ ੬੦ ॥ ਅਛੇਦੀ ਅਭੇਦੀ । ਅਨਾਮੰ ਅਕਾਮੰ । ਸਮਸਤੋ ਪਰਾਜੀ ਸਮਸਤੱਸਤ ਧਾਮੰ ॥ ੬੧ ॥

ਤੇਰਾ ਜੋਰੁ ॥ ਚਾਚਰੀ ਛੰਦ

ਜਲੇ ਹੈਂ । ਥਲੇ ਹੈਂ । ਅਭੀਤ ਹੈਂ । ਅਭੇ ਹੈਂ ॥ ੬੨ ॥ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈਂ ।

ਅਜੂ ਹੈਂ । ਅਦੇਸ ਹੈਂ । ਅਭੇਸ ਹੈਂ ॥ ੬੩ ॥

ਭੁਜੰਗ ਪ੍ਰਯਾਤ ਛੰਦ

ਅਗਾਧੇ ਅਬਾਧੇ । ਅਨੰਦੀ ਸਰੂਪੇ । ਨਮੋ ਸਰਬ ਮਾਨੇ । ਸਮਸਤੀ ਨਿਧਾਨੇ ॥ ੬੪ ॥ ਨਮਸਤ੍ਵੰ ਨ੍ਰਿਨਾਥੇ । ਨਮਸਤ੍ਵੰ ਪ੍ਰਮਾਥੇ । ਨਮਸਤ੍ਵੰ ਅਗੰਜੇ । ਨਮਸਤ੍ਵੰ ਅਭੰਜੇ ॥ ੬੫ ॥ ਨਮਸਤ੍ਵੰ ਅਕਾਲੇ । ਨਮਸਤ੍ਵੰ ਅਪਾਲੇ । ਨਮੋ ਸਰਬ ਦੇਸੇ । ਨਮੋ ਸਰਬ ਭੇਸੇ ॥ ੬੬ ॥ ਨਮੋ ਰਾਜ ਰਾਜੇ । ਨਮੋ ਸਾਜ ਸਾਜੇ । ਨਮੋ ਸਾਹ ਸਾਹੇ । ਨਮੋ ਮਾਹ ਮਾਹੇ ॥ ੬੭ ॥ ਨਮੋ ਗੀਤ ਗੀਤੇ । ਨਮੋ ਪ੍ਰੀਤ ਪ੍ਰੀਤੇ । ਨਮੋ ਰੋਖ ਰੋਖੇ । ਨਮੋ ਸੋਖ

ਸੇਖੇ ॥ ੬੮ ॥ ਨਮੋ ਸਰਬ ਰੋਗੇ ।
ਨਮੋ ਸਰਬ ਭੋਗੇ । ਨਮੋ ਸਰਬ
ਜੀਤੰ । ਨਮੋ ਸਰਬ ਭੀਤੰ ॥ ੬੯॥
ਨਮੋ ਸਰਬ ਗਿਆਨੰ । ਨਮੋ ਪਰਮ
ਤਾਨੰ । ਨਮੋ ਸਰਬ ਮੰਤ੍ਰੰ । ਨਮੋ
ਸਰਬ ਜੰਤ੍ਰੰ ॥ ੭੦ ॥ ਨਮੋ ਸਰਬ
ਦ੍ਰਿਸੰ । ਨਮੋ ਸਰਬ ਕ੍ਰਿਸੰ । ਨਮੋ
ਸਰਬ ਰੰਗੇ । ਤ੍ਰਿਭੰਗੀ ਅਨੰਗੇ॥੭੧
॥ ਨਮੋ ਜੀਵ ਜੀਵੰ । ਨਮੋ ਬੀਜ
ਬੀਜੇ । ਅਖਿਜੇ ਅਭਿਜੇ । ਸਮਸਤੰ
ਪ੍ਰਸਿਜੇ ॥ ੭੨ ॥ ਕ੍ਰਿਪਾਲੰ ਸਰੂਪੇ
। ਕੁਕਰਮੰ ਪ੍ਰਣਾਸੀ । ਸਦਾ ਸਰਬ
ਦਾ । ਰਿਧਿ ਸਿਧੰ ਨਿਵਾਸੀ ॥੭੩॥

ਚਰਪਟ ਛੰਦ ॥ ਤ੍ਵ ਪ੍ਰਸਾਦਿ

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਰਮੇ । ਅੰਬ੍ਰਿਤ ਧਰਮੇ

। ਅਖੱਲ ਜੋਗ । ਅਚੱਲ ਭੋਗ ॥੭੪॥ ਅਟੱਲ ਰਾਜੇ । ਅਟੱਲ ਸਾਜੇ । ਅਖੱਲ ਧਰਮੰ । ਅਲੱਖ ਕਰਮੰ ॥ ੭੫ ॥ ਸਰਬੰ ਦਾਤਾ । ਸਰਬੰ ਗਿਆਤਾ । ਸਰਬੰ ਭਾਨੇ । ਸਰਬੰ ਮਾਨੇ ॥ ੭੬ ॥ ਸਰਬੰ ਪ੍ਰਾਣੰ । ਸਰਬੰ ਤ੍ਰਾਣੰ । ਸਰਬੰ ਭੁਗਤਾ । ਸਰਬੰ ਜੁਗਤਾ ॥ ੭੭ ॥ ਸਰਬੰ ਦੇਵੰ । ਸਰਬੰ ਭੇਵੰ । ਸਰਬੰ ਕਾਲੇ । ਸਰਬੰ ਪਾਲੇ ॥ ੭੮ ॥

ਰੂਆਲ ਛੰਦ । ਤ੍ਵਪ੍ਰਸਾਦਿ

ਆਦਿ ਰੂਪ ਅਨਾਦਿ ਮੂਰਤਿ ਅਜੋਨ ਪੁਰਖ ਅਪਾਰ । ਸਰਬ ਮਾਨ ਤ੍ਰਿਮਾਨ ਦੇਵ ਅਭੇਵ ਆਦਿ ਉਦਾਰ । ਸਰਬ ਪਾਲਕ ਸਰਬ ਘਾਲਕ

ਸਰਬ ਕੋ ਪੁਨਿ ਕਾਲ। ਜੱਤ੍ਰ ਤੱਤ੍ਰ ਬਿਰਾਜਹੀ ਅਵਧੂਪ ਰੂਪ ਰਿਸਾਲ ॥ ੮੯ ॥ ਨਾਮ ਠਾਮ ਨ ਜਾਤ ਜਾਕਰ ਰੂਪ ਰੰਗ ਨ ਰੇਖ। ਆਦਿ ਪੁਰਖੁ ਉਦਾਰ ਮੂਰਤਿ ਅਜੋਨ ਆਦਿ ਅਸੇਖ। ਦੇਸ ਔਰ ਨ ਭੇਸ ਜਾਕਰ ਰੂਪ ਰੇਖ ਨ ਰਾਗ। ਜੱਤ੍ਰ ਤੱਤ੍ਰ ਦਿਸਾ ਵਿਸਾ ਹੁਇ ਫੈਲਿਓ ਅਨੁ-ਰਾਗ ॥ ੯੦ ॥ ਨਾਮ ਕਾਮ ਬਿਹੀਨ ਪੇਖਤ ਧਾਮ ਹੂੰ ਨਹਿ ਜਾਹਿ। ਸਰਬ ਮਾਨ ਸਰਬਤ੍ਰ ਮਾਨ ਸਦੈਵ ਮਾਨਤ ਤਾਹਿ। ਏਕ ਮੂਰਤਿ ਅਨੇਕ ਦਰਸਨ ਕੀਨ ਰੂਪ ਅਨੇਕ। ਖੇਲ ਖੇਲ ਅਖੇਲ ਖੇਲਨ ਅੰਤ ਕੋ ਫਿਰਿ ਏਕ ॥ ੯੧ ॥ ਦੇਵ ਭੇਵ ਨ ਜਾਨਹੀ

ਜਿਹ ਬੇਦ ਔਰ ਕਤੇਬ। ਰੂਪ ਰੰਗ
ਨ ਜਾਤ ਪਾਤ ਸੁ ਜਾਨਹੀ ਕਿਹ
ਜੇਬ। ਤਾਤ ਮਾਤ ਨ ਜਾਤ ਜਾਕਰਿ
ਜਨਮ ਮਰਣ ਬਿਹੀਨ। ਚੱਕ੍ਰ ਬੱਕ੍ਰ
ਫਿਰੈ ਚਤੁਰ ਚਕ੍ਰ ਮਾਨਹੀ ਪੁਰ
ਤੀਨ॥ ੯੨॥ ਲੋਕ ਚੌਦਹ ਕੇ
ਬਿਖੈ ਜਗੁ ਜਾਪਹੀ ਜਿਹ ਜਾਪ।
ਆਦਿਦੇਵ ਅਨਾਦਿਮੂਰਤਿ ਥਾਪਿਓ
ਸਬੈ ਜਿਹ ਥਾਪਿ। ਪਰਮ ਰੂਪ
ਪੁਨੀਤ ਮੂਰਤਿ ਪੂਰਨਿ ਪੁਰਖ
ਅਪਾਰ। ਸਰਬ ਬਿਸ੍ਵ ਰਚਿਓ
ਸੁਯੰਭਵ ਗੜਨ ਭੰਜਨ ਹਾਰ ॥
੯੩॥ ਕਾਲ ਹੀਨ ਕਲਾ ਸੰਜੁਗਤਿ
ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਅਦੇਸ। ਧਰਮ
ਧਾਮ ਸੁ ਭਰਮ ਰਹਤ ਅਭੂਤ ਅਲਖ

ਅਭੇਸ। ਅੰਗ ਰਾਗ ਨ ਰੰਗ ਜਾਕ
ਹਿ ਜਾਤ ਪਾਤ ਨ ਨਾਮ। ਗਰਬ
ਗੰਜਨ ਦੁਸਟ ਭੰਜਨ ਮੁਕਤਿ
ਦਾਇਕ ਕਾਮ॥ ੮੪ ॥ ਆਪਿ ਰੂਪ
ਅਮੀਕ ਅਨ ਉਸਤਤ ਏਕ ਪੁਰਖ
ਅਵਧੂਤ। ਗਰਬ ਗੰਜਨ ਸਰਬ
ਭੰਜਨ ਆਦਿ ਰੂਪ ਅਸੂਤ । ਅੰਗ
ਹੀਨ ਅਭੰਗ ਅਨਾਤਮ ਏਕ ਪੁਰਖ
ਅਪਾਰ। ਸਰਬ ਲਾਇਕ ਸਰਬ
ਘਾਇਕ ਸਰਬ ਕੋ ਪ੍ਰਿਤਪਾਰ॥੮੫
॥ ਸਰਬ ਗੰਤਾ ਸਰਬ ਹੰਤਾ ਸਰਬ
ਤੇ ਅਨਭੇਖ। ਸਰਬ ਸਾਸਤ੍ਰ ਨ
ਜਾਨਹੀ ਜਿਹ ਰੂਪ ਰੰਗ ਅਰ ਰੇਖ
। ਪਰਮ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਜਾਕਹਿ ਨੇਤ
ਭਾਖਤ ਨਿਤ । ਕੋਟਿ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤ

ਪੁਰਾਨ ਸਾਸਤ੍ਰ ਨ ਆਵਈ ਵਹੁ ਚਿਤਿ ॥ ੮੬ ॥

ਮਧੁਭਾਰ ਛੰਦ ਤ੍ਵ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਗੁਨਗਨ ਉਦਾਰ । ਮਹਿਮਾ ਅਪਾਰ । ਆਸਨ ਅਭੰਗ । ਉਪਮਾ ਅਨੰਗ ॥ ੮੭ ॥ ਅਨਭਵ ਪ੍ਰਕਾਸ ਨਿਸ ਦਿਨ ਅਨਾਸ । ਅਜਾਨ ਬਾਹੁ । ਸਾਹਾਨ ਸਾਹੁ ॥ ੮੮ ॥ ਰਾਜਾਨ ਰਾਜ । ਭਾਨਾਨ ਭਾਨ । ਦੇਵਾਨ ਦੇਵ । ਉਪਮਾ ਮਹਾਨ ॥ ੮੯ ॥ ਇੰਦ੍ਰਾਨ ਇੰਦ੍ਰ । ਬਾਲਾਨ ਬਾਲ । ਰੰਕਾਨ ਰੰਕ ਕਾਲਾਨ ਕਾਲ ॥ ੯੦ ॥ ਅਨਭੂਤ ਅੰਗ । ਆਭਾ ਅਭੰਗ । ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਅਪਾਰ ॥ ਗੁਨ ਗਨ ਉਦਾਰ ॥ ੯੧ ॥ ਮੁਨਿ

ਗਨਿ ਪ੍ਰਨਾਮ । ਨਿਰ ਭੈ ਨਿਕਾਮ। ਅਤਿ ਦ੍ਰੁਤਿ ਪ੍ਰਚੰਡ । ਮਿਤਿ ਗਤਿ ਅਖੰਡ ॥ ੯੨ ॥ ਆਲਿਸ੍ਯ ਕਰਮ । ਆਦ੍ਰਿਸ੍ਯ ਧਰਮ । ਸਰਬਾ ਭਰ-ਣਾਢ੍ਯ। ਅਨਡੰਡ ਬਾਢ੍ਯ ॥੯੩॥

ਚਾਚਰੀ ਛੰਦ ਤ੍ਵਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਗੋਬਿੰਦੇ । ਮੁਕੰਦੇ । ਉਦਾਰੇ । ਅਪਾਰੇ ॥ ੯੪ ॥ ਹਰੀਅੰ। ਕਰੀਅੰ। ਨ੍ਰਿਨਾਮੇ । ਅਕਾਮੇ ॥ ੯੫ ॥

॥ ਭੁਜੰਗ ਪ੍ਰਯਾਤ ਛੰਦ ॥

ਚੱਤ੍ਰ ਚੱਕ੍ਰ ਕਰਤਾ ॥ ਚੱਤ੍ਰ ਚੱਕ੍ਰ ਹਰਤਾ ॥ ਚੱਤ੍ਰ ਚੱਕ੍ਰ ਦਾਨੇ। ਚੱਤ੍ਰ ਚੱਕ੍ਰ ਜਾਨੇ ॥ ੯੬ ॥ ਚੱਤ੍ਰ ਚੱਕ੍ਰ ਵਰਤੀ। ਚੱਤ੍ਰ ਚੱਕ੍ਰ ਭਰਤੀ । ਚੱਤ੍ਰ ਚੱਕ੍ਰ ਪਾਲੇ। ਚੱਤ੍ਰ ਚਕ੍ਰ ਕਾਲੇ ॥੯੭॥

ਚੱਤ੍ਰ ਚੱਕ੍ਰ ਪਾਸੇ । ਚੱਤ੍ਰ ਚੱਕ੍ਰ ਵਾਸੇ ।
ਚੱਤ੍ਰ ਚਕ੍ਰ ਮਾਨਯੈ । ਚੱਤ੍ਰ ਚਕ੍ਰ
ਦਾਨਯੈ ॥ ੯੮ ॥

ਚਾਚਰੀ ਛੰਦ ॥

ਨ ਸਤ੍ਰੈ । ਨ ਮਿਤ੍ਰੈ । ਨ ਭਰਮੰ ।
ਨ ਭਿਤ੍ਰੈ ॥ ੯੯ ॥ ਨ ਕਰਮੰ ।
ਨ ਕਾਏ । ਅਜਨਮੰ ਅਜਾਏ
॥ ੧੦੦ ॥ ਨ ਚਿਤ੍ਰੈ । ਨ ਮਿਤ੍ਰੈ ।
ਪਰੇ ਹੈ । ਪਵਿਤ੍ਰੈ ॥ ੧੦੧ ॥
ਪ੍ਰਿਥੀਸੈ । ਅਦੀਸੈ । ਅਦ੍ਰਿਸੈ ।
ਅਕ੍ਰਿਸੈ ॥ ੧੦੨ ॥

ਭਗਵਤੀ ਛੰਦ ਤ੍ਵਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਕਥਤੇ ॥

ਕਿ ਆਛਿਜ ਦੇਸੈ । ਕਿ ਆਭਿਜ
ਭੇਸੈ । ਕਿ ਆਗੰਜ ਕਰਮੈ । ਕਿ

ਆਭੰਜ ਭਰਮੈ ॥ ੧੦੩ ॥ ਕਿ
ਆਭਿਜ ਲੋਕੈ । ਕਿ ਆਦਿਤ
ਸੋਕੈ । ਕਿ ਅਵਧੂਤ ਬਰਨੈ । ਕਿ
ਬਿਭੂਤ ਕਰਨੈ ॥ ੧੦੪ ॥ ਕਿ
ਰਾਜੰ ਪ੍ਰਭਾ ਹੈਂ । ਕਿ ਧਰਮੰ ਧੁਜਾ
ਹੈਂ । ਕਿ ਆਸੋਕ ਬਰਨੈ । ਕਿ
ਸਰਬਾ ਅਭਰਨੈ ॥ ੧੦੫ ॥ ਕਿ
ਜਗਤੰ ਕ੍ਰਿਤੀ ਹੈਂ । ਕਿ ਛਤ੍ਰੰ ਛਤ੍ਰੀ
ਹੈਂ । ਕਿ ਬ੍ਰਹਮੰ ਸਰੂਪੈ । ਕਿ ਅਨ
ਭਉ ਅਨੂਪੈ ॥ ੧੦੬ ॥ ਕਿ
ਆਦਿ ਅਦੇਵ ਹੈਂ । ਕਿ ਆਪ
ਅਭੇਵ ਹੈਂ । ਕਿ ਚਿਤ੍ਰੰ ਬਿਹੀਨੈ ।
ਕਿ ਏਕੈ ਅਧੀਨੈ ॥ ੧੦੭ ॥ ਕਿ ਰੋਜੀ
ਰਜ਼ਾਕੈ । ਰਹੀਮੈ ਰਿਹਾਕੈ । ਕਿ ਪਾਕ
ਬਿਐਬ ਹੈਂ । ਕਿ ਗੈਬੁਲ ਗੈਬ ਹੈਂ

੧੦੮ ॥ ਕਿ ਅਫ਼ਵਲ ਗੁਨਾਹ ਹੈਂ।
ਕਿ ਸ਼ਾਹਾਨਸ਼ਾਹ ਹੈਂ। ਕਿ ਕਾਰਨ
ਕੁਨਿੰਦ ਹੈਂ। ਕਿ ਰੋਜ਼ੀ ਦਿਹੰਦ ਹੈਂ।
੧੦੯ ॥ ਕਿ ਰਾਜਕ ਰਹੀਮ ਹੈਂ। ਕਿ
ਕਰਮੰ ਕਰੀਮ ਹੈਂ। ਕਿ ਸਰਬੰ ਕਲੀ
ਹੈਂ। ਕਿ ਸਰਬੰ ਦਲੀ ਹੈਂ ॥ ੧੧੦ ॥
ਕਿ ਸਰਬੱਤ੍ਰ ਮਾਨਯੈ। ਕਿ ਸਰਬੱਤ੍ਰ
ਦਾਨਯੈ। ਕਿ ਸਰਬੱਤ੍ਰ ਗਉਨੈ। ਕਿ
ਸਰਬੱਤ੍ਰ ਭਉਨੈ ॥ ੧੧੧ ॥ ਕਿ
ਸਰਬੱਤ੍ਰ ਦੇਸੈ। ਕਿ ਸਰਬੱਤ੍ਰ ਭੇਸੈ।
ਕਿ ਸਰਬੱਤ੍ਰ ਰਾਜੈ। ਕਿ ਸਰਬੱਤ੍ਰ
ਸਾਜੈ। ੧੧੨ ॥ ਕਿ ਸਰਬੱਤ੍ਰ ਦੀਨੈ।
ਕਿ ਸਰਬੱਤ੍ਰ ਲੀਨੈ। ਕਿ ਸਰਬੱਤ੍ਰ
ਜਾਹੋ। ਕਿ ਸਰਬੱਤ੍ਰ ਭਾਹੋ ॥ ੧੧੩ ॥
ਕਿ ਸਰਬੱਤ੍ਰ ਦੇਸੈ। ਕਿ ਸਰਬੱਤ੍ਰ ਭੇਸੈ।

ਕਿ ਸਰਬੱਤ੍ਰ ਕਾਲੈ । ਕਿ ਸਰਬੱਤ੍ਰ ਪਾਲੈ ॥ ੧੧੪ ॥ ਕਿ ਸਰਬੱਤ੍ਰ ਹੰਤਾ । ਕਿ ਸਰਬੱਤ੍ਰ ਗੰਤਾ । ਕਿ ਸਰਬੱਤ੍ਰ ਭੇਖੀ । ਕਿ ਸਰਬੱਤ੍ਰ ਪੇਖੀ ॥ ੧੧੫ ॥ ਕਿ ਸਰਬੱਤ੍ਰ ਕਾਜੈ । ਕਿ ਸਰਬੱਤ੍ਰ ਰਾਜੈ । ਕਿ ਸਰਬੱਤ੍ਰ ਸੋਖੈ । ਕਿ ਸਰਬੱਤ੍ਰ ਪੋਖੈ ॥ ੧੧੬ ॥ ਕਿ ਸਰਬੱਤ੍ਰ ਤ੍ਰਾਣੈ । ਕਿ ਸਰਬੱਤ੍ਰ ਪ੍ਰਾਣੈ । ਕਿ ਸਰਬੱਤ੍ਰ ਦੇਸੈ । ਕਿ ਸਰਬੱਤ੍ਰ ਭੇਸੈ ॥ ੧੧੭ ॥ ਕਿ ਸਰਬੱਤ੍ਰ ਮਾਨਯੈ । ਸਦੈਵੰ ਪ੍ਰਧਾਨਯੈ । ਕਿ ਸਰਬੱਤ੍ਰ ਜਾਪਿਯੈ । ਕਿ ਸਰਬੱਤ੍ਰ ਥਾਪਯੈ ॥ ੧੧੮ ॥ ਕਿ ਸਰਬੱਤ੍ਰ ਭਾਨੈ । ਕਿ ਸਰਬੱਤ੍ਰ ਮਾਨੈ । ਕਿ ਸਰਬੱਤ੍ਰ ਇੰਦ੍ਰੈ । ਕਿ ਸਰਬੱਤ੍ਰ ਚੰਦ੍ਰੈ ॥ ੧੧੯ ॥ ਕਿ ਸਰਬੰ ਕਲੀਮੈ । ਕਿ

ਪਰਮੰ ਫਹੀਮੈ। ਕਿਆਕਲ ਅਲਾਮੈ।
ਕਿ ਸਾਹਿਬ ਕਲਾਮੈ ॥ ੧੨੦ ॥ ਕਿ
ਹੁਸਨਲ ਵਜੂ ਹੈਂ। ਤਮਾਮੁਲ ਰੁਜੂ
ਹੈਂ। ਹਮੇਸੁਲ ਸਲਾਮੈਂ। ਸਲੀਖਤ
ਮੁਦਾਮੈਂ ॥੧੨੧॥ ਗਨੀਮੁਲ ਸ਼ਿਕ-
ਸਤੈ। ਗਰੀਬੁਲ ਪਰਸਤੈ। ਬਿਲੰ-
ਦੁਲ ਮਕਾਨੈ। ਜਮੀਨੁਲ ਜਮਾਨੈ ॥
॥ ੧੨੨ ॥ ਤਮੀਜ਼ੁਲ ਤਮਾਮੈ।
ਰੁਜੂਅਲ ਨਿਧਾਨੈ। ਹਰੀਫੁਲ
ਅਜ਼ੀਮੈ। ਰਜ਼ਾਇਕ ਯਕੀਨੈ॥੧੨੩
॥ ਅਨੇਕੁਲ ਤਰੰਗ ਹੈਂ। ਅਭੇਦ ਹੈਂ
ਅਭੰਗ ਹੈਂ। ਅਜ਼ੀਜ਼ੁਲ ਨਿਵਾਜ਼
ਹੈਂ। ਗਨੀਮੁਲ ਖਿਰਾਜ ਹੈਂ ॥
੧੨੪ ॥ ਨਿਰੁਕਤ ਸਰੂਪ ਹੈਂ।
ਤ੍ਰਿਮੁਕਤਿ ਬਿਭੂਤ ਹੈਂ। ਪ੍ਰਭੁਗਤ

ਪ੍ਰਭਾ ਹੈਂ । ਸੁਜੁਗਤਿ ਸੁਧਾ ਹੈਂ ॥ ੧੨੫ ॥ ਸਦੈਵੰ ਸਰੂਪ ਹੈਂ । ਅਭੇਦੀ ਅਨੂਪ ਹੈਂ । ਸਮਸਤੋ ਪਰਾਜ ਹੈਂ । ਸਦਾ ਸਰਬ ਸਾਜ ਹੈਂ ॥ ੧੨੬ ॥ ਸਮਸਤੁਲ ਸਲਾਮ ਹੈਂ । ਸਦੈਵਲ ਅਕਾਮ ਹੈਂ । ਨਿਰਬਾਧ ਸਰੂਪ ਹੈਂ । ਅਗਾਧਿ ਹੈਂ ਅਨੂਪ ਹੈਂ ॥੧੨੭॥ ਓਅੰ ਆਦਿ ਰੂਪੇ। ਅਨਾਦਿ ਸਰੂਪੈ। ਅਨੰਗੀ ਅਨਾਮੇ। ਤ੍ਰਿਭੰਗੀ ਤ੍ਰਿਕਾਮੇ। ੧੨੮ ॥ ਤ੍ਰਿਬਰਗੰ ਤ੍ਰਿਬਾਧੇ । ਅਗੰਜੇ ਅਗਾਧੇ। ਸੁਭੰ ਸਰਬ ਭਾਗੇ। ਸੁਸਰਬਾ ਅਨਰਾਗੇ ॥ ੧੨੯ ॥ ਤ੍ਰਿਭੁਗਤ ਸਰੂਪ ਹੈਂ । ਅਛਿਜ ਹੈਂ ਅਛੂਤ ਹੈਂ । ਕਿ ਨਰਕੰ ਪ੍ਰਣਾਸ ਹੈਂ । ਪ੍ਰਿਥੀਉਲ ਪ੍ਰਵਾਸ ਹੈਂ ॥ ੧੩੦ ॥

ਨਿਰੁਕਤ ਪ੍ਰਭਾ ਹੈਂ । ਸਦੈਵੰ ਸਦਾ ਹੈਂ । ਬਿਭੁਗਤਿ ਸਰੂਪ ਹੈਂ । ਪ੍ਰਜੁਗਤਿ ਪ੍ਰਭਾ ਹੈਂ । ਅਨ ਉਕਤ ਸਰੂਪ ਹੈਂ । ਪ੍ਰਜੁਗਤਿ ਅਨੂਪ ਹੈਂ ॥੧੩੨॥

ਚਾਚਰੀ ਛੰਦ

ਅਭੰਗ ਹੈਂ । ਅਨੰਗ ਹੈਂ । ਅਭੇਖ ਹੈਂ । ਅਲੇਖ ਹੈਂ ॥ ੧੩੩ ॥ ਅਭਰਮ ਹੈਂ । ਅਕਰਮ ਹੈਂ । ਅਨਾਦਿ ਹੈਂ । ਜੁਗਾਦਿ ਹੈਂ ॥ ੧੩੪ ॥ ਅਜੈ ਹੈਂ । ਅਬੈ ਹੈਂ । ਅਭੂਤ ਹੈਂ । ਅਧੂਤ ਹੈਂ ॥੧੩੫॥ ਅਨਾਸ ਹੈਂ । ਉਦਾਸ ਹੈਂ । ਅਧੰਧ ਹੈਂ । ਅਬੰਧ ਹੈਂ ॥ ੧੩੬ ॥ ਅਭਗਤ ਹੈਂ । ਬਿਰਕਤ ਹੈਂ । ਅਨਾਸ ਹੈਂ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੈਂ ॥੧੩੭॥ ਨਿਚਿੰਤ ਹੈਂ । ਸੁਨਿੰਤ ਹੈਂ ।

ਅਲਿੱਖ ਹੈਂ। ਅਦਿੱਖ ਹੈਂ ॥੧੩੮॥
ਅਲੇਖ ਹੈਂ। ਅਭੇਖ ਹੈਂ। ਅਢਾਹ
ਹੈਂ। ਅਗਾਹ ਹੈਂ ॥ ੧੩੯ ॥
ਅਸੰਭ ਹੈਂ। ਅਗੰਭ ਹੈਂ। ਅਨੀਲ
ਹੈਂ। ਅਨਾਦਿ ਹੈਂ ॥ ੧੪੦ ॥
ਅਨਿਤ ਹੈਂ। ਸੁਨਿੱਤ ਹੈਂ।
ਅਜਾਤਿ ਹੈਂ। ਅਜਾਦਿ ਹੈਂ।੧੪੧।

ਚਰਪਟ ਛੰਦ ॥ ਤ੍ਵ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਰਬੰ ਹੰਤਾ। ਸਰਬੰ ਗੰਤਾ।
ਸਰਬੰ ਖਿਆਤਾ। ਸਰਬੰ ਗਿਆਤਾ
॥ ੧੪੨ ॥ ਸਰਬੰ ਹਰਤਾ।
ਸਰਬੰ ਕਰਤਾ। ਸਰਬੰ ਪ੍ਰਾਣੰ।
ਸਰਬੰ ਤ੍ਰਾਣੰ ॥ ੧੪੩ ॥ ਸਰਬੰ
ਕਰਮੰ। ਸਰਬੰ ਧਰਮੰ। ਸਰਬੰ
ਜੁਗਤਾ। ਸਰਬੰ ਮੁਕਤਾ ॥੧੪੪॥

ਰਸਾਵਲ ਛੰਦ ॥ ਤ੍ਵ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਨਮੋ ਨਰਕ ਨਾਸੇ। ਸਦੈਵੰ ਪ੍ਰਕਾਸੇ। ਅਨੰਗੰ ਸਰੂਪੇ। ਅਭੰਗੰ ਬਿਭੂਤੇ ॥ ੧੪੫ ॥ ਪ੍ਰਮਾਥੰ ਪ੍ਰਮਾਥੇ। ਸਦਾ ਸਰਬ ਸਾਥੇ। ਅਗਾਧਿ ਸਰੂਪੇ। ਨ੍ਰਿਬਾਧਿ ਬਿਭੂਤੇ।੧੪੬। ਅਨੰਗੀ ਅਨਾਮੇ। ਤ੍ਰਿਭੰਗੀ ਤ੍ਰਿਕਾਮੇ। ਨ੍ਰਿਭੰਗੀ ਸਰੂਪੇ। ਸਰਬੰਗੀ ਅਨੂਪੇ ॥ ੧੪੭ ॥ ਨ ਪੋਤ੍ਰੈ ਨ ਪੁਤ੍ਰੈ। ਨ ਸਤ੍ਰੈ ਨ ਮਿਤ੍ਰੈ। ਨ ਤਾਤੈ ਨ ਮਾਤੈ। ਨ ਜਾਤੈ ਨ ਪਾਤੈ ॥ ੧੪੮ ॥ ਨ੍ਰਿਸਾਕੰ ਸਰੀਕ ਹੈਂ। ਅਮਿਤੋ ਅਮੀਕ ਹੈਂ। ਸਦੈਵੰ ਪ੍ਰਭਾ ਹੈਂ। ਅਜੈ ਹੈਂ ਅਜਾ ਹੈਂ ॥ ੧੪੯ ॥

ਭਗਵਤੀ ਛੰਦ ॥ ਤ੍ਵ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਕਿ ਜ਼ਾਹਰ ਜ਼ਹੂਰ ਹੈਂ । ਕਿ ਹਾਜ਼ਰ ਹਜ਼ੂਰ ਹੈਂ । ਹਮੇਸੁਲ ਸਲਾਮ ਹੈਂ । ਸਮਸਤੁਲ ਕਲਾਮ ਹੈਂ ॥ ੧੫੦ ॥ ਕਿ ਸਾਹਿਬ ਦਿਮਾਗ ਹੈਂ । ਕਿ ਹੁਸਨਲ ਚਿਰਾਗ ਹੈਂ । ਕਿ ਕਾਮਲ ਕਰੀਮ ਹੈਂ । ਕਿ ਰਾਜ਼ਕ ਰਹੀਮ ਹੈਂ ॥ ੧੫੧ ॥ ਕਿ ਰੋਜ਼ੀ ਦਿਹੰਦ ਹੈਂ । ਕਿ ਰਾਜ਼ਕ ਰਹਿੰਦ ਹੈਂ । ਕਰੀਮੁਲੰ ਕਮਾਲ ਹੈਂ । ਕਿ ਹੁਸਨਲ ਜਮਾਲ ਹੈਂ ॥ ੧੫੨ ॥ ਗਨੀਮੁਲ ਖਿਰਾਜ ਹੈਂ । ਗਰੀਬੁਲ ਨਿਵਾਜ਼ ਹੈਂ । ਹਰੀਫੁਲ ਸਿਕੰਨ ਹੈਂ । ਹਿਰਾਸੁਲ ਫਿਕੰਨ ਹੈਂ ॥ ੧੫੩ ॥ ਕਲੰਕੰ ਪ੍ਰਣਾਸ ਹੈਂ । ਸਮਸਤੁਲ

ਨਿਵਾਸ ਹੈਂ । ਅਗੰਜੁਲ ਗਨੀਮ
ਹੈਂ। ਰਜ਼ਾਇਕ ਰਹੀਮ ਹੈਂ ॥੧੫੪॥
ਸਮਸਤੁਲ ਜੁਬਾ ਹੈਂ । ਕਿ ਸਾਹਿਬ
ਕਿਰਾ ਹੈਂ । ਕਿ ਨਰਕੇ ਪ੍ਰਣਾਸ ਹੈਂ।
ਬਹਿਸ਼ਤੁਲ ਨਿਵਾਸ ਹੈਂ ॥ ੧੫੫ ॥
ਕਿ ਸਰਬੁਲ ਗਵੰਨ ਹੈਂ । ਹਮੇਸੁਲ
ਰਵੰਨ ਹੈਂ । ਤਮਾਮੁਲ ਤਮੀਜ਼ ਹੈਂ।
ਸਮਸਤੁਲ ਅਜ਼ੀਜ਼ ਹੈਂ ॥ ੧੫੬ ॥
ਪਰੰ ਪਰਮਈਸ ਹੈਂ । ਸਮਸਤੁਲ
ਅਦੀਸ ਹੈਂ। ਅਦੇਸੁਲ ਅਲੇਖ ਹੈਂ।
ਹਮੇਸੁਲ ਅਭੇਖਹੈਂ ॥੧੫੭॥ਜਮੀ-
ਨੁਲ ਜ਼ਮਾ ਹੈਂ । ਅਮੀਕੁਲ ਇਮਾ
ਹੈਂ । ਕਰੀਮੁਲ ਕਮਾਲ ਹੈਂ । ਕਿ
ਜੁਰਅਤਿ ਜਮਾਲ ਹੈਂ ॥ ੧੫੯ ॥
ਕਿ ਅਚਲੰ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੈਂ। ਕਿ ਅਮਿਤੋ

ਸੁਬਾਸ ਹੈਂ। ਕਿ ਅਜਬ ਸਰੂਪ ਹੈਂ। ਕਿ ਅਮਿਤੋ ਬਿਭੂਤ ਹੈਂ ॥੧੫੯॥ ਕਿ ਅਮਿਤੋ ਪਸਾ ਹੈਂ। ਕਿ ਆਤਮ ਪ੍ਰਭਾ ਹੈਂ। ਕਿ ਅਚਲੰ ਅਨੰਗ ਹੈਂ। ਕਿ ਅਮਿਤੋ ਅਭੰਗ ਹੈਂ ॥੧੬੦॥

ਮਧੁਭਾਰ ਛੰਦ ਤ੍ਵ ਪ੍ਰਸਾਦਿ

ਮੁਨਿ ਮਨਿ ਪ੍ਰਨਾਮ। ਗੁਨਿ ਗਨ ਮੁਦਾਮ। ਅਰਬਰ ਅਗੰਜ। ਹਰਿ ਨਰ ਪ੍ਰਭੰਜ॥੧੬੧॥ਅਨ ਗਨ ਪ੍ਰਨਾਮ। ਮੁਨ ਮਨ ਸਲਾਮ। ਹਰਿ ਨਰ ਅਖੰਡ। ਬਰ ਨਰ ਅਮੰਡ ॥੧੬੨॥ ਅਨਭਵ ਅਨਾਸ। ਮੁਨਿ ਮਨਪ੍ਰਕਾਸ। ਗੁਨ ਗਨ ਪ੍ਰਨਾਮ। ਜਲ ਥਲ ਮੁਦਾਮ॥੧੬੩॥ ਅਨਛਿਜ ਅੰਗ। ਆਸਨ ਅਭੰਗ। ਉਪਮਾ ਅਪਾਰ।

ਗਤਿਮਿਤਿ ਉਦਾਰ ॥ ੧੬੪ ॥
ਜਲ ਥਲ ਅਮੰਡ । ਦਿਸ ਵਿਸ
ਅਭੰਡ । ਜਲ ਥਲ ਮਹੰਤ ।
ਦਿਸ ਵਿਸ ਬਿਅੰਤ ॥ ੧੬੫ ॥
ਅਨਭਵ ਅਨਾਸ । ਧ੍ਰਿਤ ਧਰ
ਧੁਰਾਸ । ਆਜਾਨ ਬਾਹੁ । ਏਕੈ
ਸਦਾਹੁ ॥ ੧੬੬ ॥ ਓਅੰਕਾਰਿ
ਆਦਿ । ਕਥਨੀ ਅਨਾਦਿ । ਖਲ
ਖੰਡ ਖਿਆਲ । ਗੁਰਬਰ ਅਕਾਲ ।
੧੬੭ ॥ ਘਰ ਘਰ ਪ੍ਰਨਾਮ ।
ਚਿਤ ਚਰਨ ਨਾਮ । ਅਨਛਿਜ
ਗਾਤ । ਆਜਿਜ ਨ ਬਾਤ ॥ ੧੬੮ ॥
ਅਨਝੰਜ ਗਾਤ । ਅਨਰੰਜ ਬਾਤ ।
ਅਨਟੁਟ ਭੰਡਾਰ । ਅਨਠਟ
ਅਪਾਰ ॥ ੧੬੯ ॥ ਆਡੀਠ

ਧਰਮ । ਅਤਿ ਢੀਠ ਕਰਮ ।
ਅਣਬ੍ਰਣ ਅਨੰਤ । ਦਾਤਾ ਮਹੰਤ
॥ ੧੭੦॥
ਹਰਿਬੋਲ ਮਨਾ ਛੰਦ ਤ੍ਵਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਕਰੁਣਾਲਯ ਹੈਂ । ਅਰਘਾਲਯ ਹੈਂ
। ਖਲ ਖੰਡਨ ਹੈਂ । ਮਹਿ ਮੰਡਨ
ਹੈਂ ॥ ੧੭੧ ॥ ਜਗਤੇਸ੍ਵਰ ਹੈਂ ।
ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਹੈਂ । ਕਲਿ ਕਾਰਨ ਹੈਂ ।
ਸਰਬ ਉਬਾਰਨ ਹੈਂ ॥ ੧੭੨ ॥
ਧ੍ਰਿਤ ਕੇ ਧਰਨ ਹੈਂ । ਜਗ ਕੇ
ਕਰਨ ਹੈਂ । ਮਨ ਮਾਨਿਯ ਹੈਂ ।
ਜਗ ਜਾਨਿਯ ਹੈਂ ॥ ੧੭੩ ॥
ਸਰਬੰ ਭਰ ਹੈਂ । ਸਰਬੰ ਕਰ ਹੈ ।
ਸਰਬ ਪਾਸਿਯ ਹੈਂ । ਸਰਬ
ਨਾਸਿਯ ਹੈਂ ॥ ੧੭੪ ॥ ਕਰੁਣਾ

ਕਰ ਹੈਂ । ਬਿਸ੍ੰਭਰ ਹੈਂ । ਸਰਬੇ
ਸ੍ਵਰ ਹੈਂ । ਜਗਤੇਸ੍ਵਰ ਹੈਂ ॥੧੫੭।
ਬ੍ਰਹਮੰਡਸ ਹੈਂ । ਖਲਖੰਡਸ ਹੈਂ ।
ਪਰਤੇ ਪਰ ਹੈਂ । ਕਰੁਣਾ ਕਰ ਹੈਂ
॥ ੧੭੬ ॥ ਅਜਪਾ ਜਪ ਹੈਂ ।
ਅਥਪਾਥਪ ਹੈਂ । ਅਕ੍ਰਿਤਾ ਕ੍ਰਿਤ
ਹੈਂ । ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ਮ੍ਰਿਤ ਹੈਂ ॥੧੭੭॥
ਅਮ੍ਰਿਤਾ ਮ੍ਰਿਤ ਹੈਂ । ਕਰੁਣਾ
ਕ੍ਰਿਤ ਹੈਂ । ਅਕ੍ਰਿਤਾ ਕ੍ਰਿਤ ਹੈਂ ।
ਧਰਨੀ ਧ੍ਰਿਤ ਹੈਂ ॥ ੧੭੮ ॥
ਅਮਿਤੇਸ੍ਵਰ ਹੈਂ । ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਹੈਂ ।
ਅਕ੍ਰਿਤਾ ਕ੍ਰਿਤ ਹੈਂ । ਅਮ੍ਰਿਤਾ
ਮ੍ਰਿਤ ਹੈਂ ॥ ੧੭੯ ॥ ਅਜਬਾ
ਕ੍ਰਿਤ ਹੈਂ । ਅਮ੍ਰਿਤਾ ਮ੍ਰਿਤ ਹੈਂ ।
ਨਰ ਨਾਇਕ ਹੈਂ । ਖਲ ਘਾਇਕ

ਹੈਂ ॥ ੧੯੦ ॥ ਬਿਸੰਭਰ ਹੈਂ । ਕਰੁਣਾਲਯ ਹੈਂ । ਨ੍ਰਿਪਨਾਇਕ ਹੈਂ । ਸਰਬ ਪਾਇਕ ਹੈਂ ॥ ੧੯੧ ॥ ਭਵ ਭੰਜਨ ਹੈਂ । ਅਰਿ ਗੰਜਨ ਹੈਂ । ਰਿਪਤਾਪਨ ਹੈਂ । ਜਪ ਜਾਪਨ ਹੈਂ ॥ ੨੯੨ ॥ ਅਕਲੰ ਕ੍ਰਿਤ ਹੈਂ । ਸਰਬਾ ਕ੍ਰਿਤ ਹੈਂ । ਕਰਤਾ ਕਰ ਹੈਂ । ਹਰਤਾ ਹਰਿ ਹੈਂ ॥ ੧੯੩ ॥ ਪਰ-ਮਾਤਮ ਹੈਂ । ਸਰਬ ਆਤਮ ਹੈਂ । ਆਤਮ ਬਸ ਹੈਂ । ਜਸ ਕੇ ਜਸ ਹੈ ॥ ੧੯੪ ॥

ਭੁਜੰਗ ਪ੍ਰਯਾਤ ਛੰਦ ॥

ਨਮੋ ਸੂਰਜ ਸੂਰਜੇ । ਨਮੋ ਚੰਦ੍ਰ ਚੰਦ੍ਰੇ । ਨਮੋ ਰਾਜ ਰਾਜੇ ਨਮੋ ਇੰਦ੍ਰ ਇੰਦ੍ਰੇ । ਨਮੋ ਅੰਧਕਾਰੇ । ਨਮੋ ਤੇਜ

ਤੇਜੇ । ਨਮੋ ਬਿੰਦ ਬਿੰਦੇ । ਨਮੋ ਬੀਜ
ਬੀਜੇ ॥ ੧੯੫ ॥ ਨਮੋ ਰਾਜਸੰ
ਤਾਮਸੰ ਸਾਂਤ ਰੂਪੇ । ਨਮੋ ਪਰਮ ਤਤੰ
ਅਤਤੰ ਸਰੂਪੇ । ਨਮੋ ਜੋਗ ਜੋਗੇ ਨਮੋ
ਗਿਆਨ ਗਿਆਨੇ । ਨਮੋ ਮੰਤ੍ਰ ਮੰਤ੍ਰੇ
ਨਮੋ ਧਿਆਨ ਧਿਆਨੇ ॥ ੧੯੬ ॥
ਨਮੋ ਜੁਧ ਜੁਧੇ ਨਮੋ ਗਿਆਨ
ਗਿਆਨੇ । ਨਮੋ ਭੋਜ ਭੋਜੇ ਨਮੋ ਪਾਨ
ਪਾਨੇ । ਨਮੋ ਕਲਹ ਕਰਤਾ ਨਮੋ
ਸਾਂਤਿ ਰੂਪੇ । ਨਮੋ ਇੰਦ੍ਰ ਇੰਦ੍ਰੇ
ਅਨਾਦੰ ਬਿਭੂਤੇ ॥ ੧੯੭ ॥ ਕਲੰ-
ਕਾਰ ਰੂਪੇ ਅਲੰਕਾਰ ਅਲੰਕੇ ।
ਨਮੋ ਆਸ ਆਸੇ ਨਮੋ ਬਾਂਕ ਬੰਕੇ ।
ਅਭੰਗੀ ਸਰੂਪੇ ਅਨੰਗੀ ਅਨਾਮੇ ।
ਤ੍ਰਿਭੰਗੀ ਤ੍ਰਿਕਾਲੇ ਅਨੰਗੀ

ਅਕਾਮੇ ॥ ੧੮੮ ॥

ਏਕ ਅਛਰੀ ਛੰਦ ॥

ਅਜੈ । ਅਲੈ । ਅਭੈ । ਅਬੈ ॥
੧੮੯ ॥ ਅਭੂ । ਅਜੂ । ਅਨਾਸ ।
ਅਕਾਸ ॥ ੧੯੦ ॥ ਅਗੰਜ । ਅਭੰਜ
ਅਲੱਖ । ਅਭੱਖ ॥ ੧੯੧ ॥ ਅਕਾਲ
ਦਿਆਲ । ਅਲੇਖ । ਅਭੇਖ ॥ ੧੯੨
॥ ਅਨਾਮ । ਅਕਾਮ ॥ ਅਗਾਹ ।
ਅਢਾਹ ॥ ੧੯੩ ॥ ਅਨਾਥੇ ।
ਪ੍ਰਮਾਥੇ । ਅਜੋਨੀ । ਅਮੋਨੀ ॥
੧੯੪ ॥ ਨ ਰਾਗੇ ਨ ਰੰਗੇ । ਨ ਰੂਪੇ
। ਨ ਰੇਖੇ ॥ ੧੯੫ ॥ ਅਕਰਮੰ ।
ਅਭਰਮੰ । ਅਗੰਜੇ । ਅਲੇਖੇ ॥
੧੯੬ ॥ ਭੁਜੰਗ ਪ੍ਰਯਾਤ ਛੰਦ

ਨਮਸਤੁਲ ਪ੍ਰਣਾਮੇ ਸਮਸਤੁਲ

ਪ੍ਰਕਾਸੇ । ਅਗੰਜੁਲ ਅਨਾਮੇ ਸਮ-
ਸਤੁਲ ਨਿਵਾਸੇ । ਨ੍ਰਿਕਾਮੰ ਬਿਭੂਤੇ
ਸਮਸਤੁਲ ਸਰੂਪੇ । ਕੁਕਰਮੰ
ਪ੍ਰਣਾਸੀ ਸੁਧਰਮੰ ਬਿਭੂਤੇ ॥੧੯੭॥
। ਸਦਾ ਸੱਚਦਾ ਨੰਦ ਸਤ੍ਰੰ ਪ੍ਰਣਾਸੀ
। ਕਰੀਮੁਲ ਕੁਨਿੰਦਾ ਸਮਸਤੁਲ
ਨਿਵਾਸੀ ਅਜਾਇਬ ਬਿਭੂਤੇ
ਗਜਾਇਬ ਗਨੀਮੇ ਹਰੀਅੰ ਕਰੀਅੰ
ਕਰੀਮੁਲ ਰਹੀਮੇ ॥ ੧੯੮ ॥ ਚੱਤ੍ਰ
ਚੱਕ੍ਰ ਵਰਤੀ ਚੱਤ੍ਰ ਚੱਕ੍ਰ ਭੁਗਤੇ ।
ਸੁਯੰਭਵ ਸੁਭੰ ਸਰਬਦਾ ਸਰਬ
ਜੁਗਤੇ । ਦੁਕਾਲੰ ਪ੍ਰਣਾਸੀ ਦਇਆ-
ਆਲੰ ਸਰੂਪੇ । ਸਦਾ ਅੰਗ ਸੰਗੇ
ਅਭੰਗੰ ਬਿਭੂਤੇ ॥ ੧੯੯॥

ਸ਼ਬਦ ਹਜ਼ਾਰੇ

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਰਾਮਕਲੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ੧੦

ਰੇ ਮਨ ਐਸੋ ਕਰਿ ਸੰਨਿਆਸਾ ।
ਬਨ ਸੇ ਸਦਨ ਸਬੈ ਕਰਿ ਸਮਝਹੁ
ਮਨਹੀ ਮਾਹਿ ਉਦਾਸਾ ॥ ੧ ॥
ਰਹਾਉ ॥ ਜਤਕੀ ਜਟਾ ਜੋਗਕੋ
ਮੰਜਨੁ ਨੇਮਕੇ ਨਖਨ ਬਢਾਓ ।
ਗਿਆਨ ਗੁਰੂ ਆਤਮ ਉਪਦੇਸਹੁ
ਨਾਮ ਬਿਭੂਤ ਲਗਾਓ ॥ ੧ ॥
ਅਲਪ ਅਹਾਰ ਸੁਲਪਸੀ ਨਿੰਦ੍ਰਾ
ਦਯਾ ਛਿਮਾ ਤਨ ਪ੍ਰੀਤਿ । ਸੀਲ

ਸੰਤੋਖੁ ਸਦਾ ਨਿਰਬਾਹਿਬੋ ਹ੍ਵੈਬੋ ਤ੍ਰਿਗੁਣ ਅਤੀਤ ॥ ੨ ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਹੰਕਾਰ ਲੋਭ ਹਠ ਮੋਹ ਨ ਮਨ ਸਿਉ ਲਯਾਵੈ। ਤਬ ਹੀ ਆਤਮ ਤਤਕੋ ਦਰਸੇ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਕਹਿ ਪਾਵੈ ॥ ੩ ॥ ੧ ॥

ਰਾਮਕਲੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ੧੦

ਰੇ ਮਨ ਇਹ ਬਿਧਿ ਜੋਗਕਮਾਓ। ਸਿੰਙੀ ਸਾਚ ਅਕਪਟ ਕੰਠਲਾ ਧਿਆਨ ਬਿਭੂਤ ਚੜ੍ਹਾਓ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਤਾਤੀ ਗਹੁ ਆਤਮ ਬਸਿ ਕਰਕੀ ਭਿੱਛਾ ਨਾਮ ਅਧਾਰੰ। ਬਾਜੇ ਪਰਮ ਤਾਰ ਤਤੁ ਹਰਿਕੋ ਉਪਜੈ ਰਾਗ ਰਸਾਰੰ ॥ ੧ ॥ ਉਘਟੈਤਾਨ ਤਰੰਗ ਰੰਗਿ ਅਤਿ ਗਿਯਾਨ ਗੀਤ

ਬੰਧਾਨੰ । ਚਕਿ ਚਕਿ ਰਹੈ ਦੇਵ ਦਾਨਵ ਮੁਨਿ ਛਕਿ ਛਕਿ ਬ੍ਯੋਮ ਬਿਵਾਨੰ ॥ ੨ ॥ ਆਤਮ ਉਪਦੇਸੁ ਭੇਸੁ ਸੰਜਮ ਕੋ ਜਾਪੁ ਸੁ ਅਜਪਾ ਜਾਪੇ । ਸਦਾ ਰਹੈ ਕੰਚਨ ਸੀ ਕਾਯਾ ਕਾਲ ਨ ਕਬਹੂ ਬਿਆਪੇ ॥ ੩ ॥ ੨ ॥

ਰਾਮਕਲੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ੧੦

ਪ੍ਰਾਨੀ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪਗ ਲਾਗੋ ।ਸੋਵਤ ਕਹਾ ਮੋਹ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਮੈ ਕਬਹੂ ਸੁਚਿਤ ਹ੍ਵੈ ਜਾਗੋ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਔਰਨ ਕਹਾਂ ਉਪਦੇਸਤ ਹੈ ਪਸੁ ਤੋਹਿ ਪ੍ਰਬੋਧੁ ਨ ਲਾਗੋ । ਸਿੰਚਤ ਕਹਾ ਪਰੇ ਬਿਖਿਯਨ ਕਹ ਕਬਹੂ ਬਿਖੈ ਰਸ ਤਿਆਗੋ ॥ ੧ ॥ ਕੇਵਲ

ਕਰਮ ਭਰਮ ਸੇ ਚੀਨਹੁ ਧਰਮੰ
ਕਰਮ ਅਨੁਰਾਗੋ । ਸੰਗ੍ਰਹੁ ਕਰੋ
ਸਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕੋ ਪਰਮ ਪਾਪ
ਤ੍ਯਜਿ ਭਾਗੋ ॥ ੨ ॥ ਜਾਤੇ ਦੂਖਪਾਪ
ਨਹਿ ਭੇਟੈ ਕਾਲ ਜਾਲਤੇ ਤਾਗੋ ।
ਜੋ ਸੁਖ ਚਾਹੋ ਸਦਾ ਸਭਨ ਕੋ ਤੌ
ਹਰਿ ਕੇ ਰਸ ਪਾਗੋ ॥ ੩ ॥

ਸੋਰਠਿ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ੧੦

ਪ੍ਰਭ ਜੂ ਤੋ ਕਹ ਲਾਜ ਹਮਾਰੀ
। ਨੀਲ ਕੰਠ ਨਰਿਹਰਿ ਨਾਰਾਇਣ
ਨੀਲ ਬਸਨ ਬਨਵਾਰੀ ॥ ੧ ॥
ਰਹਾਉ । ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪਰਮੇਸੁਰ
ਸੁਆਮੀ ਪਾਵਨ ਪਉਨ ਅਹਾਰੀ ।
ਮਾਧਵ ਮਹਾਜੋਤਿ ਮਦ ਮਰਦਨ
ਮਾਨਮੁਕੰਦਮੁਰਾਰੀ ।੧॥ ਨ੍ਰਿਬਿਕਾਰ

ਨਿਰਜੁਰ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਬਿਨੁ ਨਿਰਬਿਖ ਨਰਕ ਨਿਵਾਰੀ । ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਿੰਧ ਕਾਲ ਤ੍ਰਿਯ ਦਰਸੀ ਕੁਕ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਨਾ-ਸਨ ਕਾਰੀ ॥ ੨ ॥ ਧਨੁਰਪਾਨ ਧ੍ਰਿਤ ਮਾਨ ਧਰਾਧਰ ਅਨਿਬਿਕਾਰ ਅਸਿਧਾਰੀ । ਹੌਮਤਿ ਮੰਦਚਰਨ ਸਰਨਾਗਤਿ ਕਰ ਗਹਿ ਲੇਹੁ ਉਬਾਰੀ ॥ ੩ ॥ ੧ ॥

ਰਾਗੁ ਕਲਿਆਣ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ੧੦

ਬਿਨ ਕਰਤਾਰ ਨ ਕਿਰਤਮ ਮਾਨੋ । ਆਦਿ ਅਜੋਨਿ ਅਜੈ ਅਬਿਨਾਸੀ ਤਿਹ ਪਰਮੇਸਰ ਜਾਨੋ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ । ਕਹਾ ਭਯੋ ਜੋ ਆਨਿ ਜਗਤ ਮੈ ਦਸਕ ਅਸੁਰ ਹਰਿ ਘਾਏ । ਅਧਿਕ ਪਰਪੰਚ

ਦਿਖਾਇ ਸਭਨ ਕੱਹ ਆਪਹਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਕਹਾਏ ॥ ੧ ॥ ਭੰਜਨ ਗੜ੍ਹਨ ਸਮਰਥ ਸਦਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋ ਕਿਮ ਜਾਤ ਗਿਨਾਯੋ । ਤਾਂਤੇ ਸਰ-ਬਕਾਲ ਕੇ ਅਸਿਕੋ ਘਾਇ ਬਚਾਇ ਨ ਆਯੋ ॥ ੨ ॥ ਕੈਸੇ ਤੋਹਿ ਤਾਰਿ ਹੈ ਸੁਨਿ ਜੜ ਆਪ ਡੁਬਿਓ ਭਵਸਾਗਰ । ਛੁਟਿਹੋ ਕਾਲ ਫਾਸ ਤੇ ਤਬਹੀ ਗਹੋ ਸਰਨਿ ਜਗਤਾ-ਗਰ ॥ ੩ ॥ ੧ ॥ ੨੯ ॥

ਖਿਆਲ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ੧੦

ਮਿਤ੍ਰ ਪਿਆਰੇ ਨੂ ਹਾਲੁ ਮਰੀਦਾਂ ਦਾ ਕਹਿਣਾਂ । ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ ਰੋਗ ਰਜਾਇਯਾ ਦਾ ਓਢਣ ਨਾਗ ਨਿਵਾਸਾ ਦੇ ਰਹਿਣਾ । ਸੂਲ

ਸੁਰਾਹੀ ਖੰਜਰੁ ਪਿਯਾਲਾ ਬਿੰਗੁ ਕਸਾਈਯਾ ਦਾ ਸਹਿਣਾ । ਯਾਰੜੇ ਦਾ ਸਾਨੂ ਸੱਥਰੁ ਚੰਗਾ ਭਠ ਖੇੜਿਆ ਦਾ ਰਹਿਣਾ ॥੧॥੧॥

ਤਿਲੰਗ ਕਾਫੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ੧੦

ਕੇਵਲ ਕਾਲਈ ਕਰਤਾਰ । ਆਦਿ ਅੰਤਿ ਅਨੰਤਿਮੂਰਤਿਗੜਨਿ ਭੰਜਨਹਾਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ । ਨਿੰਦ ਉਸਤਤਿ ਜਉਨ ਕੇ ਸਮ ਸਤ੍ਰ ਮਿਤ੍ਰ ਨ ਕੋਇ । ਕਉਨ ਬਾਟ ਪਰੀ ਤਿਸੈ ਪਥ ਸਾਰਥੀ ਰਥ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥ ਤਾਤ ਮਾਤ ਨ ਜਾਤ ਜਾਕਰ ਪੁਤ੍ਰ ਪੌਤ੍ਰ ਮੁਕੰਦ । ਕਉਨ ਕਾਜਿ ਕਹਾਹਿਗੇ ਜਗ ਆਨਿ ਦੇਵਕੇ ਨੰਦ ॥ ੨ ॥ ਦੇਵ ਦੈਤ ਦਿਸਾ ਵਿਸਾ

ਜਿਹ ਕੀਨ ਸਰਬ ਪਸਾਰ। ਕਉਨ ਉਪਮਾ ਤੌਨ ਕੋ ਮੁਖ ਲੇਤ ਨਾਮ ਮੁਰਾਰਿ ॥ ੩ ॥ ੭ ॥

ਰਾਗ ਬਿਲਾਵਲੁ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ੧੦

ਸੋ ਕਿਮ ਮਾਨਸ ਰੂਪ ਕਹਾਏ। ਸਿਧਜ ਸਮਾਧਿ ਸਾਧਿ ਕਰਿ ਹਾਰੇ ਕਉ ਹੂ ਨ ਦੇਖਨ ਪਾਏ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਨਾਰਦ ਬਿਆਸ ਪਰਾਸਰ ਧ੍ਰੂਅ ਸੇ ਧਿਆਵਤ ਧਿਆਨ ਲਗਾਏ। ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਹਾਰਿ ਹਠ ਛਾਡਿਯੋ ਤਦਪਿ ਧਿਯਾਨ ਨਆਏ ॥੨॥ ਦਾਨਵ ਦੇਵ ਪਿਸਾਚ ਪ੍ਰੇਤ ਤੇ ਨੇਤਹਿ ਨੇਤ ਕਹਾਏ । ਸੂਛਮ ਤੇ ਸੂਛਮ ਕਰਿ ਚੀਨੇ ਬ੍ਰਿਧਨ ਬ੍ਰਿਧ ਬਤਾਏ ॥ ੩ ॥ ਭੂਮਿ ਅਕਾਸ

ਪਤਾਲ ਸਬੈ ਸਜਿ ਏਕ ਅਨੇਕ ਸਦਾਏ । ਸੋ ਨਰ ਕਾਲ ਫਾਂਸ ਤੇ ਬਾਚੇ ਜੋ ਨਰ ਸਰਿਣ ਸਿਧਾਏ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥ ੩੨ ॥

ਦੇਵ ਗੰਧਾਰੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ੧੦

ਇਕ ਬਿਨੁ ਦੂਸਰ ਸਿਉ ਨ ਚਿਨਾਰ । ਭੰਜਨ ਘੜਨ ਸਮਰਥ ਸਦਾ ਪ੍ਰਭ ਜਾਨਤ ਹੈ ਕਰਤਾਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਕਹਾ ਭਇਯੋ ਜੋ ਅਤਿ ਹਿਤ ਚਿਤ ਕਰਿ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਸਿਲਾ ਪੁਜਾਈ । ਪਾਨ ਥਕਿਯੋ ਪਾਹਨ ਕਹ ਪਰਸਤ ਕਛੁ ਕਰਿ ਸਿੱਧ ਨਿ ਆਈ ॥੧॥ ਅਛਤ ਧੂਪ ਦੀਪ ਅਰਪਤ ਹੈ ਪਾਹਨ ਕਛੂ ਨ ਖੈ ਹੈ । ਤਾ

ਮੈ ਕਹਾ ਸਿਧਜ ਹੈ ਰੇ ਜੜ ਤੋਹਿ
ਕਹਾ ਬਰ ਦੈਹੈ ॥ ੨ ॥ ਜੋ ਜੀਅ
ਹੋਤ ਤੋਦੇਤ ਕਛੁਹਿਕਰ ਮਨ ਬਚ
ਕਰਮ ਬਿਚਾਰ । ਕੇਵਲ ਏਕ
ਸਰਣਿ ਸੁਆਮੀ ਬਿਨੁ ਯੌ ਨ
ਕਤਹਿ ਉਬਾਰ ॥ ੩ ॥ ੯ ॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੀ ੧੦

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮ ਨ ਬਾਚਨ
ਪੈ ਹੈ। ਚੌਦਹ ਲੋਕ ਜਾਹਿ ਬਸਿ
ਕੀਨੇ ਤਾਤੇ ਕਹਾ ਪਲੈ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਰਹਾਉ ॥ ਰਾਮ ਰਹੀਮ ਉਬਾਰ ਨ
ਸਕ ਹੈ ਜਾਕਰਿ ਨਾਮੁ ਰਟੈ ਹੈ ।
ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਰੁਦ੍ਰ ਸੂਰਜ ਸਸਿ
ਤੇ ਬਸਿ ਕਾਲ ਸਬੈ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਕੁਰਾਨ ਸਬੈ ਮਤ

ਜਾਕਰ ਨੇਤ ਕਹੈ ਹੈ। ਇੰਦ੍ਰ ਫਨਿੰਦ੍ਰ ਮੁਨਿੰਦ੍ਰ ਕਲਪ ਬਹੁ ਧਿਯਾਵਤ ਧਿਆਨ ਨ ਐਹੈ ॥੨॥ ਜਾਕਰ ਰੂਪ ਰੰਗ ਨਹਿ ਜਨਿਯਤ ਸੋ ਕਿਉ ਸਿਯਾਮ ਕਹੈਹੈ। ਛੁਟ ਹੋ ਕਾਲ ਜਾਲ ਤੇ ਤਬ ਹੀ ਗਹੋ ਚਰਨ ਲਪਟੈ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ੧੦ ॥

ਨਾਮਧਾਰੀ ਟ੍ਰੈਕਟ ਸੁਸਾਇਟੀ (ਸ੍ਰੀਰਾਮ ਦਾਸ ਪੁਰਾ) ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਨਾਮਧਾਰੀ ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਦੇ ਲਾਭ ਵਾਸਤੇ ਸ੍ਰੀ ਪੂਜਨੀਯ ਮਹਾਰਾਜ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਖਾਸ ਨਿਤ ਨਿਯਮ ਨਾਲ ਸੋਧਕੇ ਛਪਵਾਇਆ॥

ਪ੍ਰਬੰਧਕ—

ਸੁਰਤ ਸਿੰਘ (ਭਿਕਸ਼ੂ)

ਰਹਿਰਾਸ

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸਲੋਕ ਮ: ੧

ਦੁਖੁ ਦਾਰੂ ਸੁਖੁ ਰੋਗੁ ਭਇਆ ਜਾ ਸੁਖੁ ਤਾਮਿ ਨ ਹੋਈ। ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਕਰਣਾ ਮੈ ਨਾਹੀ ਜਾ ਹਉ ਕਰੀ ਨ ਹੋਈ ॥ ੧ ॥ ਬਲਿਹਾਰੀ ਕੁਦਰਤਿ ਵਸਿਆ। ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਈ ਲਖਿਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜਾਤਿ ਮਹਿਜੋਤਿਜੋਤਿ ਮਹਿ ਜਾਤਾ ਅਕਲ ਕਲਾ ਭਰਪੂਰਿ ਰਹਿਆ। ਤੂੰ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਿਫਤਿ ਸੁਆਲਿਉ ਜਿਨਿ ਕੀਤੀ ਸੋ ਪਾਰਿ ਪਇਆ। ਕਹੁ

ਨਾਨਕ ਕਰਤੇ ਕੀਆ ਬਾਤਾ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰਣਾ ਸੁ ਕਰਿ ਰਹਿਆ ॥੨॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਸੋਦਰ ਰਾਗ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧

ਸੋਦਰੁ ਤੇਰਾ ਕੇਹਾ ਸੋ ਘਰੁ ਕੇਹਾ ਜਿਤੁ ਬਹਿ ਸਰਬ ਸਮਾਲੇ। ਵਾਜੇ ਤੇਰੇ ਨਾਦ ਅਨੇਕ ਅਸੰਖਾ ਕੇਤੇ ਤੇਰੇ ਵਾਵਣ ਹਾਰੇ। ਕੇਤੇ ਤੇਰੇ ਰਾਗ ਪਰੀ ਸਿਉ ਕਹੀਅਹਿ ਕੇਤੇ ਤੇਰੇ ਗਾਵਣ ਹਾਰੇ। ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਪਵਣੁ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰੁ ਗਾਵੈ ਰਾਜਾ ਧਰਮੁ ਦੁਆਰੇ। ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਚਿਤੁ ਗੁਪਤੁ ਲਿਖਿ ਜਾਣਨਿ ਲਿਖਿ ਲਿਖਿ ਧਰਮੁ ਬੀਚਾਰੇ। ਗਾਵਨਿ

ਤੁਧਨੋ ਈਸਰੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇਵੀ ਸੋਹਨਿ
ਤੇਰੇ ਸਦਾ ਸਵਾਰੇ। ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ
ਇੰਦ੍ਰ ਇੰਦ੍ਰਾਸਣਿ ਬੈਠੇ ਦੇਵਤਿਆ
ਦਰਿ ਨਾਲੇ। ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਸਿਧ
ਸਮਾਧੀ ਅੰਦਰਿ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ
ਸਾਧ ਬੀਚਾਰੇ। ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ
ਜਤੀ ਸਤੀ ਸੰਤੋਖੀ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ
ਵੀਰ ਕਰਾਰੇ। ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ
ਪੰਡਿਤ ਪੜਨਿ ਰਖੀਸੁਰ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ
ਵੇਦਾ ਨਾਲੇ। ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ
ਮੋਹਣੀਆ ਮਨੁ ਮੋਹਨਿ ਸੁਰਗੁ
ਮਛੁ ਪਇਆਲੇ। ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ
ਰਤਨ ਉਪਾਏ ਤੇਰੇ ਅਠਸਠਿ
ਤੀਰਥ ਨਾਲੇ। ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ
ਜੋਧ ਮਹਾਬਲ ਸੂਰਾ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ

ਖਾਣੀ ਚਾਰੇ । ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਖੰਡ
ਮੰਡਲ ਬ੍ਰਹਮੰਡਾ ਕਰਿ ਕਰਿ ਰਖੇ
ਤੇਰੇ ਧਾਰੇ । ਸੇਈ ਤੁਧਨੋ ਗਾਵਨਿ
ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵਨਿ ਰਤੇ ਤੇਰੇ ਭਗਤ
ਰਸਾਲੇ । ਹੋਰਿ ਕੇਤੇ ਤੁਧਨੋ
ਗਾਵਨਿ ਸੇ ਮੈ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵਨਿ
ਨਾਨਕੁ ਕਿਆ ਬੀਚਾਰੇ । ਸੋਈ
ਸੋਈ ਸਦਾ ਸਚੁ ਸਾਹਿਬੁ ਸਾਚਾ
ਸਾਚੀ ਨਾਈ । ਹੈ ਭੀ ਹੋਸੀ
ਜਾਇ ਨ ਜਾਸੀ ਰਚਨਾ ਜਿਨਿ
ਰਚਾਈ । ਰੰਗੀ ਰੰਗੀ ਭਾਤੀ ਕਰਿ
ਕਰਿ ਜਿਨਸੀ ਮਾਇਆ ਜਿਨਿ
ਉਪਾਈ । ਕਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖੈ ਕੀਤਾ
ਆਪਣਾ ਜਿਉ ਤਿਸਦੀ ਵਡਿਆ
ਈ । ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਕਰਸੀ

ਫਿਰਿ ਹੁਕਮੁ ਨ ਕਰਣਾ ਜਾਈ ।
ਸੋ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਸਾਹਾ ਪਤਿ ਸਾਹਿਬੁ
ਨਾਨਕ ਰਹਣੁ ਰਜਾਈ ॥ ੧ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਸੁਣਿ ਵਡਾ ਆਖੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ।
ਕੇਵਡੁ ਵਡਾ ਡੀਠਾ ਹੋਇ । ਕੀਮਤਿ
ਪਾਇ ਨ ਕਹਿਆ ਜਾਇ । ਕਹਣੈ
ਵਾਲੇ ਤੇਰੇ ਰਹੇ ਸਮਾਇ ॥ ੧ ॥
ਵਡੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬਾ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰਾ
ਗੁਣੀ ਗਹੀਰਾ । ਕੋਇ ਨ ਜਾਣੈ
ਤੇਰਾ ਕੇਤਾ ਕੇਵਡੁ ਚੀਰਾ ॥ ੧ ॥
ਰਹਾਉ ॥ ਸਭਿ ਸੁਰਤੀ ਮਿਲਿ
ਸੁਰਤਿ ਕਮਾਈ । ਸਭ ਕੀਮਤਿ
ਮਿਲਿ ਕੀਮਤਿ ਪਾਈ । ਗਿਆਨੀ
ਧਿਆਨੀ ਗੁਰ ਗੁਰ ਹਾਈ ।

ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ ਤੇਰੀ ਤਿਲੁ ਵਡਿਆਈ ॥੨॥ ਸਭਿ ਸਤ ਸਭਿ ਤਪ ਸਭਿ ਚੰਗਿਆਈਆ। ਸਿਧਾ ਪੁਰਖਾ ਕੀਆ ਵਡਿਆਈਆਂ। ਤੁਧੁ ਵਿਣੁ ਸਿਧੀ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਈਆ। ਕਰਮਿ ਮਿਲੈ ਨਾਹੀ ਠਾਕਿ ਰਹਾਈਆ ॥੩॥ ਆਖਣਿ ਵਾਲਾ ਕਿਆ ਵੇਚਾਰਾ। ਸਿਫਤੀ ਭਰੇ ਤੇਰੇ ਭੰਡਾਰਾ। ਜਿਸੁ ਤੂ ਦੇਹਿ ਤਿਸੈ ਕਿਆ ਚਾਰਾ। ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਸਵਾਰਣਹਾਰਾ ॥੪॥੨॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਆਖਾ ਜੀਵਾ ਵਿਸਰੈ ਮਰਿ ਜਾਉ। ਆਖਣਿ ਅਉਖਾ ਸਾਚਾ ਨਾਉ। ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਕੀ

ਲਾਗੈ ਭੂਖ। ਉਤੁ ਭੂਖੈ ਖਾਇ
ਚਲੀਅਹਿ ਦੂਖ ਸੋ ਕਿਉ ਵਿਸਰੈ
ਮੇਰੀ ਮਾਇ । ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ
ਸਾਚੈ ਨਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਕੀ ਤਿਲੁ ਵਡਿਆਈ।
ਆਖਿ ਥਕੇ ਕੀਮਤਿ ਨਹੀ ਪਾਈ।
ਜੇ ਸਭਿ ਮਿਲਿਕੈ ਆਖਣ ਪਾਹਿ।
ਵਡਾ ਨ ਹੋਵੈ ਘਾਟਿ ਨ ਜਾਇ
॥ ੨ ॥ ਨਾ ਓਹੁ ਮਰੈ ਨ ਹੋਵੈ
ਸੋਗੁ। ਦੇਦਾ ਰਹੈ ਨ ਚੂਕੈ ਭੋਗੁ।
ਗੁਣੁ ਏਹੋ ਹੋਰੁ ਨਾਹੀ ਕੋਇ।
ਨਾ ਕੋ ਹੋਆ ਨਾ ਕੋ ਹੋਇ ॥ ੩ ॥
ਜੇਵਡੁ ਆਪਿ ਤੇਵਡ ਤੇਰੀ ਦਾਤਿ।
ਜਿਨਿ ਦਿਨੁ ਕਰਿਕੈ ਕੀਤੀ ਰਾਤਿ।
ਖਸਮੁ ਵਿਸਾਰਹਿ ਤੇ ਕਮਜਾਤਿ।

ਨਾਨਕ ਨਾਵੈ ਬਾਝੁ ਸਨਾਤਿ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਰਾਗੁ ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਹਰਿ ਕੇ ਜਨ ਸਤਿਗੁਰ ਸਤਿ ਪੁਰਖਾ । ਬਿਨਉ ਕਰਉ ਗੁਰ ਪਾਸਿ । ਹਮ ਕੀਰੇ ਕਿਰਮ ਸਤਿ ਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ਕਰਿ ਦਇਆ ਨਾਮੁ ਪਰਗਾਸਿ ॥ ੧ ॥ ਮੇਰੇ ਮੀਤ ਗੁਰਦੇਵ ਮੋਕਉ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਪਰ ਗਾਸਿ । ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਾਨ ਸਖਾਈ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਹਮਰੀ ਰਹਰਾਸਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਹਰਿ ਜਨ ਕੇ ਵਡ ਭਾਗ ਵਡੇਰੇ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਰਧਾ ਹਰਿ ਪਿਆਸਿ । ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ

ਮਲੈ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸਹਿ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ
ਗੁਨ ਪ੍ਰਗਾਸਿ ॥ ੨ ॥ ਜਿਨਿ ਹਰਿ
ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਨਾਮੁ ਨ ਪਾਇਆ
ਤੇ ਭਾਗ ਹੀਣ ਜਮ ਪਾਸਿ। ਜੋ
ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਣਿ ਸੰਗਤਿ ਨਹੀ
ਆਏ ਧ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵੇ ਧ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਾਸਿ॥
੩ ॥ ਜਿਨ ਹਰਿ ਜਨ ਸਤਿਗੁਰ
ਸੰਗਤਿ ਪਾਈ ਤਿਨ ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ
ਲਿਖਿਆ ਲਿਖਾਸਿ। ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਸਤਿ
ਸੰਗਤਿ ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਇਆ
ਮਿਲਿ ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਗਾਸਿ॥
੪ ॥ ੪ ॥

ਰਾਗੁ ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫

ਕਾਹੇ ਰੇ ਮਨ ਚਿਤਵਹਿ ਉਦਮੁ
ਜਾ ਆਹਰਿ ਹਰਿ ਜੀਉ ਪਰਿਆ।

ਸੈਲ ਪਥਰ ਮਹਿ ਜੰਤ ਉਪਾਏ ਤਾਕਾ
ਰਿਜਕੁ ਆਗੈ ਕਰਿ ਧਰਿਆ ॥ ੧ ॥
ਮੇਰੇ ਮਾਧਉ ਜੀ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲੇ
ਸੁ ਤਰਿਆ ॥ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਰਮ
ਪਦੁ ਪਾਇਆ ਸੂਕੇ ਕਾਸਟ ਹਰਿਆ
॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜਨਨਿ ਪਿਤਾ ਲੋਕ
ਸੁਤ ਬਨਿਤਾ ਕੋਇ ਨ ਕਿਸ ਕੀ
ਧਰਿਆ ॥ ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਰਿਜਕੁ
ਸੰਬਾਹੇ ਠਾਕੁਰੁ ਕਾਹੇ ਮਨ ਭਉ
ਕਰਿਆ ॥ ੨ ॥ ਊਡੇ ਊਡਿ ਆਵੈ
ਸੈ ਕੋਸਾ ਤਿਸੁ ਪਾਛੈ ਬਚਰੇ ਛਰਿਆ ॥
ਤਿਨ ਕਵਣੁ ਖਲਾਵੈ ਕਵਣੁ ਚੁਗਾਵੈ
ਮਨ ਮਹਿ ਸਿਮਰਨੁ ਕਰਿਆ ॥ ੩ ॥
ਸਭ ਨਿਧਾਨ ਦਸ ਅਸਟ ਸਿਧਾਨ
ਠਾਕੁਰ ਕਰਤਲ ਧਰਿਆ ॥ ਜਨ

ਨਾਨਕ ਬਲਿ ਬਲਿ ਸਦ ਬਲਿ ਜਾਈਐ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰਿਆ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪

ਸੋ ਪੁਰਖੁ

੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸੋ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਹਰਿ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਹਰਿ ਅਗਮਾ ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ । ਸਭਿ ਧਿਆਵਹਿ ਸਭਿ ਧਿਆਵਹਿ ਤੁਧੁ ਜੀ ਹਰਿ ਸਚੇ ਸਿਰਜਣ ਹਾਰਾ । ਸਭਿ ਜੀਅ ਤੁਮਾਰੇ ਜੀ ਤੂੰ ਜੀਆ ਕਾ ਦਾਤਾਰਾ । ਹਰਿ ਧਿਆਵਹੁ ਸੰਤਹੁ ਜੀ ਸਭਿ ਦੂਖ ਵਿਸਾਰਣ ਹਾਰਾ । ਹਰਿ ਆਪੇ ਠਾਕੁਰੁ

ਹਰਿ ਆਪੇ ਸੇਵਕੁ ਜੀ ਕਿਆ
ਨਾਨਕ ਜੰਤ ਵਿਚਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਤੂੰ
ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ
ਜੀ ਹਰਿ ਏਕੋ ਪੁਰਖੁ ਸਮਾਣਾ।
ਇਕ ਦਾਤੇ ਇਕ ਭੇਖਾਰੀ ਜੀ
ਸਭਿ ਤੇਰੇ ਚੋਜ ਵਿਡਾਣਾ । ਤੂੰ
ਆਪੇ ਦਾਤਾ ਆਪੇ ਭੁਗਤਾ ਜੀ
ਹਉ ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਣਾ।
ਤੂੰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਬੇਅੰਤੁ ਬੇਅੰਤੁ ਜੀ ਤੇਰੇ
ਕਿਆ ਗੁਣ ਆਖਿ ਵਖਾਣਾ । ਜੋ
ਸੇਵਹਿ ਜੋ ਸੇਵਹਿ ਤੁਧੁ ਜੀ ਜਨੁ
ਨਾਨਕੁ ਤਿਨ ਕੁਰਬਾਣਾ ॥ ੨ ॥
ਹਰਿ ਧਿਆਵਹਿ ਹਰਿ ਧਿਆਵਹਿ
ਤੁਧੁ ਜੀ ਸੇ ਜਨ ਜੁਗ ਮਹਿ ਸੁਖ-
ਵਾਸੀ ਸੇ ਮੁਕਤੁ ਸੇ ਮੁਕਤੁ ਭਏ ਜਿਨ

ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ਜੀ ਤਿਨ ਤੂਟੀ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ। ਜਿਨ ਨਿਰਭਉ ਜਿਨ ਹਰਿ ਨਿਰਭਉ ਧਿਆਇਆ ਜੀ ਤਿਨਕਾ ਭਉ ਸਭੁ ਗਵਾਸੀ। ਜਿਨ ਸੇਵਿਆ ਜਿਨ ਸੇਵਿਆ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਜੀ ਤੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰੂਪ ਸਮਾਸੀ। ਸੇ ਧੰਨੁ ਸੇ ਧੰਨੁ ਜਿਨ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ਜੀ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਤਿਨ ਬਲਿਜਾਸੀ॥ ੩॥ ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰ ਜੀ ਭਰੇ ਬਿਅੰਤ ਬੇਅੰਤਾ। ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਸਲਾਹਨਿ ਤੁਧੁ ਜੀ ਹਰਿ ਅਨਿਕ ਅਨੇਕ ਅਨੰਤਾ। ਤੇਰੀ ਅਨਿਕ ਤੇਰੀ ਅਨਿਕ ਕਰਹਿ ਹਰਿ ਪੂਜਾ ਜੀ

ਤਪੁ ਤਾਪਹਿ ਜਪਹਿ ਬੇਅੰਤਾ ।
ਤੇਰੇ ਅਨੇਕ ਤੇਰੇ ਅਨੇਕ ਪੜਹਿ
ਬਹੁ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ ਜੀ ਕਰਿ
ਕਿਰਿਆ ਖਟੁ ਕਰਮ ਕਰੰਤਾ । ਸੇ
ਭਗਤ ਸੇ ਭਗਤ ਭਲੇ ਜਨ ਨਾਨਕ
ਜੀ ਜੋ ਭਾਵਹਿ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਭਗ-
ਵੰਤਾ ॥ ੪ ॥ ਤੂੰ ਆਦਿ ਪੁਰਖੁ
ਅਪਰੰਪਰੁ ਕਰਤਾ ਜੀ ਤੁਧੁ ਜੇਵਡੁ
ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ । ਤੂ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ
ਏਕੋ ਸਦਾ ਸਦਾ ਤੂ ਏਕੋ ਜੀ ਤੂ
ਨਿਹਚਲੁ ਕਰਤਾ ਸੋਈ । ਤੁਧੁ
ਆਪੇ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਵਰਤੈ ਜੀ ਤੂ
ਆਪੇ ਕਰਹਿ ਸੁ ਹੋਈ । ਤੁਧੁ ਆਪੇ
ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਭ ਉਪਾਈ ਜੀ ਤੁਧੁ ਆਪੇ
ਸਿਰਜਿ ਸਭ ਗੋਈ । ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ

ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਕਰਤੇ ਕੌ ਜੀ ਜੋ ਸਭਸੈ ਕਾ ਜਾਣੋਈ ॥ ੫ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪

ਤੂ ਕਰਤਾ ਸਚਿਆਰੁ ਮੈਡਾ ਸਾਂਈ । ਜੋ ਤਉ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਥੀਸੀ ਜੋ ਤੂੰ ਦੇਹਿ ਸੋਈ ਹਉ ਪਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸਭ ਤੇਰੀ ਤੂ ਸਭਨੀ ਧਿਆਇਆ । ਜਿਸ ਨੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹਿ ਤਿਨਿ ਨਾਮ ਰਤਨੁ ਪਾਇਆ । ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਾਧਾ ਮਨਮੁਖਿ ਗਵਾਇਆ । ਤੁਧੁ ਆਪਿ ਵਿਛੋੜਿਆ ਆਪਿ ਮਿਲਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਤੂ ਦਰੀਆਉ ਸਭ ਤੁਝ ਹੀ ਮਾਹਿ । ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਨਾਹਿ । ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਤੇਰਾ ਖੇਲੁ ਵਿਜੋਗਿ ਮਿਲਿ ਵਿਛੁੜਿਆ ਸੰਜੋਗੀ

ਮੇਲੁ ॥੨॥ ਜਿਸਨੋ ਤੂ ਜਾਣਾਇਹਿ ਸੋਈ ਜਨੁ ਜਾਣੈ। ਹਰਿ ਗੁਣ ਸਦ ਹੀ ਆਖਿ ਵਖਾਣੈ। ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਸੇਵਿਆ ਤਿਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ। ਸਹਜੇ ਹੀ ਹਰਿ ਨਾਮ ਸਮਾਇਆ। ॥ ੩॥ ਤੂ ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਤੇਰਾ ਕੀਆ ਸਭੁ ਹੋਇ। ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ। ਤੂ ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖਹਿ ਜਾਣਹਿ ਸੋਇ। ਜਨ ਨਾਨਕ ਗੁਰ-ਮੁਖਿ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧

ਤਿਤੁ ਸਰਵਰੜੈ ਭਈਲੇ ਨਿਵਾਸਾ ਪਾਣੀ ਪਾਵਕੁ ਤਿਨਹਿ ਕੀਆ। ਪੰਕਜੁ ਮੋਹ ਪਗੁ ਨਹੀ ਚਾਲੈ ਹਮ ਦੇਖਾ ਤਹ ਡੂਬੀਅਲੇ ॥ ੧ ॥ ਮਨ

ਏਕੁ ਨ ਚੇਤਸਿ ਮੂੜ ਮਨਾ । ਹਰਿ ਬਿਸਰਤ ਤੇਰੇ ਗੁਨ ਗਲਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਨਾ ਹਉ ਜਤੀ ਸਤੀ ਨਹੀ ਪੜਿਆ ਮੂਰਖ ਮੁਗਧਾ ਜਨਮੁ ਭਇਆ । ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕ ਤਿਨਕੀ ਸਰਣਾ ਜਿਨ ਤੂ ਨਾਹੀ ਵੀਸਰਿਆ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਭਈ ਪਰਾਪਤਿ ਮਾਨੁਖ ਦੇਹੁਰੀਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਮਿਲਣ ਕੀ ਇਹ ਤੇਰੀ ਬਰੀਆ । ਅਵਰਿ ਕਾਜ ਤੇਰੈ ਕਿਤੈ ਨ ਕਾਮ । ਮਿਲੁ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਭਜੁ ਕੇਵਲ ਨਾਮ ॥੧॥ ਸਰੰਜਾਮਿ ਲਾਗੁ ਭਵਜਲ ਤਰਨ ਕੈ । ਜਨਮੁ ਬ੍ਰਿਥਾ ਜਾਤ ਰੰਗਿ ਮਾਇਆ ਕੈ ॥

੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੁ ਧਰਮੁ ਨ ਕਮਾਇਆ । ਸੇਵਾ ਸਾਧ ਨ ਜਾਨਿਆ ਹਰਿ ਰਾਇਆ । ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਮ ਨੀਚ ਕਰੰਮਾ । ਸਰਣਿ ਪਰੇ ਕੀ ਰਾਖਹੁ ਸਰਮਾ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥

੧ੴ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ ॥

ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੀ ੧੦ ॥ ਚੌਪਈ ॥

ਪੁਨਿ ਰਾਛਸਿ ਕਾ ਕਾਟਾ ਸੀਸਾ । ਸ੍ਰੀ ਅਸਿਕੇਤ ਜਗਤਿ ਕੇ ਈਸਾ । ਪੁਹਪਨ ਬ੍ਰਿਸਟਿ ਗਗਨਤੇ ਭਈ । ਸਭਹਿਨ ਆਨਿ ਬਧਾਈ ਦਈ । ਧੰਨਜ ਧੰਨਜ ਲੋਗਨ ਕੇ ਰਾਜਾ । ਦੁਸਟਨ ਦਾਹ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜਾ । ਅਖਲ ਭਵਨ ਕੇ ਸਿਰਜਨ ਹਾਰੇ ।

ਦਾਸ ਜਾਨਿ ਮੁਹਿ ਲੇਹੁ ਉਬਾਰੇ॥੧॥
ਕਬਜੋ ਬਾਚ ਬੇਨਤੀ ॥ ਚੌਪਈ ॥
ਹਮਰੀ ਕਰੋ ਹਾਥ ਦੈ ਰੱਛਾ।
ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਚਿਤ ਕੀ ਇੱਛਾ।
ਤਵ ਚਰਨਨ ਮਨ ਰਹੈ ਹਮਾਰਾ।
ਅਪਨਾ ਜਾਨ ਕਰੋ ਪ੍ਰਤਿਪਾਰਾ॥
॥ ੧ ॥ ਹਮਰੇ ਦੁਸਟ ਸਭੈ ਤੁਮ
ਘਾਵਹੁ। ਆਪ ਹਾਥ ਦੈ ਮੋਹਿ
ਬਚਾਵਹੁ। ਸੁਖਿ ਬਸੈ ਮੋਰੋ ਪਰਿ-
ਵਾਰਾ। ਸੇਵਕ ਸਿਖ ਸਭੈ ਕਰ-
ਤਾਰਾ॥ ੨ ॥ ਮੋ ਰੱਛਾ ਨਿਜ ਕਰ
ਦੈ ਕਰੀਯੈ। ਸਭ ਬੈਰਨ ਕੋ ਆਜ
ਸੰਘਰੀਐ॥ ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਹਮਾਰੀ
ਆਸਾ। ਤੋਰ ਭਜਨ ਕੀ ਰਹੈ
ਪਿਆਸਾ ॥ ੩ ॥ ਤੁਮਹਿ ਛਾਡ

ਕੋਈ ਅਵਰ ਨ ਧਿਆਊਂ । ਜੋ
ਬਰ ਚਾਹੋ ਸੁ ਤੁਮਤੇ ਪਾਊਂ ।
ਸੇਵਕ ਸਿਖ ਹਮਾਰੇ ਤਾਰੀਅਹਿ ।
ਚੁਨਿ ਚੁਨਿ ਸਤ੍ਰ ਹਮਾਰੇ ਮਾਰੀ
ਅਹਿ ॥ ੪ ॥ ਆਪ ਹਾਥ ਦੈ ਮੁਝੈ
ਉਬਰੀਐ । ਮਰਣ ਕਾਲ ਕਾ ਤ੍ਰਾਸ
ਨਿਵਰੀਐ । ਹੂਜੋ ਸਦਾ ਹਮਾਰੇ ਪੱਛਾ
। ਸ੍ਰੀ ਅਸਧੁਜ ਜੂ ਕਰੀਅਹੁ ਰੱਛਾ
॥ ੫ ॥ ਰਾਖ ਲੇਹੁ ਮੁਹਿ ਰਾਖਨਹਾਰੇ
। ਸਾਹਿਬ ਸੰਤ ਸਹਾਇ ਪਿਆਰੇ
। ਦੀਨ ਬੰਧੁ ਦੁਸ਼ਟਨ ਕੇ ਹੰਤਾ ।
ਤੁਮ ਹੋ ਪੁਰੀ ਚਤੁਰ ਦਸ ਕੰਤਾ ॥
੬ ॥ ਕਾਲ ਪਾਇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਪੁ ਧਰਾ
। ਕਾਲ ਪਾਇ ਸਿਵ ਜੀ ਅਵਤਰਾ ।
ਕਾਲ ਪਾਇ ਕਰ ਬਿਸਨ ਪ੍ਰਕਾਸਾ ।

ਸਕਲ ਕਾਲ ਕਾ ਕੀਆ ਤਮਾਸਾ ।
॥ ੭ ॥ ਜਵਨ ਕਾਲ ਜੋਗੀ ਸਿਵ
ਕੀਓ । ਬੇਦਰਾਜ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੂ ਥੀਓ
। ਜਵਨ ਕਾਲ ਸਭ ਲੋਕ ਸਵਾਰਾ ।
ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ ਤਾਹਿ ਹਮਾਰਾ ॥੮॥
ਜਵਨ ਕਾਲ ਸਭ ਜਗਤ ਬਨਾਯੋ ।
ਦੇਵ ਦੈਤ ਜੱਛਨ ਉਪਜਾਯੋ ।
ਆਦਿ ਅੰਤਿ ਏਕੈ ਅਵਤਾਰਾ ।
ਸੋਈ ਗੁਰੂ ਸਮਝੀਅਹੁ ਹਮਾਰਾ
॥ ੯ ॥ ਨਮਸਕਾਰ ਤਿਸਹੀ ਕੋ ਹਮਾ
ਰੀ । ਸਕਲ ਪ੍ਰਜਾ ਜਿਨ ਆਪ
ਸਵਾਰੀ । ਸਿਵਕਨ ਕੋ ਸਿਵਗੁਨ
ਸੁਖ ਦੀਓ । ਸਤ੍ਰੂਨ ਕੋ ਪਲ ਮੋ
ਬਧ ਕੀਓ ॥ ੧੦ ॥ ਘਟ ਘਟ ਕੇ
ਅੰਤਰ ਕੀ ਜਾਨਤ । ਭਲੇ ਬੁਰੇ ਕੀ

ਪੀਰ ਪਛਾਨਤ । ਚੀਟੀ ਤੇ ਕੁੰਚਰ
ਅਸਥੂਲਾ। ਸਭ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟਿ
ਕਰ ਫੂਲਾ ॥ ੧੧ ॥ ਸੰਤਨ ਦੁਖ
ਪਾਏ ਤੇ ਦੁਖੀ । ਸੁਖ ਪਾਏ ਸਾਧਨ
ਕੇ ਸੁਖੀ। ਏਕ ਏਕ ਕੀ ਪੀਰ ਪਛਾਨੈ
। ਘਟ ਘਟ ਕੇ ਪਟ ਪਟ ਕੀ ਜਾਨੈ ॥
੧੨ ॥ ਜਬ ਉਦਕਰਖ ਕਰਾ ਕਰ-
ਤਾਰਾ।ਪ੍ਰਜਾਧਰਤ ਤਬ ਦੇਹਿ ਅਪਾਰਾ
। ਜਬ ਆਕਰਖ ਕਰਤ ਹੋ ਕਬਹੂੰ ।
ਤੁਮ ਮੈ ਮਿਲਤ ਦੇਹ ਧਰ ਸਭਹੂੰ ॥
੧੩ ॥ ਜੇਤੇ ਬਦਨ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਭ
ਧਾਰੈ। ਆਪ ਆਪਨੀ ਬੂਝ ਉਚਾਰੈ ।
ਤੁਮ ਸਭ ਹੀ ਤੇ ਰਹਤ ਨਿਰਾਲਮ ।
ਜਾਨਤ ਬੇਦ ਭੇਦ ਅਰ ਆਲਮ ॥
੧੪ ॥ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਿਰ ਬਿਕਾਰ ਨਿਰ

ਲੰਭ । ਆਦਿ ਅਨੀਲ ਅਨਾਦਿ
ਅਸੰਭ । ਤਾਕਾ ਮੂੜ ਉਚਾਰਤ ਭੇਦਾ ।
ਜਾਕਾ ਭੇਵ ਨ ਪਾਵਤ ਬੇਦਾ ॥ ੧੫ ॥
ਤਾਂਕੋ ਕਰ ਪਾਹਨ ਅਨ ਮਾਨਤ ।
ਮਹਾ ਮੂੜ ਕਛੁ ਭੇਦ ਨ ਜਾਨਤ ।
ਮਹਾਦੇਵ ਕਉ ਕਹਤ ਸਦਾ ਸ਼ਿਵ
ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਾਂ ਚੀਨਤ ਨਹਿ ਭਿਵ ॥
੧੬ ॥ ਆਪੁ ਆਪਨੀ ਬੁਧਿ ਹੈ
ਜੇਤੀ । ਬਰਨਤ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਤੁਹਿ
ਤੇਤੀ । ਤੁਮਰਾ ਲਖਾ ਨ ਜਾਇ
ਪਸਾਰਾ । ਕਿਹ ਬਿਧਿ ਸਜਾ ਪ੍ਰਥਮ
ਸੰਸਾਰਾ ॥ ੧੭ ॥ ਏਕੈ ਰੂਪ ਅਨੂਪ
ਸਰੂਪਾ । ਰੰਕ ਭਯੋ ਰਾਵ ਕਹੀ ਭੂਪਾ ।
ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਸੇਤਜ ਕੀਨੀ ।
ਉਤਭੁਜ ਖਾਨਿ ਬਹੁਰਿ ਰਚਿ ਦੀਨੀ ।

੧੮॥ ਕਹੂੰ ਫੂਲ ਰਾਜਾ ਹ੍ਵੈ ਬੈਠਾ। ਕਹੂੰ ਸਿਮਟਿ ਭਯੋ ਸੰਕਰ ਇਕੈਠਾ। ਸਗਰੀ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਦਿਖਾਇ ਅਚੰਭਵ। ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸਰੂਪ ਸੁਯੰਭਵ ॥ ੧੯ ॥ ਅਬ ਰੱਛਾ ਮੇਰੀ ਤੁਮ ਕਰੋ। ਸਿਖ੍ਯ ਉਬਾਰ ਅਸਿਖ੍ਯ ਸੰਘਰੋ । ਦੁਸਟ ਜਿਤੇ ਉਠਵਤ ਉਤਪਾਤਾ। ਸਕਲ ਮਲੇਛ ਕਰੋ ਰਣ ਘਾਤਾ ॥ ੨੦ ॥ ਜੇ ਅਸਿਧੁਜ ਤਵ ਸਰਨੀ ਪਰੇ। ਤਿਨਕੇ ਦੁਸਟ ਦੁਖਤ ਹ੍ਵੈ ਮਰੇ। ਪੁਰਖ ਜਵਨ ਪਗ ਪਰੇ ਤੁਹਾਰੇ। ਤਿਨਕੇ ਤੁਮ ਸੰਕਟ ਸਭ ਟਾਰੇ ॥ ੨੧ ॥ ਜੋ ਕਲਿ ਕੋ ਇਕ ਬਾਰ ਧਿਐ ਹੈ। ਤਾਕੇ ਕਾਲ ਨਿਕਟਿ ਨਹਿ ਐਹੈ।

ਰੱਛਾ ਹੋਇ ਤਾਹਿ ਸਭ ਕਾਲਾ ।
ਦੁਸਟ ਅਰਿਸਟ ਟਰੇ ਤਤ ਕਾਲਾ॥
॥੨੨॥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਤਨ ਜਾਹਿ
ਨਿਹਰਿਹੋ । ਤਾਕੇ ਤਾਪ ਤਨਕ ਮਹਿ
ਹਰਿਹੋ । ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਘਰਮੋਂ ਸਭ
ਹੋਈ । ਦੁਸਟ ਛਾਹ ਛ੍ਵੈ ਸਕੈ
ਨ ਕੋਈ । ੨੩ ॥ ਏਕ ਬਾਰ ਜਿਨ
ਤੁਮੈ ਸੰਭਾਰਾ। ਕਾਲ ਫਾਸ ਤੇ ਤਾਹਿ
ਉਬਾਰਾ । ਜਿਨ ਨਰ ਨਾਮ ਤਿਹਾਰੋ
ਕਹਾ । ਦਾਰਿਦ ਦੁਸਟ ਦੋਖ ਤੇ
ਰਹਾ ॥ ੨੪ ॥ ਖੜਗ ਕੇਤ ਮੈ
ਸਰਣਿ ਤਿਹਾਰੀ । ਆਪੁ ਹਾਥ ਦੈ
ਲੇਹੁ ਉਬਾਰੀ । ਸਰਬ ਠਉਰ ਮੋ
ਹੋਹੁ ਸਹਾਈ । ਦੁਸਟ ਦੋਖ ਤੇ ਲੇਹੁ
ਬਚਾਈ ॥ ੨੫ ॥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਹਮ

ਪਰ ਜਗ ਮਾਤਾ। ਗ੍ਰੰਥ ਕਰਾ ਪੂਰਨ ਸੁਭ ਰਾਤਾ। ਕਿਲ ਬਿਖ ਸਕਲ ਦੇਹ ਕੋ ਹਰਤਾ। ਦੁਸਟ ਦੋਖਿਯਨ ਕੋ ਛੈ ਕਰਤਾ॥ ਸ੍ਰੀ ਅਸਿਧੁਜ ਜਬ ਭਏ ਦਇਆਲਾ। ਪੂਰਨ ਕਰਾ ਗ੍ਰੰਥ ਤਤਕਾਲਾ। ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਫਲ ਪਾਵੈ ਸੋਈ। ਦੂਖ ਨ ਤਿਸੈ ਬਿਆਪਤ ਕੋਈ॥ ੨੭॥ ਅੜਿੱਲ ਸੁਨੈ ਗੁੰਗ ਜੋ ਯਾਹਿ ਸੁ ਰਸਨਾ ਪਾਵਈ। ਸੁਨੈ ਮੂੜ ਚਿਤਲਾਇ ਚਤੁਰਤਾ ਆਵਈ। ਦੂਖ ਦਰਦ ਭੌ ਨਿਕਟ ਨ ਤਿਨ ਨਰ ਕੇ ਰਹੈ। ਹੋ ਜੋ ਯਾਕੀ ਏਕ ਬਾਰ ਚੌਪਈ ਕੋ ਕਹੈ॥ ੨੮ ॥ ਚੌਪਈ ॥ ਸੰਬਤ ਸੱਤ੍ਰਹ ਸਹਸ ਭਣਿੱਜੈ। ਅਰਧ

ਸਹੰਸ ਫੁਨਿ ਤੀਨ ਕਹਿੱਜੈ।
ਭਾਦ੍ਰਵ ਸੁਦੀ ਅਸਟਮੀ ਰਵਿਵਾਰਾ
। ਤੀਰ ਸਤੱਦ੍ਰਵ ਗ੍ਰੰਥ ਸੁਧਾਰਾ।
॥ ੨੯ ॥ ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਚਰਿਤ੍ਰੋਪਖ੍ਯਾ
ਨੇ ਤ੍ਰਿਯਾ ਚਰਿਤ੍ਰੇ ਭੂਪਮੰਤ੍ਰੀ ਸੰਬਾਦੇ
ਚਾਰ ਸੌ ਚਾਰ ਚਰਿਤ੍ਰ ਸਮਾਪਤ
ਮਸਤੁ ਸੁਭਮਸਤੁ ॥੩੦॥
ਦੋਹਰਾ ॥ ਦਾਸ ਜਾਨਕਰ ਦਾਸ ਪਰ
ਕੀਜੈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਅਪਾਰ। ਆਪ ਹਾਥ
ਦੈ ਰਾਖ ਮੁਹਿ ਮਨ ਕ੍ਰਮ ਬਚਨ
ਬਿਚਾਰ ॥ ੧ ॥ ਚੌਪਈ ॥ ਮੈ ਨ
ਗਨੇਸਹਿ ਪ੍ਰਿਥਮ ਮਨਾਊਂ।
ਕਿਸਨ ਬਿਸਨ ਕਬਹੂੰ ਨਹਿੰ
ਧਿਆਊਂ। ਕਾਨ ਸੁਨੇ ਪਹਿਚਾਨ
ਨ ਤਿਨ ਸੋ। ਲਿਵਲਾਗੀ ਮੋਰੀ

ਪਗ ਇਨ ਸੋ ॥ ੨ ॥ ਮਹਾਕਾਲ
ਰਖਵਾਰ ਹਮਾਰੋ। ਮਹਾ ਲੋਹ ਮੈਂ
ਕਿੰਕਰ ਥਾਰੋ। ਅਪਨਾ ਜਾਨ ਕਰੋ
ਰਖਵਾਰ। ਬਾਹ ਗਹੇ ਕੀ ਲਾਜ
ਵਿਚਾਰ ॥ ੩ ॥ ਅਪਨਾ ਜਾਨ
ਮੁਝੈ ਪ੍ਰਤਿਪਰੀਐ। ਚੁਨ ਚੁਨ
ਸਤ੍ਰ ਹਮਾਰੇ ਮਰੀਐ। ਦੇਗ ਤੇਗ
ਜਗ ਮੈ ਦੋਊ ਚਲੈ। ਰਾਖ ਆਪ
ਮੁਹਿ ਅਉਰ ਨ ਦਲੈ ॥ ੪ ॥
ਤੁਮ ਮਮ ਕਰਹੁ ਸਦਾ ਪ੍ਰਤਿਪਾਰਾ।
ਤੁਮ ਸਾਹਿਬ ਮੈਂ ਦਾਸ ਤਿਹਾਰਾ।
ਜਾਨ ਆਪਨਾ ਮੁਝੈ ਨਿਵਾਜ।
ਆਪ ਕਰੋ ਹਮਰੇ ਸਭ ਕਾਜ
॥ ੫ ॥ ਤੁਮ ਹੋ ਸਭ ਰਾਜਨ ਕੇ
ਰਾਜਾ। ਆਪੇ ਆਪ ਗਰੀਬ

ਨਿਵਾਜਾ। ਦਾਸ ਜਾਨ ਕਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਮੁਹਿ। ਹਾਰਪਰਾ ਮੈਂ ਆਨ ਦੁਆਰ ਤੁਹਿ ॥ ੬ ॥ ਅਪਨਾ ਜਾਨ ਕਰੋ ਪ੍ਰਤਿਪਾਰਾ। ਤੁਮ ਸਾਹਿਬ ਮੈਂ ਕਿੰਕਰ ਥਾਰਾ। ਦਾਸ ਜਾਨ ਦੈ ਹਾਥ ਉਬਾਰੋ। ਹਮਰੇ ਸਭ ਬੈਰੀ-ਅਨ ਸੰਘਾਰੋ ॥ ੭ ॥ ਪ੍ਰਿਥਮ ਧਰੋ ਭਗਵਤ ਕੋ ਧਿਆਨਾ। ਬਹੁਰ ਕਰੋ ਕਬਿਤਾ ਬਿਧਿ ਨਾਨਾ। ਕ੍ਰਿਸਨ ਜਥਾ ਮਤ ਚਰਿਤ੍ਰ ਉਚਾਰੋ। ਚੂਕ ਹੋਇ ਕਬਿ ਲੇਹੁ ਸੁਧਾਰੋ ॥ ੮ ॥

ਕਬਿਵਾਚ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਜੋ ਨਿਜ ਪ੍ਰਭ ਮੋ ਸੋ ਕਹਾ ਸੋ ਕਹਿਹੋਂ ਜਗ ਮਾਹਿ। ਜੋ ਤਿਹ ਪ੍ਰਭ ਕੋ ਧਿਆਇ

ਹੈਂ ਅੰਤ ਸੁਰਗ ਕੋ ਜਾਹਿ ॥ ੧ ॥
ਦੋਹਰਾ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਨ ਦੁਈ
ਏਕ ਹੈ ਬਿਬ ਬਿਚਾਰ ਕਛ ਨਾਹਿ।
ਜਲ ਤੇ ਉਪਜ ਤਰੰਗ ਜਿਉ ਜਲ
ਹੀ ਬਿਖੈ ਸਮਾਹਿ ॥ ੨ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥
ਜਬ ਆਇਸੁ ਪ੍ਰਭ ਕੋ ਭਯੋ ਜਨਮ
ਧਰਾ ਜਗ ਆਇ। ਅਬਮੈਂ ਕਥਾ
ਸੰਛੇਪਤੇ ਸਭਹੂੰ ਕਹਤ ਸੁਨਾਇ ॥
ਦੋਹਰਾ ॥ ਠਾਂਢ ਭਯੋ ਮੈ ਜੋਰਿ ਕਰਿ
ਬਚਨ ਕਹਾ ਸਿਰ ਨਿਜਾਇ। ਪੰਥ
ਚਲੈ ਤਬ ਜਗਤ ਮੈ ਜਬ ਤੁਮ ਕਰੋ
ਸਹਾਇ ॥ ੪ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਜੇ ਜੇ
ਤੁਮਰੇ ਧਿਆਨ ਕੋ ਨਿਤ ਉਠਿ
ਧਿਐ ਹੈ ਸੰਤ। ਅੰਤ ਲਹੈਗੇ ਮੁਕਤ
ਫਲੁ ਪਾਵਹਿਗੇ ਭਗਵੰਤ ॥ ੫ ॥

ਦੋਹਰਾ ॥ ਰਾਮ ਕਥਾ ਜੁਗ ਜੁਗ
ਅੱਟਲ ਸਭ ਕੋਈ ਭਾਖਤ ਨੇਤ ।
ਸੁਰਗ ਬਾਸੁ ਰਘੁ ਬਰ ਕਰਾ ਸਗਰੀ
ਪੁਰੀ ਸਮੇਤ ॥ ੬ ॥ ਚੌਪਈ ॥ ਜੋ
ਇਹ ਕਥਾ ਸੁਨੈ ਅਰੁ ਗਾਵੈ । ਦੂਖ
ਪਾਪ ਤਿਹ ਨਿਕਟਿ ਨ ਆਵੈ ॥
ਬਿਸਨ ਭਗਤ ਕੀਏ ਫਲ ਹੋਈ ।
ਆਧਿ ਬਿਆਧਿ ਛ੍ਵੈ ਸਕੈ ਨਾ ਕੋਈ ।
ਸੰਮਤ ਸਤਰ੍ਹਾ ਸਹਸ ਪਚਾਵਨ ।
ਹਾੜ ਵਦੀ ਪ੍ਰਿਥਮ ਸੁਖ ਦਾਵਨ ।
ਤ੍ਵ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰ ਗ੍ਰੰਥ ਸੁਧਾਰਾ ।
ਭੂਲ ਪਰੀ ਲਹੁ ਲੇਹੁ ਸੁਧਾਰਾ ॥
੮ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਨੇਤ੍ਰ ਤੁੰਗ ਕੇ ਚਰਨ
ਤਰ ਸਤੁਦ੍ਰਵ ਤੀਰ ਤੁਰੰਗ । ਸ੍ਰੀ
ਭਗਵਤ ਪੂਰਨ ਕੀਯੋ ਰਘੁਬਰ

ਕਥਾ ਪ੍ਰਸੰਗ ॥ ੯ ॥ ਸਾਧ ਅਸਾਧ
ਜਾਨਿਓਨਹੀਬਾਦਸੁਬਾਦ ਬਿਬਾਦ।
ਗ੍ਰੰਥ ਸਕਲ ਪੂਰਨ ਕੀਯੋ ਭਗਵਤ
ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਵੈਯਾ। ਪਾਇ ਗਹੇ ਜਬ ਤੇ
ਤੁਮਰੇ ਤਬ ਤੇ ਕੋਊ ਆਂਖ ਤਰੇ
ਨਹੀ ਆਨਯੋ । ਰਾਮ ਰਹੀਮ
ਪੁਰਾਨ ਕੁਰਾਨ ਅਨੇਕ ਕਹੈਂ ਮਤ
ਏਕ ਨ ਮਾਨਯੋ। ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ੍ਰ
ਬੇਦ ਸਬੈ ਬਹੁ ਭੇਦ ਕਹੈਂ ਹਮਏਕ
ਨ ਜਾਨਯੋ। ਸ੍ਰੀ ਅਸਿਪਾਨ ਕ੍ਰਿਪਾ
ਤੁਮਰੀ ਕਰ ਮੈ ਨ ਕਹਿਓ ਸਭ
ਤੋਹਿ ਬਖਾਨਯੋ ॥ ੧੬ ॥ ਦੋਹਰਾ।
ਸਗਲ ਦੁਆਰ ਕਉ ਛਾਡਿ ਕੈ
ਗਹਿਓ ਤੁਹਾਰੋ ਦੁਆਰ । ਬਾਹਿ

ਰਹੇ ਕੀ ਲਾਜ ਅਸ ਗੋਬਿੰਦ ਦਾਸ ਤੁਹਾਰ ॥ ੧੭ ॥

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਅਨੰਦੁ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਅਨੰਦੁ ਭਇਆ ਮੇਰੀ ਮਾਏ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮੈ ਪਾਇਆ। ਸਤਿਗੁਰੁ ਤਾ ਪਾਇਆ ਸਹਜ ਸੇਤੀ ਮਨਿ ਵਜੀਆ ਵਧਾਈਆ। ਰਾਗ ਰਤਨ ਪਰਵਾਰ ਪਰੀਆ ਸਬਦ ਗਾਵਣਿ ਆਈਆ। ਸਬਦੋ ਤ ਗਾਵਹੁ ਹਰੀ ਕੇਰਾ ਮਨਿ ਜਿਨੀ ਵਸਾਇਆ। ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਅਨੰਦੁ ਹੋਆ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮੈ ਪਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਏ ਮਨ ਮੇਰਿਆ ਤੂ ਸਦਾ ਰਹੁ ਹਰਿ ਨਾਲੇ।

ਹਰਿ ਨਾਲਿ ਰਹੁ ਤੂ ਮੰਨ ਮੇਰੇ ਦੂਖ ਸਭਿ ਵਿਸਾਰਣਾ। ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਓਹੁ ਕਰੇ ਤੇਰਾ ਕਾਰਜ ਸਭਿ ਸਵਾਰਣਾ। ਸਭਨਾ ਗਲਾ ਸਮਰਥੁ ਸੁਆਮੀ ਸੋ ਕਿਉ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰੇ। ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਮੰਨਿ ਮੇਰੇ ਸਦਾ ਰਹੁ ਹਰਿ ਨਾਲੇ ॥ ੨॥ ਸਾਚੇ ਸਾਹਿਬਾ ਕਿਆ ਨਾਹੀ ਘਰਿ ਤੇਰੈ। ਘਰਿ ਤ ਤੇਰੈ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੈ ਜਿਸੁ ਦੇਹਿ ਸੁ ਪਾਵਏ। ਸਦਾ ਸਿਫਤਿ ਸਲਾਹ ਤੇਰੀ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਵਸਾਵਏ। ਨਾਮੁ ਜਿਨ ਕੈ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਵਾਜੇ ਸਬਦ ਘਨੇਰੇ। ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸਚੇ ਸਾਹਿਬ ਕਿਆ ਨਾਹੀ ਘਰਿ ਤੇਰੈ ॥ ੩ ॥ ਸਾਚਾ ਨਾਮੁ ਮੇਰਾ ਆਧਾਰੋ। ਸਾਚੁ ਨਾਮੁ

ਅਧਾਰੁ ਮੇਰਾ ਜਿਨਿ ਭੁਖਾ ਸਭਿ
ਗਵਾਈਆ। ਕਰਿ ਸਾਂਤਿ ਸੁਖ ਮਨਿ
ਆਇ ਵਸਿਆ ਜਿਨਿ ਇਛਾ ਸਭਿ
ਪੁਜਾਈਆ। ਸਦਾ ਕੁਰਬਾਨੁ ਕੀਤਾ
ਗੁਰੂ ਵਿਟਹੁ ਜਿਸ ਦੀਆ ਏਹਿ
ਵਡਿਆਈਆ। ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸੁਣਹੁ
ਸੰਤਹੁ ਸਬਦਿ ਧਰਹੁ ਪਿਆਰੋ ਸਾਚਾ
ਨਾਮੁ ਮੇਰਾ ਆਧਾਰੋ ॥ ੪ ॥ ਵਾਜੇ
ਪੰਚ ਸਬਦ ਤਿਤੁ ਘਰ ਸਭਾਗੈ।
ਘਰਿ ਸਭਾਗੈ ਸਬਦ ਵਾਜੇ ਕਲਾ
ਜਿਤੁ ਘਰਿ ਧਾਰੀਆ। ਪੰਚ ਦੂਤ
ਤੁਧੁ ਵਸਿ ਕੀਤੇ ਕਾਲੁ ਕੰਟਕੁ
ਮਾਰਿਆ। ਧੁਰਿ ਕਰਮਿ ਪਾਇਆ
ਤੁਧੁ ਜਿਨ ਕਉ ਸਿ ਨਾਮਿ ਹਰਿ
ਕੈ ਲਾਗੇ। ਕਹੈ ਨਾਨਕ ਤਹ ਸੁਖੁ

ਹੋਆ ਤਿਤੁ ਘਰਿ ਅਨਹਦ ਵਾਜੇ॥
੫ ॥ ਅਨਦੁ ਸੁਣਹੁ ਵਡਭਾਗੀਹੋ
ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰੇ। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ
ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ ਉਤਰੇ ਸਗਲ
ਵਿਸੂਰੇ। ਦੂਖ ਰੋਗ ਸੰਤਾਪ ਉਤਰੇ
ਸੁਣੀ ਸਚੀ ਬਾਣੀ। ਸੰਤ ਸਾਜਨ
ਭਏ ਸਰਸੇ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਜਾਣੀ।
ਸੁਣਤੇਪੁਨੀਤਕਹਤੇਪਵਿਤੁਸਤਿਗੁਰ
ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰੇ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ
ਗੁਰ ਚਰਣ ਲਾਗੇ ਵਾਜੇ ਅਨਹਦ
ਤੂਰੇ ॥੪੦॥

ਮੁੰਦਾਵਣੀ ਮਹਲਾ ੫

ਥਾਲ ਵਿਚਿ ਤਿੰਨਿ ਵਸਤੂ
ਪਈਓ ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਵੀਚਾਰੋ।
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਠਾਕੁਰ ਕਾ ਪਾਇਓ

ਜਿਸਕਾ ਸਭਸ ਅਧਾਰੋ । ਜੇਕੋ ਖਾਵੈ
ਜੇਕੋ ਭੁੰਚੈ ਤਿਸਕਾ ਹੋਇ ਉਧਾਰੋ ।
ਏਹ ਵਸਤੁ ਤਜੀ ਨਹ ਜਾਈ ਨਿਤ
ਨਿਤ ਰਖੁ ਉਰਿਧਾਰੋ । ਤਮ ਸੰਸਾਰੁ
ਚਰਨ ਲਗਿ ਤਰੀਐ ਸਭੁ ਨਾਨਕ
ਬ੍ਰਹਮ ਪਸਾਰੋ ॥ ੧ ॥

ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੫

ਤੇਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਤੋ ਨਾਹੀ ਮੈਨੋ
ਜੋਗੁ ਕੀਤੋਈ । ਮੈ ਨਿਰਗੁਣਿਆਰੇ
ਕੋ ਗੁਣੁ ਨਾਹੀ ਆਪੇ ਤਰਸੁ
ਪਇਓਈ । ਤਰਸੁ ਪਇਆ ਮਿਹ
ਰਾਮਤਿ ਹੋਈ ਸਤਿਗੁਰ ਸਜਣੁ
ਮਿਲਿਆ । ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ
ਤਾਂ ਜੀਵਾਂ ਤਨੁ ਮਨੁ ਥੀਵੈ ਹਰਿਆ
॥ ੧ ॥ ਪਉੜੀ । ਤਿਥੈ ਤੂੰ ਸਮਰਥੁ

ਜਿਥੈ ਕੋਈ ਨਾਹਿ । ਓਥੈ ਤੇਰੀ ਰਖ ਅਗਨੀ ਉਦਰ ਮਾਹਿ ॥ ਸੁਣਿ ਕੈ ਜਮ ਕੇ ਦੂਤ ਨਾਇ ਤੇਰੈ ਛਡਿ ਜਾਹਿ । ਭਉ ਜਲੁ ਬਿਖਮੁ ਅਸਗਾਹੁ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਪਾਰਿ ਪਾਹਿ । ਜਿਨ ਕਉ ਲਗੀ ਪਿਆਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸੇਇ ਖਾਹਿ । ਕਲਿ ਮਹਿ ਏਹੋ ਪੁੰਨੁ ਗੁਣ ਗੋਬਿੰਦ ਗਾਹਿ । ਸਭਸੈ ਨੋ ਕਿਰਪਾਲੁ ਸਮ੍ਹਾਲੇ ਸਾਹਿ ਸਾਹਿ । ਬਿਰਥਾ ਕੋਇ ਨ ਜਾਇ ਜਿ ਆਵੈ ਤੁਧੁ ਆਹਿ ॥ ੧ ॥ ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੫

ਅੰਤਰਿ ਗੁਰੁ ਆਰਾਧਣਾ ਜਿਹਵਾ ਜਪਿ ਗੁਰ ਨਾਉ । ਨੇਤ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੇਖਣਾ ਸ੍ਰਵਣੀ ਸੁਨਣਾ ਗੁਰ ਨਾਉ । ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਤੀ ਰਤਿਆ ਦਰਗਹ

ਪਾਈਐ ਠਾਉ। ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਜਿਸਨੋ ਏਹ ਵਥੁ ਦੇਇ। ਜੰਤਾ ਮਹਿ ਉਤਮ ਕਾਢੀਅਹਿ ਵਿਰਲੇ ਕੇਈ ਕੇਇ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੫ ॥ ਰਖੇ ਰਖਣ ਹਾਰਿ ਆਪਿ ਉਬਾਰਿਅਨੁ। ਗੁਰ ਕੀ ਪੈਰੀ ਪਾਇ ਕਾਜ ਸਵਾਰਿਅਨੁ। ਹੋਆ ਆਪਿ ਦਇਆਲੁ ਮਨਹੁ ਨ ਵਿਸਾ-ਰਿਅਨੁ। ਸਾਧ ਜਨਾ ਕੈ ਸੰਗਿ ਭਵ-ਜਲੁ ਤਾਰਿਅਨੁ। ਸਾਕਤ ਨਿੰਦਕ ਦੁਸਟ ਖਿਨ ਮਾਹਿ ਬਿਦਾਰਿਅਨੁ। ਤਿਸੁ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਟੇਕ ਨਾਨਕ ਮਨੈ ਮਾਹਿ। ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ਸਗਲੇ ਦੂਖ ਜਾਹਿ ॥ ੨ ॥

ਕੀਰਤਨ ਸੋਹਿਲਾ

ਸੋਹਿਲਾ ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਦੀਪਕੀ
॥ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਜੈ ਘਰਿ ਕੀਰਤਿ ਆਖੀਐ ਕਰਤੇ ਕਾ ਹੋਇ ਬੀਚਾਰੋ । ਤਿਤੁ ਘਰਿ ਗਾਵਹੁ ਸੋਹਿਲਾ ਸਿਵਰਿਹੁ ਸਿਰਜਣ ਹਾਰੋ ॥ ੧ ॥ ਤੁਮ ਗਾਵਹੁ ਮੇਰੇ ਨਿਰਭਉ ਕਾ ਸੋਹਿਲਾ । ਹਉ ਵਾਰੀ ਜਿਤੁ ਸੋਹਿਲੈ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਨਿਤ ਨਿਤ ਜੀਅੜੇ ਸਮਾਲੀਅਨਿ ਦੇਖੈਗਾ ਦੇਵਣਹਾਰੁ । ਤੇਰੇ ਦਾਨੈ ਕੀਮਤਿ ਨਾ ਪਵੈ ਤਿਸੁ

ਦਾਦੇ ਕਵਣੁ ਸਮਾਰੁ ॥ ੨ ॥ ਸੰਬਤਿ ਸਾਹਾ ਲਿਖਿਆ ਮਿਲਿ ਕਰਿ ਪਾਵਹੁ ਤੇਲੁ । ਦੇਹ ਸਜਣ ਅਸੀਸੜੀਆ ਜਿਉ ਹੋਵੈ ਸਾਹਿਬ ਸਿਉ ਮੇਲੁ ॥੩॥ ਘਰਿ ਘਰਿ ਏਹੋ ਪਾਹੁਚਾ ਸਦੜੇ ਨਿਤ ਪਵੰਨਿ। ਸਦਣ ਹਾਰਾ ਸਿਮਰੀਐ ਨਾਨਕ ਸੇ ਦਿਹ ਆਵੰਨਿ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧

ਛਿਅ ਘਰ ਛਿਅ ਗੁਰ ਛਿਅ ਉਪਦੇਸ । ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਏਕੋ ਵੇਸ ਅਨੇਕ ॥ ੧ ॥ ਬਾਬਾ ਜੈ ਘਰਿ ਕਰਤੇ ਕੀਰਤਿ ਹੋਇ । ਸੋ ਘਰੁ ਰਾਖੁ ਵਡਾਈ ਤੋਇ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਵਿਸੁਏ ਚਸਿਆ ਘੜੀਆ ਪਹਰਾ ਥਿਤੀ

ਵਾਰੀ ਮਾਹੁ ਹੋਆ। ਸੂਰਜੁ ਏਕੋ ਰੁਤਿ ਅਨੇਕ। ਨਾਨਕ ਕਰਤੇ ਕੇ ਕੇਤੇ ਵੇਸ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥

ਰਾਗੁ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੧

ਗਗਨ ਮੈ ਥਾਲੁ ਰਵਿ ਚੰਦੁ ਦੀਪਕ ਬਨੇ ਤਾਰਿਕਾ ਮੰਡਲ ਜਨਕ ਮੋਤੀ। ਧੂਪੁ ਮਲਆਨਲੋ ਪਵਣੁ ਚਵਰੋ ਕਰੇ ਸਗਲ ਬਨਰਾਇ ਫੂਲੰਤ ਜੋਤੀ ॥ ੧ ॥ ਕੈਸੀ ਆਰਤੀ ਹੋਇ ਭਵਖੰਡਨਾ ਤੇਰੀ ਆਰਤੀ ਅਨਹਤਾ ਸਬਦ ਵਾਜੰਤ ਭੇਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸਹਸ ਤਵ ਨੈਨ ਨਨ ਨੈਨ ਹਹਿ ਤੋਹਿ ਕਉ ਸਹਸ ਮੂਰਤਿ ਨਨਾ ਏਕ ਤੋੁਹੀ। ਸਹਸ ਪਦ ਬਿਮਲ ਨਨ ਏਕ ਪਦ ਗੰਧ ਬਿਨੁ

ਸਹਸ ਤਵ ਗੰਧ ਇਵ ਚਲਤ ਮੋਹੀ ॥ ੨॥ ਸਭ ਮਹਿ ਜੋਤਿ ਜੋਤਿ ਹੈ ਸੋਇ। ਤਿਸਦੈ ਚਾਨਣਿ ਸਭ ਮਹਿ ਚਾਨਣੁ ਹੋਇ। ਗੁਰ ਸਾਖੀ ਜੋਤਿ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ। ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੁਆਰਤੀ ਹੋਇ ॥ ੩ ॥ ਹਰਿ ਚਰਣ ਕਵਲ ਮਕਰੰਦ ਲੋਭਿਤ ਮਨੋ ਅਨਿਦਨੋ ਮੋਹਿ ਆਹੀ ਪਿਆਸਾ । ਕ੍ਰਿਪਾ ਜਲੁ ਦੇਹਿ ਨਾਨਕ ਸਾਰਿੰਗ ਕਉ ਹੋਇ ਜਾਤੇ ਤੇਰੈ ਨਾਇ ਵਾਸਾ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਮਹਲਾ ੪

ਕਾਮਿ ਕਰੋਧਿ ਨਗਰੁ ਬਹੁ ਭਰਿਆ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਖੰਡਲ ਖੰਡਾ ਹੇ। ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਤ ਲਿਖੇ ਗੁਰੁ

ਪਾਇਆ ਮਨਿ ਹਰਿ ਲਿਵ ਮੰਡਲ
ਮੰਡਾ ਹੇ ॥ ੧ ॥ ਕਰਿ ਸਾਧੂ
ਅੰਜੁਲੀ ਪੁਨੁ ਵਡਾ ਹੇ। ਕਰਿ
ਡੰਡਉਤ ਪੁਨੁ ਵਡਾ ਹੇ॥੧॥
ਰਹਾਉ। ਸਾਕਤ ਹਰਿ ਰਸ ਸਾਦੁ
ਨ ਜਾਣਿਆ ਤਿਨ ਅੰਤਰਿ ਹਉਮੈ
ਕੰਡਾ ਹੇ। ਜਿਉ ਜਿਉ ਚਲਹਿ
ਚੁਭੈ ਦੁਖ ਪਾਵਹਿ ਜਮ ਕਾਲੁ
ਸਹਹਿ ਸਿਰਿ ਡੰਡਾ ਹੇ॥ ੨ ॥
ਹਰਿ ਜਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਣੇ
ਦੁਖੁ ਜਨਮ ਮਰਨ ਭਵ ਖੰਡਾ ਹੇ।
ਅਬਿਨਾਸੀ ਪੁਰਖੁ ਪਾਇਆ
ਪਰਮੇਸਰੁ ਬਹੁ ਸੋਭ ਖੰਡ
ਬ੍ਰਹਮੰਡਾ ਹੇ ॥ ੩ ॥ ਹਮ ਗਰੀਬ
ਮਸਕੀਨ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਰਾਖੁ ਰਾਖੁ

ਵਡ ਵਡਾ ਹੇ। ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ
ਅਧਾਰੁ ਟੇਕ ਹੈ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਹੀ ਸੁਖੁ
ਮੰਡਾ ਹੇ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਮਹਲਾ ੫

ਕਰਉ ਬੇਨੰਤੀ ਸੁਣਹੁ ਮੇਰੇ
ਮੀਤਾ ਸੰਤ ਟਹਲ ਕੀ ਬੇਲਾ। ਈਹਾ
ਖਾਟਿ ਚਲਹੁ ਹਰਿ ਲਾਹਾ ਆਗੈ
ਬਸਨੁ ਸੁਹੇਲਾ ॥੧॥ ਅਉਧ ਘਟੈ
ਦਿਨਸੁ ਰੈਣਾ ਰੇ। ਮਨ ਗੁਰ ਮਿਲ
ਕਾਜ ਸਵਾਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਇਹੁ
ਸੰਸਾਰੁ ਬਿਕਾਰ ਸੰਸੇ ਮਹਿ ਤਰਿਓ
ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ। ਜਿਸਹਿ ਜਗਾਇ
ਪੀਆਵੈ ਇਹੁ ਰਸੁ ਅਕਥ ਕਥਾ
ਤਿਨਿ ਜਾਨੀ ॥ ੨ ॥ ਜਾਕਉ ਆਏ
ਸੋਈ ਬਿਹਾਝਹੁ ਹਰਿ ਗੁਰ ਤੇ ਮਨਹੁ

ਬਸੇਰਾ। ਨਿਜ ਘਰਿ ਮਹਲੁ ਪਾਵਹੁ ਸੁਖ ਸਹਜੇ ਬਹੁਰਿ ਨ ਹੋਇਗੋ ਫੇਰਾ ॥ ੩ ॥ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤੇ ਸਰਧਾ ਮਨ ਕੀ ਪੂਰੇ । ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ ਇਹੈ ਸੁਖੁ ਮਾਗੈ ਮੋਕਉ ਕਰਿ ਸੰਤਨ ਕੀ ਧੂਰੇ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਅਨੰਦੁ ਸਾਹਿਬ

ਰਾਮਕਲੀ ਮਃ ੩ ਅਨੰਦੁ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ

ਅਨੰਦੁ ਭਇਆ ਮੇਰੀ ਮਾਏ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮੈ ਪਾਇਆ। ਸਤਿਗੁਰੁ ਤ ਪਾਇਆ ਸਹਜ ਸੇਤੀ ਮਨਿ

ਵਜੀਆ ਵਾਧਾਈਆ। ਰਾਗ ਰਤਨ ਪਰਵਾਰ ਪਰੀਆ ਸਬਦ ਗਾਵਣ ਆਈਆ। ਸਬਦੋ ਤ ਗਾਵਹੁ ਹਰੀ ਕੇਰਾ ਮਨਿ ਜਿਨੀ ਵਸਾਇਆ। ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਅਨੰਦੁ ਹੋਆ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮੈ ਪਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਏ ਮਨ ਮੇਰਿਆ ਤੂ ਸਦਾ ਰਹੁ ਹਰਿ ਨਾਲੇ। ਹਰਿ ਨਾਲਿ ਰਹੁ ਤੂ ਮੰਨ ਮੇਰੇ ਦੂਖ ਸਭਿ ਵਿਸਾਰਣਾ। ਅੰਗੀਕਾਰ ਓਹੁ ਕਰੇ ਤੇਰਾ ਕਾਰਜ ਸਭਿ ਸਵਾਰਣਾ। ਸਭਨਾ ਗਲਾ ਸਮਰਥੁ ਸੁਆਮੀ ਸੋ ਕਿਉ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰੇ। ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਮੰਨ ਮੇਰੇ ਸਦਾ ਰਹੁ ਹਰਿ ਨਾਲੇ ॥ ੨ ॥ ਸਾਚੇ ਸਾਹਿਬਾ ਕਿਆ ਨਾਹੀ ਘਰਿ ਤੇਰੈ।

ਘਰਿ ਤ ਤੇਰੈ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੈ ਜਿਸੁ ਦੇਹਿ ਸੁ ਪਾਵਏ। ਸਦਾ ਸਿਫਤਿ ਸਲਾਹ ਤੇਰੀ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਵਸਾ-ਵਏ। ਨਾਮੁ ਜਿਨਕੈ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਵਾਜੇ ਸਬਦ ਘਨੇਰੇ। ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸਚੇ ਸਾਹਿਬ ਕਿਆ ਨਾਹੀ ਘਰਿ ਤੇਰੈ॥੭॥ ਸਾਚਾ ਨਾਮੁ ਮੇਰਾ ਆਧਾਰੋ। ਸਾਚੁ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ ਮੇਰਾ ਜਿਨਿ ਭੁਖਾ ਸਭਿ ਗਵਾਈਆ। ਕਰਿ ਸਾਂਤਿ ਸੁਖ ਮਨਿ ਆਇ ਵਸਿਆ ਜਿਨਿ ਇਛਾ ਸਭਿ ਪੁਜਾਈਆ। ਸਦਾ ਕੁਰਬਾਣੁ ਕੀਤਾ ਗੁਰੂ ਵਿਟਹੁ ਜਿਸ-ਦੀਆ ਏਹਿ ਵਡਿਆਈਆ। ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸੁਣਹੁ ਸੰਤਹੁ ਸਬਦਿ ਧਰਹੁ ਪਿਆਰੋ। ਸਾਚਾ ਨਾਮੁ ਮੇਰਾ

ਆਧਾਰੋ ॥ ੪ ॥ ਵਾਜੇ ਪੰਚ ਸਬਦ
ਤਿਤੁ ਘਰਿ ਸਭਾਗੈ । ਘਰਿ
ਸਭਾਗੈ ਸਬਦ ਵਾਜੇ ਕਲਾ ਜਿਤੁ
ਘਰਿ ਧਾਰੀਆ । ਪੰਚ ਦੂਤ ਤੁਧੁ
ਵਸਿ ਕੀਤੇ ਕਾਲੁ ਕੰਟਕੁ ਮਾਰਿਆ ।
ਧੁਰਿ ਕਰਮਿ ਪਾਇਆ ਤੁਧੁ ਜਿਨ
ਕਉ ਸਿ ਨਾਮਿ ਹਰਿ ਕੈ ਲਾਗੇ ।
ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਤਹ ਸੁਖੁ ਹੋਆ ਤਿਤੁ
ਘਰਿ ਅਨਹਦ ਵਾਜੇ ॥ ੫ ॥

ਸਾਚੀ ਲਿਵੈ ਬਿਨੁ ਦੇਹ ਨਿਮਾਣੀ
। ਦੇਹ ਨਿਮਾਣੀ ਲਿਵੈ ਬਾਝਹੁ ਕਿਆ
ਕਰੇ ਵੇਚਾਰੀਆ । ਤੁਧੁ ਬਾਝੁ ਸਮ-
ਰਥ ਕੋਇ ਨਾਹੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ
ਬਨਵਾਰੀਆ । ਏਸ ਨਉ ਹੋਰੁ ਥਾਉ
ਨਾਹੀ ਸਬਦਿ ਲਾਗਿ ਸਵਾਰੀਆ ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਲਿਵੈ ਬਾਝਹੁ ਕਿਆ ਕਰੇ ਵੇਚਾਰੀਆ ॥ ੬ ॥

ਆਨੰਦੁ ਆਨੰਦੁ ਸਭੁ ਕੋ ਕਹੈ ਆਨੰਦੁ ਗੁਰੂ ਤੇ ਜਾਣਿਆ । ਜਾਣਿਆ ਆਨੰਦੁ ਸਦਾ ਗੁਰ ਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਪਿਆਰਿਆ । ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕਿਲ ਵਿਖ ਕਟੇ ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁ ਸਾਰਿਆ ।ਅੰਦਰਹੁ ਜਿਨਕਾ ਮੋਹੁ ਤੁਟਾ ਤਿਨਕਾ ਸਬਦੁ ਸਚੈ ਸਵਾਰਿਆ । ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਏਹੁ ਅਨੰਦੁ ਹੈ ਆਨੰਦੁ ਗੁਰ ਤੇ ਜਾਣਿਆ ॥ ੭ ॥

ਬਾਬਾ ਜਿਸੁ ਤੂ ਦੇਹਿ ਸੋਈ ਜਨੁ ਪਾਵੈ । ਪਾਵੈ ਤ ਸੋ ਜਨੁ ਦੇਹਿ ਜਿਸਨੋ ਹੋਰਿ ਕਿਆ ਕਰਹਿ ਵੇਚਾ-

ਰਿਆ । ਇਕਿ ਭਰਮਿ ਭੂਲੇ ਫਿਰਹਿ
ਦਹਦਿਸਿ ਇਕਿ ਨਾਮਿ ਲਾਗਿ
ਸਵਾਰਿਆ । ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਮਨੁ
ਭਇਆ ਨਿਰਮਲੁ ਜਿਨਾ ਭਾਣਾ
ਭਾਵਏ । ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਜਿਸੁ ਦੇਹਿ
ਪਿਆਰੇ ਸੋਈ ਜਨੁ ਪਾਵਏ ॥ ੮॥
ਆਵਹੁ ਸੰਤ ਪਿਆਰਿਹੋ ਅਕਥ ਕੀ
ਕਰਹ ਕਹਾਣੀ । ਕਰਹ ਕਹਾਣੀ
ਅਕਥ ਕੇਰੀ ਕਿਤੁ ਦੁਆਰੈ ਪਾਈਐ
। ਤਨੁ ਮਨੁ ਧਨੁ ਸਭੁ ਸਉਪਿ ਗੁਰ
ਕਉ ਹੁਕਮਿ ਮੰਨਿਐ ਪਾਈਐ ।
ਹੁਕਮੁ ਮੰਨਿਹੁ ਗੁਰੂ ਕੇਰਾ ਗਾਵਹੁ
ਸਚੀ ਬਾਣੀ । ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸੁਣਹੁ
ਸੰਤਹੁ ਕਥਿਹੁ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ॥੯॥
ਏ ਮਨ ਚੰਚਲਾ ਚਤੁਰਾਈ

ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ। ਚਤੁਰਾਈ ਨ ਪਾਇਆ ਕਿਨੈ ਤੂ ਸੁਣਿ ਮੰਨ ਮੇਰਿਆ । ਏਹ ਮਾਇਆ ਮੋਹਣੀ ਜਿਨਿ ਏਤੁ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇਆ। ਮਾਇਆ ਤ ਮੋਹਣੀ ਤਿਨੈ ਕੀਤੀ ਜਿਨਿ ਠਗਉਲੀ ਪਾਈਆ। ਕੁਰਬਾਣੁ ਕੀਤਾ ਤਿਸੈ ਵਿਟਹੁ ਜਿਨਿ ਮੋਹ ਮੀਠਾ ਲਾਇਆ। ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਮਨ ਚੰਚਲ ਚਤੁਰਾਈ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ॥ ੧੦॥

ਏ ਮਨ ਪਿਆਰਿਆ ਤੂ ਸਦਾ ਸਚੁ ਸਮਾਲੇ। ਇਹੁ ਕੁਟੰਬੁ ਤੂ ਜਿ ਦੇਖਦਾ ਚਲੈ ਨਾਹੀ ਤੇਰੈ ਨਾਲੇ। ਸਾਥਿ ਤੇਰੈ ਚਲੈ ਨਾਹੀ ਤਿਸੁ ਨਾਲਿ ਕਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਈਐ। ਐਸਾ ਕੰਮ

ਮੂਲੇ ਨ ਕੀਚੈ ਜਿਤੁ ਅੰਤਿ ਪਛੋ-
ਤਾਈਐ । ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਾ ਉਪਦੇਸੁ
ਸੁਣਿ ਤੂ ਹੋਵੈ ਤੇਰੈ ਨਾਲੇ । ਕਹੈ
ਨਾਨਕੁ ਮਨਿ ਪਿਆਰੇ ਤੂ ਸਦਾ ਸਚੁ
ਸਮਾਲੇ ॥ ੧੧ ॥

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰਾ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ
ਪਾਇਆ । ਅੰਤੋ ਨ ਪਾਇਆ ਕਿਨੈ
ਤੇਰਾ ਆਪਣਾ ਆਪੁ ਤੂ ਜਾਣਹੇ ।
ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਖੇਲੁ ਤੇਰਾ ਕਿਆ
ਕੋਆਖਿ ਵਖਾਣਏ । ਆਖਹਿ ਤ
ਵੇਖਹਿ ਸਭੁ ਤੂ ਹੈ ਜਿਨਿ ਜਗਤੁ
ਉਪਾਇਆ । ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਤੂ ਸਦਾ
ਅਗੰਮੁ ਹੈ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ
॥ ੧੨ ॥

ਸੁਰਿ ਨਰ ਮੁਨਿਜਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ

ਖੋਜਦੇ ਸੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਇ-
ਆ। ਪਾਇਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਗੁਰਿ
ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀਨੀ ਸਚਾ ਮਨਿ ਵਸਾਇ-
ਆ। ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਤੁਧੁ ਉਪਾਏ
ਇਕਿ ਵੇਖਿ ਪਰਸਣਿ ਆਇਆ।
ਲਬੁ ਲੋਭੁ ਅਹੰਕਾਰੁ ਚੂਕਾ ਸਤਿਗੁਰੂ
ਭਲਾ ਭਾਇਆ। ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ
ਜਿਸਨੋ ਆਪਿ ਤੁਠਾ ਤਿਨਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ
ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਇਆ॥ ੧੩॥

ਭਗਤਾ ਕੀ ਚਾਲ ਨਿਰਾਲੀ।
ਚਾਲਾਨਿਰਾਲੀਭਗਤਾਹਕੇਰੀ ਬਿਖ
ਮ ਮਾਰਗਿ ਚਲਣਾ। ਲਬੁਲੋਭੁਅਹੰ
ਕਾਰੁ ਤਜਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬਹੁਤੁ ਨਾਹੀ
ਬੋਲਣਾ। ਖੰਨਿਅਹੁ ਤਿਖੀ ਵਾਲਹੁ
ਨਿਕੀ ਏਤੁ ਮਾਰਗਿ ਜਾਣਾ। ਗੁਰ-

ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਜਿਨ੍ਹੀ ਆਪੁ ਤਜਿਆ
ਹਰਿ ਵਾਸਨਾ ਸਮਾਣੀ। ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ
ਚਾਲ ਭਗਤਾ ਜੁਗਹੁ ਜੁਗੁ
ਨਿਰਾਲੀ ॥ ੧੪ ॥

ਜਿਉ ਤੂ ਚਲਾਇਹਿ ਤਿਵ
ਚਲਹਿ ਸੁਆਮੀ ਹੋਰੁ ਕਿਆ ਜਾਣਾ
ਗੁਣ ਤੇਰੇ। ਜਿਵ ਤੂ ਚਲਾਇਹਿ
ਤਿਵੈ ਚਲਹ ਜਿਨਾ ਮਾਰਗਿ ਪਾਵਹੇ।
ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਿਨ ਨਾਮਿ ਲਾਇਹਿ
ਸਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਦਾ ਧਿਆਵਹੇ।
ਜਿਸਨੋ ਕਥਾ ਸੁਣਾਇਹਿ ਆਪਣੀ
ਸਿ ਗੁਰਦੁਆਰੈ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹੇ। ਕਹੈ
ਨਾਨਕੁ ਸਚੇ ਸਾਹਿਬ ਜਿਉ ਭਾਵੈ
ਤਿਵੈ ਚਲਾਵਹੇ ॥ ੧੫ ॥

ਏਹੁ ਸੋਹਿਲਾ ਸਬਦੁ ਸੁਹਾਵਾ।

ਸਬਦੋ ਸੁਹਾਵਾ ਸਦਾ ਸੋਹਿਲਾ ਸਤਿ-
ਗੁਰੂ ਸੁਣਾਇਆ । ਏਹੁ ਤਿਨ ਕੈ
ਮੰਨਿ ਵਸਿਆ ਜਿਨ ਧੁਰਹੁ
ਲਿਖਿਆ ਆਇਆ। ਇਕਿ ਫਿਰਹਿ
ਘਨੇਰੇ ਕਰਹਿ ਗਲਾ ਗਲੀ ਕਿਨੈ
ਨ ਪਾਇਆ। ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸਬਦੁ
ਸੋਹਿਲਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੁਣਾਇਆ।੧੬।
ਪਵਿਤੁ ਹੋਏ ਸੇ ਜਨਾ ਜਿਨੀ
ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ। ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ
ਪਵਿਤੁ ਹੋਏ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਨੀ ਧਿਆ
ਇਆ। ਪਵਿਤੁ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਕੁਟੰਬ
ਸਹਿਤ ਸਿਉ ਪਵਿਤੁ ਸੰਗਤਿ ਸਬਾ-
ਈਆ। ਕਹਦੇ ਪਵਿਤੁ ਸੁਣਦੇ
ਪਵਿਤੁ ਸੇ ਪਵਿਤੁ ਜਿਨੀ ਮੰਨਿ
ਵਸਾਇਆ। ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸੇ ਪਵਿਤੁ

ਜਿਨੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆ-
ਇਆ ॥ ੧੮ ॥
ਕਰਮੀ ਸਹਜੁ ਨ ਊਪਜੈ ਵਿਣੁ
ਸਹਜੈ ਸਹਸਾ ਨ ਜਾਇ । ਨਹ
ਜਾਇ ਸਹਸਾ ਕਿਤੈ ਸੰਜਮਿ ਰਹੇ
ਕਰਮ ਕਮਾਏ । ਸਹਸੈ ਜੀਉ
ਮਲੀਣੁ ਹੈ ਕਿਤੁ ਸੰਜਮਿ ਧੋਤਾ
ਜਾਏ । ਮੰਨੁ ਧੋਵਹੁ ਸਬਦਿ ਲਾਗਹੁ
ਹਰਿ ਸਿਉ ਰਹਹੁ ਚਿਤੁਲਾਇ ।
ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਗੁਰਪਰਸਾਦੀ ਸਹਜੁ
ਉਪਜੈ ਇਹ ਸਹਸਾ ਇਵ ਜਾਇ
॥ ੧੯ ॥

ਜੀਅਹੁ ਮੈਲੇ ਬਾਹਰਹੁ ਨਿਰ-
ਮਲ । ਬਾਹਰਹੁ ਨਿਰਮਲ ਜੀਅਹੁ
ਤ ਮੈਲੇ ਤਿਨੀ ਜਨਮੁ ਜੂਐ

ਹਾਰਿਆ। ਏਹ ਤਿਸਨਾ ਵਡਾ ਰੋਗੁ
ਲਗਾ ਮਰਣੁ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰਿਆ।
ਵੇਦਾ ਮਹਿ ਨਾਮੁ ਉਤਮੁ ਸੋ
ਸੁਣਹਿ ਨਾਹੀ ਫਿਰਹਿ ਜਿਉ
ਬੇਤਾਲਿਆ। ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਜਿਨ
ਸਚੁ ਤਜਿਆ ਕੂੜੇ ਲਾਗੇ ਤਿਨੀ
ਜਨਮੁ ਜੂਐ ਹਾਰਿਆ ॥ ੧੯ ॥

ਜੀਅਹੁ ਨਿਰਮਲ ਬਾਹਰਹੁ
ਨਿਰਮਲ। ਬਾਹਰਹੁ ਤ ਨਿਰਮਲ
ਜੀਅਹੁ ਨਿਰਮਲ ਸਤਿਗੁਰ
ਤੇ ਕਰਣੀ ਕਮਾਣੀ।
ਕੂੜ ਕੀ ਸੋਇ ਪਹੁਚੈ ਨਾਹੀ
ਮਨਸਾ ਸਚਿ ਸਮਾਣੀ। ਜਨਮ
ਰਤਨੁ ਜਿਨੀ ਖਟਿਆ ਭਲੇ ਸੇ
ਵਣਜਾਰੇ। ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਜਿਨ

ਮੰਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਸਦਾ ਰਹਹਿ ਗੁਰ ਨਾਲੇ ॥ ੨੦ ॥

ਜੇਕੋ ਸਿਖੁ ਗੁਰੂ ਸੇਤੀ ਸਨਮੁਖੁ ਹੋਵੈ। ਹੋਵੈ ਤ ਸਨਮੁਖੁ ਸਿਖੁ ਕੋਈ ਜੀਅਹੁ ਰਹੈ ਗੁਰ ਨਾਲੇ। ਗੁਰਕੇ ਚਰਨ ਹਿਰਦੈ ਧਿਆਏ ਅੰਤਰ ਆਤਮੈ ਸਮਾਲੇ। ਆਪੁ ਛਡਿ ਸਦਾ ਰਹੈ ਪਰਣੈ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਣੈ ਕੋਇ। ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸੁਣਹੁ ਸੰਤਹੁ ਸੋ ਸਿਖੁ ਸਨਮੁਖੁ ਹੋਇ ॥ ੨੧ ॥

ਜੇ ਕੋ ਗੁਰ ਤੇ ਵੇਮੁਖੁ ਹੋਵੈ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾਵੈ। ਪਾਵੈ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਰ ਥੈ ਕੋਈ ਪੁਛਹੁ ਬਿਬੇਕੀਆਜਾਇ। ਅਨੇਕ

ਜੂਨੀ ਭਰਮਿ ਆਵੈ ਵਿਣੁ ਸਤਿ ਗੁਰ ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾਏ। ਫਿਰਿ ਮੁਕਤਿ ਪਾਏ ਲਾਗਿ ਚਰਣੀ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਏ। ਕਹੈਨਾਨਕੁ ਵੀਚਾਰਿ ਦੇਖਹੁ ਵਿਣ ਸਤਿਗੁਰ ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾਏ॥ ੨੨ ॥

ਆਵਹੁ ਸਿਖ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੇ ਪਿਆਰਿਹੋ ਗਾਵਹੁ ਸਚੀ ਬਾਣੀ। ਬਾਣੀ ਤ ਗਾਵਹੁ ਗੁਰੂ ਕੇਰੀ ਬਾਣੀ ਆ ਸਿਰਿ ਬਾਣੀ । ਜਿਨ ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰਮੁ ਹੋਵੈ ਹਿਰਦੈ ਤਿਨਾ ਸਮਾਣੀ। ਪੀਵਹੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਦਾ ਰਹਹੁ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਜਪਿਹੁ ਸਾਰਿਗ ਪਾਣੀ। ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸਦਾ ਗਾਵਹੁ ਏਹ ਸਚੀ ਬਾਣੀ॥੨੩॥ ਸਤਿਗੁਰੂ

ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਕਚੀ ਹੈ ਬਾਨੀ। ਬਾਨੀ ਤ ਕਚੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਬਾਝਹੁ ਹੋਰ ਕਚੀ ਬਾਨੀ। ਕਹਦੇ ਕਚੇ ਸੁਣਦੇ ਕਚੇ ਕਚੀਂ ਆਖਿ ਵਖਾਣੀ। ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਿਤ ਕਰਹਿ ਰਸਨਾ ਕਹਿਆ ਕਛੂ ਨ ਜਾਣੀ। ਚਿਤੁ ਜਿਨ ਕਾ ਹਿਰਿ ਲਇਆ ਮਾਇਆ ਬੋਲਨਿ ਪਏ ਰਵਾਣੀ। ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਬਾਝਹੁ ਹੋਰ ਕਚੀ ਬਾਨੀ ॥ ੨੪ ॥

ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਰਤੰਨੁ ਹੈ ਹੀਰੇ ਜਿਤੁ ਜੜਾਉ। ਸਬਦੁ ਰਤਨੁ ਜਿਤੁ ਮੰਨੁ ਲਾਗਾ ਏਹੁ ਹੋਆ ਸਮਾਉ। ਸਬਦ ਸੇਤੀ ਮਨੁ ਮਿਲਿਆ ਸਚੈ ਲਾਇਆ ਭਾਉ। ਆਪੇ ਹੀਰਾ ਰਤਨੁ ਆਪੇ ਜਿਸਨੋ ਦੇਇ ਬੁਝਾਇ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸਬਦੁ ਰਤਨੁ ਹੈ ਹੀਰਾ
ਜਿਤੁ ਜੜਾਉ ॥ ੨੫ ॥
ਸਿਵ ਸਕਤਿ ਆਪਿ ਉਪਾਇਕੈ
ਕਰਤਾ ਆਪੇ ਹੁਕਮੁ ਵਰਤਾਏ ।
ਹੁਕਮੁ ਵਰਤਾਏ ਆਪਿ ਵੇਖੈ ਗੁਰ-
ਮੁਖਿ ਕਿਸੈ ਬੁਝਾਏ । ਤੋੜੇ ਬੰਧਨ
ਹੋਵੈ ਮੁਕਤੁ ਸਬਦੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ।
ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਸਨੋ ਆਪਿ ਕਰੇ ਸੁ
ਹੋਵੈ ਏਕਸ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਏ ।
ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਆਪਿ ਕਰਤਾ ਆਪੇ
ਹੁਕਮੁ ਬੁਝਾਏ ॥ ੨੬ ॥ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ
ਸਾਸਤ੍ਰ ਪੁੰਨ ਪਾਪ ਬੀਚਾਰਦੇ ਤਤੈ
ਸਾਰ ਨ ਜਾਣੀ । ਤਤੈ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣੀ
ਗੁਰੂ ਬਾਝਹੁ ਤਤੈ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣੀ । ਤਿਹੀ
ਗੁਣੀ ਸੰਸਾਰੁ ਭ੍ਰਮਿ ਸੁਤਾ ਸੁਤਿਆ ਰੈਣਿ

ਵਿਹਾਣੀ। ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਸੇ ਜਨ ਜਾਗੇ ਜਿਨਾ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਬੋਲਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬਾਣੀ। ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸੋ ਤਤੁ ਪਾਏ ਜਿਸਨੋ ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਗੈ ਜਾਗਤ ਰੈਣ ਵਿਹਾਣੀ ॥ ੨੭ ॥

ਮਾਤਾ ਕੇ ਉਦਰ ਮਹਿ ਪ੍ਰਤਿ-ਪਾਲ ਕਰੇ ਸੋ ਕਿਉ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾ-ਰੀਐ। ਮਨਹੁ ਕਿਉ ਵਿਸਾਰੀਐ ਏਵਡੁ ਦਾਤਾ ਜਿ ਅਗਨਿ ਮਹਿ ਆਹਾਰੁ ਪਹੁਚਾਵਏ। ਓਸਨੋ ਕਿਹੁ ਪੋਹਿ ਨ ਸਕੀ ਜਿਸਨਉ ਆਪਣੀ ਲਿਵ ਲਾਵਏ। ਆਪਣੀ ਲਿਵ ਆਪੇ ਲਾਏ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਸਮਾਲੀਐ। ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਏਵਡੁ

ਦਾਤਾ ਸੋ ਕਿਉ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰੀਐ
॥ ੨੮ ॥
ਜੈਸੀ ਅਗਨਿ ਉਦਰ ਮਹਿ ਤੈਸੀ
ਬਾਹਰਿ ਮਾਇਆ।ਮਾਇਆ ਅਗਨਿ
ਸਭ ਇਕੋ ਜੇਹੀ ਕਰਤੈ ਖੇਲੁ ਰਚਾ-
ਇਆ । ਜਾ ਤਿਸੁ ਭਾਣਾ ਤਾ
ਜੰਮਿਆ ਪਰਵਾਰਿ ਭਲਾ ਭਾਇਆ
। ਲਿਵ ਛੁੜਕੀ ਲਗੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ
ਮਾਇਆ ਅਮਰੁ ਵਰਤਾਇਆ ।
ਏਹ ਮਾਇਆ ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਵਿਸਰੈ
ਮੋਹੁ ਉਪਜੈ ਭਾਉ ਦੂਜਾ ਲਾਇਆ
। ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ
ਜਿਨਾ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਤਿਨੀ ਵਿਚੇ
ਮਾਇਆ ਪਾਇਆ ॥ ੨੯ ॥
ਹਰਿ ਆਪਿ ਅਮੁਲਕੁ ਹੈ ਮੁਲਿ

ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਇ। ਮੁਲਿ ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ਕਿਸੈ ਵਿਟਹੁ ਰਹੇ ਲੋਕ ਵਿਲਲਾਇ । ਐਸਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜੇ ਮਿਲੈ ਤਿਸਨੋ ਸਿਰੁ ਸਉਪੀਐ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਜਾਇ। ਜਿਸਦਾ ਜੀਉ ਤਿਸੁ ਮਿਲਿਰਹੇ ਹਰਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ । ਹਰਿ ਆਪਿ ਅਮੁਲਕੁ ਹੈ ਭਾਗ ਤਿਨਾ ਕੇ ਨਾਨਕਾ ਜਿਨ ਹਰਿ ਪਲੈ ਪਾਇ॥ ੩੦ ॥ ਹਰਿ ਰਾਸਿ ਮੇਰੀ ਮਨੁ ਵਣਜਾਰਾ । ਹਰਿ ਰਾਸਿ ਮੇਰੀ ਮਨੁ ਵਣਜਾਰਾ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਰਾਸਿ ਜਾਣੀ। ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਿਤ ਜਪਿਹੁ ਜੀਅਹੁ ਲਾਹਾ ਖਟਿਹੁ ਦਿਹਾੜੀ। ਏਹੁ ਧਨੁ ਤਿਨਾ ਮਿ

ਲਿਆ ਜਿਨ ਹਰਿ ਆਪੇ ਭਾਣਾ ॥
ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਹਰਿ ਰਾਸਿ ਮੇਰੀ
ਮਨੁ ਹੋਆ ਵਣਜਾਰਾ ॥ ੩੧ ॥

ਏ ਰਸਨਾ ਤੂ ਅਨਰਸਿ ਰਾਚਿ
ਰਹੀ ਤੇਰੀ ਪਿਆਸ ਨ ਜਾਇ ॥
ਪਿਆਸ ਨ ਜਾਇ ਹੋਰਤੁ ਕਿਤੈ
ਜਿਚਰੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਲੈ ਨ ਪਾਇ।
ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਇ ਪਲੈ ਪੀਐ ਹਰਿ
ਰਸੁ ਬਹੁੜਿ ਨ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਲਾਗੈ
ਆਇ। ਏਹੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਕਰਮੀ
ਪਾਈਐ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਜਿਸੁ
ਆਇ। ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਹੋਰਿ ਅਨ
ਰਸ ਸਭਿ ਵੀਸਰੇ ਜਾ ਹਰਿ ਵਸੈ
ਮਨਿ ਆਇ ॥ ੩੨ ॥

ਏ ਸਰੀਰਾ ਮੇਰਿਆ ਹਰਿ ਤੁਮ

ਮਹਿ ਜੋਤਿ ਰਖੀ ਤਾ ਤੂ ਜਗ ਮਹਿ ਆਇਆ। ਹਰਿ ਜੋਤਿ ਰਖੀ ਤੁਧੁ ਵਿਚਿ ਤਾ ਤੂ ਜਗ ਮਹਿ ਆਇਆ। ਹਰਿ ਆਪੇ ਮਾਤਾ ਆਪੇ ਪਿਤਾ ਜਿਨਿ ਜੀਉ ਉਪਾਇ ਜਗਤੁ ਦਿਖਾਇਆ। ਗੁਰਪਰਸਾਦੀ ਬੁਝਿਆ ਤਾ ਚਲਤੁ ਹੋਆ ਚਲਤੁ ਨਦਰੀ ਆਇਆ। ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕਾ ਮੂਲੁ ਰਚਿਆ ਜੋਤਿ ਰਾਖੀ ਤਾ ਤੂ ਜਗ ਮਹਿ ਆਇਆ ॥ ੨੭ ॥

ਮਨਿ ਚਾਉ ਭਇਆ ਪ੍ਰਭ ਆਗਮੁ ਸੁਣਿਆ। ਹਰਿ ਮੰਗਲੁ ਗਾਉ ਸਖੀ ਗ੍ਰਿਹੁ ਮੰਦਰੁ ਬਣਿਆ। ਹਰਿ ਗਾਉ ਮੰਗਲੁ ਨਿਤ ਸਖੀਏ

ਰੋਗੁ ਦੂਖੁ ਨ ਵਿਆਪਏ । ਗੁਰ ਚਰਨ ਲਾਗੀ ਦਿਨ ਸਭਾਰੇ। ਆਪਣਾ ਪਿਰੁ ਜਾਪਏ॥ ਅਨਹਤ ਬਾਣੀ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਜਾਣੀ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਭੋਗੋ ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਿ ਮਿਲਿਆ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਜੋਗੋ ॥ ੩੪ ॥

ਏ ਸਰੀਰਾ ਮੇਰਿਆ ਇਸੁ ਜਗ ਮਹਿ ਆਇਕੈ ਕਿਆ ਤੁਧੁ ਕਰਮ ਕਮਾਇਆ । ਕਿ ਕਰਮ ਕਮਾਇਆ ਤੁਧੁ ਸਰੀਰਾ ਜਾ ਤੂ ਜਗ ਮਹਿ ਆਇਆ । ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਤੇਰਾ ਰਚਨੁ ਰਚਿਆ ਸੋ ਹਰਿ ਮਨਿ ਨ ਵਸਾਇਆ । ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਹਰਿ ਮੰਨਿ ਵਸਿਆ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ

ਪਾਇਆ । ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਏਹੁ ਸਰੀਰੁ ਪਰਵਾਣੁ ਹੋਆ ਜਿਨਿ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ॥ ੩੬ ॥

ਏ ਨੇਤ੍ਰਹੁ ਮੇਰਿਹੋ ਹਰਿ ਤੁਮ ਮਹਿ ਜੋਤਿ ਧਰੀ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਦੇਖਹੁ ਕੋਈ। ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਦੇਖਹੁ ਕੋਈ ਨਦਰੀ ਹਰਿ ਨਿਹਾਲਿਆ। ਏਹੁ ਵਿਸੁ ਸੰਸਾਰੁ ਤੁਮ ਦੇਖਦੇ ਏਹੁ ਹਰਿ ਕਾ ਰੂਪੁ ਹੈ ਹਰਿ ਰੂਪੁ ਨਦਰੀ ਆਇਆ। ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਬੁਝਿਆ ਜਾ ਵੇਖਾ ਹਰਿ ਇਕੁ ਹੈ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ । ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਏਹਿ ਨੇਤ੍ਰ ਅੰਧ ਸੇ ਸਤਿ

ਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਦਿਬ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਹੋਈ ॥ ੩੬ ॥

ਏ ਸ੍ਰਵਣਹੁ ਮੇਰਿ ਹੋ ਸਾਚੈ ਸੁਨਣੈ ਨੋ ਪਠਾਏ। ਸਾਚੈ ਸੁਨਣੈ ਨੋ ਪਠਾਏ ਸਰੀਰਿ ਲਾਏ ਸੁਣਹੁ ਸਤਿਬਾਣੀ। ਜਿਤੁ ਸੁਣੀ ਮਨੁ ਤਨੁ ਹਰਿਆ ਹੋਆ ਰਸਨਾ ਰਸਿ ਸਮਾਣੀ। ਸਚੁ ਅਲਖ ਵਿਡਾਣੀ ਤਾਕੀ ਗਤਿ ਕਹੀ ਨ ਜਾਏ। ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਸੁਣਹੁ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਵਹੁ ਸਾਚੈ ਸੁਨਣੈ ਨੋ ਪਠਾਏ ॥ ੩੭ ॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਗੁਫਾ ਅੰਦਰਿ ਰਖਿਕੈ ਵਾਜਾ ਪਵਣੁ ਵਜਾਇਆ। ਵਜਾਇਆ ਵਾਜਾ ਪਉਣ ਨਉ

ਦੁਆਰੇ ਪਰਗਟੁ ਕੀਏ ਦਸਵਾ ਗੁਪਤੁ ਰਖਾਇਆ। ਗੁਰ ਦੁਆਰੈ ਲਾਇ ਭਾਵਨੀ ਇਕਨਾ ਦਸਵਾ ਦੁਆਰੁ ਦਿਖਾਇਆ। ਤਹ ਅਨੇਕ ਰੂਪ ਨਾਉ ਨਵਨਿਧਿ ਤਿਸਦਾ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਈ ਪਾਇਆ। ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਹਰਿ ਪਿਆਰੈ ਜੀਉ ਗੁਫਾ ਅੰਦਰਿ ਰਖਿਕੈ ਵਾਜਾ ਪਵਣੁ ਵਜਾਇਆ ॥ ੩੯ ॥

ਏਹੁ ਸਾਚਾ ਸੋਹਿਲਾ ਸਾਚੈ ਘਰਿ ਗਾਵਹੁ। ਗਾਵਹੁ ਤ ਸੋਹਿਲਾ ਘਰਿ ਸਾਚੈ ਜਿਥੈ ਸਦਾ ਸਚੁ ਧਿਆਵਹੇ। ਸਚੋ ਧਿਆਵਹਿ ਜਾ ਤੁਧੁ ਭਾਵਹਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਨਾ ਬੁਝਾਵਹੇ। ਇਹੁ ਸਚੁ ਸਭਨਾ ਕਾ

ਖਸਮੁ ਹੈ ਜਿਸੁ ਬਖਸੇ ਸੋ ਜਨੁ ਪਾਵਹੇ। ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸਚੁ ਸੋਹਿਲਾ ਸਚੈ ਘਰਿ ਗਾਵਹੇ ॥ ੩੯ ॥

ਅਨਦੁ ਸੁਣਹੁ ਵਡਭਾਗੀਹੋ ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰੇ। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ ਉਤਰੇ ਸਗਲ ਵਿਸੂਰੇ। ਦੂਖ ਰੋਗ ਸੰਤਾਪ ਉਤਰੇ ਸੁਣੀ ਸਚੀ ਬਾਣੀ। ਸੰਤ ਸਾਜਨ ਭਏ ਸਰਸੇ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਜਾਣੀ। ਸੁਣਤੇ ਪੁਨੀਤ ਕਹਤੇ ਪਵਿਤੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰੇ। ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕੁ ਗੁਰ ਚਰਣ ਲਾਗੇ ਵਾਜੇ ਅਨਹਦ ਤੂਰੇ ॥੪੦॥੧॥

ਸੁਖਮਨੀ ਸਾਹਿਬ

ਗਉੜੀ ਸੁਖਮਨੀ ਮਃ ੫ ਸਲੋਕੁ

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਆਦਿ ਗੁਰ ਏ ਨਮਹ । ਜੁਗਾ ਦਿ ਗੁਰ ਏ ਨਮਹ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਏ ਨਮਹ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਏ ਨਮਹ ॥ ੧ ॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਸਿਮਰਉ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸੁਖੁ ਪਾਵਉ । ਕਲਿ ਕਲੇਸ ਤਨ ਮਾਹਿ ਮਿਟਾਵਉ । ਸਿਮਰਉ ਜਾਸੁ ਬਿਸੁੰਭਰ ਏਕੈ । ਨਾਮ ਜਪਤ

ਅਗਨਤ ਅਨੇਕੈ । ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਸੁਧਾਖੵਰ । ਕੀਨੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਇਕ ਆਖੵਰ ਕਿਨਕਾ ਏਕ ਜਿਸੁ ਜੀਅ ਬਸਾਵੈ । ਤਾਕੀ ਮਹਿਮਾ ਗਨੀ ਨ ਆਵੈ । ਕਾਂਖੀ ਏਕੈ ਦਰਸ ਤੁਹਾਰੋ । ਨਾਨਕ ਉਨ ਸੰਗਿ ਮੋਹਿ ਉਧਾਰੋ ॥ ੧ ॥ ਸੁਖਮਨੀ ਸੁਖ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਭ ਨਾਮੁ । ਭਗਤ ਜਨਾਕੈ ਮਨਿ ਬਿਸ੍ਰਾਮ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਗਰਭਿ ਨ ਬਸੈ । ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਦੂਖੁ ਜਮੁ ਨਸੈ । ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਕਾਲੁ ਪਰਿਹਰੈ । ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨ ਦੁਸਮਨੁ ਟਰੈ । ਪ੍ਰਭ ਸਿਮਰਤ ਕਛੁ ਬਿਘਨੁ ਨ ਲਾਗੈ ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਅਨਦਿਨੁ
ਜਾਗੈ। ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਭਉ
ਨ ਬਿਆਪੈ। ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ
ਦੁਖੁ ਨ ਸੰਤਾਪੈ। ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਸਿਮ
ਰਨੁ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ। ਸਰਬ
ਨਿਧਾਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ॥੨॥
ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ
ਨਉ ਨਿਧਿ। ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ
ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਤਤੁ ਬੁਧਿ।
ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਜਪ ਤਪ ਪੂਜਾ।
ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਬਿਨਸੈ ਦੂਜਾ।
ਪ੍ਰਭਕੈਸਿਮਰਨਿ ਤੀਰਥ ਇਸਨਾਨੀ
। ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਦਰਗਹ ਮਾਨੀ
। ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਹੋਇ ਸੁ ਭਲਾ
। ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਸੁਫਲ ਫਲਾ

। ਸੇ ਸਿਮਰਹਿ ਜਿਨ ਆਪਿ ਸਿਮਰਾਏ । ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੈ ਲਾਗਉ ਪਾਏ ॥ ੩ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਸਿਮਰਨੁ ਸਭ ਤੇ ਊਚਾ । ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਉਧਰੇ ਮੂਚਾ । ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬੁਝੈ । ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਸੁਝੈ । ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਨਾਹੀ ਜਮ ਤ੍ਰਾਸਾ । ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮ-ਰਨਿ ਪੂਰਨ ਆਸਾ । ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਮਨ ਕੀ ਮਲੁ ਜਾਇ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਰਿਦ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇ । ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਬਸਹਿ ਸਾਧ ਕੀ ਰਸਨਾ । ਨਾਨਕ ਜਨ ਕਾ ਦਾਸਨਿ ਦਸਨਾ ॥ ੪ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸੇ ਧਨਵੰਤੇ । ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ

ਸੇ ਪਤਿਵੰਤੇ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸੇ ਜਨ ਪਰਵਾਨ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮ- ਰਹਿ ਸੇ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਧਾਨ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸਿ ਬੇਮੁਹਤਾਜੇ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸਿ ਸਰਬ ਕੇ ਰਾਜੇ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸੇ ਸੁਖ ਵਾਸੀ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸਦਾ ਅਬਿ- ਨਾਸੀ ॥ ਸਿਮਰਨ ਤੇ ਲਾਗੇ ਜਿਨ ਆਪਿ ਦਇਆਲਾ ॥ ਨਾਨਕ ਜਨ ਕੀ ਮੰਗੈ ਰਵਾਲਾ ॥ ੫ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸੇ ਪਰ ਉਪਕਾਰੀ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਤਿਨ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸੇ ਮੁਖ ਸੁਹਾਵੇ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਤਿਨ ਸੂਖਿ ਬਿਹਾਵੈ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਤਿਨ

ਆਤਮੁ ਜੀਤਾ। ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਤਿਨ ਨਿਰਮਲ ਰੀਤਾ। ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਤਿਨ ਅਨਦ ਘਨੇਰੇ। ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਬਸਹਿ ਹਰਿ ਨੇਰੇ। ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾਤੇਅਨਦਿਨੁਜਾਗਿ ਨਾਨਕਸਿਮਰਨੁ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ॥੬॥ ਪ੍ਰਭਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਕਾਰਜ ਪੂਰੇ। ਪ੍ਰਭਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਕਬਹੁ ਨ ਝੂਰੇ। ਪ੍ਰਭਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਹਰਿਗੁਨਬਾਨੀ। ਪ੍ਰਭਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਨੀ। ਪ੍ਰਭਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਨਿਹਚਲ ਆਸਨੁ। ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨ ਕਮਲ ਬਿਗਾਸਨੁ। ਪ੍ਰਭਕੈ ਸਿਮਰਨ ਅਨਹਦ ਝੁਨਕਾਰ। ਸੁਖੁ ਪ੍ਰਭ ਸਿਮਰਨ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰ। ਸਿਮਰਹਿ

ਸੇ ਜਨ ਜਿਨ ਕਉ ਪ੍ਰਭੁ ਮਇਆ । ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਜਨ ਸਰਨੀ ਪਇਆ ॥ ੭ ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨੁ ਕਰਿ ਭਗਤ ਪ੍ਰਗਟਾਏ । ਹਰਿ ਸਿਮਰਨਿ ਲਗਿ ਬੇਦ ਉਪਾਏ । ਹਰਿ ਸਿਮਰਨਿ ਭਏ ਸਿਧ ਜਤੀ ਦਾਤੇ । ਹਰਿ ਸਿਮਰਨਿ ਨੀਚ ਚਹੁ ਕੁੰਟ ਜਾਤੇ । ਹਰਿ ਸਿਮਰਨਿ ਧਾਰੀ ਸਭ ਧਰਨਾ । ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਹਰਿ ਕਾਰਨ ਕਰਨਾ । ਹਰਿ ਸਿਮਰਨਿ ਕੀਓ ਸਗਲ ਅਕਾਰਾ । ਹਰਿ ਸਿਮਰਨਿ ਮਹਿ ਆਪਿ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਬੁਝਾਇਆ । ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨੁ ਤਿਨਿ

ਪਾਇਆ ॥੮॥੧॥

ਸਲੋਕੁ

ਦੀਨ ਦਰਦ ਦੁਖ ਭੰਜਨਾ ਘਟਿ ਘਟਿ ਨਾਥ ਅਨਾਥ । ਸਰਣਿ ਤੁਮਾਰੀ ਆਇਓ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਸਾਥ ॥੧॥

॥ਅਸਟਪਦੀ॥

ਜਹ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਮੀਤ ਨ ਭਾਈ । ਮਨ ਊਹਾ ਨਾਮੁ ਤੇਰੈ ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ । ਜਹ ਮਹਾ ਭਇਆਨ ਦੂਤ ਜਮ ਦਲੈ । ਤਹ ਕੇਵਲ ਨਾਮੁ ਸੰਗਿ ਤੇਰੈ ਚਲੈ । ਜਹ ਮੁਸਕਲ ਹੋਵੈ ਅਤਿ ਭਾਰੀ । ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮੁ ਖਿਨ ਮਾਹਿ ਉਧਾਰੀ । ਅਨਿਕ ਪੁਨਹ ਚਰਨ ਕਰਤ ਨਹੀ

ਤਿਉ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮੁ ਕੋਟਿ ਪਾਪ ਪਰਹਰੈ
ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਮਨ ਮੇਰੇ।
ਨਾਨਕ ਪਾਵਹੁ ਸੂਖ ਘਨੇਰੇ ॥ ੧॥
ਸਗਲ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕੋ ਰਾਜਾ ਦੁਖੀਆ।
ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਹੋਇ ਸੁਖੀਆ।
ਲਾਖ ਕਰੋਰੀ ਬੰਧੁਨ ਪਰੈ । ਹਰਿ
ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਨਿਸਤਰੈ। ਅਨਿਕ
ਮਾਇਆ ਰੰਗ ਤਿਖ ਨ ਬੁਝਾਵੈ।
ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਆਘਾਵੈ।
ਜਿਹ ਮਾਰਗਿ ਇਹੁ ਜਾਤ ਇਕੇਲਾ।
ਤਹ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੰਗਿ ਹੋਤ ਸੁਹੇਲਾ।
ਐਸਾ ਨਾਮੁ ਮਨ ਸਦਾ ਧਿਆਈਐ।
ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਮ ਗਤਿ
ਪਾਈਐ ॥ ੨ ॥ ਛੂਟਤ ਨਹੀ ਕੋਟਿ
ਲਖ ਬਾਹੀ। ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਤਹ ਪਾਰਿ

ਪਰਾਹੀ। ਅਨਿਕ ਬਿਘਨ ਜਹ ਆਇ ਸੰਘਾਰੈ। ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਤਤਕਾਲ ਉਧਾਰੈ। ਅਨਿਕ ਜੋਨਿ ਜਨਮੈ ਮਰਿ ਜਾਮ। ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਪਾਵੈ ਬਿਸ੍ਰਾਮ। ਹਉ ਮੈਲਾ ਮਲੁ ਕਬਹੁ ਨ ਧੋਵੈ। ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਕੋਟਿ ਪਾਪ ਖੋਵੈ। ਐਸਾ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਮਨ ਰੰਗਿ। ਨਾਨਕ ਪਾਈਐ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ॥ ੩ ॥ਜਿਹ ਮਾਰਗ ਕੇ ਗਨੇ ਜਾਹਿ ਨ ਕੋਸਾ। ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਊਹਾ ਸੰਗਿ ਤੋਸਾ। ਜਿਹ ਪੈਡੈ ਮਹਾ ਅੰਧ ਗੁਬਾਰਾ। ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਸੰਗਿ ਉਜੀਆਰਾ। ਜਹਾ ਪੰਥਿ ਤੇਰਾ ਕੋ ਨ ਸਿਞਾਨੂ। ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਤਹ ਨਾਲਿ ਪਛਾਨੂ। ਜਹ ਮਹਾ

ਭਇਆਨ ਤਪਤਿ ਬਹੁ ਘਾਮ ॥ ਤਹ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਤੁਮ ਊਪਰਿ ਛਾਮ ॥ ਜਹਾ ਤ੍ਰਿਖਾ ਮਨ ਤੁਝੁ ਆਕਰਖੈ ॥ ਤਹ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬਰਖੈ ॥ ੪ ॥ ਭਗਤਿ ਜਨਾ ਕੀ ਬਰਤਨਿ ਨਾਮੁ ॥ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੈ ਮਨਿ ਬਿਸ੍ਰਾਮੁ ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਦਾਸ ਕੀ ਓਟ ॥ ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਮਿ ਉਧਰੇ ਜਨ ਕੋਟਿ ॥ ਹਰਿ ਜਸੁ ਕਰਤ ਸੰਤ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਉਖਧੁ ਸਾਧ ਕਮਾਤਿ ॥ ਹਰਿ ਜਨ ਕੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਜਨ ਕੀਨੋ ਦਾਨੁ ॥ ਮਨ ਤਨ ਰੰਗਿ ਰਤੇ ਰੰਗ ਏਕੈ ॥ ਨਾਨਕ ਜਨ ਕੈ ਬਿਰਤਿ ਬਿਬੇਕੈ ॥ ੫ ॥ ਹਰਿ ਕਾ

ਨਾਮੁ ਜਨ ਕਉ ਮੁਕਤਿ ਜੁਗਤਿ ॥ ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਮਿ ਜਨ ਕਉ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਭੁਗਤਿ । ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਨ ਕਾ ਰੂਪ ਰੰਗੁ । ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਕਬ ਪਰੈ ਨ ਭੰਗੁ । ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਨ ਕੀ ਵਡਿਆਈ । ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਮਿ ਜਨ ਸੋਭਾ ਪਾਈ । ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਨ ਕਉ ਭੋਗ ਜੋਗੁ । ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਜਪਤ ਕਛੁ ਨਾਹਿ ਬਿਓਗੁ । ਜਨੁ ਰਾਤਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੀ ਸੇਵਾ । ਨਾਨਕ ਪੂਜੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦੇਵਾ ॥ ੬ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਨ ਕੈ ਮਾਲੁ ਖਜੀਨਾ । ਹਰਿ ਧਨੁ ਜਨ ਕਉ ਆਪਿ ਪ੍ਰਭਿ ਦੀਨਾ । ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਨ ਕੈ ਓਟ ਸਤਾਣੀ । ਹਰਿ

ਪ੍ਰਤਾਪਿ ਜਨ ਅਵਰ ਨ ਜਾਨੀ। ਓਤਿ ਪੋਤਿ ਜਨ ਹਰਿ ਰਸਿ ਰਾਤੇ। ਸੁੰਨ ਸਮਾਧਿ ਨਾਮ ਰਸਮਾਤੇ। ਆਠ ਪਹਰ ਜਨੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪੈ। ਹਰਿ ਕਾ ਭਗਤੁ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀ ਛਪੈ। ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਮੁਕਤਿ ਬਹੁ ਕਰੇ। ਨਾਨਕ ਜਨ ਸੰਗਿ ਕੇਤੇ ਤਰੇ ॥੭॥ ਪਾਰਜਾਤੁ ਇਹੁ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮ। ਕਾਮਧੇਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਮ। ਸਭ ਤੇ ਊਤਮ ਹਰਿ ਕੀ ਕਥਾ। ਨਾਮੁ ਸੁਨਤ ਦਰਦ ਦੁਖ ਲਥਾ। ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਸੰਤ ਰਿਦ ਵਸੈ। ਸੰਤ ਪ੍ਰਤਾਪਿ ਦੁਰਤੁ ਸਭੁ ਨਸੈ। ਸੰਤ ਕਾ ਸੰਗੁ ਵਡ ਭਾਗੀ ਪਾਈਐ।

ਸੰਤ ਕੀ ਸੇਵਾ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ।
ਨਾਮ ਤੁਲਿ ਕਛੁ ਅਵਰੁ ਨ ਹੋਇ ।
ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਪਾਵੈ
ਜਨੁ ਕੋਇ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥

ਸਲੋਕੁ

ਬਹੁ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬਹੁ ਸਿਮ੍ਰਿਤੀ ਪੇਖੇ
ਸਰਬ ਢਢੋਲਿ । ਪੂਜਸਿ ਨਾਹੀ
ਹਰਿ ਹਰੇ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਅਮੋਲ
॥ ੧ ॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਜਾਪ ਤਾਪ ਗਿਆਨ ਸਭਿ
ਧਿਆਨ । ਖਟ ਸਾਸਤ੍ਰ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ
ਵਖਿਆਨ । ਜੋਗ ਅਭਿਆਸ
ਕਰਮ ਧ੍ਰਮ ਕਿਰਿਆ । ਸਗਲ
ਤਿਆਗਿ ਬਨ ਮਧੇ ਫਿਰਿਆ । ਅਨਿਕ

ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀਏ ਬਹੁ ਜਤਨਾ। ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਹੋਮੇ ਬਹੁ ਰਤਨਾ। ਸਰੀਰੁ ਕਟਾਇ ਹੋਮੈ ਕਰਿ ਰਾਤੀ। ਵਰਤ ਨੇਮ ਕਰੈ ਬਹੁ ਭਾਤੀ। ਨਹੀਤੁਲਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬੀਚਾਰ। ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਜਪੀਐ ਇਕ ਬਾਰ ॥ ੧ ॥ ਨਉਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਫਿਰੈ ਚਿਰੁ ਜੀਵੈ। ਮਹਾ ਉਦਾਸੁ ਤਪੀ ਸਰੁ ਥੀਵੈ। ਅਗਨਿ ਮਾਹਿ ਹੋਮਤ ਪਰਾਨ। ਕਨਿਕ ਅਸ੍ਵ ਹੈਵਰ ਭੂਮਿ ਦਾਨ। ਨਿਉਲੀ ਕਰਮ ਕਰੈ ਬਹੁ ਆਸਨ। ਜੈਨ ਮਾਰਗ ਸੰਜਮ ਅਤਿ ਸਾਧਨ। ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਕਰਿ ਸਰੀਰੁ ਕਟਾਵੈ। ਤਉ ਭੀ ਹਉਮੈ ਮੈਲੁ ਨ ਜਾਵੈ। ਹਰਿ ਕੇ

ਨਾਮ ਸਮਸਰਿ ਕਛੁ ਨਾਹਿ ।
ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਜਪਤ
ਗਤਿ ਪਾਹਿ ॥ ੨ ॥ ਮਨ ਕਾਮਨਾ
ਤੀਰਥ ਦੇਹ ਛੁਟੈ । ਗਰਬ ਗੁਮਾਨੁ
ਨ ਮਨ ਤੇ ਹੁਟੈ । ਸੋਚ ਕਰੈ
ਦਿਨਸੁ ਅਰੁ ਰਾਤਿ । ਮਨ ਕੀ
ਮੈਲੁ ਨ ਤਨ ਤੇ ਜਾਤਿ । ਇਸੁ
ਦੇਹੀ ਕਉ ਬਹੁ ਸਾਧਨਾ ਕਰੈ ।
ਮਨ ਤੇ ਕਬਹੂ ਨ ਬਿਖਿਆ ਟਰੈ ।
ਜਲਿ ਧੋਵੈ ਬਹੁ ਦੇਹ ਅਨੀਤਿ ।
ਸੁਧ ਕਹਾ ਹੋਇ ਕਾਚੀ ਭੀਤਿ ।
ਮਨ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ
ਊਚ । ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਉਧਰੇ
ਪਤਿਤ ਬਹੁ ਮੂਚ ॥ ੩ ॥ ਬਹੁਤੁ
ਸਿਆਣਪ ਜਮ ਕਾ ਭਉ ਬਿਆਪੈ ।

ਅਨਿਕ ਜਤਨ ਕਰਿ ਤ੍ਰਿਸਨ ਨਾ ਧ੍ਰਾਪੈ। ਭੇਖ ਅਨੇਕ ਅਗਨਿ ਨਹੀ ਬੁਝੈ। ਕੋਟਿ ਉਪਾਵ ਦਰਗਹ ਨਹੀ ਸਿਝੈ। ਛੂਟਸਿ ਨਾਹੀ ਊਭ ਪਇਆਲਿ। ਮੋਹਿ ਬਿਆਪਹਿ ਮਾਇਆ ਜਾਲਿ। ਅਵਰ ਕਰਤੂਤਿ ਸਗਲੀ ਜਮੁ ਡਾਨੈ। ਗੋਵਿੰਦ ਭਜਨ ਬਿਨੁ ਤਿਲੁ ਨਹੀ ਮਾਨੈ। ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਦੁਖੁ ਜਾਇ। ਨਾਨਕ ਬੋਲੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥ ੪ ॥ ਚਾਰਿ ਪਦਾਰਥ ਜੇ ਕੋ ਮਾਗੈ। ਸਾਧ ਜਨਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਲਾਗੈ। ਜੇ ਕੋ ਆਪੁਨਾ ਦੂਖੁ ਮਿਟਾਵੈ। ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਸਦ ਗਾਵੈ। ਜੇ ਕੋ ਅਪੁਨੀ ਸੋਭਾ ਲੋਰੈ। ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਇਹ ਹਉ

ਮੈ ਛੋਰੈ । ਜੇ ਕੋ ਜਨਮ ਮਰਣ ਤੇ ਡਰੈ । ਸਾਧ ਜਨਾ ਕੀ ਸਰਨੀ ਪਰੈ । ਜਿਸੁ ਜਨ ਕਉ ਪ੍ਰਭ ਦਰਸ ਪਿਆਸਾ । ਨਾਨਕ ਤਾਕੈ ਬਲਿ ਜਾਸਾ ॥ ੫ ॥ ਸਗਲ ਪੁਰਖ ਮਹਿ ਪੁਰਖੁ ਪ੍ਰਧਾਨੁ । ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਜਾਕਾ ਮਿਟੈ ਅਭਿਮਾਨੁ । ਆਪਸ ਕਉ ਜੋ ਜਾਣੈ ਨੀਚਾ । ਸੋਊ ਗਨੀਐ ਸਭ ਤੇ ਊਚਾ । ਜਾਕਾ ਮਨੁ ਹੋਇ ਸਗਲ ਕੀ ਰੀਨਾ । ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਤਿਨਿ ਘਟਿ ਘਟਿ ਚੀਨਾ । ਮਨ ਅਪੁਨੇ ਤੇ ਬੁਰਾ ਮਿਟਾਨਾ । ਪੇਖੈ ਸਗਲ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਾਜਨਾ । ਸੂਖ ਦੂਖ ਜਨ ਸਮ ਦ੍ਰਿਸਟੇਤਾ । ਨਾਨਕ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਨਹੀ ਲੇਪਾ ॥ ੬ ॥ ਨਿਰਧਨ

ਕਉ ਧਨੁ ਤੇਰੋ ਨਾਉ ॥ ਨਿਥਾਵੇ
ਕਉ ਨਾਉ ਤੇਰਾ ਥਾਉ ॥ ਨਿਮਾਨੇ
ਕਉ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੋ ਮਾਨੁ । ਸਗਲ ਘਟਾ
ਕਉ ਦੇਵਹੁ ਦਾਨੁ । ਕਰਨ ਕਰਾ
ਵਨ ਹਾਰ ਸੁਆਮੀ ਸਗਲ ਘਟਾ
ਕੇ ਅੰਤਰ ਜਾਮੀ । ਅਪਨੀ ਗਤਿ
ਮਿਤਿ ਜਾਨਹੁ ਆਪੇ । ਆਪਨ
ਸੰਗਿ ਅਪਿ ਪ੍ਰਭ ਰਾਤੇ । ਤੁਮਰੀ
ਉਸਤਤਿ ਤੁਮਤੇ ਹੋਇ । ਨਾਨਕ
ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਨਸਿ ਕੋਇ ॥ ੭ ॥
ਸਰਬ ਧਰਮ ਮਹਿ ਸ੍ਰੇਸਟ ਧਰਮੁ ।
ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਨਿਰਮਲ
ਕਰਮੁ । ਸਗਲ ਕ੍ਰਿਆ ਮਹਿ
ਊਤਮ ਕਿਰਿਆ । ਸਾਧ ਸੰਗਿ
ਦੁਰਮਤਿ ਮਲੁ ਹਿਰਿਆ । ਸਗਲ

ਉਦਮ ਮਹਿ ਉਦਮੁ ਭਲਾ। ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਜੀਅ ਸਦਾ। ਸਗਲ ਬਾਨੀ ਮਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਨੀ। ਹਰਿ ਕੋ ਜਸੁ ਸੁਨਿ ਰਸਨ ਬਖਾਨੀ। ਸਗਲ ਥਾਨ ਤੇ ਓਹੁ ਊਤਮ ਥਾਨੁ। ਨਾਨਕ ਜਿਹ ਘਟਿ ਵਸੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥ ੮ ॥ ੩ ॥

ਸਲੋਕੁ

ਨਿਰਗੁਨੀਆਰ ਇਆਨਿਆ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸਦਾ ਸਮਾਲਿ। ਜਿਨਿ ਕੀਆ ਤਿਸੁ ਚੀਤਿ ਰਖੁ ਨਾਨਕ ਨਿਬਹੀ ਨਾਲਿ ॥ ੧ ॥

ਅਸਟਪਦੀ

ਰਮਈਆ ਕੇ ਗੁਨ ਚੇਤਿ ਪਰਾਨੀ। ਕਵਨ ਮੂਲ ਤੇ ਕਵਨ ਦ੍ਰਿਸਟਾਨੀ

। ਜਿਨਿ ਤੂੰ ਸਾਜਿ ਸਵਾਰਿ ਸੀਗਾ-
ਰਿਆ । ਗਰਭ ਅਗਨਿ ਮਹਿ
ਜਿਨਹਿ ਉਬਾਰਿਆ। ਬਾਰ ਬਿਵ-
ਸਥਾ ਤੁਝਹਿ ਪਿਆਰੈ ਦੂਧ। ਭਰਿ
ਜੋਬਨ ਭੋਜਨ ਸੁਖ ਸੂਧ। ਬਿਰਧਿ
ਭਇਆ ਊਪਰਿ ਸਾਕ ਸੈਨ। ਮੁਖਿ
ਅਪਿਆਉ ਬੈਠ ਕਉ ਦੈਨ। ਇਹੁ
ਨਿਰਗੁਨੁ ਗੁਨੁ ਕਛੂ ਨ ਬੂਝੈ।
ਬਖਸਿ ਲੇਹੁ ਤਉ ਨਾਨਕ ਸੀਝੈ ॥
੧ ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਧਰ ਊਪਰਿ
ਸੁਖਿ ਬਸਹਿ । ਸੁਤ ਭ੍ਰਾਤ ਮੀਤ
ਬਨਿਤਾ ਸੰਗਿ ਹਸਹਿ । ਜਿਹ
ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪੀਵਹਿ ਸੀਤਲ ਜਲਾ ।
ਸੁਖਦਾਈ ਪਵਨੁ ਪਾਵਕੁ ਅਮੁਲਾ
ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਭੋਗਹਿ ਸਭਿ ਰਸਾ।

ਸਗਲ ਸਮਗ੍ਰੀ ਸੰਗਿ ਸਾਥਿ ਬਸਾ। ਦੀਨੇ ਹਸਤ ਪਾਵ ਕਰਨ ਨੇਤ੍ਰ ਰਸਨਾ। ਤਿਸਹਿ ਤਿਆਗਿ ਅਵਰ ਸੰਗਿ ਰਚਨਾ। ਐਸੇ ਦੋਖ ਮੂੜ ਅੰਧ ਬਿਆਪੇ। ਨਾਨਕ ਕਾਢਿ ਲੇਹੁ ਪ੍ਰਭ ਆਪੇ॥ ੨ ॥ ਆਦਿ ਅੰਤਿ ਜੋ ਰਾਖਨ ਹਾਰੁ। ਤਿਸ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਕਰੈ ਗਵਾਰੁ। ਜਾਕੀ ਸੇਵਾ ਨਵ ਨਿਧਿ ਪਾਵੈ। ਤਾ ਸਿਉ ਮੂੜਾ ਮਨੁ ਨਹੀ ਲਾਵੈ। ਜੋ ਠਾਕੁਰੁ ਸਦ ਸਦਾ ਹਜੂਰੇ। ਤਾਕਉ ਅੰਧਾ ਜਾਨਤ ਦੂਰੇ। ਜਾਕੀ ਟਹਲ ਪਾਵੈ ਦਰ-ਗਹ ਮਾਨੁ। ਤਿਸਹਿ ਬਿਸਾਰੈ ਮੁਗਧੁ ਅਜਾਨੁ। ਸਦਾ ਸਦਾ ਇਹੁ

ਭੂਲਨ ਹਾਰੁ । ਨਾਨਕ ਰਾਖਨ ਹਾਰੁ ਅਪਾਰੁ ॥ ੩ ॥ ਰਤਨੁ ਤਿਆਗਿ ਕਉਡੀ ਸੰਗਿ ਰਚੈ । ਸਾਚੁ ਛੋਡਿ ਝੂਠ ਸੰਗਿ ਮਚੈ । ਜੋ ਛਡਨਾ ਸੁ ਅਸਥਿਰੁ ਕਰਿ ਮਾਨੈ । ਜੋ ਹੋਵਨੁ ਸੋ ਦੂਰਿ ਪਰਾਨੈ । ਛੋਡਿ ਜਾਇ ਤਿਸਕਾ ਸ੍ਰਮੁ ਕਰੈ । ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ ਤਿਸੁ ਪਰਹਰੈ । ਚੰਦਨ ਲੇਪੁ ਉਤਾਰੈ ਧੋਇ । ਗਰਧਬ ਪ੍ਰੀਤਿ ਭਸਮ ਸੰਗਿ ਹੋਇ । ਅੰਧ ਕੂਪ ਮਹਿ ਪਤਿਤ ਬਿਕਰਾਲ । ਨਾਨਕ ਕਾਢਿਲੇਹੁ ਪ੍ਰਭ ਦਇਆਲ ॥ ੪ ॥ ਕਰਤੂਤਿ ਪਸੂ ਕੀ ਮਾਨਸ ਜਾਤਿ । ਲੋਕ ਪਚਾਰਾ ਕਰੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ । ਬਾਹਰਿ ਭੇਖ ਅੰਤਰਿ

ਮਲੁ ਮਾਇਆ । ਛਪਸਿ ਨਾਹਿ ਕਛੁ ਕਰੈ ਛਪਾਇਆ । ਬਾਹਰਿ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਇਸਨਾਨ । ਅੰਤਰਿ ਬਿਆਪੈ ਲੋਭੁ ਸੁਆਨੁ । ਅੰਤਰਿ ਅਗਨਿ ਬਾਹਰਿ ਤਨੁ ਸੁਆਹ । ਗਲਿ ਪਾਥਰ ਕੈਸੇ ਤਰੈ ਅਥਾਹ । ਜਾ ਕੈ ਅੰਤਰਿ ਬਸੈ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਿ । ਨਾਨਕ ਤੇ ਜਨ ਸਹਜਿ ਸਮਾਤਿ । ॥ ੫ ॥ ਸੁਨਿ ਅੰਧਾ ਕੈਸੇ ਮਾਰਗੁ ਪਾਵੈ । ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੇਹੁ ਓੜਿ ਨਿਬਹਾਵੈ । ਕਹਾ ਬੁਝਾਰਤਿ ਬੂਝੈ ਡੋਰਾ । ਨਿਸ ਕਹੀਐ ਤਉ ਸਮਝੈ ਭੋਰਾ । ਕਹਾ ਬਿਸਨ ਪਦ ਗਾਵੈ ਗੁੰਗ । ਜਤਨ ਕਰੈ ਤਉ ਭੀ ਸੁਰ ਭੰਗ ॥ ਕਹ ਪਿੰਗੁਲ ਪਰਬਤ ਪਰ

ਭੂਲਨ ॥ ਨਹੀ ਹੋਤ ਊਹਾ ਉਸੁ
ਗਵਨ। ਕਰਤਾਰ ਕਰੁਣਾਮੈ ਦੀਨੁ
ਬੇਨਤੀ ਕਰੈ। ਨਾਨਕ ਤੁਮਰੀ ਕਿਰਪਾ
ਤਰੈ॥੬॥ ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ ਸੁ ਆਵੈ ਨ
ਚੀਤਿ। ਜੋ ਬੈਰਾਈ ਤਾ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ
। ਬਲੂਆ ਕੇ ਗ੍ਰਿਹ ਭੀਤਰਿ ਬਸੈ।
ਅਨਦ ਕੇਲ ਮਾਇਆ ਰੰਗਿ ਰਸੈ।
ਦ੍ਰਿੜੁ ਕਰਿ ਮਾਨੈ ਮਨਹਿ ਪਰਤੀਤਿ।
ਕਾਲੁ ਨ ਆਵੈ ਮੂੜੇ ਚੀਤਿ। ਬੈਰ
ਬਿਰੋਧ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਮੋਹ। ਝੂਠ
ਬਿਕਾਰ ਮਹਾ ਲੋਭ ਧ੍ਰੋਹ। ਇਆਹੂ
ਜੁਗਤਿ ਬਿਹਾਨੇ ਕਈ ਜਨਮ।
ਨਾਨਕ ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਆਪਨ ਕਰਿ
ਕਰਮ ॥ ੭ ॥ ਤੂ ਠਾਕੁਰੁ ਤੁਮ ਪਹਿ
ਅਰਦਾਸਿ। ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤੇਰੀ

ਰਾਸਿ। ਤੁਮ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਤੇਰੇ। ਤੁਮਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਮਹਿ ਸੂਖ ਘਨੇਰੇ । ਕੋਇ ਨ ਜਾਨੈ ਤੁਮਰਾ ਅੰਤੁ। ਊਚੇ ਤੇ ਊਚਾ ਭਗਵੰਤ। ਸਗਲ ਸਮਗ੍ਰੀ ਤੁਮਰੈ ਸੂਤ੍ਰਿ ਧਾਰੀ । ਤੁਮਤੇ ਹੋਇ ਸੁ ਆਗਿਆ ਕਾਰੀ। ਤੁਮਰੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਤੁਮਹੀ ਜਾਨੀ । ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਸਦਾ ਕੁਰਬਾਨੀ ॥ ੮ ॥ ੪ ॥

ਸਲੋਕੁ

ਦੇਨਹਾਰੁ ਪ੍ਰਭ ਛੋਡਿਕੈ ਲਾਗਹਿ ਆਨ ਸੁਆਇ। ਨਾਨਕ ਕਹੂ ਨ ਸੀਝਈ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਪਤਿਜਾਇ॥੧॥

ਅਸਟਪਦੀ

ਦਸ ਬਸਤੂ ਲੇ ਪਾਛੈ ਪਾਵੈ ।

ਏਕ ਬਸਤੁ ਕਾਰਨਿ ਬਿਖੋਟਿ ਗਵਾਵੈ
। ਏਕ ਭੀ ਨ ਦੇਇ ਦਸ ਭੀ ਹਿਰਿ
ਲੇਇ। ਤਉ ਮੂੜਾ ਕਹੁ ਕਹਾ ਕਰੇਇ।
ਜਿਸੁ ਠਾਕੁਰ ਸਿਉ ਨਾਹੀ ਚਾਰਾ ।
ਤਾਕਉ ਕੀਜੈ ਸਦ ਨਮਸਕਾਰਾ।
ਜਾਕੈ ਮਨਿ ਲਾਗਾ ਪ੍ਰਭੁ ਮੀਠਾ।
ਸਰਬ ਸੂਖ ਤਾਹੂ ਮਨਿ ਵੂਠਾ।
ਜਿਸੁ ਜਨ ਅਪਨਾ ਹੁਕਮੁ ਮਨਾਇ
ਆ। ਸਰਬ ਥੋਕ ਨਾਨਕ ਤਿਨਿ
ਪਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਅਗਨਤ ਸਾਹੁ
ਅਪਨੀ ਦੇ ਰਾਸਿ । ਖਾਤ ਪੀਤ
ਬਰਤੈ ਅਨਦ ਉਲਾਸਿ । ਅਪੁਨੀ
ਅਮਾਨ ਕਛੁ ਬਹੁਰਿ ਸਾਹੁ ਲੇਇ।
ਅਗਿਆਨੀ ਮਨਿ ਰੋਸੁ ਕਰੇਇ।
ਅਪਨੀ ਪਰਤੀਤਿ ਆਪ ਹੀ

ਖੋਵੈ । ਬਹੁਰਿ ਉਸਕਾ ਬਿਸ੍ਵਾਸੁ ਨ ਹੋਵੈ । ਜਿਸਕੀ ਬਸਤੁ ਤਿਸੁ ਆਗੈ ਰਾਖੈ । ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮਾਨੈ ਮਾਥੈ । ਉਸਤੇ ਚਉਗੁਨ ਕਰੈ ਨਿਹਾਲੁ । ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬੁ ਸਦਾ ਦਇਆਲੁ ॥ ੨ ॥ ਅਨਿਕ ਭਾਂਤਿ ਮਾਇਆ ਕੇ ਹੇਤ । ਸਰਪਰ ਹੋਵਤ ਜਾਨੁ ਅਨੇਤ । ਬਿਰਖ ਕੀ ਛਾਇਆ ਸਿਉ ਰੰਗੁ ਲਾਵੈ । ਓਹ ਬਿਨਸੈ ਉਹੁ ਮਨਿ ਪਛੁਤਾਵੈ । ਜੋ ਦੀਸੈ ਸੋ ਚਾਲਨ ਹਾਰੁ । ਲਪਟਿ ਰਹਿਓ ਤਹ ਅੰਧ ਅੰਧਾਰੁ । ਬਟਾਊ ਸਿਉ ਜੋ ਲਾਵੈ ਨੇਹ । ਤਾ ਕਉ ਹਾਥਿ ਨ ਆਵੈ ਕੇਹ । ਮਨ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ

ਸੁਖਦਾਈ । ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਨਾਨਕ
ਆਪਿ ਲਏ ਲਾਈ ॥ ੩ ॥ ਮਿਥਿ
ਆ ਤਨੁ ਧਨੁ ਕੁਟੰਬੁ ਸਬਾਇਆ ।
ਮਿਥਿਆ ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਮਾਇਆ ।
ਮਿਥਿਆ ਰਾਜ ਜੋਬਨ ਧਨਮਾਲ ।
ਮਿਥਿਆ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਬਿਕਰਾਲ ।
ਮਿਥਿਆ ਰਥ ਹਸਤੀ ਅਸ੍ਵ
ਬਸਤ੍ਰਾ । ਮਿਥਿਆ ਰੰਗ ਸੰਗਿ
ਮਾਇਆ ਪੇਖਿ ਹਸਤਾ । ਮਿਥਿਆ
ਧ੍ਰੋਹ ਮੋਹ ਅਭਿਮਾਨੁ । ਮਿਥਿਆ
ਆਪਸ ਊਪਰਿ ਕਰਤ ਗੁਮਾਨੁ ।
ਅਸਥਿਰੁ ਭਗਤਿ ਸਾਧਕੀ ਸਰਨ ।
ਨਾਨਕ ਜਪਿ ਜਪਿ ਜੀਵੈ ਹਰਿ
ਕੇ ਚਰਨ ॥ ੪ ॥ ਮਿਥਿਆ ਸ੍ਰਵਨ
ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਸੁਨਹਿ । ਮਿਥਿਆ

ਹਸਤ ਪਰ ਦਰਬ ਕਉ ਹਿਰਹਿ। ਮਿਥਿ
ਆ ਨੇਤ੍ਰ ਪੇਖਤ ਪਰ ਤ੍ਰਿਅ ਰੂਪਾਦ ॥
ਮਿਥਿਆ ਰਸਨਾ ਭੋਜਨ ਅਨਸ੍ਵਾਦ।
ਮਿਥਿਆ ਚਰਨ ਪਰ ਬਿਕਾਰ ਕਉ
ਧਾਵਹਿ। ਮਿਥਿਆ ਮਨ ਪਰ ਲੋਭ
ਲੁਭਾਵਹਿ। ਮਿਥਿਆ ਤਨ ਨਹੀ ਪਰ
ਉਪਕਾਰਾ। ਮਿਥਿਆ ਬਾਸੁ ਲੇਤ ਬਿ
ਕਾਰਾ। ਬਿਨੁ ਬੂਝੇ ਮਿਥਿਆ ਸਭ
ਭਏ। ਸਫਲ ਦੇਹ ਨਾਨਕ ਹਰਿ
ਹਰਿ ਨਾਮ ਲਏ ॥ ੫ ॥ ਬਿਰਥੀ
ਸਾਕਤ ਕੀ ਆਰਜਾ। ਸਾਚ ਬਿਨਾ
ਕਹ ਹੋਵਤ ਸੂਚਾ। ਬਿਰਥਾ ਨਾਮ
ਬਿਨਾ ਤਨੁ ਅੰਧ। ਮੁਖਿ ਆਵਤ
ਤਾਕੈ ਦੁਰਗੰਧ। ਬਿਨੁ ਸਿਮਰਨ
ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ ਬ੍ਰਿਥਾ ਬਿਹਾਇ।

ਮੇਘ ਬਿਨਾ ਜਿਉ ਖੇਤੀ ਜਾਇ ।
ਗੋਬਿੰਦ ਭਜਨ ਬਿਨੁ ਬ੍ਰਿਥੇ ਸਭ
ਕਾਮ । ਜਿਉ ਕਿਰਪਨ ਕੇ ਨਿਰਾ-
ਰਥ ਦਾਮ । ਧੰਨਿ ਧੰਨਿ ਤੇ ਜਨ
ਜਿਹ ਘਟਿ ਬਸਿਓ ਹਰਿ ਨਾਉ
। ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੈ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਉ
॥੬॥ ਰਹਤ ਅਵਰ ਕਛੁ ਅਵਰ ਕਮਾ
ਵਤ । ਮਨਿ ਨਹੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮੁਖਹੁ ਗੰਢ
ਲਾਵਤ । ਜਾਨਨ ਹਾਰ ਪ੍ਰਭੂ ਪਰ
ਬੀਨ । ਬਾਹਰਿ ਭੇਖ ਨ ਕਾਹੂ
ਭੀਨ । ਅਵਰ ਉਪਦੇਸੈ ਆਪਿ
ਨ ਕਰੈ । ਆਵਤ ਜਾਵਤ ਜਨਮੈ
ਮਰੈ । ਜਿਸ ਕੈ ਅੰਤਰਿ ਬਸੈ ਨਿਰੰ-
ਕਾਰੁ । ਤਿਸ ਕੀ ਸੀਖ ਤਰੈ ਸੰਸਾਰੁ
। ਜੋ ਤੁਮ ਭਾਨੇ ਤਿਨ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਤਾ

। ਨਾਨਕ ਉਨ ਜਨ ਚਰਨ ਪਰਾਤਾ ॥੭॥ ਕਰਉ ਬੇਨਤੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਸਭੁ ਜਾਨੈ। ਅਪਨਾ ਕੀਆ ਆਪਹਿ ਮਾਨੈ । ਆਪਹਿ ਆਪ ਆਪਿ ਕਰਤ ਨਿਬੇਰਾ । ਕਿਸੈ ਦੂਰਿ ਜਨਾਵਤ ਕਿਸੈ ਬੁਝਾਵਤ ਨੇਰਾ। ਉਪਾਵ ਸਿਆਨਪ ਸਗਲ ਤੇ ਰਹਤ। ਸਭੁ ਕਛੁ ਜਾਨੈ ਆਤਮ ਕੀ ਰਹਤ। ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਲਏ ਲੜਿ ਲਾਇ। ਥਾਨ ਥਨੰਤਰਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ। ਸੋ ਸੇਵਕੁ ਜਿਸੁ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਜਪਿ ਨਾਨਕ ਹਰੀ ॥ ੮ ॥ ੫ ॥

ਸਲੋਕੁ

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਰੁ ਲੋਭ ਮੋਹ

ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ ਅਹੰਮੇਵ ।ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਗਤੀ ਕਰਿ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਗੁਰਦੇਵ ॥ ੧ ॥

ਅਸਟਪਦੀ

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਛਤੀਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਖਾਹਿ । ਤਿਸੁ ਠਾਕੁਰ ਕਉ ਰਖੁ ਮਨ ਮਾਹਿ । ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੁਗੰਧਤ ਤਨਿ ਲਾਵਹਿ। ਤਿਸ ਕਉ ਸਿਮਰਤ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪਾਵਹਿ। ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਬਸਹਿ ਸੁਖ ਮੰਦਰਿ । ਤਿਸਹਿ ਧਿਆਇ ਸਦਾ ਮਨ ਅੰਦਰਿ । ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਗ੍ਰਿਹ ਸੰਗਿ ਸੁਖ ਬਸਨਾ। ਆਠ ਪਹਰ ਸਿਮਰਹੁ ਤਿਸੁ ਰਸਨਾ। ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਰੰਗ ਰਸ ਭੋਗ। ਨਾਨਕ ਸਦਾ ਧਿਆਈਐ

ਧਿਆਵਨ ਜੋਗ ॥੧॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਾਟ ਪਟੰਬਰ ਹਢਾਵਹਿ । ਤਿਸਹਿ ਤਿਆਗਿ ਕਤ ਅਵਰ ਲੁਭਾਵਹਿ। ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੁਖ ਸੇਜ ਸੋਈਜੈ । ਮਨ ਆਠ ਪਹਰ ਤਾਕਾ ਜਸੁ ਗਾਵੀਜੈ । ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੁਝੁ ਸਭੁ ਕੋਊ ਮਾਨੈ । ਮੁਖਿ ਤਾਕੋ ਜਸੁ ਰਸਨ ਬਖਾਨੈ । ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇਰੋ ਰਹਤਾ ਧਰਮੁ । ਮਨ ਸਦਾ ਧਿਆਇ ਕੇਵਲ ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮੁ । ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਜਪਤ ਦਰਗਹ ਮਾਨੁ ਪਾਵਹਿ । ਨਾਨਕ ਪਤਿ ਸੇਤੀ ਘਰਿ ਜਾਵਹਿ ॥ ੨ ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਆਰੋਗ ਕੰਚਨ ਦੇਹੀ । ਲਿਵ ਲਾਵਹੁ ਤਿਸੁ ਰਾਮ ਸਨੇਹੀ। ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇਰਾ ਓਲਾ ਰਹਤ ।

ਮਨ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਕਹਤ। ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇਰੇ ਸਗਲ ਛਿਦ੍ ਢਾਕੇ। ਮਨ ਸਰਨੀ ਪਰੁ ਠਾਕੁਰ ਪ੍ਰਭ ਤਾਕੈ। ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੁਝੁ ਕੋ ਨ ਪਹੂਚੈ। ਮਨ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਿਮਰਹੁ ਪ੍ਰਭ ਊਚੇ। ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਾਈ ਦੁਰਲਭ ਦੇਹ। ਨਾਨਕ ਤਾਕੀ ਭਗਤਿ ਕਰੇਹਿ॥ ੩॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਆਭੂਖਨ ਪਹਿਰੀਜੈ। ਮਨ ਤਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਕਿਉ ਆਲਸੁ ਕੀਜੈ। ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਅਸ੍ਵ ਹਸਤਿ ਅਸਵਾਰੀ। ਮਨ ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਕਬਹੂ ਨ ਬਿਸਾਰੀ। ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਬਾਗ ਮਿਲਖ ਧਨਾ। ਰਾਖੁ ਪਰੋਇ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਨੇ

ਮਨਾ। ਜਿਨਿ ਤੇਰੀ ਮਨ ਬਨਤ ਬਨਾਈ। ਊਠਤ ਬੈਠਤ ਸਦ ਤਿਸਹਿ ਧਿਆਈ। ਤਿਸਹਿ ਧਿਆਇ ਜੋ ਏਕੁ ਅਲਖੈ। ਈਹਾ ਊਹਾ ਨਾਨਕ ਤੇਰੀ ਰਖੈ ॥ ੪ ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰਹਿ ਪੁੰਨ ਬਹੁ ਦਾਨ। ਮਨ ਆਠ ਪਹਰ ਕਰਿ ਤਿਸਕਾ ਧਿਆਨ। ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੂ ਆਚਾਰ ਬਿਉਹਾਰੀ। ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਚਿਤਾਰੀ। ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇਰਾ ਸੁੰਦਰ ਰੂਪੁ। ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸਿਮਰਹੁ ਸਦਾ ਅਨੂਪੁ। ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇਰੀ ਨੀਕੀ ਜਾਤਿ। ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸਿਮਰਿ ਸਦਾ ਦਿਨ ਰਾਤਿ। ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇਰੀ ਪਤਿ

ਰਹੈ ॥ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਜਸੁ
ਕਹੈ ॥ ੫ ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੁਨਹਿ
ਕਰਨ ਨਾਦ ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
ਪੇਖਹਿ ਬਿਸਮਾਦ । ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
ਬੋਲਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸਨਾ । ਜਿਹ
ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੁਖਿ ਸਹਜੇ ਬਸਨਾ ।
ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹਸਤ ਕਰਚਲਹਿ ।
ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੰਪੂਰਨ ਫਲਹਿ ।
ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਰਮਗਤਿਪਾਵਹਿ।
ਜਿਹਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੁਖ ਸਹਜਿ ਸਮਾ
ਵਹਿ । ਐਸਾ ਪ੍ਰਭੁ ਤਿਆਗਿ
ਅਵਰ ਕਤ ਲਾਗਹੁ । ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ
ਨਾਨਕ ਮਨ ਜਾਗਹੁ ॥ ੬ ॥ ਜਿਹ
ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੂੰ ਪ੍ਰਗਟੁ ਸੰਸਾਰਿ । ਤਿਸੁ
ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਮੂਲਿ ਨ ਮਨਹੁ

ਬਿਸਾਰਿ। ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇਰਾ ਪ੍ਰਤਾਪੁ। ਰੇ ਮਨ ਮੂੜ ਤੂ ਤਾਕਉ ਜਾਪੁ। ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇਰੇ ਕਾਰਜ ਪੂਰੇ। ਤਿਸਹਿ ਜਾਨ ਮਨ ਸਦਾ ਹਜੂਰੇ। ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੂੰ ਪਾਵਹਿ ਸਾਚੁ। ਰੇਮਨ ਮੇਰੇਤੂੰ ਤਾਸਿਉ ਰਾਚੁ। ਜਿਹਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸਭ ਕੀ ਗਤਿ ਹੋਇ। ਨਾਨਕ ਜਾਪੁ ਜਪੈ ਜਪੁ ਸੋਇ॥੭॥ ਆਪਿ ਜਪਾਏ ਜਪੈ ਸੋ ਨਾਉ। ਆਪਿ ਗਵਾਏ ਸੁ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਉ। ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਹੋਇ ਪ੍ਰਗਾਸੁ। ਪ੍ਰਭੂ ਦਇਆ ਤੇ ਕਮਲ ਬਿਗਾਸੁ। ਪ੍ਰਭ ਸੁ ਪ੍ਰਸੰਨ ਬਸੈ ਮਨਿ ਸੋਇ। ਪ੍ਰਭ ਦਇਆ ਤੇ ਮਤਿ ਊਤਮ ਹੋਇ। ਸਰਬ

ਨਿਧਾਨ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਮਇਆ।
ਆਪਹੁ ਕਛੂ ਨ ਕਿਨਹੂ ਲਇਆ।
ਜਿਤੁ ਜਿਤੁ ਲਾਵਹੁ ਤਿਤੁ ਲਗਹਿ
ਹਰਿ ਨਾਥ। ਨਾਨਕ ਇਨਕੈ
ਕਛੂ ਨ ਹਾਥ ॥ ੮ ॥ ੬ ॥

ਸਲੋਕੁ

ਅਗਮ ਅਗਾਧਿ ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮੁ
ਸੋਇ। ਜੋ ਜੋ ਕਹੈ ਸੁ ਮੁਕਤਾ
ਹੋਇ। ਸੁਨਿ ਮੀਤਾ ਨਾਨਕੁ ਬਿਨ
ਵੰਤਾ। ਸਾਧ ਜਨਾ ਕੀ ਅਚਰਜ
ਕਥਾ ॥ ੧ ॥

ਅਸਟਪਦੀ

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮੁਖ ਊਜਲ
ਹੋਤ। ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਮਲੁ ਸਗਲੀ
ਖੋਤ। ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮਿਟੈ

ਅਭਿਮਾਨੁ ॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ
ਪ੍ਰਗਟੈ ਸੁ ਗਿਆਨੁ ॥ ਸਾਧ ਕੈ
ਸੰਗਿ ਬੁਝੈ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇਰਾ ॥ ਸਾਧ
ਸੰਗਿ ਸਭੁ ਹੋਤ ਨਿਬੇਰਾ ॥ ਸਾਧ
ਕੈ ਸੰਗਿ ਪਾਏ ਨਾਮ ਰਤਨੁ ॥ ਸਾਧ
ਕੈ ਸੰਗਿ ਏਕ ਊਪਰਿ ਜਤਨੁ ॥
ਸਾਧ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਬਰਨੈ ਕਉਨੁ
ਪ੍ਰਾਨੀ ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਕੀ ਸੋਭਾ
ਪ੍ਰਭ ਮਾਹਿ ਸਮਾਨੀ ॥੧॥ ਸਾਧ ਕੈ
ਸੰਗਿ ਅਗੋਚਰੁ ਮਿਲੈ ॥ ਸਾਧ ਕੈ
ਸੰਗਿ ਸਦਾ ਪਰ ਫੁਲੈ ॥ ਸਾਧ ਕੈ
ਸੰਗਿ ਆਵਹਿ ਬਸਿ ਪੰਚਾ ॥ ਸਾਧ
ਸੰਗਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਭੁੰਚਾ ॥ ਸਾਧ
ਸੰਗਿ ਹੋਇ ਸਭ ਕੀ ਰੇਨ ॥ ਸਾਧ
ਕੈ ਸੰਗਿ ਮਨੋਹਰਿ ਬੈਨ ॥ ਸਾਧ ਕੈ

ਸੰਗਿ ਨ ਕਤਹੂੰ ਧਾਵੈ। ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਅਸਥਿਤਿ ਮਨੁ ਪਾਵੈ। ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮਾਇਆ ਤੇ ਭਿੰਨ। ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਸੁ ਪ੍ਰਸੰਨ ॥ ੨ ॥ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਦੁਸਮਨ ਸਭ ਮੀਤ । ਸਾਧੂ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮਹਾ ਪੁਨੀਤ। ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਕਿਸ ਸਿਉ ਨਹੀ ਬੈਰੁ । ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨ ਬੀਗਾ ਪੈਰੁ । ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨਾਹੀ ਕੋ ਮੰਦਾ। ਸਾਧਸੰਗਿ ਜਾਨੇ ਪਰਮਾਨੰਦਾ। ਸਾਧਕੈ ਸੰਗਿ ਨਾਹੀ ਹਉ ਤਾਪੁ। ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਤਜੈ ਸਭੁ ਆਪੁ । ਆਪੇ ਜਾਨੈ ਸਾਧ ਵਡਾਈ । ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਪ੍ਰਭੂ ਬਨਿਆਈ॥ ੩ ॥ ਸਾਧ ਕੈ

ਸੰਗਿ ਨ ਕਬਹੂ ਧਾਵੈ । ਸਾਧ ਕੈ
ਸੰਗਿ ਸਦਾ ਸੁਖ ਪਾਵੈ । ਸਾਧ
ਸੰਗਿ ਬਸਤੁ ਅਗੋਚਰ ਲਹੈ ।
ਸਾਧੂ ਕੈ ਸੰਗਿ ਅਜਰੁ ਸਹੈ । ਸਾਧ
ਕੈ ਸੰਗਿ ਬਸੈ ਥਾਨ ਊਚੈ । ਸਾਧੂ
ਕੈ ਸੰਗਿ ਮਹਲਿ ਪਹੂਚੈ । ਸਾਧ ਕੈ
ਸੰਗਿ ਦ੍ਰਿੜੈ ਸਭਿ ਧਰਮ । ਸਾਧ
ਕੈ ਸੰਗਿ ਕੇਵਲ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ।
ਸਾਧਕੈ ਸੰਗਿ ਪਾਏ ਨਾਮਨਿਧਾਨ ।
ਨਾਨਕ ਸਾਧੂ ਕੈ ਕੁਰਬਾਨ ॥ ੪ ॥
ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸਭ ਕੁਲ ਉਧਾਰੈ ।
ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਸਾਜਨ ਮੀਤ ਕੁਟੰਬ
ਨਿਸਤਾਰੈ । ਸਾਧੂ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸੋ
ਧਨੁ ਪਾਵੈ । ਜਿਸੁ ਧਨ ਤੇ ਸਭੁ
ਕੋ ਵਰਸਾਵੈ । ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਧਰਮ

ਰਾਇ ਕਰੇ ਸੇਵਾ । ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ
ਸੋਭਾ ਸੁਰਦੇਵਾ । ਸਾਧੂ ਕੈ ਸੰਗਿ
ਪਾਪ ਪਲਾਇਨ ॥ ਸਾਧ ਸੰਗਿ
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਗੁਨ ਗਾਇਨ ॥ ਸਾਧ ਕੈ
ਸੰਗਿ ਸ੍ਰਬ ਥਾਨ ਗੰਮਿ । ਨਾਨਕ
ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸਫਲ ਜਨੰਮ ॥੫॥
ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨਹੀ ਕਛੁ ਘਾਲ ।
ਦਰਸਨੁ ਭੇਟਤ ਹੋਤ ਨਿਹਾਲ ।
ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਕਲੂਖਤ ਹਰੈ ।
ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨਰਕ ਪਰ ਹਰੈ ।
ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਈਹਾ ਊਹਾ ਸੁਹੇਲਾ
। ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਬਿਛੁਰਤ ਹਰਿ ਮੇਲਾ ।
ਜੋ ਇਛੈ ਸੋਈ ਫਲੁ ਪਾਵੈ । ਸਾਧ
ਕੈ ਸੰਗਿ ਨ ਬਿਰਥਾ ਜਾਵੈ । ਪਾਰ
ਬ੍ਰਹਮੁ ਸਾਧ ਰਿਦ ਬਸੈ । ਨਾਨਕ

ਉਧਰੈ ਸਾਧ ਸੁਨਿ ਰਸੈ ॥ ੬ ॥
ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸੁਨਉ ਹਰਿ ਨਾਉ।
ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਉ।
ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨ ਮਨ ਤੇ ਬਿਸਰੈ
। ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਸਰਪਰ ਨਿਸਤਰੈ।
ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਲਗੈ ਪ੍ਰਭੁ ਮੀਠਾ।
ਸਾਧੂ ਕੈ ਸੰਗਿ ਘਟਿ ਘਟਿ ਡੀਠਾ।
ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਭਏ ਆਗਿਆ ਕਾਰੀ।
ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਗਤਿ ਭਈ ਹਮਾਰੀ।
ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮਿਟੇ ਸਭਿ ਰੋਗ।
ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਭੇਟੇ ਸੰਜੋਗ ॥ ੭ ॥
ਸਾਧ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਬੇਦ ਨ ਜਾਨਹਿ
। ਜੇਤਾ ਸੁਨਹਿ ਤੇਤਾ ਬਖਿਆਨਹਿ
। ਸਾਧ ਕੀ ਉਪਮਾ ਤਿਹੁ ਗੁਣ ਤੇ
ਦੂਰਿ। ਸਾਧ ਕੀ ਉਪਮਾ ਰਹੀ

ਭਰਪੂਰਿ। ਸਾਧ ਕੀ ਸੋਭਾ ਨਾਹੀ ਅੰਤ। ਸਾਧ ਕੀ ਸੋਭਾ ਸਦਾ ਬੇਅੰਤ। ਸਾਧ ਕੀ ਸੋਭਾ ਊਚ ਤੇ ਊਚੀ। ਸਾਧ ਕੀ ਸੋਭਾ ਮੂਚ ਤੇ ਮੂਚੀ। ਸਾਧ ਕੀ ਸੋਭਾ ਸਾਧ ਬਨਿਆਈ। ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਪ੍ਰਭ ਭੇਦੁ ਨ ਭਾਈ ॥ ੮ ॥ ੭ ॥

ਸਲੋਕੁ

ਮਨਿ ਸਾਚਾ ਮੁਖਿ ਸਾਚਾ ਸੋਇ। ਅਵਰੁ ਨ ਪੇਖੈ ਏਕਸੁ ਬਿਨੁ ਕੋਇ। ਨਾਨਕ ਇਹ ਲਛਣ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸਦਾ ਨਿਰਲੇਪ। ਜੈਸੇ ਜਲ ਮਹਿ ਕਮਲ

ਅਲੇਪ। ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸਦਾ ਨਿਰਦੋਖ। ਜੈਸੇ ਸੂਰੁ ਸਰਬ ਕਉ ਸੋਖ। ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਸਮਾਨਿ । ਜੈਸੇ ਰਾਜ ਰੰਕ ਕਉ ਲਾਗੈ ਤੁਲਿ ਪਵਾਨ। ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਧੀਰਜੁ ਏਕ। ਜਿਉ ਬਸੁਧਾ ਕੋਊ ਖੋਦੈ ਕੋਊ ਚੰਦਨ ਲੇਪ। ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਇਹੈ ਗੁਨਾਉ। ਨਾਨਕ ਜਿਉ ਪਾਵਕ ਕਾ ਸਹਜ ਸੁਭਾਉ ॥ ੧ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਨਿਰਮਲ ਤੇ ਨਿਰਮਲਾ । ਜੈਸੇ ਮੈਲੁ ਨ ਲਾਗੈ ਜਲਾ। ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਮਨਿ ਹੋਇ ਪ੍ਰਗਾਸੁ। ਜੈਸੇ ਧਰ ਊਪਰਿ ਆਕਾਸੁ। ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਮਿਤ੍ਰ

ਸਤ੍ਰ ਸਮਾਨਿ । ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ
ਕੈ ਨਾਹੀ ਅਭਿਮਾਨ । ਬ੍ਰਹਮ
ਗਿਆਨੀ ਊਚ ਤੇ ਊਚਾ । ਮਨਿ
ਅਪਨੈ ਹੈ ਸਭਤੇ ਨੀਚਾ । ਬ੍ਰਹਮ
ਗਿਆਨੀ ਸੇ ਜਨ ਭਏ । ਨਾਨਕ
ਜਿਨ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਿ ਕਰੇਇ ॥ ੨ ॥
ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸਗਲ ਕੀ ਰੀਨਾ
। ਆਤਮ ਰਸੁ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ
ਚੀਨਾ । ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੀ ਸਭ
ਊਪਰਿ ਮਇਆ । ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ
ਤੇ ਕਛੁ ਬੁਰਾ ਨ ਭਇਆ । ਬ੍ਰਹਮ
ਗਿਆਨੀ ਸਦਾ ਸਮ ਦਰਸੀ ।
ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ
ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬਰਸੀ । ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ
ਬੰਧਨ ਤੇ ਮੁਕਤ । ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ

ਕੀ ਨਿਰਮਲ ਜੁਗਤਾ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਭੋਜਨੁ ਗਿਆਨ ॥ ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਬ੍ਰਹਮ ਧਿਆਨੁ ॥ ੩ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਏਕ ਊਪਰਿ ਆਸ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਨਹੀ ਬਿਨਾਸੁ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਗਰੀਬੀ ਸਮਾਹਾ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਪਰ ਉਪਕਾਰ ਉਮਾਹਾ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਨਾਹੀ ਧੰਧਾ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਲੇ ਧਾਵਤੁ ਬੰਧਾ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਹੋਇ ਸੁ ਭਲਾ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸੁਫਲ ਫਲਾ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸੰਗਿ ਸਗਲ ਉਧਾਰੁ ॥ ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਜਪੈ ਸਗਲ ਸੰਸਾਰੁ ॥ ੪ ॥ ਬ੍ਰਹਮ

ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਏਕੈ ਰੰਗ । ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਬਸੈ ਪ੍ਰਭੁ ਸੰਗ। ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ। ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਨਾਮੁ ਪਰਵਾਰੁ । ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸਦਾ ਸਦ ਜਾਗਤ। ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਅਹੰਬੁਧਿ ਤਿਆਗਤ। ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਮਨਿ ਪਰਮਾਨੰਦ। ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਘਰਿ ਸਦਾ ਅਨੰਦ । ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸੁਖ ਸਹਜ ਨਿਵਾਸ । ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਨਹੀ ਬਿਨਾਸ ॥ ੫ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਬੇਤਾ। ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਏਕ ਸੰਗਿ ਹੇਤਾ। ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਹੋਇ ਅਚਿੰਤ। ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ

ਕਾ ਨਿਰਮਲ ਮੰਤ । ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ
ਜਿਸੁ ਕਰੈ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਿ । ਬ੍ਰਹਮ
ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਬਡ ਪਰਤਾਪ ।
ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਦਰਸੁ ਬਡ-
ਭਾਗੀ ਪਾਈਐ । ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ
ਕਉ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਈਐ । ਬ੍ਰਹਮ
ਗਿਆਨੀ ਕਉ ਖੋਜਹਿ ਮਹੇਸੁਰ ।
ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਆਪਿ
ਪਰਮੇਸੁਰ ॥ ੬ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ
ਕੀ ਕੀਮਤਿ ਨਾਹਿ। ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ
ਕੈ ਸਗਲ ਮਨ ਮਾਹਿ । ਬ੍ਰਹਮ
ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਕਉਨ ਜਾਨੈ ਭੇਦੁ ।
ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਉ ਸਦਾ ਅਦੇਸੁ।
ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਕਥਿਆ ਨ
ਜਾਇ ਅਧਾਖੁਰੁ । ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ

ਸਰਬ ਕਾ ਠਾਕੁਰੁ। ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੀ ਮਿਤਿ ਕਉਨੁ ਬਖਾਨੈ। ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀਕੀ ਗਤਿ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਜਾਨੈ। ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰੁ। ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਉ ਸਦਾ ਨਮਸਕਾਰੁ ॥ ੭ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕਾ ਕਰਤਾ। ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸਦ ਜੀਵੈ ਨਹੀ ਮਰਤਾ।ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਮੁਕਤਿ ਜੁਗਤਿ ਜੀਅ ਕਾ ਦਾਤਾ। ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ। ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਅਨਾਥ ਕਾ ਨਾਥੁ। ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਸਭ ਊਪਰਿ ਹਾਥੁ। ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਸਗਲ ਅਕਾਰੁ। ਬ੍ਰਹਮ

ਗਿਆਨੀ ਆਪਿ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ।
ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੀ ਸੋਭਾ ਬ੍ਰਹਮ
ਗਿਆਨੀ ਬਨੀ । ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮ
ਗਿਆਨੀ ਸਰਬ ਕਾ ਧਨੀ ॥੮॥੮॥

ਸਲੋਕੁ

ਉਰਿ ਧਾਰੈ ਜੋ ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ ।
ਸਰਬ ਮੈ ਪੇਖੈ ਭਗਵਾਨੁ । ਨਿਮਖ
ਨਿਮਖ ਠਾਕੁਰ ਨਮਸਕਾਰੈ ।
ਨਾਨਕ ਓਹੁ ਅਪਰਸੁ ਸਗਲ
ਨਿਸਤਾਰੈ ॥ ੧ ॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਮਿਥਿਆ ਨਾਹੀ ਰਸਨਾ ਪਰਸ
। ਮਨ ਮਹਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਿਰੰਜਨ
ਦਰਸ । ਪਰ ਤ੍ਰਿਅ ਰੂਪੁ ਨ ਪੇਖੈ
ਨੇਤ੍ਰ । ਸਾਧ ਕੀ ਟਹਲ ਸੰਤ ਸੰਗਿ

ਹੇਤ। ਕਰਨ ਨ ਸੁਨੈ ਕਾਹੂ ਕੀ ਨਿੰਦਾ। ਸਭ ਤੇ ਜਾਨੈ ਆਪਸ ਕਉ ਮੰਦਾ। ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਬਿਖਿਆ ਪਰਹਰੈ। ਮਨ ਕੀ ਬਾਸਨਾ ਮਨ ਤੇ ਟਰੈ। ਇੰਦ੍ਰੀ ਜਿਤ ਪੰਚ ਦੋਖ ਤੇ ਰਹਤ॥ ਨਾਨਕ ਕੋਟਿ ਮਧੇ ਕੋ ਐਸਾ ਅਪਰਸ ॥ ੧ ॥ ਬੈਸਨੋ ਸੋ ਜਿਸੁ ਊਪਰਿ ਸੁ ਪ੍ਰਸੰਨ। ਬਿਸਨ ਕੀ ਮਾਇਆ ਤੇ ਹੋਇ ਭਿੰਨ। ਕਰਮ ਕਰਤ ਹੋਵੈ ਨਿਹਕਰਮ। ਤਿਸੁ ਬੈਸਨੋ ਕਾ ਨਿਰਮਲ ਧਰਮ। ਕਾਹੂ ਫਲ ਕੀ ਇਛਾ ਨਹੀ ਬਾਛੈ। ਕੇਵਲ ਭਗਤਿ ਕੀਰਤਨ ਸੰਗਿ ਰਾਚੈ। ਮਨ ਤਨ ਅੰਤਰਿ ਸਿਮਰਨ ਗੋਪਾਲ। ਸਭ ਊਪਰਿ ਹੋਵਤ

ਕਿਰਪਾਲ। ਆਪਿ ਦ੍ਰਿੜੈ ਅਵਰਹ ਨਾਮੁ ਜਪਾਵੈ। ਨਾਨਕ ਓਹੁ ਬੈਸਨੋ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪਾਵੈ ॥ ੨ ॥ ਭਗਉਤੀ ਭਗਵੰਤ ਭਗਤਿ ਕਾ ਰੰਗੁ। ਸਗਲ ਤਿਆਗੈ ਦੁਸਟ ਕਾ ਸੰਗੁ। ਮਨ ਤੇ ਬਿਨਸੈ ਸਗਲਾ ਭਰਮੁ। ਕਰਿ ਪੂਜੈ ਸਗਲ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ। ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਪਾਪਾ ਮਲੁ ਖੋਵੈ। ਤਿਸੁ ਭਗਉਤੀ ਕੀ ਮਤਿ ਊਤਮ ਹੋਵੈ। ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਟਹਲ ਕਰੈ ਨਿਤ ਨੀਤਿ। ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਰਪੈ ਬਿਸਨ ਪਰੀਤਿ। ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਨ ਹਿਰਦੈ ਬਸਾਵੈ। ਨਾਨਕ ਐਸਾ ਭਗਉਤੀ ਭਗਵੰਤ ਕਉ ਪਾਵੈ ॥ ੩ ॥ ਸੋ ਪੰਡਿਤੁ ਜੋ ਮਨੁ ਪਰਬੋਧੈ।

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਆਤਮ ਮਹਿ ਸੋਧੈ। ਰਾਮ
ਨਾਮ ਸਾਦੁ ਰਸੁ ਪੀਵੈ। ਉਸੁ ਪੰਡਿਤ
ਕੈ ਉਪਦੇਸਿ ਜਗੁ ਜੀਵੈ। ਹਰਿ ਕੀ
ਕਥਾ ਹਿਰਦੈ ਬਸਾਵੈ। ਸੋ ਪੰਡਿਤੁ
ਫਿਰਿ ਜੋਨਿ ਨ ਆਵੈ। ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ
ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਬੂਝੈ ਮੂਲ। ਸੂਖਮ ਮਹਿ
ਜਾਨੈ ਅਸਥੂਲੁ। ਚਹੁ ਵਰਨਾ ਕਉ
ਦੇ ਉਪਦੇਸੁ। ਨਾਨਕ ਉਸੁ ਪੰਡਿਤ
ਕਉ ਸਦਾ ਅਦੇਸੁ॥ ੪॥ ਬੀਜ ਮੰਤ੍ਰੁ
ਸਰਬ ਕੋ ਗਿਆਨੁ। ਚਹੁ ਵਰਨਾ
ਮਹਿ ਜਪੈ ਕੋਊ ਨਾਮੁ। ਜੋ ਜੋ ਜਪੈ
ਤਿਸਕੀ ਗਤਿ ਹੋਇ। ਸਾਧ ਸੰਗਿ
ਪਾਵੈ ਜਨੁ ਕੋਇ। ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ
ਅੰਤਰਿ ਉਰਧਾਰੈ। ਪਸੁ ਪ੍ਰੇਤ ਮੁਘਦ
ਪਾਥਰ ਕਉ ਤਾਰੈ। ਸਰਬ ਰੋਗ ਕਾ

ਅਉਖਧ ਨਾਮੁ। ਕਲਿਆਣ ਰੂਪ ਮੰਗਲ ਗੁਣ ਗਾਮ। ਕਾਹੂ ਜੁਗਤਿ ਕਿਤੈ ਨ ਪਾਈਐ ਧਰਮਿ। ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਮਿਲੈ ਜਿਸੁ ਲਿਖਿਆ ਧੁਰਿ ਕਰਮਿ॥ ੫ ॥ ਜਿਸਕੈ ਮਨਿ ਪਾਰ-ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਨਿਵਾਸੁ। ਤਿਸਕਾ ਨਾਮੁ ਸਤਿ ਰਾਮਦਾਸੁ। ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਤਿਸੁ ਨਦਰੀ ਆਇਆ। ਦਾਸ ਦਸੰਤਣ ਭਾਇ ਤਿਨਿ ਪਾਇਆ। ਸਦਾ ਨਿਕਟਿ ਨਿਕਟਿ ਹਰਿ ਜਾਨੁ। ਸੋ ਦਾਸੁ ਦਰਗਹ ਪਰਵਾਨੁ। ਅਪੁਨੇ ਦਾਸ ਕਉ ਆਪਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰੈ। ਤਿਸੁ ਦਾਸ ਕਉ ਸਭ ਸੋਝੀ ਪਰੈ। ਸਗਲ ਸੰਗਿ ਆਤਮ ਉਦਾਸੁ। ਐਸੀ ਜੁਗਤਿ ਨਾਨਕ ਰਾਮਦਾਸੁ ॥

੬ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਆਗਿਆ ਆਤਮ ਹਿਤਾਵੈ । ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਸੋਊ ਕਹਾਵੈ। ਤੈਸਾ ਹਰਖੁ ਤੈਸਾ ਉਸੁ ਸੋਗੁ ਸਦਾ ਅਨੰਦੁ ਤਹ ਨਹੀ ਬਿਓਗੁ । ਤੈਸਾ ਸੁਵਰਨੁ ਤੈਸੀ ਉਸੁ ਮਾਟੀ । ਤੈਸਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਤੈਸੀ ਬਿਖੁ ਖਾਟੀ । ਤੈਸਾ ਮਾਨੁ ਤੈਸਾ ਅਭਿਮਾਨੁ । ਤੈਸਾ ਰੰਕੁ ਤੈਸਾ ਰਾਜਾਨੁ । ਜੋ ਵਰਤਾਏ ਸਾਈ ਜੁਗਤਿ। ਨਾਨਕ ਓਹੁ ਪੁਰਖੁ ਕਹੀਐ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ॥ ੭ ॥ ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਸਗਲੇ ਠਾਉ । ਜਿਤੁ ਜਿਤੁ ਘਰਿ ਰਾਖੈ ਤੈਸਾ ਤਿਨ ਨਾਉ । ਆਪੇ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਜੋਗੁ । ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਫੁਨਿ ਹੋਗੁ । ਪਸਰਿਓ ਆਪਿ ਹੋਇ ਅਨਤ ਤਰੰਗ

ਲਖੇ ਨ ਜਾਹਿ ਪਾਰਬ੍ਰਮ ਕੇ ਰੰਗਾ ।
ਜੈਸੀ ਮਤਿ ਦੇਇ ਤੈਸਾ ਪਰਗਾਸ।
ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਕਰਤਾ ਅਬਿਨਾਸ ।
ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਦਾ ਦਇਆਲ ।
ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਨਾਨਕ ਭਏ
ਨਿਹਾਲ ॥ ੮ ॥ ੯ ॥

ਸਲੋਕੁ

ਉਸਤਤਿ ਕਰਹਿ ਅਨੇਕ ਜਨ
ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰ। ਨਾਨਕ ਰਚਨਾ
ਪ੍ਰਭਿ ਰਚੀ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਅਨਿਕ
ਪ੍ਰਕਾਰ ॥ ੧ ॥

ਅਸਟਪਦੀ

ਕਈ ਕੋਟਿ ਹੋਏ ਪੂਜਾਰੀ। ਕਈ
ਕੋਟਿ ਆਚਾਰ ਬਿਉਹਾਰੀ। ਕਈ
ਕੋਟਿ ਭਏ ਤੀਰਥ ਵਾਸੀ । ਕਈ

ਕੋਟਿ ਬਨ ਭ੍ਰਮਹਿ ਉਦਾਸੀ। ਕਈ
ਕੋਟਿ ਬੇਦ ਕੇ ਸ੍ਰੋਤੇ। ਕਈ ਕੋਟਿ
ਤਪੀਸੁਰ ਹੋਤੇ। ਕਈ ਕੋਟਿ ਆਤਮ
ਧਿਆਨੁ ਧਾਰਹਿ। ਕਈ ਕੋਟਿ ਕਬਿ
ਕਾਬਿ ਬੀਚਾਰਹਿ। ਕਈ ਕੋਟਿ
ਨਵਤਨ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹਿ। ਨਾਨਕ
ਕਰਤੇ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨਪਾਵਹਿ॥੧॥ਕਈ
ਕੋਟਿ ਭਏ ਅਭਿਮਾਨੀ। ਕਈਕੋਟਿ
ਅੰਧ ਅਗਿਆਨੀ। ਕਈਕੋਟਿ ਕਿਰ
ਪਨ ਕਠੋਰ। ਕਈ ਕੋਟਿ ਅਭਿਗ
ਆਤਮ ਨਿਕੋਰ। ਕਈਕੋਟਿ ਪਰ ਦਰਬ
ਕਉ ਹਿਰਹਿ। ਕਈ ਕੋਟਿ, ਪਰ-
ਦੂਖਨਾ ਕਰਹਿ। ਕਈ ਕੋਟਿ
ਮਾਇਆ ਸ੍ਰਮ ਮਾਹਿ। ਕਈ ਕੋਟਿ
ਪਰਦੇਸ ਭ੍ਰਮਾਹਿ। ਜਿਤੁ ਜਿਤੁ

ਲਾਵਹੁ ਤਿਤੁ ਤਿਤੁ ਲਗਨਾ ।
ਨਾਨਕ ਕਰਤੇ ਕੀ ਜਾਨੈ ਕਰਤਾ
ਰਚਨਾ ॥ ੨ ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ ਸਿਧ
ਜਤੀ ਜੋਗੀ। ਕਈ ਕੋਟਿ ਰਾਜੇ
ਰਸ ਭੋਗੀ । ਕਈ ਕੋਟਿ ਪੰਖੀ
ਸਰਪ ਉਪਾਏ। ਕਈ ਕੋਟਿ ਪਾਥਰ
ਬਿਰਖ ਨਿਪਜਾਏ। ਕਈ ਕੋਟਿ
ਪਵਣ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰ । ਕਈ
ਕੋਟਿ ਦੇਸ ਭੂ ਮੰਡਲ। ਕਈ ਕੋਟਿ
ਸਸੀਅਰ ਸੂਰ ਨਖ੍ਯ੍ਰ। ਕਈ ਕੋਟਿ
ਦੇਵ ਦਾਨਵ ਇੰਦ੍ਰ ਸਿਰਿ ਛਤ੍ਰ।
ਸਗਲ ਸਮਗ੍ਰੀ ਅਪਨੈ ਸੂਤ੍ਰਿ ਧਾਰੈ
। ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ
ਤਿਸੁ ਨਿਸਤਾਰੈ ॥ ੩ ॥ ਕਈ
ਕੋਟਿ ਰਾਜਸ ਤਾਮਸ ਸਾਤਕ ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਅਰੁ ਸਾਸਤ। ਕਈ ਕੋਟਿ ਕੀਏ ਰਤਨ ਸਮੁੰਦ। ਕਈ ਕੋਟਿ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੰਤ। ਕਈ ਕੋਟਿ ਕੀਏ ਚਿਰ ਜੀਵੇ। ਕਈ ਕੋਟਿ ਗਿਰੀ ਮੇਰ ਸੁਵਰਨ ਥੀਵੇ। ਕਈ ਕੋਟਿ ਜਖ੍ਯ ਕਿੰਨਰ ਪਿਸਾਚ। ਕਈ ਕੋਟਿ ਭੂਤ ਪ੍ਰੇਤ ਸੂਕਰ ਮ੍ਰਿਗਾਚ। ਸਭ ਤੇ ਨੇਰੈ ਸਭਹੂ ਤੇ ਦੂਰਿ। ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਅਲਿਪਤੁ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥੪॥ ਕਈ ਕੋਟਿ ਪਾਤਾਲ ਕੇ ਵਾਸੀ। ਕਈ ਕੋਟਿ ਨਰਕ ਸੁਰਗ ਨਿਵਾਸੀ। ਕਈ ਕੋਟਿ ਜਨਮਹਿ ਜੀਵਹਿ ਮਰਹਿ। ਕਈ ਕੋਟਿ ਬਹੁ ਜੋਨੀ ਫਿਰਹਿ। ਕਈ ਕੋਟਿ ਬੈਠਤ

ਹੀ ਖਾਹਿ। ਕਈ ਕੋਟਿ ਘਾਲਹਿ ਥਕਿ ਪਾਹਿ। ਕਈ ਕੋਟਿ ਕੀਏ ਧਨਵੰਤ। ਕਈ ਕੋਟਿ ਮਾਇਆ ਮਹਿ ਚਿੰਤ। ਜਹ ਜਹ ਭਾਣਾ ਤਹ ਤਹ ਰਾਖੇ। ਨਾਨਕ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਹਾਥੇ ॥ ੫ ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ ਭਏ ਬੈਰਾਗੀ। ਰਾਮ ਨਾਮ ਸੰਗਿ ਤਿਨਿ ਲਿਵ ਲਾਗੀ। ਕਈ ਕੋਟਿ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਖੋਜੰਤੇ। ਆਤਮ ਮਹਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਲਹੰਤੇ। ਕਈ ਕੋਟਿ ਦਰਸਨ ਪ੍ਰਭ ਪਿਆਸ। ਤਿਨ ਕਉ ਮਿਲਿਓ ਪ੍ਰਭੁ ਅਬਿਨਾਸ। ਕਈ ਕੋਟਿ ਮਾਗਹਿ ਸਤਸੰਗੁ। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤਿਨ ਲਾਗਾ ਰੰਗੁ। ਜਿਨ ਕਉ ਹੋਏ ਆਪਿ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ। ਨਾਨਕ ਤੇ ਜਨ ਸਦਾ ਧਨਿ

ਧੰਨਿ ॥ ੬ ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ ਖਾਣੀ ਅਰੁ ਖੰਡ । ਕਈ ਕੋਟਿ ਅਕਾਸ ਬ੍ਰਹਮੰਡ । ਕਈ ਕੋਟਿ ਹੋਏ ਅਵਤਾਰ । ਕਈ ਜੁਗਤਿ ਕੀਨੋ ਬਿਸਥਾਰ । ਕਈ ਬਾਰ ਪਸਰਿਓ ਪਾਸਾਰ । ਸਦਾ ਸਦਾ ਇਕੁ ਏਕੰਕਾਰ । ਕਈ ਕੋਟਿ ਕੀਨੇ ਬਹੁ ਭਾਤਿ । ਪ੍ਰਭ ਤੇ ਹੋਇ ਪ੍ਰਭ ਮਾਹਿ ਸਮਾਤਿ । ਤਾ ਕਾ ਅੰਤ ਨ ਜਾਨੈ ਕੋਇ । ਆਪੇ ਆਪਿ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ ॥ ੭ ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਦਾਸ । ਤਿਨ ਹੋਵਤ ਆਤਮ ਪਰਗਾਸ । ਕਈ ਕੋਟਿ ਤਤ ਕੇ ਬੇਤੇ । ਸਦਾ ਨਿਹਾਰਹਿ ਏਕੋ ਨੇਤ੍ਰੇ । ਕਈ ਕੋਟਿ ਨਾਮੁ ਰਸੁ ਪੀਵਹਿ । ਅਮਰ ਭਏ ਸਦ ਸਦ ਹੀ ਜੀਵਹਿ । ਕਈ

ਕੋਟਿ ਨਾਮ ਗੁਨ ਗਾਵਹਿ। ਆਤਮ ਰਸਿ ਸੁਖਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵਹਿ। ਅਪੁਨੇ ਜਨ ਕਉ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਮਾਰੇ। ਨਾਨਕ ਓਇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ॥ ੮ ॥ ੧੦ ॥

ਸਲੋਕੁ

ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੁ ਹੈ ਦੂਸਰ ਨਾਹੀ ਕੋਇ। ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਬਲਿਹਾਰਣੈ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਸੋਇ॥ ੧ ॥

ਅਸਟਪਦੀ

ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਕਰਨੈ ਜੋਗੁ। ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਹੋਗੁ। ਖਿਨ ਮਹਿ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਨ ਹਾਰਾ। ਅੰਤੁ ਨਹੀ ਕਿਛੁ

ਪਾਛਾਵਾਰਾ । ਹੁਕਮੇ ਧਾਰਿ ਅਧਰ ਰਹਾਵੈ । ਹੁਕਮੇ ਉਪਜੈ ਹੁਕਮਿ ਸਮਾਵੈ । ਹੁਕਮੇ ਊਚ ਨੀਚ ਬਿਉਹਾਰ । ਹੁਕਮੇ ਅਨਿਕ ਰੰਗ ਪਰਕਾਰ । ਕਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖੈ ਅਪਨੀ ਵਡਿਆਈ । ਨਾਨਕ ਸਭ ਮਹਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥ ੧ ॥ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਮਾਖਨੁ ਗਤਿ ਪਾਵੈ । ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਤਾ ਪਾਥਰ ਤਰਾਵੈ । ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਬਿਨੁ ਸਾਸ ਤੇ ਰਾਖੈ । ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਤਾ ਹਰਿਗੁਣ ਭਾਖੈ । ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਤਾ ਪਤਿਤ ਉਧਾਰੈ । ਆਪਿ ਕਰੈ ਆਪਨ ਬੀਚਾਰੈ । ਦੁਹਾ ਸਿਰਿਆ ਕਾ ਆਪਿ ਸੁਆਮੀ । ਖੇਲੈ ਬਿਗਸੈ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਜੋ ।

ਭਾਵੈ ਸੋ ਕਾਰ ਕਰਾਵੈ । ਨਾਨਕ
ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਅਵਰੁ ਨ ਆਵੈ ॥ ੨ ॥
ਕਹੁ ਮਾਨੁਖ ਤੇ ਕਿਆ ਹੋਇ ਆਵੈ
। ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਕਰਾਵੈ ।
ਇਸਕੈਹਾਥਿਹੋਇਤਸਭੁਕਿਛੁਲੇਇ ।
ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਕਰੇਇ । ਅਨ
ਜਾਨਤ ਬਿਖਿਆ ਮਹਿ ਰਚੈ ।
ਜੇ ਜਾਨਤ ਆਪਨ ਆਪ ਬਚੈ । ਭਰ
ਮੇ ਭੂਲਾ ਦਹਦਿਸਿ ਧਾਵੈ । ਨਿਮਖ
ਮਾਹਿ ਚਾਰਿ ਕੁੰਟ ਫਿਰਿ ਆਵੈ ।
ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸੁ ਅਪਨੀ ਭਗਤਿ
ਦੇਇ । ਨਾਨਕ ਤੇ ਜਨ ਨਾਮਿ
ਮਿਲੇਇ । ੩ ॥ ਖਿਨ ਮਹਿ ਨੀਚ
ਕੀਟ ਕਉ ਰਾਜ । ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮ
ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ । ਜਾਕਾ ਦ੍ਰਿਸਟਿ

ਕਛੂ ਨ ਆਵੈ । ਤਿਸੁ ਤਤਕਾਲ
ਦਹਦਿਸ ਪ੍ਰਗਟਾਵੈ । ਜਾਕਉ
ਅਪੁਨੀ ਕਰੈ ਬਖਸੀਸ। ਤਾਕਾਲੇਖਾ
ਨ ਗਨੈ ਜਗਦੀਸ। ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ
ਸਭ ਤਿਸਕੀ ਰਾਸਿ। ਘਟਿ ਘਟਿ
ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਗਾਸ । ਅਪਨੀ
ਬਣਤ ਆਪਿ ਬਨਾਈ ਨਾਨਕ
ਜੀਵੈ ਦੇਖਿ ਬਡਾਈ॥ ੪ ॥ ਇਸਕਾ
ਬਲੁ ਨਾਹੀ ਇਸੁ ਹਾਥ । ਕਰਨ
ਕਰਾਵਨ ਸਰਬ ਕੋ ਨਾਥ ।
ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਬਪੁਰਾ ਜੀਉ ।
ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਫੁਨਿ ਥੀਉ।
ਕਬਹੂ ਊਚ ਨੀਚ ਮਹਿ ਬਸੈ।
ਕਬਹੂ ਸੋਗ ਹਰਖ ਰੰਗਿ ਹਸੈ।
ਕਬਹੂ ਨਿੰਦ ਚਿੰਦ ਬਿਉਹਾਰ।

ਕਬਹੂ ਊਭ ਅਕਾਸ ਪਇਆਲ ।
ਕਬਹੂ ਬੇਤਾ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰ ।
ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਮਿਲਾਵਣ ਹਾਰ
॥ ੫ ॥ ਕਬਹੂ ਨਿਰਤਿ ਕਰੈ ਬਹੁ
ਭਾਤਿ। ਕਬਹੂ ਸੋਇ ਰਹੈ ਦਿਨੁ
ਰਾਤਿ। ਕਬਹੂ ਮਹਾ ਕ੍ਰੋਧ ਬਿਕਰਾਲ
। ਕਬਹੂ ਸਰਬ ਕੀ ਹੋਤ ਰਵਾਲ।
ਕਬਹੂ ਹੋਇ ਬਹੈ ਬਡ ਰਾਜਾ।
ਕਬਹੂ ਭੇਖਾਰੀ ਨੀਚ ਕਾ ਸਾਜਾ ।
ਕਬਹੂ ਅਪਕਿਰਤਿ ਮਹਿ ਆਵੈ ।
ਕਬਹੂਭਲਾ ਭਲਾ ਕਹਾਵੈ। ਜਿਉ
ਪ੍ਰਭੁ ਰਾਖੈ ਤਿਵਹੀ ਰਹੈ। ਗੁਰ
ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਕਹੈ ॥ ੬ ॥
ਕਬਹੂ ਹੋਇ ਪੰਡਿਤ ਕਰੇ ਬਖ੍ਯਾਨੁ।
ਕਬਹੂ ਮੋਨਿ ਧਾਰੀ ਲਾਵੈ ਧਿਆਨੁ।

ਕਬਹੂ ਤਟ ਤੀਰਥ ਇਸਨਾਨ। ਕਬਹੂ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਮੁਖਿ ਗਿਆਨ। ਕਬਹੂ ਕੀਟ ਹਸਤਿ ਪਤੰਗ ਹੋਇ ਜੀਆ। ਅਨਿਕ ਜੋਨ ਭਰ- ਮੈ ਭਰਮੀਆ। ਨਾਨਾ ਰੂਪ ਜਿਉ ਸ੍ਵਾਗੀ ਦਿਖਾਵੈ। ਜਿਉ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਨਚਾਵੈ। ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਹੋਇ। ਨਾਨਕ ਦੂਜਾ ਅਵਰ ਨ ਕੋਇ ॥੭॥ ਕਬਹੂ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਇਹੁ ਪਾਵੈ। ਉਸੁ ਅਸ- ਥਾਨ ਤੇ ਬਹੁਰਿ ਨ ਆਵੈ। ਅੰਤਰਿ ਹੋਇ ਗਿਆਨ ਪਰਗਾਸੁ। ਉਸੁ ਅਸਥਾਨ ਕਾ ਨਹੀ ਬਿਨਾਸੁ। ਮਨ ਤਨ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਇਕ ਰੰਗਿ। ਸਦਾ ਬਸਹਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੈ ਸੰਗਿ।

ਜਿਉ ਜਲ ਮਹਿ ਜਲੁ ਆਇ ਖਟਾਨਾ। ਤਿਉ ਜੋਤੀ ਸੰਗਿ ਜੋਤਿ ਸਮਾਨਾ। ਮਿਟਿ ਗਏ ਗਵਨ ਪਾਏ ਬਿਸ੍ਰਾਮ। ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਦ ਕੁਰਬਾਨ।।੮।। ੧੧ ।।

ਸਲੋਕੁ

ਸੁਖੀ ਬਸੈ ਮਸਕੀਨੀਆ ਆਪੁ ਨਿਵਾਰਿ ਤਲੇ। ਬਡੇ ਬਡੇ ਅਹੰ-ਕਾਰੀਆ ਨਾਨਕ ਗਰਬਿ ਗਲੇ। ੧।

ਅਸਟਪਦੀ

ਜਿਸਕੈ ਅੰਤਰਿ ਰਾਜਅਭਿਮਾਨੁ। ਸੋ ਨਰਕ ਪਾਤੀ ਹੋਵਤ ਸੁਆਨੁ। ਜੋ ਜਾਨੈ ਮੈ ਜੋਬਨ ਵੰਤੁ। ਸੋ ਹੋਵਤ ਬਿਸਟਾ ਕਾ ਜੰਤੁ। ਆਪਸ ਕਉ ਕਰਮਵੰਤ ਕਹਾਵੈ। ਜਨਮਿ ਮਰੈ

ਬਹੁ ਜੋਨਿ ਭ੍ਰਮਾਵੈ । ਧਨ ਭੂਮਿ ਕਾ ਜੋ ਕਰੈ ਗੁਮਾਨੁ । ਸੋ ਮੂਰਖੁ ਅੰਧਾ ਅਗਿਆਨੁ । ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸਕੈ ਹਿਰਦੈ ਗਰੀਬੀ ਬਸਾਵੈ । ਨਾਨਕ ਈਹਾ ਮੁਕਤੁ ਆਗੈ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ॥ ੧ ॥ ਧਨਵੰਤਾ ਹੋਇ ਕਰਿ ਗਰਬਾਵੈ । ਤ੍ਰਿਣ ਸਮਾਨਿ ਕਛੁ ਸੰਗਿ ਨ ਜਾਵੈ । ਬਹੁ ਲਸਕਰ ਮਾਨੁਖ ਊਪਰਿ ਕਰੇ ਆਸ । ਪਲ ਭੀਤਰਿ ਤਾਕਾ ਹੋਇ ਬਿਨਾਸ । ਸਭ ਤੇ ਆਪ ਜਾਨੈ ਬਲਵੰਤੁ । ਖਿਨ ਮਹਿ ਹੋਇ ਜਾਇ ਭਸਮੰਤੁ । ਕਿਸੈ ਨ ਬਦੈ ਆਪਿ ਅਹੰਕਾਰੀ । ਧਰਮ ਰਾਇ ਤਿਸੁ ਕਰੇ ਖੁਆਰੀ । ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜਾਕਾ ਮਿਟੈ ਅਭਿਮਾਨੁ । ਸੋ ਜਨੁ ਨਾਨਕ ਦਰ-

ਗਹ ਪਰਵਾਨੁ ॥ ੨ ॥ ਕੋਟਿ ਕਰਮ ਕਰੈ ਹਉ ਧਾਰੇ। ਸ੍ਰਮੁ ਪਾਵੈ ਸਗਲੇ ਬਿਰਥਾਰੇ। ਅਨਿਕ ਤਪਸਿਆ ਕਰੇ ਅਹੰਕਾਰ। ਨਰਕ ਸੁਰਗ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਅਵਤਾਰ। ਅਨਿਕ ਜਤਨ ਕਰਿ ਆਤਮ ਨਹੀ ਦ੍ਰਵੈ । ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਕਹੁ ਕੈਸੇ ਗਵੈ। ਆਪਸ ਕਉ ਜੋ ਭਲਾ ਕਹਾਵੈ । ਤਿਸਹਿ ਭਲਾਈ ਨਿਕਟਿ ਨ ਆਵੈ। ਸਰਬ ਕੀ ਰੇਨ ਜਾਕਾ ਮਨੁ ਹੋਇ। ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਾਕੀ ਨਿਰਮਲ ਸੋਇ॥੩॥ ਜਬ ਲਗੁ ਜਾਨੈ ਮੁਝ ਤੇ ਕਛੁ ਹੋਇ। ਤਬ ਇਸ ਕਉ ਸੁਖੁ ਨਾਹੀ ਕੋਇ। ਜਬ ਇਹ ਜਾਨੈ ਮੈ ਕਿਛੁ ਕਰਤਾ। ਤਬ ਲਗ ਗਰਭ ਜੋਨਿ

ਮਹਿ ਫਿਰਤਾਹ। ਜਬ ਧਾਰੈ ਕੋਊ ਬੈਰੀ ਮੀਤੁ। ਤਬ ਲਗੁ ਨਿਹਚਲੁ ਨਾਹੀ ਚੀਤੁ। ਜਬ ਲਗੁ ਮੋਹ ਮਗਨ ਸੰਗਿ ਮਾਇ। ਤਬ ਲਗੁ ਧਰਮ ਰਾਇ ਦੇਇ ਸਜਾਇ। ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਬੰਧਨ ਤੂਟੈ। ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਹਉ ਛੂਟੈ॥ ੪॥ ਸਹਸ ਖਟੇ ਲਖ ਕਉ ਉਠਿ ਧਾਵੈ। ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨ ਆਵੈ ਮਾਇਆ ਪਾਛੈ ਪਾਵੈ। ਅਨਿਕ ਭੋਗ ਬਿਖਿਆ ਕੇ ਕਰੈ। ਨਹ ਤ੍ਰਿਪਤਾਵੈ ਖਪਿ ਖਪਿ ਮਰੈ। ਬਿਨਾ ਸੰਤੋਖ ਨਹੀ ਕੋਊ ਰਾਜੈ। ਸੁਪਨ ਮਨੋਰਥ ਬ੍ਰਿਥੇ ਸਭ ਕਾਜੈ। ਨਾਮ ਰੰਗਿ ਸਰਬ ਸੁਖੁ ਹੋਇ। ਬਡਭਾਗੀ ਕਿਸੈ ਪਰਾ-ਪਤਿ ਹੋਇ। ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਆਪੇ

ਆਪਿ । ਸਦਾ ਸਦਾ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਜਾਪਿ ॥ ੫ ॥ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਕਰਨੈ ਹਾਰੁ । ਇਸਕੈ ਹਾਥਿ ਕਹਾ ਬੀਚਾਰੁ । ਜੈਸੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰੈ ਤੈਸਾ ਹੋਇ । ਆਪੇ ਆਪਿ ਆਪਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ । ਜੋ ਕਿਛੁ ਕੀਨੋ ਸੁ ਅਪਨੈ ਰੰਗਿ । ਸਭ ਤੇ ਦੂਰਿ ਸਭਹੂ ਕੈ ਸੰਗਿ । ਬੂਝੈ ਦੇਖੈ ਕਰੈ ਬਿਬੇਕ । ਆਪਹਿ ਏਕ ਆਪਹਿ ਅਨੇਕ । ਮਰੈ ਨ ਬਿਨਸੈ ਆਵੈ ਨ ਜਾਇ । ਨਾਨਕ ਸਦ ਹੀ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥ ੬ ॥ ਆਪਿ ਉਪਦੇਸੈ ਸਮਝੈ ਆਪਿ । ਆਪੇ ਰਚਿਆ ਸਭ ਕੈ ਸਾਥਿ । ਆਪਿ ਕੀਨੋ ਆਪਨ ਬਿਸਥਾਰੁ । ਸਭੁ ਕਛੁ ਉਸ ਕਾ ਓਹੁ

ਕਰਨੈ ਹਾਰੁ। ਉਸਤੇ ਭਿੰਨ ਕਹਹੁ ਕਿਛੁ ਹੋਇ। ਥਾਨ ਥਨੰਤਰਿ ਏਕੈ ਸੋਇ। ਅਪੁਨੇ ਚਲਿਤ ਆਪਿ ਕਰਣੈ ਹਾਰ। ਕਉਤਕ ਕਰੈ ਰੰਗਿ ਅਪਾਰ। ਮਨ ਮਹਿ ਆਪਿ ਮਨ ਅਪੁਨੇ ਮਾਹਿ। ਨਾਨਕ ਕੀਮਤਿ ਕਹਨੁ ਨ ਜਾਇ ॥ ੭ ॥ ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਤਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੁਆਮੀ। ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਿਨੈ ਵਖਿਆਨੀ। ਸਚੁ ਸਚੁ ਸਚੁ ਸਭੁ ਕੀਨਾ। ਕੋਟਿ ਮਧੇ ਕਿਨੈ ਬਿਰਲੈ ਚੀਨਾ। ਭਲਾ ਭਲਾ ਭਲਾ ਤੇਰਾ ਰੂਪ। ਅਤਿ ਸੁੰਦਰ ਅਪਾਰ ਅਨੂਪ। ਨਿਰਮਲ ਨਿਰਮਲ ਨਿਰਮਲ ਤੇਰੀ ਬਾਣੀ। ਘਟਿ ਘਟਿ ਸੁਨੀ ਸ੍ਰਵਨ ਬਖਾਣੀ।

। ਪਵਿਤ੍ਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਪੁਨੀਤ । ਨਾਮੁ ਜਪੈ ਨਾਨਕ ਮਨ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥ ੮ ॥ ੧੨ ॥

ਸਲੋਕ ॥

ਸੰਤ ਸਰਨਿ ਜੋ ਜਨੁ ਪਰੈ ਸੋ ਜਨੁ ਉਧਰਨ ਹਾਰ । ਸੰਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਨਾਨਕਾ ਬਹੁਰਿ ਬਹੁਰਿ ਅਵਤਾਰ ॥ ੧ ॥

ਅਸਟਪਦੀ

ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਆਰਜਾ ਘਟੈ ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਜਮ ਤੇ ਨਹੀ ਛੂਟੈ । ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਸੁਖੁ ਸਭੁ ਜਾਇ । ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਨਰਕ ਮਹਿ ਪਾਇ । ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਮਤਿ ਹੋਇ ਮਲੀਨ । ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ

ਸੋਭਾ ਤੇ ਹੀਨ ।ਸੰਤ ਕੇ ਹਤੇ ਕਉ ਰਖੈ ਨ ਕੋਇ ।ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਥਾਨ ਭ੍ਰਸਟੁ ਹੋਇ। ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜੇ ਕਰੈ। ਨਾਨਕ ਸੰਤਸੰਗਿ ਨਿੰਦਕੁ ਭੀ ਤਰੈ ॥ ੧ ॥ ਸੰਤ ਕੇ ਦੂਖਨ ਤੇ ਮੁਖੁ ਭਵੈ। ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਕਾਗ ਜਿਉ ਲਵੈ। ਸੰਤਨ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਸਰਪ ਜੋਨਿ ਪਾਇ। ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਤ੍ਰਿਗਦ ਜੋਨਿ ਕਿਰਮਾਇ। ਸੰਤਨ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਹਿ ਜਲੈ। ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਸਭੁ ਕੋ ਛਲੈ। ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਤੇਜੁ ਸਭੁ ਜਾਇ। ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਨੀਚੁ ਨੀਚਾਇ । ਸੰਤ ਦੋਖੀ ਕਾ ਥਾਉ ਕੋ ਨਾਹਿ। ਨਾਨਕ ਸੰਤ

ਭਾਵੈ ਤਾ ਓਇ ਭੀ ਗਤਿ ਪਾਇ
॥ ੨ ॥ ਸੰਤ ਕਾ ਨਿੰਦਕੁ ਮਹਾ ਅਤਤਾ
ਈ । ਸੰਤ ਕਾ ਨਿੰਦਕੁ ਖਿਨੁ ਟਿਕਨੁ
ਨ ਪਾਈ । ਸੰਤ ਕਾ ਨਿੰਦਕੁ
ਮਹਾ ਹਤਿਆਰਾ । ਸੰਤ ਕਾ ਨਿੰਦਕੁ
ਪਰਮੇਸੁਰਿ ਮਾਰਾ । ਸੰਤ ਕਾ
ਨਿੰਦਕ ਰਾਜ ਤੇ ਹੀਨ । ਸੰਤ ਕਾ
ਨਿੰਦਕੁ ਦੁਖੀਆ ਅਰੁ ਦੀਨੁ । ਸੰਤ
ਕੇ ਨਿੰਦਕ ਕਉ ਸਰਬ ਰੋਗ । ਸੰਤ
ਕੇ ਨਿੰਦਕ ਕਉ ਸਦਾ ਬਿਜੋਗ ।
ਸੰਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਦੋਖ ਮਹਿ ਦੋਖੁ ।
ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਭਾਵੈ ਤਾ ਉਸਕਾ ਭੀ
ਹੋਇ ਮੋਖੁ ॥ ੩ ॥ ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ
ਸਦਾ ਅਪਵਿਤੁ । ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ
ਕਿਸੈ ਕਾ ਨਹੀ ਮਿਤੁ । ਸੰਤ ਕੇ

ਦੋਖੀ ਕਉ ਭ੍ਰਾਨੁ ਲਾਗੈ । ਸੰਤ ਕੇ
ਦੋਖੀ ਕਉ ਸਭੁ ਤਿਆਗੈ । ਸੰਤ
ਕਾ ਦੋਖੀ ਮਹਾ ਅਹੰਕਾਰੀ । ਸੰਤ
ਕਾ ਦੋਖੀ ਸਦਾ ਬਿਕਾਰੀ । ਸੰਤ
ਕਾ ਦੋਖੀ ਜਨਮੈ ਮਰੈ । ਸੰਤ ਕੀ
ਦੂਖਨਾ ਸੁਖ ਤੇ ਟਰੈ । ਸੰਤ ਕੇ ਦੋਖੀ
ਕਉ ਨਾਹੀ ਠਾਉ । ਨਾਨਕ ਸੰਤ
ਭਾਵੈ ਤਾ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ॥ ੪ ॥
ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ ਅਧ ਬੀਚ ਤੇ ਟੂਟੈ ।
ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ ਕਿਤੈ ਕਾਜਿ ਨ
ਪਹੂਚੈ । ਸੰਤ ਕੇ ਦੋਖੀ ਕਉ ਉਦਿ
ਆਨ ਭ੍ਰਮਾਈਐ । ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ
ਉਝੜਿ ਪਾਈਐ । ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ
ਅੰਤਰ ਤੇ ਥੋਥਾ । ਜਿਉ ਸਾਸ ਬਿਨਾ
ਮਿਰਤਕ ਕੀ ਲੋਥਾ । ਸੰਤ ਕੇ ਦੋਖੀ

ਕੀ ਜੜ ਕਿਛੁ ਨਾਹਿ । ਆਪਨ ਬੀਜਿ ਆਪੇ ਹੀ ਖਾਹਿ । ਸੰਤ ਕੇ ਦੋਖੀ ਕਉ ਅਵਰੁ ਨ ਰਾਖਨਹਾਰੁ ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਭਾਵੈ ਤਾ ਲਏ ਉਬਾਰਿ ॥ ੫ ॥ ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ ਇਉ ਬਿਲਲਾਇ ਜਿਉ ਜਲ ਬਿਹੂਨ ਮਛੁਲੀ ਤੜਫੜਾਇ । ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ ਭੂਖਾ ਨਹੀ ਰਾਜੈ । ਜਿਉ ਪਾਵਕੁ ਈਧਨਿ ਨਹੀ ਧ੍ਰਾਪੈ । ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ ਛੁਟੈ ਇਕੇਲਾ । ਜਿਉ ਬੂਆੜੁ ਤਿਲੁ ਖੇਤ ਮਾਹਿ ਦੁਹੇਲਾ । ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ ਧਰਮ ਤੇ ਰਹਤ । ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ ਸਦ ਮਿਥਿਆ ਕਹਤ । ਕਿਰਤੁ ਨਿੰਦਕ ਕਾ ਧੁਰਿ ਹੀ ਪਇਆ । ਨਾਨਕ

ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਥਿਆ ॥ ੬ ॥ ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ ਬਿਗੜ ਰੂਪੁ ਹੋਇ ਜਾਇ। ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ ਕਉ ਦਰਗਹ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ। ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ ਸਦਾ ਸਹਕਾਈਐ। ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ ਨ ਮਰੈ ਨ ਜੀਵਾਈਐ। ਸੰਤ ਕੇ ਦੋਖੀ ਕੀ ਪੁਜੈ ਨ ਆਸਾ। ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ ਉਠਿ ਚਲੈ ਨਿਰਾਸਾ। ਸੰਤ ਕੈ ਦੋਖਿ ਨ ਤ੍ਰਿਸਟੈ ਕੋਇ। ਜੈਸਾ ਭਾਵੈ ਤੈਸਾ ਕੋਈ ਹੋਇ। ਪਇਆ ਕਿਰਤੁ ਨ ਮੇਟੈ ਕੋਇ। ਨਾਨਕ ਜਾਨੈ ਸਚਾ ਸੋਇ ॥ ੭ ॥ ਸਭ ਘਟ ਤਿਸ ਕੇ ਓਹੁ ਕਰਨੈ ਹਾਰੁ। ਸਦਾ ਸਦਾ ਤਿਸ ਕਉ ਨਮਸਕਾਰੁ। ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਉਸ

ਤੀਤਿ ਕਰਹੁ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ । ਤਿਸਹਿ ਧਿਆਵਹੁ ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ । ਸਭੁ ਕਛੁ ਵਰਤੈ ਤਿਸਕਾ ਕੀਆ । ਜੈਸਾ ਕਰੇ ਤੈਸਾ ਕੋ ਥੀਆ । ਅਪਨਾ ਖੇਲੁ ਆਪਿ ਕਰਨੈ ਹਾਰੁ । ਦੂਸਰ ਕਉਨੁ ਕਹੈ ਬੀਚਾਰੁ । ਜਿਸਨੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੈ ਤਿਸੁ ਆਪਨ ਨਾਮੁ ਦੇਇ । ਵਡ ਭਾਗੀ ਨਾਨਕ ਜਨ ਸੇਇ ॥ ੮ ॥ ੧੩ ॥

ਸਲੋਕੁ

ਤਜਹੁ ਸਿਆਨਪ ਸੁਰਿ ਜਨਹੁ ਸਿਮਰਹੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਇ । ਏਕ ਆਸ ਹਰਿ ਮਨਿ ਰਖਹੁ ਨਾਨਕ ਦੂਖੁ ਭਰਮੁ ਭਉ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥

ਅਸਟਪਦੀ

ਮਾਨੁਖ ਕੀ ਟੇਕ ਬ੍ਰਿਥੀ ਸਭ ਜਾਨੁ। ਦੇਵਨ ਕਉ ਏਕੈ ਭਗਵਾਨੁ। ਜਿਸਕੈ ਦੀਐ ਰਹੈ ਅਘਾਇ। ਬਹੁਰਿ ਨ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਲਾਗੈ ਆਇ। ਮਾਰੈ ਰਾਖੈ ਏਕੋ ਆਪਿ। ਮਾਨੁਖ ਕੈ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਹਾਥਿ। ਤਿਸਕਾ ਹੁਕਮੁ ਬੂਝਿ ਸੁਖੁ ਹੋਇ। ਤਿਸਕਾ ਨਾਮੁ ਰਖੁ ਕੰਠਿ ਪਰੋਇ। ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ। ਨਾਨਕ ਬਿਘਨੁ ਨ ਲਾਗੈ ਕੋਇ॥ ੧॥ ਉਸਤਤਿ ਮਨ ਮਹਿ ਕਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰ। ਕਰਿ ਮਨ ਮੇਰੇ ਸਤਿ ਬਿਉਹਾਰ। ਨਿਰਮਲ ਰਸਨਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਉ। ਸਦਾ ਸੁਹੇਲਾ

ਕਰਿ ਲੇਹਿ ਜੀਉ ॥ ਨੈਨਹੁ ਪੇਖੁ
ਠਾਕੁਰ ਕਾ ਰੰਗੁ ॥ ਸਾਧ ਸੰਗਿ
ਬਿਨਸੈ ਸਭ ਸੰਗੁ ॥ ਚਰਨ ਚਲਉ
ਮਾਰਗਿ ਗੋਬਿੰਦ ॥ ਮਿਟਹਿ ਪਾਪ
ਜਪੀਐ ਹਰਿ ਬਿੰਦ ॥ ਕਰ ਹਰਿ
ਕਰਮ ਸ੍ਰਵਨਿ ਹਰਿ ਕਥਾ ॥ ਹਰਿ
ਦਰਗਹ ਨਾਨਕ ਊਜਲ ਮਥਾ ॥
੨ ॥ ਬਡਭਾਗੀ ਤੇ ਜਨ ਜਗ ਮਾਹਿ
॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਹਿ
॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜੋ ਕਰਹਿ ਬੀਚਾਰ ॥
ਸੇ ਧਨਵੰਤ ਗਨੀ ਸੰਸਾਰ ॥ ਮਨਿ
ਤਨਿ ਮੁਖਿ ਬੋਲਹਿ ਹਰਿ ਮੁਖੀ ॥
॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਜਾਨਹੁ ਤੇ ਸੁਖੀ ॥
ਏਕੋ ਏਕੁ ਏਕੁ ਪਛਾਨੈ ॥ ਇਤ ਉਤ
ਕੀ ਓਹੁ ਸੋਝੀ ਜਾਨੈ ॥ ਨਾਮ ਸੰਗਿ

ਜਿਸ ਕਾ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ । ਨਾਨਕ ਤਿਨਹਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਜਾਨਿਆ ॥ ੩ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਆਪਨ ਆਪੁ ਸੁਝੈ । ਤਿਸਕੀ ਜਾਨਹੁ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬੁਝੈ । ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਕਹਤ । ਸਰਬ ਰੋਗ ਤੇ ਓਹੁ ਹਰਿ ਜਨੁ ਰਹਤ । ਅਨਦਿਨੁ ਕੀਰਤਨੁ ਕੇਵਲ ਬਖ੍ਯਾਨੁ । ਗ੍ਰਿਹਸਤ ਮਹਿ ਸੋਈ ਨਿਰਬਾਨੁ । ਏਕ ਊਪਰਿ ਜਿਸੁ ਜਨ ਕੀ ਆਸਾ । ਤਿਸਕੀ ਕਟੀਐ ਜਮਕੀ ਫਾਸਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਭੂਖ । ਨਾਨਕ ਤਿਸਹਿ ਨ ਲਾਗਹਿ ਦੂਖ ॥ ੪ ॥ ਜਿਸ ਕਉ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਮਨਿ ਚਿਤਿ ਆਵੈ । ਸੋ ਸੰਤੁ ਸੁਹੇਲਾ ਨਹੀ ਡੁਲਾਵੈ । ਜਿਸੁ

ਪ੍ਰਭੁ ਅਪੁਨਾ ਕਿਰਪਾ ਕਰੈ । ਸੋ
ਸੇਵਕੁ ਕਹੁ ਕਿਸਤੇ ਡਰੈ । ਜੈਸਾ
ਸਾ ਤੈਸਾ ਦ੍ਰਿਸਟਾਇਆ । ਅਪੁਨੇ
ਕਾਰਜ ਮਹਿ ਆਪਿ ਸਮਾਇਆ ।
ਸੋਧਤ ਸੋਧਤ ਸੋਧਤ ਸੀਝਿਆ ।
ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤਤੁ ਸਭੁ ਬੂਝਿਆ ।
ਜਬ ਦੇਖਉ ਤਬ ਸਭੁ ਕਿਛੁ
ਮੂਲੁ । ਨਾਨਕ ਸੋ ਸੂਖਮੁ ਸੋਈ
ਅਸਥੂਲੁ ॥ ੫ ॥ ਨਹ ਕਿਛੁ ਜਨਮੈ
ਨਹ ਕਿਛੁ ਮਰੈ । ਆਪਨ ਚਲਿਤੁ
ਆਪ ਹੀ ਕਰੈ । ਆਵਨੁ ਜਾਵਨੁ
ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਅਨਦ੍ਰਿਸਟਿ । ਆਗਿਆ-
ਕਾਰੀ ਧਾਰੀ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟਿ । ਆਪੇ
ਆਪਿ ਸਗਲ ਮਹਿ ਆਪਿ । ਅਨਿਕ
ਜੁਗਤਿ ਰਚਿ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਿ ।

ਅਬਿਨਾਸੀ ਨਾਹੀ ਕਿਛੁ ਖੰਡ।
ਧਾਰਨ ਧਾਰਿ ਰਹਿਓ ਬ੍ਰਹਮੰਡ।
ਅਲਖ ਅਭੇਵ ਪੁਰਖ ਪਰਤਾਪ।
ਆਪਿ ਜਪਾਇ ਤ ਨਾਨਕ ਜਾਪ॥
੬॥ ਜਿਨ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਤਾ ਸੁ ਸੋਭਾਵੰਤ।
ਸਗਲ ਸੰਸਾਰੁ ਉਧਰੈ ਤਿਨ ਮੰਤ।
ਪ੍ਰਭਕੇ ਸੇਵਕ ਸਗਲ ਉਧਾਰਨ।
ਪ੍ਰਭਕੇ ਸੇਵਕ ਦੂਖ ਬਿਸਾਰਨ।
ਆਪੇ ਮੇਲ ਲਏ ਕਿਰਪਾਲ। ਗੁਰ
ਕਾਸਬਦੁ ਜਪਿ ਭਏ ਨਿਹਾਲ।
ਉਨਕੀ ਸੇਵਾ ਸੋਈ ਲਾਗੈ। ਜਿਸਨੋ
ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹਿ ਬਡਭਾਗੈ। ਨਾਮੁ
ਜਪਤ ਪਾਵਹਿ ਬਿਸ੍ਰਾਮੁ। ਨਾਨਕ
ਤਿਨ ਪੁਰਖ ਕਉ ਊਤਮ ਕਰਿ
ਮਾਨੁ॥ ੭॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੈ ਸੁ ਪ੍ਰਭ

ਕੈ ਰੰਗਿ। ਸਦਾ ਸਦਾ ਬਸੈ ਹਰਿ ਸੰਗਿ। ਸਹਜ ਸੁਭਾਇ ਹੋਵੈ ਸੋ ਹੋਇ। ਕਰਣੈਹਾਰੁ ਪਛਾਣੈ ਸੋਇ। ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਕੀਆ ਜਨ ਮੀਠ ਲਗਾਨਾ। ਜੈਸਾ ਸਾ ਤੈਸਾ ਦ੍ਰਿਸਟਾਨਾ। ਜਿਸ ਤੇ ਉਪਜੇ ਤਿਸੁ ਮਾਹਿ ਸਮਾਏ। ਓਇ ਸੁਖ ਨਿਧਾਨ ਉਨਹੂ ਬਨਿਆਏ। ਆਪਸ ਕਉ ਆਪਿ ਦੀਨੋ ਮਾਨੁ। ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਜਨ ਏਕੋ ਜਾਨੁ॥੮॥੧੪॥

ਸਲੋਕੁ

ਸਰਬ ਕਲਾ ਭਰਪੂਰ ਪ੍ਰਭ ਬਿਰਥਾ ਜਾਨਨ ਹਾਰ। ਜਾਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਉਧਰੀਐ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਬਲਿਹਾਰ॥੧॥

ਅਸਟਪਦੀ

ਟੂਟੀ ਗਾਢਨ ਹਾਰ ਗੋਪਾਲ। ਸਰਬ ਜੀਆ ਆਪੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ। ਸਗਲ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਜਿਸੁ ਮਨਮਾਹਿ। ਤਿਸਤੇ ਬਿਰਥਾ ਕੋਈ ਨਾਹਿ। ਰੇ ਮਨ ਮੇਰੇ ਸਦਾ ਹਰਿ ਜਾਪਿ। ਅਬਿਨਾਸੀ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪੇ ਆਪਿ। ਆਪਨ ਕੀਆ ਕਛੂ ਨ ਹੋਇ। ਜੇ ਸਉ ਪ੍ਰਾਨੀ ਲੋਚੈ ਕੋਇ। ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਨਾਹੀ ਤੇਰੈ ਕਿਛੁ ਕਾਮ। ਗਤਿ ਨਾਨਕ ਜਪਿ ਏਕ ਹਰਿ ਨਾਮ॥ ੧ ॥ ਰੂਪਵੰਤੁ ਹੋਇ ਨਾਹੀ ਮੋਹੈ। ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਜੋਤਿ ਸਗਲ ਘਟ ਸੋਹੈ। ਧਨਵੰਤਾ ਹੋਇ ਕਿਆ ਕੋ ਗਰਬੈ। ਜਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤਿਸਕਾ

ਦੀਆ ਦਰਬੈ। ਅਤਿ ਸੂਰਾ ਜੇ ਕੋਊ ਕਹਾਵੈ । ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਕਲਾ ਬਿਨਾ ਕਹ ਧਾਵੈ। ਜੇ ਕੋ ਹੋਇ ਬਹੈ ਦਾਤਾਰੁ । ਤਿਸੁ ਦੇਨਹਾਰੁ ਜਾਨੈ ਗਾਵਾਰੁ। ਜਿਸੁ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੂਟੈ ਹਉ ਰੋਗੁ। ਨਾਨਕ ਸੋ ਜਨੁ ਸਦਾ ਅਰੋਗੁ॥ ੨ ॥ ਜਿਉ ਮੰਦਰ ਕਉ ਥਾਮੈ ਥੰਮਨੁ। ਤਿਉ ਗੁਰਕਾ ਸਬਦ ਮਨਹਿ ਅਸਥੰਮਨੁ ।ਜਿਉ ਪਾਖਾਨੁ ਨਾਵ ਚੜਿ ਤਰੈ। ਪ੍ਰਾਣੀ ਗੁਰ ਚਰਣ ਲਗਤੁ ਨਿਸਤਰੈ। ਜਿਉ ਅੰਧਕਾਰ ਦੀਪਕਪਰਗਾਸੁ। ਗੁਰ ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ ਮਨਿ ਹੋਇ ਬਿਗਾਸੁ। ਜਿਉ ਮਹਾ ਉਦਿਆਨ ਮਹਿ ਮਾਰਗੁ ਪਾਵੈ। ਤਿਉ ਸਾਧੂ

ਸੰਗਿ ਮਿਲਿ ਜੋਤਿ ਪ੍ਰਗਟਾਵੈ ।
ਤਿਨ ਸੰਤਨ ਕੀ ਬਾਛਹੁ ਧੂਰਿ ॥
ਨਾਨਕ ਕੀ ਹਰਿ ਲੋਚਾ ਪੂਰਿ
॥ ੩ ॥ ਮਨ ਮੂਰਖ ਕਾਹੇ ਬਿਲ
ਲਾਈਐ । ਪੂਰਬ ਲਿਖੇ ਕਾ ਲਿ
ਖਿਆ ਪਾਈਐ । ਦੂਖ ਸੂਖ ਪ੍ਰਭ
ਦੇਵਨ ਹਾਰੁ । ਅਵਰ ਤਿਆਗਿ
ਤੂ ਤਿਸਹਿ ਚਿਤਾਰੁ । ਜੋ ਕਛੁ ਕਰੈ
ਸੋਈ ਸੁਖੁ ਮਾਨੁ । ਭੂਲਾ ਕਾਹੇ
ਫਿਰਹਿ ਅਜਾਨ ॥ ਕਉਨ ਬਸਤੁ
ਆਈ ਤੇਰੈ ਸੰਗ । ਲਪਟਿ ਰਹਿਓ
ਰਸਿ ਲੋਭੀ ਪਤੰਗ । ਰਾਮ ਨਾਮ
ਜਪਿ ਹਿਰਦੈ ਮਾਹਿ । ਨਾਨਕ ਪਤਿ
ਸੇਤੀ ਘਰਿ ਜਾਹਿ ॥ ੪ ॥ ਜਿਸੁ
ਵਖਰ ਕਉ ਲੈਨਿ ਤੂ ਆਇਆ ।

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਸੰਤਨ ਘਰਿ ਪਾਇਆ ।
ਤਜਿ ਅਭਿਮਾਨੁ ਲੇਹੁ ਮਨ ਮੋਲਿ ।
ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਹਿਰਦੇ ਮਹਿ ਤੋਲਿ ।
ਲਾਦਿ ਖੇਪ ਸੰਤਹ ਸੰਗਿ ਚਾਲੁ ।
ਅਵਰ ਤਿਆਗਿ ਬਿਖਿਆ ਜੰਜਾਲ
। ਧੰਨਿ ਧੰਨਿ ਕਹੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ।
ਮੁਖ ਊਜਲ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਸੋਇ ।
ਇਹੁ ਵਾਪਾਰੁ ਵਿਰਲਾ ਵਾਪਾਰੈ ।
ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੈ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੈ ।
॥੫॥ ਚਰਨ ਸਾਧ ਕੇ ਧੋਇ
ਧੋਇ ਪੀਉ । ਅਰਪਿ ਸਾਧ ਕਉ
ਅਪਨਾ ਜੀਉ । ਸਾਧ ਕੀ ਧੂਰਿ
ਕਰਹੁ ਇਸਨਾਨੁ । ਸਾਧ ਊਪਰਿ
ਜਾਈਐ ਕੁਰਬਾਨੁ । ਸਾਧ ਸੇਵਾ
ਵਡਭਾਗੀ ਪਾਈਐ । ਸਾਧ ਸੰਗਿ

ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਈਐ ॥ ਅਨਿਕ
ਬਿਘਨ ਤੇ ਸਾਧੂ ਰਾਖੈ । ਹਰਿ ਗੁਨ
ਗਾਇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਚਾਖੈ । ਓਟ
ਗਹੀ ਸੰਤਹ ਦਰਿ ਆਇਆ ।
ਸਰਬ ਸੂਖ ਨਾਨਕ ਤਿਹ ਪਾਇ
ਆ ॥੬॥ ਮਿਰਤਕ ਕਉ ਜੀਵ
ਲਨ ਹਾਰ ॥ ਭੂਖੇ ਕਉ ਦੇਵਤ
ਅਧਾਰ । ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ ਜਾਕੀ
ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਮਾਹਿ । ਪੁਰਬ ਲਿਖੇ ਕਾ
ਲਹਣਾ ਪਾਹਿ । ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤਿਸਕਾ
ਓਹੁ ਕਰਨੈ ਜੋਗੁ । ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ
ਦੂਸਰ ਹੋਆ ਨ ਹੋਗੁ । ਜਪਿ ਜਨ
ਸਦਾ ਸਦਾ ਦਿਨ ਰੈਣੀ। ਸਭ ਤੇ
ਊਚ ਨਿਰਮਲ ਇਹ ਕਰਣੀ ।
ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸ ਕਉ ਨਾਮ

ਦੀਆ । ਨਾਨਕ ਸੋ ਜਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਥੀਆ ॥੭॥ ਜਾਕੈ ਮਨਿ ਗੁਰਕੀ ਪਰਤੀਤਿ । ਤਿਸੁ ਜਨ ਆਵੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਚੀਤਿ । ਭਗਤੁ ਭਗਤੁ ਸੁਨੀਐ ਤਿਹੁ ਲੋਇ। ਜਾਕੈ ਹਿਰਦੈ ਏਕੋ ਹੋਇ । ਸਚੁ ਕਰਣੀ ਸਚੁ ਤਾਕੀ ਰਹਤ। ਸਚੁ ਹਿਰਦੈ ਸਤਿ ਮੁਖਿ ਕਹਤ। ਸਾਚੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਸਾਚਾ ਆਕਾਰੁ। ਸਚੁ ਵਰਤੈ ਸਾਚਾ ਪਾਸਾਰੁ। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਜਿਨਿ ਸਚੁ ਕਰਿ ਜਾਤਾ। ਨਾਨਕ ਸੋ ਜਨੁ ਸਚਿ ਸਮਾਤਾ ॥੮॥੧੫॥

ਸਲੋਕੁ

ਰੂਪੁ ਨ ਰੇਖ ਨ ਰੰਗੁ ਕਿਛੁ ਤ੍ਰਿਹੁ ਗੁਣ ਤੇ ਪ੍ਰਭ ਭਿੰਨ। ਤਿਸਹਿ

ਬੁਝਾਏ ਨਾਨਕਾ ਜਿਸੁ ਹੋਵੈ ਸੁ ਪ੍ਰਸੰਨ ॥ ੧ ॥

ਅਸਟਪਦੀ

ਅਬਿਨਾਸੀ ਪ੍ਰਭੁ ਮਨ ਮਹਿ ਰਾਖੁ । ਮਾਨੁਖ ਕੀ ਤੂ ਪ੍ਰੀਤਿ ਤਿਆਗੁ । ਤਿਸਤੇ ਪਰੈ ਨਾਹੀ ਕਿਛੁ ਕੋਇ । ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਏਕੋ ਸੋਇ। ਆਪੇ ਬੀਨਾ ਆਪੇ ਦਾਨਾ। ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰੁ ਗਹੀਰੁ ਸੁਜਾਨਾ। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸੁਰ ਗੋਬਿੰਦ। ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਾਨ ਦਇਆਲ ਬਖਸੰਦ। ਸਾਧ ਤੇਰੇ ਕੀ ਚਰਨੀ ਪਾਉ ਨਾਨਕ ਕੈ ਮਨਿ ਇਹੁ ਅਨਰਾਉ ॥ ੧ ॥ ਮਨਸਾ ਪੂਰਨ ਸਰਨਾ ਜੋਗ। ਜੋ ਕਰਿ ਪਾਇਆ

ਸੋਈ ਹੋਗੁ ॥ ਹਰਨ ਭਰਨ ਜਾਕਾ
ਨੇਤ੍ਰ ਫੇਰੁ ॥ ਤਿਸਕਾ ਮੰਤ੍ਰ ਨ ਜਾਨੈ
ਹੋਰੁ ॥ ਅਨਦ ਰੂਪ ਮੰਗਲ ਸਦ
ਜਾਕੈ ॥ ਸਰਬ ਥੋਕ ਸੁਨੀਅਹਿ
ਘਰਿ ਤਾਕੈ ॥ ਰਾਜ ਮਹਿ ਰਾਜੁ
ਜੋਗ ਮਹਿ ਜੋਗੀ ॥ ਤਪ ਮਹਿ
ਤਪੀਸਰੁ ਗ੍ਰਿਹਸਤ ਮਹਿ ਭੋਗੀ ॥
ਧਿਆਇ ਧਿਆਇ ਭਗਤਹ ਸੁਖੁ
ਪਾਇਆ ॥ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਪੁਰਖ
ਕਾ ਕਿਨੈ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥੨॥
ਜਾਕੀ ਲੀਲਾ ਕੀ ਮਿਤਿ ਨਾਹਿ ॥
ਸਗਲ ਦੇਵ ਹਾਰੇ ਅਵਗਾਹਿ ॥
ਪਿਤਾ ਕਾ ਜਨਮੁ ਕਿ ਜਾਨੈ ਪੂਤੁ ॥
ਸਗਲ ਪਰੋਈ ਅਪੁਨੈ ਸੂਤਿ ॥
ਸੁਮਤਿ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਜਿਨ ਦੇਇ

। ਜਨ ਦਾਸ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹਿ ਸੇਇ।
ਤਿਹੁ ਗੁਣ ਮਹਿ ਜਾ ਕਉ ਭਰਮਾਏ
। ਜਨਮਿ ਮਰੈ ਫਿਰਿ ਆਵੈ ਜਾਏ॥
ਊਚ ਨੀਚ ਤਿਸ ਕੇ ਅਸਥਾਨ ।
ਜੈਸਾ ਜਨਾਵੈ ਤੈਸਾ ਨਾਨਕ ਜਾਨ
॥ ੩ ॥ ਨਾਨਾ ਰੂਪ ਨਾਨਾ ਜਾ ਕੇ
ਰੰਗ। ਨਾਨਾ ਭੇਖ ਕਰਹਿ ਇਕ ਰੰਗ
। ਨਾਨਾ ਬਿਧਿ ਕੀਨੋ ਬਿਸਥਾਰੁ ।
ਪ੍ਰਭੁ ਅਬਿਨਾਸੀ ਏਕੰਕਾਰੁ। ਨਾਨਾ
ਚਲਿਤ ਕਰੇ ਖਿਨ ਮਾਹਿ। ਪੂਰਿ
ਰਹਿਓ ਪੂਰਨ ਸਭ ਠਾਇ। ਨਾਨਾ
ਬਿਧਿ ਕਰਿ ਬਨਤ ਬਨਾਈ ।
ਅਪਨੀ ਕੀਮਤਿ ਆਪੇ ਪਾਈ ।
ਸਭ ਘਟ ਤਿਸ ਕੇ ਸਭ ਤਿਸ ਕੇ
ਠਾਉ। ਜਪਿ ਜਪਿ ਜੀਵੈ ਨਾਨਕ

ਹਰਿ ਨਾਉ ॥ ੪ ॥ ਨਾਮਕੇ ਧਾਰੇ
ਸਗਲੇ ਜੰਤ । ਨਾਮ ਕੇ ਧਾਰੇ ਖੰਡ
ਬ੍ਰਹਮੰਡ । ਨਾਮ ਕੇ ਧਾਰੇ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ
ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ । ਨਾਮ ਕੇ ਧਾਰੇ ਸੁਨਨ
ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ । ਨਾਮ ਕੇ ਧਾਰੇ
ਆਗਾਸ ਪਾਤਾਲ । ਨਾਮ ਕੇ ਧਾਰੇ
ਸਗਲ ਆਕਾਰ । ਨਾਮ ਕੇ ਧਾਰੇ
ਪੁਰੀਆ ਸਭ ਭਵਨ । ਨਾਮ ਕੈ
ਸੰਗਿ ਉਧਰੇ ਸੁਨਿ ਸ੍ਰਵਨ । ਕਰਿ
ਕਿਰਪਾ ਜਿਸੁ ਅਪਨੈ ਨਾਮਿ ਲਾਏ
। ਨਾਨਕ ਚਉਥੇ ਪਦ ਮਹਿ ਸੋ ਜਨੁ
ਗਤਿ ਪਾਏ ॥ ੫ ॥ ਰੂਪੁ ਸਤਿ ਜਾਕਾ
ਸਤਿ ਅਸਥਾਨੁ । ਪੁਰਖੁ ਸਤਿ ਕੇਵਲ
ਪਰਧਾਨੁ । ਕਰਤੂਤਿ ਸਤਿ ਸਤਿ
ਜਾਕੀ ਬਾਣੀ । ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਸਭ

ਮਾਹਿ ਸਮਾਣੀ। ਸਤਿ ਕਰਮੁ ਜਾਕੀ ਰਚਨਾ ਸਤਿ। ਮੂਲੁ ਸਤਿ ਸਤਿ ਉਤਪਤਿ। ਸਤਿ ਕਰਣੀ ਨਿਰਮਲ ਨਿਰਮਲੀ। ਜਿਸਹਿ ਬੁਝਾਏ ਤਿਸਹਿ ਸਭ ਭਲੀ। ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਸੁਖਦਾਈ। ਬਿਸ੍ਵਾਸੁ ਸਤਿ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਈ ॥ ੬ ॥ ਸਤਿ ਬਚਨ ਸਾਧੂ ਉਪਦੇਸ। ਸਤਿ ਤੇ ਜਨ ਜਾਕੈ ਰਿਦੈ ਪ੍ਰਵੇਸ। ਸਤਿ ਨਿਰਤਿ ਬੂਝੈ ਜੇ ਕੋਇ। ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਤਾਕੀ ਗਤਿ ਹੋਇ। ਆਪਿ ਸਤਿ ਕੀਆ ਸਭੁ ਸਤਿ। ਆਪੇ ਜਾਨੈ ਅਪਨੀ ਮਿਤਿ ਗਤਿ। ਜਿਸ ਕੀ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸੁ ਕਰਣੈ ਹਾਰੁ। ਅਵਰ ਨ ਬੂਝਿ ਕਰਤ ਬੀਚਾਰੁ।

ਕਰਤੇਕੀ ਮਿਤਿ ਨ ਜਾਨੈ ਕੀਆ। ਨਾਨਕ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋ ਵਰ-ਤੀਆ ॥ ੭ ॥ ਬਿਸਮਨ ਬਿਸਮ ਭਏ ਬਿਸਮਾਦ। ਜਿਨਿ ਬੂਝਿਆ ਤਿਸੁ ਆਇਆ ਸ੍ਵਾਦ । ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਰੰਗਿ ਰਾਚਿ ਜਨ ਰਹੇ। ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨ ਪਦਾਰਥ ਲਹੇ। ਓਇ ਦਾਤੇ ਦੁਖ ਕਾਟਨ ਹਾਰ। ਜਾਕੈ ਸੰਗਿ ਤਰੈ ਸੰਸਾਰ। ਜਨ ਕਾ ਸੇਵਕੁ ਸੋ ਵਡਭਾਗੀ । ਜਨ ਕੈ ਸੰਗਿ ਏਕ ਲਿਵ ਲਾਗੀ। ਗੁਨ ਗੋਬਿਦ ਕੀਰਤਨੁ ਜਨੁ ਗਾਵੈ। ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਫਲੁ ਪਾਵੈ ॥ ੮ ॥ ੧੬ ॥

ਸਲੋਕੁ ।

ਆਦਿ ਸਚੁ ਜੁਗਾਦਿ ਸਚੁ ॥
ਹੈਭਿ ਸਚੁ ਨਾਨਕ ਹੋਸੀ ਭਿ ਸਚੁ
॥ ੧ ॥

ਅਸਟਪਦੀ

ਚਰਨ ਸਤਿ ਸਤਿ ਪਰਸਨ ਹਾਰ ।
ਪੂਜਾ ਸਤਿ ਸਤਿ ਸੇਵਦਾਰ । ਦਰ-
ਸਨ ਸਤਿ ਸਤਿ ਪੇਖਨਹਾਰ ।
ਨਾਮੁ ਸਤਿ ਸਤਿ ਧਿਆਵਨਹਾਰ ।
ਆਪਿ ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਭ ਧਾਰੀ ।
ਆਪੇ ਗੁਣ ਆਪੇ ਗੁਣ ਕਾਰੀ ॥
ਸਬਦੁ ਸਤਿ ਸਤਿ ਪ੍ਰਭੁ ਬਕਤਾ ।
ਸੁਰਤਿ ਸਤਿ ਸਤਿ ਜਸੁ ਸੁਨਤਾ ।
ਬੁਝਨ ਹਾਰ ਕਉ ਸਤਿ ਸਭ
ਹੋਇ । ਨਾਨਕ ਸਤਿ ਸਤਿ ਪ੍ਰਭੁ

ਸੋਇ ॥ ੧ ॥ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਰਿਦੈ ਜਿਨਿ ਮਾਨਿਆ । ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਤਿਨਿ ਮੂਲੁ ਪਛਾਨਿਆ । ਜਾਕੈ ਰਿਦੈ ਬਿਸ੍ਵਾਸੁ ਪ੍ਰਭ ਆਇਆ । ਤਤੁ ਗਿਆਨੁ ਤਿਸੁ ਮਨਿ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ । ਭੈ ਤੇ ਨਿਰਭਉ ਹੋਇ ਬਸਾਨਾ । ਜਿਸ ਤੇ ਉਪਜਿਆ ਤਿਸੁ ਮਾਹਿ ਸਮਾਨਾ । ਬਸਤ ਮਾਹਿ ਲੇ ਬਸਤ ਗਡਾਈ । ਤਾ ਕਉ ਭਿੰਨੁ ਨ ਕਹਨਾ ਜਾਈ । ਬੂਝੈ ਬੂਝਨ ਹਾਰੁ ਬਿਬੇਕ । ਨਾਰਾਇਨ ਮਿਲੇ ਨਾਨਕ ਏਕ ॥੨॥ ਠਾਕੁਰ ਕਾ ਸੇਵਕੁ ਆਗਿਆ ਕਾਰੀ । ਠਾਕੁਰ ਕਾ ਸੇਵਕੁ ਸਦਾ ਪੂਜਾਰੀ । ਠਾਕੁਰ ਕੇ ਸੇਵਕ ਕੈ ਮਨਿ ਪਰਤੀਤਿ

। ਠਾਕੁਰ ਕੇ ਸੇਵਕ ਕੀ ਨਿਰਮਲ ਰੀਤਿ । ਠਾਕੁਰ ਕਉ ਸੇਵਕੁ ਜਾਨੈ ਸੰਗਿ । ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਸੇਵਕੁ ਨਾਮ ਕੈ ਰੰਗਿ । ਸੇਵਕ ਕਉ ਪ੍ਰਭ ਪਾਲਨਹਾਰਾ । ਸੇਵਕ ਕੀ ਰਾਖੈ ਨਿਰੰਕਾਰਾ । ਸੋ ਸੇਵਕੁ ਜਿਸੁ ਦਇਆ ਪ੍ਰਭੁ ਧਾਰੈ । ਨਾਨਕ ਸੋ ਸੇਵਕੁ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਮਾਰੈ ॥ ੩ ॥ ਅਪੁਨੇ ਜਨ ਕਾ ਪਰਦਾ ਢਾਕੈ । ਅਪਨੇ ਸੇਵਕ ਕੀ ਸਰਪਰ ਰਾਖੈ । ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਕਉ ਦੇਇ ਵਡਾਈ । ਅਪਨੇ ਸੇਵਕ ਕਉ ਨਾਮੁ ਜਪਾਈ । ਅਪਨੇ ਸੇਵਕ ਕੀ ਆਪਿ ਪਤਿ ਰਾਖੈ । ਤਾ ਕੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਕੋਇ ਨ ਲਾਖੈ । ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਸੇਵਕ ਕਉ ਕੋ ਨ ਪਹੂਚੈ । ਪ੍ਰਭ

ਕੇ ਸੇਵਕ ਊਚ ਤੇ ਊਚੇ । ਜੋ ਪ੍ਰਭਿ
ਅਪਨੀ ਸੇਵਾ ਲਾਇਆ । ਨਾਨਕ
ਸੋ ਸੇਵਕੁ ਦਹ ਦਿਸਿ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ
॥ ੪ ॥ ਨੀਕੀ ਕੀਰੀ ਮਹਿ ਕਲ
ਰਾਖੈ ਭਸਮ ਕਰੈ ਲਸਕਰ ਕੋਟਿ
ਲਾਖੈ । ਜਿਸ ਕਾ ਸਾਸੁ ਨ ਕਾਢਤ
ਆਪਿ । ਤਾ ਕਉ ਰਾਖਤ ਦੇ ਕਰਿ
ਹਾਥ । ਮਾਨਸ ਜਤਨ ਕਰਤ ਬਹੁ
ਭਾਤਿ । ਤਿਸ ਕੇ ਕਰਤਬ ਬਿਰਥੇ
ਜਾਤਿ । ਮਾਰੈ ਨ ਰਾਖੈ ਅਵਰੁ ਨ
ਕੋਇ । ਸਰਬ ਜੀਆ ਕਾ ਰਾਖਾ
ਸੋਇ । ਕਾਹੇ ਸੋਚ ਕਰਹਿ ਰੇ ਪ੍ਰਾਣੀ
ਜਪਿ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਅਲਖ ਵਿਡਾਣੀ
॥ ੫ ॥ ਬਾਰੰਬਾਰ ਬਾਰ ਪ੍ਰਭੁ
ਜਪੀਐ । ਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਇਹੁ ਮਨੁ

ਤਨੁ ਧ੍ਰਾਪੀਐ। ਨਾਮ ਰਤਨੁ ਜਿਨਿ ਗੁਰਮੁਖਿਪਾਇਆ। ਤਿਸੁਕਿਛੁਅਵਰੁ ਨਾਹੀ ਦ੍ਰਿਸਟਾਇਆ। ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਨਾਮੋ ਰੂਪੁ ਰੰਗੁ। ਨਾਮੋ ਸੁਖੁ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਸੰਗੁ। ਨਾਮ ਰਸਿ ਜੋ ਜਨ ਤ੍ਰਿਪਤਾਨੇ। ਮਨ ਤਨ ਨਾਮਹਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਨੇ। ਊਠਤ ਬੈਠਤ ਸੋਵਤ ਨਾਮ। ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਨ ਕੈ ਸਦ ਕਾਮ ॥ ੬ ॥ ਬੋਲਹੁ ਜਸੁ ਜਿਹਬਾ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ। ਪ੍ਰਭਿ ਅਪਨੈ ਜਨ ਕੀਨੀ ਦਾਤਿ। ਕਰਹਿ ਭਗਤਿ ਆਤਮ ਕੈ ਚਾਇ। ਪ੍ਰਭ ਅਪਨੇ ਸਿਉ ਰਹਹਿ ਸਮਾਇ। ਜੋ ਹੋਆ ਹੋਵਤ ਸੋ ਜਾਨੈ। ਪ੍ਰਭ ਅਪਨੇ ਕਾ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਨੈ। ਤਿਸਕੀ ਮਹਿਮਾ

ਕਉਨ ਬਖਾਨਉ। ਤਿਸਕਾ ਗੁਨੁ
ਕਹਿ ਏਕ ਨ ਜਾਨਉ। ਆਠ
ਪਹਰ ਪ੍ਰਭ ਬਸਹਿ ਹਜੂਰੇ। ਕਹੁ
ਨਾਨਕ ਸੇਈ ਜਨ ਪੂਰੇ॥੭॥
ਮਨ ਮੇਰੇ ਤਿਨ ਕੀ ਓਟ ਲੇਹਿ।
ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਪਨਾ ਤਿਨ ਜਨ
ਦੇਹਿ। ਜਿਨਿ ਜਨਿ ਅਪਨਾ ਪ੍ਰਭੂ
ਪਛਾਤਾ। ਸੋ ਜਨ ਸਰਬ ਥੋਕ ਕਾ
ਦਾਤਾ। ਤਿਸ ਕੀ ਸਰਨਿ ਸਰਬ
ਸੁਖ ਪਾਵਹਿ। ਤਿਸ ਕੈ ਦਰਸਿ
ਸਭ ਪਾਪ ਮਿਟਾਵਹਿ। ਅਵਰ
ਸਿਆਨਪ ਸਗਲੀ ਛਾਡੁ। ਤਿਸੁ
ਜਨ ਕੀ ਤੂ ਸੇਵਾ ਲਾਗੁ। ਆਵਨੁ
ਜਾਨੁ ਨ ਹੋਵੀ ਤੇਰਾ। ਨਾਨਕ
ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੇ ਪੂਜਹੁ ਸਦ ਪੈਰਾ

॥ ੮ ॥ ੧੭ ॥

ਸਲੋਕੁ

ਸਤਿ ਪੁਰਖੁ ਜਿਨਿ ਜਾਨਿਆ ਸਤਿਗੁਰੁ ਤਿਸਕਾ ਨਾਉ। ਤਿਸ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸਿਖੁ ਉਧਰੈ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਉ ॥ ੧ ॥

ਅਸਟਪਦੀ

ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਖ ਕੀ ਕਰੈ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ। ਸੇਵਕ ਕਉ ਗੁਰੁ ਸਦਾ ਦਇਆਲ ॥ ਸਿਖ ਕੀ ਗੁਰੁ ਦੁਰਮਤਿਮਲੁ ਹਿਰੈ। ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਉਚਰੈ। ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਖ ਕੇ ਬੰਧਨ ਕਾਟੈ। ਗੁਰ ਕਾ ਸਿਖੁ ਬਿਕਾਰ ਤੇ ਹਾਟੈ। ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਖਕਉ ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਦੇਇ। ਗੁਰ ਕਾ ਸਿਖੁ ਵਡ

ਭਾਗੀ ਹੇ । ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਿਖ ਕਾ ਹਲਤੁ ਪਲਤੁ ਸਵਾਰੈ । ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਿਖ ਕਉ ਜੀਅ ਨਾਲਿ ਸਮਾਰੈ ॥ ੧ ॥ ਗੁਰੁ ਕੈ ਗ੍ਰਿਹਿ ਸੇਵਕ ਜੋ ਰਹੈ । ਗੁਰ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮਨ ਮਹਿ ਸਹੈ । ਆਪਸ ਕਉ ਕਰਿ ਕਛੁ ਨ ਜਨਾਵੈ । ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਸਦ ਧਿਆਵੈ । ਮਨੁ ਬੇਚੈ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਪਾਸਿ । ਤਿਸੁ ਸੇਵਕ ਕੇ ਕਾਰਜ ਰਾਸਿ । ਸੇਵਾ ਕਰਤ ਹੋਇ ਨਿਹਕਾਮੀ । ਤਿਸ ਕਉ ਹੋਤ ਪਰਾਪਤਿ ਸੁਆਮੀ । ਅਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਕਰੇਇ । ਨਾਨਕ ਸੋ ਸੇਵਕੁ ਗੁਰ ਕੀ ਮਤਿ ਲੇਇ ॥ ੨ ॥ ਬੀਸ ਬਿਸਵੇ

ਗੁਰ ਕਾ ਮਨੁ ਮਾਨੈ ਸੋ ਸੇਵਕੁ ਪਰ ਮੇਸੁਰ ਕੀ ਗਤਿ ਜਾਨੈ । ਸੋ ਸਤਿ ਗੁਰੁ ਜਿਸੁ ਰਿਦੈ ਹਰਿ ਨਾਉ । ਅਨਿਕ ਬਾਰ ਗੁਰਕਉ ਬਲਿਜਾਉ । ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ ਜੀਅ ਕਾ ਦਾਤਾ । ਆਠ ਪਹਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ । ਬ੍ਰਹਮ ਮਹਿ ਜਨੁ ਜਨ ਮਹਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ । ਏਕਹਿ ਆਪਿ ਨਹੀ ਕਛੁ ਭਰਮੁ । ਸਹਸ ਸਿਆ- ਨਪ ਲਇਆ ਨ ਜਾਈਐ । ਨਾਨ ਕ ਐਸਾ ਗੁਰੁ ਵਡਭਾਗੀ ਪਾਈਐ ॥ ੩ ॥ ਸਫਲ ਦਰਸਨੁ ਪੇਖਤ ਪੁਨੀਤ । ਪਰਸਤ ਚਰਨ ਗਤਿ ਨਿਰਮਲ ਰੀਤਿ । ਭੇਟਤ ਸੰਗਿ ਰਾਮ ਗੁਨ ਰਵੇ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੀ

ਦਰਗਹ ਗਵੈ । ਸੁਨਿ ਕਰਿ ਬਚਨ ਕਰਨ ਆਘਾਨੇ । ਮਨਿ ਸੰਤੋਖੁ ਆਤਮ ਪਤੀਆਨੇ । ਪੂਰਾ ਗੁਰੁ ਅਖੵਓ ਜਾਕਾ ਮੰਤ੍ਰ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਪੇਖੈ ਹੋਇ ਸੰਤ । ਗੁਣ ਬਿਅੰਤ ਕੀਮਤਿ ਨਹੀ ਪਾਇ । ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ॥੪

॥ ਜਿਹਬਾ ਏਕ ਉਸਤਤਿ ਅਨੇਕ । ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਪੂਰਨ ਬਿਬੇਕ । ਕਾਹੂ ਬੋਲ ਨ ਪਹੁਚਤ ਪ੍ਰਾਨੀ । ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਪ੍ਰਭ ਨਿਰਬਾਨੀ । ਨਿਰਾ-ਹਾਰ ਨਿਰਵੈਰ ਸੁਖਦਾਈ । ਤਾਕੀ ਕੀਮਤਿ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਈ । ਅਨਿਕ ਭਗਤ ਬੰਦਨ ਨਿਤ ਕਰਹਿ । ਚਰਨ ਕਮਲ ਹਿਰਦੈ ਸਿਮਰਹਿ । ਸਦ

ਬਲਿਹਾਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਅਪਨੇ ।
ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਐਸਾ ਪ੍ਰਭੁ
ਜਪਨੇ ॥ ੫॥ ਇਹੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਵੈ
ਜਨੁ ਕੋਇ। ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵੈ ਅਮਰੁ
ਸੋ ਹੋਇ। ਉਸੁ ਪੁਰਖ ਕਾ ਨਾਹੀ
ਕਦੇ ਬਿਨਾਸ। ਜਾਕੈ ਮਨਿ ਪ੍ਰਗਟੇ
ਗੁਨ ਤਾਸ। ਆਠ ਪਹਰ ਹਰਿ ਕਾ
ਨਾਮੁ ਲੇਇ। ਸਚੁ ਉਪਦੇਸ ਸੇਵਕ
ਕਉ ਦੇਇ। ਮੋਹ ਮਾਇਆ ਕੈ
ਸੰਗਿ ਨ ਲੇਪੁ। ਮਨ ਮਹਿ ਰਾਖੈ
ਹਰਿ ਹਰਿ ਏਕੁ। ਅੰਧਕਾਰ ਦੀਪਕ
ਪਰਗਾਸੇ। ਨਾਨਕ ਭਰਮ ਮੋਹ ਦੁਖ
ਤਹਤੇ ਨਾਸੇ ॥ ੬ ॥ ਤਪਤਿ ਮਾਹਿ
ਠਾਢਿ ਵਰਤਾਈ। ਅਨਦੁ ਭਇਆ
ਦੁਖ ਨਾਠੇ ਭਾਈ। ਜਨਮ ਮਰਨ

ਹੋ ਮਿਟੇ ਅੰਦੇਸੇ । ਸਾਧੂ ਕੇ ਪੂਰਨ ਉਪਦੇਸੇ । ਭਉ ਚੂਕਾ ਨਿਰਭਉ ਹੋਇ ਬਸੇ । ਸਗਲ ਬਿਆਧਿ ਮਨਤੇ ਖੈ ਨਸੇ । ਜਿਸਕਾ ਸਾ ਤਿਨਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ । ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਜਪਿ ਨਾਮੁ ਮੁਰਾਰੀ । ਥਿਤਿ ਪਾਈ ਚੂਕੇ ਭ੍ਰਮ ਗਵਨ । ਸੁਨਿ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਸ੍ਰਵਨ ॥੭॥ ਨਿਰਗੁਨੁ ਆਪਿ ਸਰਗੁਨੁ ਭੀ ਓਹੀ । ਕਲਾ ਧਾਰਿ ਜਿਨਿ ਸਗਲੀ ਮੋਹੀ । ਅਪਨੇ ਚਰਿਤ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ਬਨਾਏ । ਅਪੁਨੀ ਕੀਮਤਿ ਆਪੇ ਪਾਏ । ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਕੋਇ । ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਏਕੋ ਸੋਇ । ਓਤਿ ਪੋਤਿ ਰਵਿਆ ਰੂਪ ਰੰਗ ।

ਭਏ ਪ੍ਰਗਾਸ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ। ਰਚਿ ਰਚਨਾ ਅਪਨੀ ਕਲ ਧਾਰੀ। ਅਨਿਕ ਬਾਰ ਨਾਨਕ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥ ੮ ॥ ੧੮ ॥

ਸਲੋਕੁ

ਸਾਥਿ ਨ ਚਾਲੈ ਬਿਨੁ ਭਜਨ। ਬਿਖਿਆ ਸਗਲੀ ਛਾਰੁ। ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਕਮਾਵਨਾ ਨਾਨਕਇਹੁ ਧਨੁ ਸਾਰੁ ॥ ੧ ॥

ਅਸਟਪਦੀ

ਸੰਤ ਜਨਾ ਮਿਲਿ ਕਰਹੁ ਬੀਚਾਰੁ। ਏਕ ਸਿਮਰਿ ਨਾਮ ਆਧਾਰੁ। ਅਵਰਿ ਉਪਾਵ ਸਭਿ ਮੀਤ ਬਿਸਾਰਹੁ। ਚਰਨ ਕਮਲ ਰਿਦ ਮਹਿ ਉਰਿਧਾਰਹੁ। ਕਰਨ ਕਾਰਨ

ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸਮਰਥੁ । ਦ੍ਰਿੜੁ ਕਰਿ
ਗਹਹੁ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਵਥੁ । ਇਹੁ
ਧਨੁ ਸੰਚਹੁ ਹੋਵਹੁ ਭਗਵੰਤ ।
ਸੰਤ ਜਨਾ ਕਾ ਨਿਰਮਲ ਮੰਤ ।
ਏਕ ਆਸ ਰਾਖਹੁ ਮਨ ਮਾਹਿ ।
ਸਰਬ ਰੋਗ ਨਾਨਕ ਮਿਟਿ ਜਾਹਿ
॥ ੧ ॥ ਜਿਸੁ ਧਨ ਕਉ ਚਾਰਿ ਕੁੰਟ
ਉਠਿ ਧਾਵਹਿ । ਸੋ ਧਨੁ ਹਰਿ
ਸੇਵਾ ਤੇ ਪਾਵਹਿ । ਜਿਸੁ ਸੁਖਕਉ
ਨਿਤ ਬਾਛਹਿ ਮੀਤ । ਸੋ ਸੁਖੁ ਸਾਧੂ
ਸੰਗਿ ਪਰੀਤਿ । ਜਿਸੁ ਸੋਭਾ ਕਉ
ਕਰਹਿ ਭਲੀ ਕਰਨੀ । ਸਾ ਸੋਭਾ
ਭਜੁ ਹਰਿ ਕੀ ਸਰਨੀ । ਅਨਿਕ
ਉਪਾਵੀ ਰੋਗ ਨ ਜਾਇ । ਰੋਗ
ਮਿਟੈ ਹਰਿ ਅਵਖਧੁ ਲਾਇ । ਸਰਬ

ਨਿਧਾਨ ਮਹਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ
ਜਪਿ ਨਾਨਕ ਦਰਗਹ ਪਰਵਾਨੁ
॥ ੨ ॥ ਮਨੁ ਪਰਬੋਧਹੁ ਹਰਿ ਕੈ
ਨਾਇ। ਦਹਦਿਸਿ ਧਾਵਤ ਆਵੈ
ਠਾਇ। ਤਾਕਉ ਬਿਘਨ ਨ ਲਾਗੈ
ਕੋਇ। ਜਾਕੈ ਰਿਦੈ ਬਸੈ ਹਰਿ
ਸੋਇ। ਕਲਿ ਤਾਤੀ ਠਾਂਢਾ
ਹਰਿ ਨਾਉ। ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸਦਾ
ਸੁਖੁ ਪਾਉ। ਭਉ ਬਿਨਸੈ ਪੂਰਨ ਹੋਇ
ਆਸ। ਭਗਤਿ ਭਾਇ ਆਤਮ ਪਰ-
ਗਾਸ। ਤਿਤ ਘਰਿ ਜਾਇ ਬਸੈ ਅਬਿਨਾ
ਸੀ। ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਕਾਟੀ ਜਮ ਫਾਸੀ
॥੩॥ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰੁ ਕਹੈ ਜਨੁ ਸਾਚਾ
। ਜਨਮਿ ਮਰੈ ਸੋ ਕਾਚੋ ਕਾਚਾ ।
ਆਵਾ ਗਵਨੁ ਮਿਟੈ ਪ੍ਰਭ ਸੇਵ।

ਆਪੁ ਤਿਆਗਿ ਸਰਨਿ ਗੁਰਦੇਵ । ਇਉ ਰਤਨ ਜਨਮੁ ਕਾ ਹੋਇ ਉਧਾਰੁ । ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਿਮਰਿ ਪ੍ਰਾਨ ਆਧਾਰੁ । ਅਨਿਕ ਉਪਾਵ ਨ ਛੂਟਨਹਾਰੇ । ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ ਬੇਦ ਬੀਚਾਰੇ । ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਕਰਹੁ ਮਨੁ ਲਾਇ । ਮਨਿ ਬੰਛਤ ਨਾਨਕ ਫਲ ਪਾਇ ॥ ੪ ॥ ਸੰਗਿ ਨ ਚਾਲਸਿ ਤੇਰੈ ਧਨਾ । ਤੂੰ ਕਿਆ ਲਪਟਾਵਹਿ ਮੂਰਖ ਮਨਾ । ਸੁਤ ਮੀਤ ਕੁਟੰਬ ਅਰੁ ਬਨਿਤਾ । ਇਨ ਤੇ ਕਹਹੁ ਤੁਮ ਕਵਨ ਸਨਾਥਾ । ਰਾਜ ਰੰਗ ਮਾਇਆ ਬਿਸਥਾਰ । ਇਨ ਤੇ ਕਹਹੁ ਕਵਨ ਛੁਟਕਾਰ । ਅਸੁ ਹਸਤੀ ਰਥ ਅਸਵਾਰੀ । ਝੂਠਾ

ਡੰਫੁ ਝੂਠੁ ਪਾਸਾਰੀ । ਜਿਨਿ ਦੀਏ
ਤਿਸੁ ਬੁਝੈ ਨ ਬਿਗਾਨਾ । ਨਾਮੁ
ਬਿਸਾਰਿ ਨਾਨਕ ਪਛੁਤਾਨਾ ॥ ੫ ॥
ਗੁਰ ਕੀ ਮਤਿ ਤੂੰ ਲੇਹਿ ਇਆਨੇ ।
ਭਗਤਿ ਬਿਨਾ ਬਹੁ ਡੂਬੇ ਸਿਆਨੇ ॥
ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਕਰਹੁ ਮਨ ਮੀਤ
। ਨਿਰਮਲ ਹੋਇ ਤੁਮ੍ਹਾਰੋ ਚੀਤ ।
ਚਰਨ ਕਮਲ ਰਾਖਹੁ ਮਨ ਮਾਹਿ ।
ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲ ਬਿਖ ਜਾਹਿ
। ਆਪਿ ਜਪਹੁ ਅਵਰਾ ਨਾਮੁ
ਜਪਾਵਹੁ। ਸੁਨਤ ਕਹਤ ਰਹਤ ਗਤਿ
ਪਾਵਹੁ । ਸਾਰ ਭੂਤ ਸਤਿ ਹਰਿ ਕੋ
ਨਾਉ । ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ਨਾਨਕ
ਗੁਨ ਗਾਉ ॥ ੬ ॥ ਗੁਨ ਗਾਵਤ
ਤੇਰੀ ਉਤਰਸਿ ਮੈਲੁ । ਬਿਨਸਿ

ਜਾਇ ਹਉਮੈ ਬਿਖੁ ਫੈਲੁ । ਹੋਹਿ
ਅਚਿੰਤੁ ਬਸੈ ਸੁਖ ਨਾਲਿ । ਸਾਸਿ
ਗ੍ਰਾਸਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ । ਛਾਡਿ
ਸਿਆਨਪ ਸਗਲੀ ਮਨਾ । ਸਾਧ
ਸੰਗਿ ਪਾਵਹਿ ਸਚੁ ਧਨਾ । ਹਰਿ
ਪੂੰਜੀ ਸੰਚਿ ਕਰਹੁ ਬਿਉਹਾਰੁ । ਈਹਾ
ਸੁਖੁ ਦਰਗਹ ਜੈਕਾਰੁ । ਸਰਬ
ਨਿਰੰਤਰਿ ਏਕੋ ਦੇਖੁ । ਕਹੁ ਨਾਨਕ
ਜਾਕੈ ਮਸਤਕਿ ਲੇਖੁ ॥ ੭ ॥ ਏਕੋ
ਜਪਿ ਏਕੋ ਸਾਲਾਹਿ । ਏਕੁ ਸਿਮਰਿ
ਏਕੋ ਮਨ ਆਹਿ । ਏਕਸ ਕੇ ਗੁਨ
ਗਾਉ ਅਨੰਤ । ਮਨਿ ਤਨਿ ਜਾਪਿ
ਏਕ ਭਗਵੰਤ । ਏਕੋ ਏਕੁ ਏਕੁ
ਹਰਿ ਆਪਿ । ਪੂਰਨ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ
ਪ੍ਰਭੁ ਬਿਆਪਿ । ਅਨਿਕ ਬਿਸਥਾਰ

ਏਕ ਤੇ ਭਏ । ਏਕੁ ਅਰਾਧਿ ਪਰਾ-
ਛਤ ਗਏ । ਮਨ ਤਨ ਅੰਤਰਿ
ਏਕੁ ਪ੍ਰਭੁ ਰਾਤਾ । ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
ਨਾਨਕ ਇਕੁ ਜਾਤਾ ॥੮॥ ੧੯ ॥

ਸਲੋਕੁ

ਫਿਰਤ ਫਿਰਤ ਪ੍ਰਭ ਆਇਆ
ਪਰਿਆ ਤਉ ਸਰਨਾਇ । ਨਾਨਕ
ਕੀ ਪ੍ਰਭੁ ਬੇਨਤੀ ਅਪਨੀ ਭਗਤੀ
ਲਾਇ ॥ ੧ ॥

ਅਸਟਪਦੀ

ਜਾਚਕ ਜਨੁ ਜਾਚੈ ਪ੍ਰਭ ਦਾਨੁ ।
ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਦੇਵਹੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ।
ਸਾਧ ਜਨਾ ਕੀ ਮਾਗਉ ਧੂਰਿ ।
ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਮੇਰੀ ਸਰਧਾ ਪੂਰਿ ।
ਸਦਾ ਸਦਾ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਵਉ ।

ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮਹਿ ਧਿਆ-
ਵਉ। ਚਰਨ ਕਮਲ ਸਿਉ ਲਾਗੈ
ਪ੍ਰੀਤਿ। ਭਗਤਿ ਕਰਉ ਪ੍ਰਭ ਕੀ
ਨਿਤ ਨੀਤਿ। ਏਕ ਓਟ ਏਕੋ
ਆਧਾਰੁ। ਨਾਨਕੁ ਮਾਗੈ ਨਾਮੁ
ਪ੍ਰਭ ਸਾਰੁ ॥੧॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ
ਮਹਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ। ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਵੈ
ਬਿਰਲਾ ਕੋਇ। ਜਿਨ ਚਾਖਿਆ ਸੇ
ਜਨ ਤ੍ਰਿਪਤਾਨੇ। ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ
ਨਹੀ ਡੋਲਾਨੇ। ਸੁਭਰ ਭਰੇ ਪ੍ਰੇਮ
ਰਸ ਰੰਗਿ। ਉਪਜੈ ਚਾਉ ਸਾਧ ਕੈ
ਸੰਗਿ। ਪਰੇ ਸਰਨਿ ਆਨ ਸਭ
ਤਿਆਗਿ। ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰਗਾਸ ਅਨ-
ਦਿਨੁ ਲਿਵ ਲਾਗਿ। ਬਡਭਾਗੀ
ਜਪਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ। ਨਾਨਕ

ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥੨॥ ਸੇਵਕ ਕੀ ਮਨਸਾ ਪੂਰੀ ਭਈ। ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਨਿਰਮਲ ਮਤਿ ਲਈ। ਜਨ ਕਉ ਪ੍ਰਭੁ ਹੋਇਓ ਦਇਆਲੁ। ਸੇਵਕੁ ਕੀਨੋ ਸਦਾ ਨਿਹਾਲੁ। ਬੰਧਨ ਕਾਟਿ ਮੁਕਤਿ ਜਨੁ ਭਇਆ। ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੂਖੁ ਭ੍ਰਮੁ ਗਇਆ। ਇਛ ਪੁੰਨੀ ਸਰਧਾ ਸਭ ਪੂਰੀ। ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸਦ ਸੰਗਿ ਹਜੂਰੀ। ਜਿਸਕਾਸਾ ਤਿਨਿ ਲੀਆ ਮਿਲਾਇ। ਨਾਨਕ ਭਗਤੀ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ ॥ ੩॥ ਸੋ ਕਿਉ ਬਿਸਰੈ ਜਿ ਘਾਲ ਨ ਭਾਨੈ। ਸੋ ਕਿਉ ਬਿਸਰੈ ਜਿ ਕੀਆ ਜਾਨੈ। ਸੋ ਕਿਉ ਬਿਸਰੈ ਜਿਨਿ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਦੀਆ। ਸੋ

ਕਿਉ ਬਿਸਰੈ ਜਿ ਜੀਵਨ ਜੀਆ
। ਸੋ ਕਿਉ ਬਿਸਰੈ ਜਿ ਅਗਨਿ
ਮਹਿ ਰਾਖੈ । ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕੋ
ਬਿਰਲਾ ਲਾਖੈ। ਸੋ ਕਿਉ ਬਿਸਰੈ
ਜਿ ਬਿਖੁ ਤੇ ਕਾਢੈ। ਜਨਮ ਜਨਮ
ਕਾ ਟੂਟਾ ਗਾਢੈ। ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਤਤੁ
ਇਹੈ ਬੁਝਾਇਆ। ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਨਾ
ਨਾਨਕ ਜਨ ਧਿਆਇਆ ॥ ੪ ॥
ਸਾਜਨ ਸੰਤ ਕਰਹੁ ਇਹ ਕਾਮੁ ।
ਆਨ ਤਿਆਗਿ ਜਪਹੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ
। ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸੁਖ
ਪਾਵਹੁ। ਆਪਿ ਜਪਹੁ ਅਵਰਹ
ਨਾਮੁ ਜਪਾਵਹੁ । ਭਗਤਿ ਭਾਇ
ਤਰੀਐ ਸੰਸਾਰੁ । ਬਿਨੁ ਭਗਤੀ
ਤਨੁ ਹੋਸੀ ਛਾਰੁ। ਸਰਬ ਕਲਿਆਣ

ਸੂਖ ਨਿਧਿ ਨਾਮੁ । ਬੂਡਤ ਜਾਤ ਪਾਏ ਬਿਸ੍ਰਾਮੁ । ਸਗਲ ਦੂਖ ਕਾ ਹੋਵਤ ਨਾਸੁ । ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਗੁਨਤਾਸੁ ॥ ੫ ॥ ਉਪਜੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸੁ ਚਾਉ । ਮਨ ਤਨ ਅੰਤਰਿ ਇਹੀ ਸੁਆਉ । ਨੇਤ੍ਰਹੁ ਪੇਖਿ ਦਰਸੁ ਸੁਖੁ ਹੋਇ । ਮਨੁ ਬਿਗਸੈ ਸਾਧ ਚਰਨ ਧੋਇ । ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਰੰਗੁ । ਬਿਰਲਾ ਕੋਊ ਪਾਵੈ ਸੰਗੁ । ਏਕ ਬਸਤੁ ਦੀਜੈ ਕਰਿ ਮਇਆ । ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਲਇਆ । ਤਾਕੀ ਉਪਮਾ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ । ਨਾਨਕ ਰਹਿਆ ਸਰਬ ਸਮਾਇ ॥ ੬ ॥ ਪ੍ਰਭ ਬਖਸੰਦ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ।

ਭਗਤਿ ਵਛਲ ਸਦਾ ਕਿਰਪਾਲ ।
ਅਨਾਥ ਨਾਥ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਪਾਲ ।
ਸਰਬ ਘਟਾ ਕਰਤ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ।
ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਕਾਰਨ ਕਰਤਾਰ ॥
ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੇ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰ ।
ਜੋ ਜੋ ਜਪੈ ਸੁ ਹੋਇ ਪੁਨੀਤ। ਭਗਤਿ
ਭਾਇ ਲਾਵੈ ਮਨ ਹੀਤ । ਹਮ
ਨਿਰਗੁਣੀਆਰ ਨੀਚ ਅਜਾਨ ।
ਨਾਨਕ ਤੁਮਰੀ ਸਰਨ ਪੁਰਖ
ਭਗਵਾਨ ॥ ੭ ॥ ਸਰਬ ਬੈਕੁੰਠ
ਮੁਕਤਿ ਮੋਖ ਪਾਏ। ਏਕ ਨਿਮਖ
ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਏ । ਅਨਿਕ
ਰਾਜ ਭੋਗ ਬਡਿਆਈ। ਹਰਿ ਕੇ
ਨਾਮ ਕੀ ਕਥਾ ਮਨਿ ਭਾਈ। ਬਹੁ
ਭੋਜਨ ਕਾਪਰ ਸੰਗੀਤ । ਰਸਨਾ

ਜਪਤੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨੀਤ ॥ ਭਲੀ ਸੁ ਕਰਨੀ ਸੋਭਾ ਧਨਵੰਤੁ ॥ ਰਿਦੈ ਬਸੈ ਪੂਰਨ ਗੁਰਮੰਤ ॥ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਪ੍ਰਭ ਦੇਹੁ ਨਿਵਾਸ ॥ ਸਰਬ ਸੂਖ ਨਾਨਕ ਪਰਗਾਸ ॥ ੮ ॥ ੨੦ ॥

ਸਲੋਕੁ

ਸਰਗੁਨ ਨਿਰਗੁਨ ਨਿਰੰਕਾਰ ਸੁੰਨ ਸਮਾਧੀ ਆਪਿ ॥ ਆਪਨ ਕੀਆ ਨਾਨਕਾ ਆਪੇ ਹੀ ਫਿਰਿ ਜਾਪਿ ॥ ੧ ॥

ਅਸਟਪਦੀ

ਜਬ ਅਕਾਰੁ ਇਹੁ ਕਛੁ ਨ ਦ੍ਰਿਸਟੇਤਾ ॥ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਤਬ ਕਹ ਤੇ ਹੋਤਾ ॥ ਜਬ ਧਾਰੀ ਆਪਨ ਸੁੰਨ ਸਮਾਧਿ ॥ ਤਬ ਬੈਰ ਬਿਰੋਧ ਕਿਸੁ

ਸੰਗਿ ਕਮਾਤਿ । ਜਬ ਇਸ ਕਾ ਬਰਨੁ ਚਿਹਨੁ ਨ ਜਾਪਤ । ਤਬ ਹਰਖ ਸੋਗ ਕਹੁ ਕਿਸਹਿ ਬਿਆਪਤ । ਜਬ ਆਪਨ ਆਪ ਆਪਿ ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮ । ਤਬ ਮੋਹ ਕਹਾ ਕਿਸੁ ਹੋਵਤ ਭਰਮ । ਆਪਨ ਖੇਲੁ ਆਪਿ ਵਰਤੀਜਾ । ਨਾਨਕ ਕਰਨੈ ਹਾਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ॥ ੧ ॥ ਜਬ ਹੋਵਤ ਪ੍ਰਭ ਕੇਵਲ ਧਨੀ । ਤਬ ਬੰਧ ਮੁਕਤਿ ਕਹੁ ਕਿਸ ਕਉ ਗਨੀ । ਜਬ ਏਕਹਿ ਹਰਿ ਅਗਮਅਪਾਰ । । ਤਬ ਨਰਕ ਸੁਰਗ ਕਹੁ ਕਉਨ ਅਉਤਾਰ । ਜਬ ਨਿਰਗੁਨ ਪ੍ਰਭ ਸਹਜ ਸੁਭਾਇ । ਤਬ ਸਿਵ ਸਕਤਿ ਕਹਹੁ ਕਿਤ ਠਾਇ । ਜਬ ਆਪਹਿ

ਆਪਿ ਅਪਨੀ ਜੋਤਿ ਧਰੈ । ਤਬ ਕਵਨ ਨਿਡਰੁ ਕਵਨ ਕਤ ਡਰੈ ॥ ਆਪਨ ਚਲਿਤ ਆਪਿ ਕਰਨੈ ਹਾਰ। ਨਾਨਕ ਠਾਕੁਰ ਅਗਮ ਅਪਾਰ ॥ ੨ ॥ ਅਬਿਨਾਸੀ ਸੁਖ ਆਪਨ ਆਸਨ । ਤਹ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਹੁ ਕਹਾ ਬਿਨਾਸਨ । ਜਬ ਪੂਰਨ ਕਰਤਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ । ਤਬ ਜਮਕੀ ਤ੍ਰਾਸ ਕਹਹੁ ਕਿਸੁ ਹੋਇ । ਜਬ ਅਬਿਗਤ ਅਗੋਚਰ ਪ੍ਰਭ ਏਕਾ । ਤਬ ਚਿਤ੍ਰਗੁਪਤ ਕਿਸੁ ਪੂਛਤ ਲੇਖਾ । ਜਬ ਨਾਥ ਨਿਰੰ- ਜਨ ਅਗੋਚਰ ਅਗਾਧੇ । ਤਬ ਕਉਨ ਛੁਟੇ ਕਉਨ ਬੰਧਨ ਬਾਧੇ। ਆਪਨ ਆਪ ਆਪਹੀ ਅਚਰਜਾ।

ਨਾਨਕ ਆਪਨ ਰੂਪ ਆਪ ਹੀ ਉਪਰਜਾ ॥ ੩ ॥ ਜਹ ਨਿਰਮਲ ਪੁਰਖੁ ਪੁਰਖ ਪਤਿ ਹੋਤਾ । ਤਹ ਬਿਨੁ ਮੈਲੁ ਕਹਹੁ ਕਿਆ ਧੋਤਾ । ਜਹ ਨਿਰੰਜਨ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਿਰ-ਬਾਨ । ਤਹ ਕਉਨ ਕਉ ਮਾਨ ਕਉਨ ਅਭਿਮਾਨ । ਜਹ ਸਰੂਪ ਕੇਵਲ ਜਗਦੀਸ । ਤਹ ਛਲ ਛਿਦ੍ਰ ਲਗਤ ਕਹੁ ਕੀਸ । ਜਹ ਜੋਤਿ ਸਰੂਪੀ ਜੋਤਿ ਸੰਗ ਸਮਾਵੈ । ਤਹ ਕਿਸਹਿ ਭੂਖ ਕਵਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤਾਵੈ । ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਕਰਨੈਹਾਰੁ । ਨਾਨਕ ਕਰਤੇ ਕਾ ਨਾਹਿ ਸੁਮਾਰੁ ॥ ੪ ॥ ਜਬ ਅਪਨੀ ਸੋਭਾ ਆਪਨ ਸੰਗਿ ਬਨਾਈ । ਤਬ ਕਵਨ ਮਾਇ

ਬਾਪ ਮਿਤ੍ਰ ਸੁਤ ਭਾਈ। ਜਹ ਸਰਬ
ਕਲਾ ਆਪਹਿ ਪਰਬੀਨ। ਤਹ ਬੇਦ
ਕਤੇਬ ਕਹਾ ਕੋਊ ਚੀਨ। ਜਬ
ਆਪਨ ਆਪੁ ਆਪਿ ਉਰਿਧਾਰੈ।
ਤਉ ਸਗਨ ਅਪ ਸਗਨ ਕਹਾ
ਬੀਚਾਰੈ। ਜਹ ਆਪਨ ਊਚ
ਆਪਨ ਆਪਿ ਨੇਰਾ। ਤਹ ਕਉਨ
ਠਾਕੁਰੁ ਕਉਨੁ ਕਹੀਐ ਚੇਰਾ। ਬਿਸ
ਮਨ ਬਿਸਮ ਰਹੇ ਬਿਸਮਾਦ। ਨਾਨਕ
ਅਪਨੀ ਗਤਿ ਜਾਨਹੁ ਆਪਿ॥੫॥
ਜਹ ਅਛਲ ਅਛੇਦ ਅਭੇਦ ਸਮਾ-
ਇਆ। ਊਹਾ ਕਿਸਹਿ ਬਿਆਪਤਿ
ਮਾਇਆ। ਆਪਸ ਕਉ ਆਪਹਿ
ਅਦੇਸੁ। ਤਿਹੁ ਗੁਣ ਕਾ ਨਾਹੀ
ਪਰਵੇਸੁ। ਜਹ ਏਕਹਿ ਏਕ ਏਕ

ਭਗਵੰਤਾ। ਤਹ ਕਉਨੁ ਅਚਿੰਤੁ ਕਿਸੁ ਲਾਗੈ ਚਿੰਤਾ। ਜਹ ਆਪਨ ਆਪੁ ਆਪਿ ਪਤੀਆਰਾ। ਤਹ ਕਉਨੁ ਕਥੈ ਕਉਨੁ ਸੁਨਨੈ ਹਾਰਾ। ਬਹੁ ਬੇਅੰਤ ਊਚ ਤੇ ਊਚਾ। ਨਾਨਕ ਆਪਸ ਕਉ ਆਪਹਿ ਪਹੂਚਾ॥੮॥੨੧॥

ਜਹ ਆਪਿ ਰਚਿਓ ਪਰਪੰਚੁ ਅਕਾਰੁ। ਤਿਹੁ ਗੁਣ ਮਹਿ ਕੀਨੋ ਬਿਸਥਾਰੁ। ਪਾਪੁ ਪੁੰਨੁ ਤਹ ਭਈ ਕਹਾਵਤ। ਕੋਊ ਨਰਕ ਕੋਊ ਸੁਰਗ ਬੰਛਾਵਤ। ਆਲ ਜਾਲ ਮਾਇਆ ਜੰਜਾਲ। ਹਉਮੈ ਮੋਹ ਭਰਮ ਭੈ ਭਾਰ। ਦੂਖ ਸੂਖ ਮਾਨ ਅਪਮਾਨ। ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਕਾਰੁ ਕੀਓ ਬਖ੍ਯਾਨ। ਆਪਨ ਖੇਲੁ ਆਪਿ ਕਰਿ ਦੇਖੈ।

ਖੇਲੁ ਸੰਕੋਚੈ ਤਉ ਨਾਨਕ ਏਕੈ ॥ ੯ ॥ ਜਹ ਅਬਿਗਤੁ ਭਗਤੁ ਤਹ ਆਪਿ। ਜਹ ਪਸਰੈ ਪਾਸਾਰੁ ਸੰਤ ਪਰਤਾਪਿ। ਦੁਹੂ ਪਾਖ ਕਾ ਆਪਹਿ ਧਨੀ ਉਨਕੀ ਸੋਭਾ ਉਨਹੂ ਬਨੀ। ਆਪਹਿ ਕਉਤਕ ਕਰੈ ਅਨਦ ਚੋਜ। ਆਪਹਿ ਰਸ ਭੋਗਨ ਨਿਰ-ਜੋਗ। ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਆਪਨ ਨਾਇ ਲਾਵੈ। ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਖੇਲ ਖਿਲਾਵੈ। ਬੇਸੁਮਾਰ ਅਥਾਹ ਅਗਨਤ ਅਤੋਲੈ । ਜਿਉ ਬੁਲਾਵਹੁ ਤਿਉ ਨਾਨਕਦਾਸ ਬੋਲੈ ॥ ੯ ॥ ੨੧ ॥

ਸਲੋਕੁ।

ਜੀਅ ਜੰਤ ਕੇ ਠਾਕੁਰਾ ਆਪੇ

ਵਰਤਣਹਾਰ। ਨਾਨਕ ਏਕੋ ਪਸ
ਰਿਆ ਦੂਜਾ ਕਹ ਦ੍ਰਿਸਦਾਰ ॥੧॥

ਅਸਟਪਦੀ

ਆਪਿ ਕਥੈ ਆਪਿ ਸੁਨਨੈ
ਹਾਰੁ। ਆਪਹਿ ਏਕੁ ਆਪਿ ਬਿਸ
ਥਾਰੁ। ਜਾ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਾ ਸ੍ਰਿਸਟਿ
ਉਪਾਏ । ਆਪਨੈ ਭਾਣੈ ਲਏ
ਸਮਾਏ। ਤੁਮ ਤੇ ਭਿੰਨ ਨਹੀ
ਕਿਛੁ ਹੋਇ। ਆਪਨ ਸੂਤਿ ਸਭੁ
ਜਗਤੁ ਪਰੋਇ । ਜਾਕਉ ਪ੍ਰਭ
ਜੀਉ ਆਪਿ ਬੁਝਾਏ। ਸਚੁ ਨਾਮੁ
ਸੋਈ ਜਨੁ ਪਾਏ। ਸੋ ਸਮਦਰਸੀ
ਤਤ ਕਾ ਬੇਤਾ। ਨਾਨਕ ਸਗਲ
ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕਾ ਜੇਤਾ॥ ੧ ॥ ਜੀਅ
ਜੰਤ੍ਰ ਸਭ ਤਾਕੈ ਹਾਥ। ਦੀਨਦਇ

ਆਲ ਅਨਾਥ ਕੋ ਨਾਥੁ। ਜਿਸੁ
ਰਾਖੈ ਤਿਸੁ ਕੋਇ ਨ ਮਾਰੈ। ਸੋ
ਮੂਆ ਜਿਸੁ ਮਨਹੁ ਬਿਸਾਰੈ।
ਤਿਸੁ ਤਜਿ ਅਵਰ ਕਹਾ ਕੋ ਜਾਇ।
ਸਭ ਸਿਰਿ ਏਕ ਨਿਰੰਜਨ ਰਾਇ।
ਜੀਅ ਕੀ ਜੁਗਤਿ ਜਾਕੈ ਸਭਿ
ਹਾਥਿ। ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਜਾਨਹੁ
ਸਾਥਿ। ਗੁਨ ਨਿਧਾਨੁ ਬੇਅੰਤ
ਅਪਾਰ। ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਸਦਾ
ਬਲਿਹਾਰ ॥ ੨ ॥ ਪੂਰਨ ਪੂਰਿ
ਰਹੇ ਦਇਆਲ । ਸਭ ਊਪਰਿ
ਹੋਵਤ ਕਿਰਪਾਲਿ। ਅਪਨੇ ਕਰਤ
ਬ ਜਾਨੈ ਆਪਿ । ਅੰਤਰਜਾਮੀ
ਰਹਿਓ ਬਿਆਪਿ। ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੈ ਜੀ
ਅਨ ਬਹੁ ਭਾਤਿ। ਜੋ ਜੋ ਰਚਿਓ ਸੁ

ਤਿਸਹਿ ਧਿਆਤਿ । ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਲਏ ਮਿਲਾਇ । ਭਗਤ ਕਰਹਿ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਇ । ਮਨ ਅੰਤਰਿ ਬਿਸ੍ਵਾਸੁ ਕਰਿ ਮਾਨਿਆ । ਕਰਨਹਾਰੁ ਨਾਨਕ ਇਕੁ ਜਾਨਿਆ ॥ ੩ ॥ ਜਨੁ ਲਾਗਾ ਹਰਿਏਕੈ ਨਾਇ । ਤਿਸ ਕੀ ਆਸ ਨ ਬਿਰਥੀ ਜਾਇ । ਸੇਵਕ ਕਉ ਸੇਵਾ ਬਨਿਆਈ । ਹੁਕਮੁ ਬੂਝਿ ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਈ । ਇਸਤੇ ਊਪਰਿ ਨਹੀ ਬੀਚਾਰੁ । ਜਾਕੈ ਮਨਿ ਬਸਿਆ ਨਿਰੰਕਾਰੁ । ਬੰਧਨ ਤੋਰਿ ਭਏ ਨਿਰਵੈਰ । ਅਨਦਿਨੁ ਪੂਜਹਿ ਗੁਰ ਕੇ ਪੈਰ । ਇਹ ਲੋਕ ਸੁਖੀਏ ਪਰਲੋਕ ਸੁਹੇਲੇ । ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਹਿ

ਮੇਲੇ ॥ ੪ ॥ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਮਿਲਿ
ਕਰਹੁ ਅਨੰਦ । ਗੁਨ ਗਾਵਹੁ ਪ੍ਰਭ
ਪਰਮਾ ਨੰਦ । ਰਾਮ ਨਾਮ ਤਤੁ
ਕਰਹੁ ਬੀਚਾਰੁ । ਦ੍ਰੁਲਭ ਦੇਹ ਕਾ
ਕਰਹੁ ਉਧਾਰ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਚਨ
ਹਰਿਕੇ ਗੁਨ ਗਾਉ । ਪ੍ਰਾਨ ਤਰਨ
ਕਾ ਇਹੈ ਸੁਆਉ । ਆਠ ਪਹਰ
ਪ੍ਰਭ ਪੇਖਹੁ ਨੇਰਾ । ਮਿਟੈ ਅਗਿਆਨੁ
ਬਿਨਸੈ ਅੰਧੇਰਾ । ਸੁਨਿ ਉਪਦੇਸੁ
ਹਿਰਦੈ ਬਸਾਵਹੁ । ਮਨ ਇਛੇ
ਨਾਨਕ ਫਲ ਪਾਵਹੁ ॥ ੫ ॥ ਹਲਤੁ
ਪਲਤੁ ਦੁਇ ਲੇਹੁ ਸਵਾਰਿ । ਰਾਮ
ਨਾਮੁ ਅੰਤਰਿ ਉਰਿਧਾਰਿ । ਪੂਰੇ ਗੁਰ
ਕੀ ਪੂਰੀ ਦੀਖਿਆ । ਜਿਸੁ ਮਨਿ
ਬਸੈ ਤਿਸੁ ਸਾਚੁ ਪਰੀਖਿਆ । ਮਨਿ

ਤਨਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਲਿਵ ਲਾਇ ।
ਦੂਖੁ ਦਰਦੁ ਮਨ ਤੇ ਭਉ ਜਾਇ ।
ਸਚੁ ਵਾਪਾਰੁ ਕਰਹੁ ਵਾਪਾਰੀ ।
ਦਰਗਹ ਨਿਬਹੈ ਖੇਪ ਤੁਮਾਰੀ ।
ਏਕਾ ਟੇਕ ਰਖਹੁ ਮਨ ਮਾਹਿ ।
ਨਾਨਕ ਬਹੁਰਿ ਨ ਆਵਹਿ ਜਾਹਿ
॥੬॥ ਤਿਸਤੇ ਦੂਰਿ ਕਹਾ ਕੋ ਜਾਇ।
ਉਬਰੈ ਰਾਖਨ ਹਾਰੁ ਧਿਆਇ ।
ਨਿਰਭਉ ਜਪੈ ਸਗਲ ਭਉ ਮਿਟੈ।
ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਛੁਟੈ। ਜਿਸੁ
ਪ੍ਰਭੁ ਰਾਖੈ ਤਿਸੁ ਨਾਹੀ ਦੂਖ। ਨਾਮੁ
ਜਪਤ ਮਨਿ ਹੋਵਤ ਸੂਖ । ਚਿੰਤਾ
ਜਾਇ ਮਿਟੈ ਅਹੰਕਾਰੁ । ਤਿਸ
ਜਨ ਕਉ ਕੋਇ ਨ ਪਹੁਚਨ
ਹਾਰੁ। ਸਿਰ ਊਪਰਿ ਠਾਢਾ ਗੁਰੁ

ਸੂਰਾ । ਨਾਨਕ ਤਾਕੈ ਕਾਰਜ ਪੂਰਾ ॥ ੭ ॥ ਮਤਿ ਪੂਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਜਾਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ । ਦਰਸਨੁ ਪੇਖਤ ਉਧਰਤ ਸ੍ਰਿਸਟਿ । ਚਰਨ ਕਮਲ ਜਾਕੈ ਅਨੂਪ । ਸਫਲ ਦਰਸਨੁ ਸੁੰਦਰ ਹਰਿ ਰੂਪ । ਧੰਨੁ ਸੇਵਾ ਸੇਵਕੁ ਪਰਵਾਨੁ । ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਪੁਰਖੁ ਪ੍ਰਧਾਨੁ । ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਬਸੈ ਸੁ ਹੋਤ ਨਿਹਾਲੁ । ਤਾਕੈ ਨਿਕਟਿ ਨ ਆਵਤ ਕਾਲੁ । ਅਮਰ ਭਏ ਅਮਰਾਪਦੁ ਪਾਇਆ । ਸਾਧਸੰਗਿ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ॥ ੮ ॥ ॥ ੨੨ ॥

ਸਲੋਕੁ

ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁ ਗੁਰਿ ਦੀਆ

ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਬਿਨਾਸੁ । ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਸੰਤ ਭੇਟਿਆ ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਪਰਗਾਸੁ ॥ ੧ ॥

ਅਸਟਪਦੀ

ਸੰਤ ਸੰਗਿ ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਡੀਠਾ । ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ ਲਾਗਾ ਮੀਠਾ । ਸਗਲ ਸਮਿਗ੍ਰੀ ਏਕਸੁ ਘਟ ਮਾਹਿ । ਅਨਿਕ ਰੰਗ ਨਾਨਾ ਦ੍ਰਿਸਟਾਹਿ । ਨਉਨਿਧਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਨਾਮੁ । ਦੇਹੀ ਮਹਿ ਇਸ ਕਾ ਬਿਸ੍ਰਾਮੁ । ਸੁੰਨ ਸਮਾਧਿ ਅਨਹਤ ਤਹ ਨਾਦ । ਕਹਨੁ ਨ ਜਾਈ ਅਚਰਜ ਬਿਸਮਾਦ । ਤਿਨਿ ਦੇਖਿਆ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਦਿਖਾਏ ॥ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਜਨ ਸੋਝੀ ਪਾਏ ॥ ੧ ॥

ਸੋ ਅੰਤਰਿ ਸੋ ਬਾਹਿਰ ਅਨੰਤ। ਘਟਿ ਘਟਿ ਬਿਆਪਿ ਰਹਿਆ ਭਗਵੰਤ ਧਰਨਿ ਮਾਹਿ ਆਕਾਸ ਪਇਆਲ। ਸਰਬ ਲੋਕ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ। ਬਨਿ ਤਿਨਿ ਪਰਬਤਿ ਹੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ। ਜੈਸੀ ਆਗਿਆ ਤੈਸਾ ਕਰਮੁ। ਪਉਣ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰ ਮਾਹਿ। ਚਾਰਿ ਕੁੰਟ ਦਹਦਿਸੇ ਸਮਾਹਿ। ਤਿਸਤੇ ਭਿਨ ਨਹੀ ਕੋ ਠਾਉ। ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਸੁਖੁ ਪਾਉ ॥੨॥ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਮਹਿ ਦੇਖੁ। ਸਸੀ ਅਰ ਸੂਰ ਨਖੵਤ੍ਰ ਮਹਿ ਏਕੁ। ਬਾਣੀ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸਭੁ ਕੋ ਬੋਲੈ। ਆਪਿ ਅਡੋਲੁ ਨ ਕਬਹੂ ਡੋਲੈ। ਸਰਬ

ਕਲਾ ਕਰਿ ਖੇਲੈ ਖੇਲ ॥ ਮੋਲਿ ਨ ਪਾਈਐ ਗੁਣਹ ਅਮੋਲ ॥ ਸਰਬ ਜੋਤਿ ਮਹਿ ਜਾਕੀ ਜੋਤਿ ॥ ਧਾਰਿ ਰਹਿਓ ਸੁਆਮੀ ਓਤਿ ਪੋਤਿ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਭਰਮ ਕਾ ਨਾਸੁ ॥ ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਮਹਿ ਏਹੁ ਬਿਸਾਸੁ ॥ ੨ ॥

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕਾ ਪੇਖਨੁ ਸਭੁ ਬ੍ਰਹਮ ॥ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਸਭਿ ਧਰਮ ॥ ਸੰਤ ਜਨਾ ਸੁਨਹਿ ਸੁਭ ਬਚਨ ॥ ਸਰਬ ਬਿਆਪੀ ਰਾਮ ਸੰਗਿ ਰਚਨ ॥ ਜਿਨਿ ਜਾਤਾ ਤਿਸ ਕੀ ਇਹ ਰਹਤ ॥ ਸਤਿ ਬਚਨ ਸਾਧੂ ਸਭਿ ਕਹਤ ॥ ਜੋ ਜੋ ਹੋਇ ਸੋਈ ਸੁਖੁ ਮਾਨੈ ॥ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨਹਾਰੁ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਨੈ ॥ ਅੰਤਰਿ ਬਸੇ ਬਾਹਰਿ ਭੀ ਓਹੀ ॥

ਨਾਨਕ ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ ਸਭ ਮੋਹੀ।
॥ ੪ ॥ ਆਪਿ ਸਤਿ ਕੀਆ ਸਭੁ
ਸਤਿ। ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਭ ਤੇ ਸਗਲੀ ਉਤ
ਪਤਿ। ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਾ ਕਰੇ ਬਿਸ-
ਥਾਰੁ। ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਾ ਏਕੰਕਾਰੁ।
ਅਨਿਕ ਕਲਾ ਲਖੀ ਨਹ ਜਾਇ।
ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਲਏ ਮਿਲਾਇ।
ਕਵਨ ਨਿਕਟਿ ਕਵਨ ਕਹੀਐ
ਦੂਰਿ। ਆਪੇ ਆਪਿ ਆਪ ਭਰ
ਪੂਰਿ। ਅੰਤਰ ਗਤ ਜਿਸੁ ਆਪਿ
ਜਨਾਏ। ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਜਨ
ਆਪਿ ਬੁਝਾਏ॥ ੫ ॥ ਸਰਬ ਭੂਤ
ਆਪਿ ਵਰਤਾਰਾ। ਸਰਬ ਨੈਨ
ਆਪਿ ਪੇਖਨਹਾਰਾ। ਸਗਲਸਮਗ੍ਰੀ
ਜਾਕਾ ਤਨਾ। ਆਪਨ ਜਸੁ ਆਪ

ਹੀ ਸੁਨਾ। ਆਵਨ ਜਾਨੁ ਇਕੁ ਖੇਲੁ ਬਨਾਇਆ। ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਕੀਨੀ ਮਾਇਆ। ਸਭ ਕੈ ਮਧਿ ਅਲਿਪਤੋ ਰਹੈ। ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਹਣਾ ਸੁ ਆਪੇ ਕਹੈ। ਆਗਿਆ ਆਵੈ ਆਗਿਆ ਜਾਇ। ਨਾਨਕ ਜਾ ਭਾਵੈ ਤਾ ਲਏ ਸਮਾਇ॥ ੬॥ ਇਸਤੇ ਹੋਇ ਸੁ ਨਾਹੀ ਬੁਰਾ। ਓਰੈ ਕਹਹੁ ਕਿਨੈ ਕਛੁ ਕਰਾ। ਆਪਿ ਭਲਾ ਕਰਤੂਤਿ ਅਤਿ ਨੀਕੀ। ਆਪੇ ਜਾਨੈ ਅਪਨੇਜੀਕੀ ਆਪਿ ਸਾਚੁ ਧਾਰੀ ਸਭ ਸਾਚੁ। ਓਤਿ ਪੋਤਿ ਆਪਨ ਸੰਗਿ ਰਾਚੁ। ਤਾਕੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ। ਦੂਸਰ ਹੋਇ ਤ ਸੋਝੀ ਪਾਇ। ਤਿਸ

ਕਾ ਕੀਆ ਸਭੁ ਪਰਵਾਨੁ । ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਇਹੁ ਜਾਨੁ॥ ੭॥
ਜੋ ਜਾਨੈ ਤਿਸੁ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ। ਆਪਿ ਮਿਲਾਇ ਲਏ ਪ੍ਰਭ ਸੋਇ। ਓਹੁ ਧਨਵੰਤੁ ਕੁਲਵੰਤੁ ਪਤਿਵੰਤੁ। ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਜਿਸੁ ਰਿਦੈ ਭਗਵੰਤੁ । ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਜਨੁ ਆਇਆ। ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਤਰਾਇਆ। ਜਨ ਆਵਨ ਕਾ ਇਹੈ ਸੁਆਉ। ਜਨ ਕੈ ਸੰਗਿ ਚਿਤ ਆਵੈ ਨਾਉ। ਆਪਿ ਮੁਕਤੁ ਮੁਕਤੁ ਕਰੈ ਸੰਸਾਰੁ। ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਜਨ ਕਉ ਸਦਾ ਨਮਸਕਾਰੁ ॥੮॥ ॥ ੨੩ ॥

ਸਲੋਕੁ

ਪੂਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਆਰਾਧਿਆ ਪੂਰਾ ਜਾਕਾ ਨਾਉ ॥ ਨਾਨਕ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ਪੂਰੇ ਕੇ ਗੁਨਗਾਉ ॥ ੧ ॥

ਅਸਟਪਦੀ

ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕਾ ਸੁਨਿ ਉਪਦੇਸੁ ॥
ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਨਿਕਟਿ ਕਰਿ ਪੇਖੁ ॥
ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਿਮਰਹੁ ਗੋਬਿੰਦ ॥
ਮਨ ਅੰਤਰ ਕੀ ਉਤਰੈ ਚਿੰਦ ॥
ਆਸ ਅਨਿਤ ਤਿਆਗਹੁ ਤਰੰਗ ॥
ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਧੂਰਿ ਮਨ ਮੰਗ ॥
ਆਪੁ ਛੋਡਿ ਬੇਨਤੀ ਕਰਹੁ ॥ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਅਗਨਿ ਸਾਗਰੁ ਤਰਹੁ ॥
ਹਰਿ ਧਨ ਕੇ ਭਰਿਲੇਹੁ ਭੰਡਾਰ ॥
ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਨਮਸਕਾਰ ॥

॥ ੧ ॥ ਖੇਮ ਕੁਸਲ ਸਹਜ ਆਨੰਦ । ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਭਜੁ ਪਰਮਾ ਨੰਦ ॥ ਨਰਕ ਨਿਵਾਰਿ ਉਧਾਰਹੁ ਜੀਉ । ਗੁਨ ਗੋਬਿੰਦ ਅੰਮ੍ਰਿਤਰਸੁ ਪੀਉ । ਚਿਤਿ ਚਿਤਵਉ ਨਾਰਾਇਣ ਏਕ । ਏਕ ਰੂਪ ਜਾਕੇ ਰੰਗ ਅਨੇਕ ॥ ਗੋਪਾਲ ਦਾਮੋਦਰ ਦੀਨ ਦਇਆਲ । ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਪੂਰਨ ਕਿਰਪਾਲ। ਸਿਮਰਿਸਿਮਰਿ ਨਾਮੁ ਬਾਰੰਬਾਰ ॥ ਨਾਨਕ ਜੀਅ ਕਾ ਇਹੈ ਅਧਾਰ ॥ ੨ ॥ ਉਤਮ ਸਲੋਕ ਸਾਧ ਕੇ ਬਚਨ। ਅਮੁਲੀਕ ਲਾਲ ਏਹਿ ਰਤਨ । ਸੁਨਤ ਕਮਾ-ਵਤ ਹੋਤ ਉਧਾਰ । ਆਪਿ ਤਰੈ ਲੋਕਹ ਨਿਸਤਾਰ। ਸਫਲ ਜੀਵਨੁ

ਸਫਲੁ ਤਾਕਾ ਸੰਗੁ। ਜਾਕੈ ਮਨਿ
ਲਾਗਾ ਹਰਿ ਰੰਗੁ। ਜੈ ਜੈ ਸਬਦੁ
ਅਨਾਹਦੁ ਵਾਜੈ। ਸੁਨਿ ਸੁਨਿ
ਅਨਦ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਗਾਜੈ। ਪ੍ਰਗਟੇ
ਗੁਪਾਲ ਮਹਾਂਤ ਕੈ ਮਾਥੈ। ਨਾਨਕ
ਉਧਰੇ ਤਿਨ ਕੈ ਸਾਥੈ॥੩॥ ਸਰਨਿ
ਜੋਗੁ ਸੁਨਿ ਸਰਨੀ ਆਏ। ਕਰਿ
ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਿ ਮਿਲਾਏ।
ਮਿਟਿ ਗਏ ਬੈਰ ਭਏ ਸਭ ਰੇਨ।
ਅਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਲੈਨ।
ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਗੁਰਦੇਵ। ਪੂਰਨ
ਹੋਈਸੇਵਕ ਕੀ ਸੇਵ। ਆਲ ਜੰਜਾਲ
ਬਿਕਾਰ ਤੇ ਰਹਤੇ। ਰਾਮ ਨਾਮ
ਸੁਨਿ ਰਸਨਾ ਕਹਤੇ। ਕਰਿ ਪ੍ਰਸਾਦੁ
ਦਇਆ ਪ੍ਰਭਿ ਧਾਰੀ। ਨਾਨਕ

ਨਿਬਹੀ ਖੇਪ ਹਮਾਰੀ ॥ ੪ ॥ ਪ੍ਰਭ
ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰਹੁ ਸੰਤ ਮੀਤ ।
ਸਾਵਧਾਨਏਕਾਗਰਚੀਤ। ਸੁਖਮਨੀ
ਸਹਜ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਨ ਨਾਮ । ਜਿਸੁ
ਮਨਿ ਬਸੈ ਸੁ ਹੋਤ ਨਿਧਾਨ। ਸਰਬ
ਇਛਾ ਤਾਕੀ ਪੂਰਨ ਹੋਇ । ਪ੍ਰਧਾਨ
ਪੁਰਖੁ ਪ੍ਰਗਟੁ ਸਭ ਲੋਇ । ਸਭ ਤੇ
ਊਚ ਪਾਏ ਅਸਥਾਨੁ । ਬਹੁਰਿ ਨ
ਹੋਵੈ ਆਵਨ ਜਾਨੁ । ਹਰਿ ਧਨੁ
ਖਾਟਿ ਚਲੈ ਜਨੁ ਸੋਇ ਨਾਨਕ
ਜਿਸਹਿ ਪਰਾਪਤ ਹੋਇ ॥ ੫ ॥ ਖੇਮ
ਸਾਂਤਿ ਰਿਧਿ ਨਵਨਿਧਿ । ਬੁਧਿ
ਗਿਆਨੁ ਸਰਬ ਤਹ ਸਿਧਿ ।
ਬਿਦਿਆ ਤਪੁ ਜੋਗੁ ਪ੍ਰਭ ਧਿਆਨੁ ।
ਗਿਆਨ ਸ੍ਰੇਸਟ ਊਤਮ ਇਸਨਾਨੁ

ਚਾਰਿ ਪਦਾਰਥ ਕਮਲ ਪ੍ਰਗਾਸ। ਸਭ ਕੈ ਮਧਿ ਸਗਲ ਤੇ ਉਦਾਸ। ਸੁੰਦਰੁ ਚਤੁਰੁਤਤ ਕਾ ਬੇਤਾ। ਸਮਦਰਸੀ ਏਕ ਦ੍ਰਿਸਟੇਤਾ। ਇਹ ਫਲ ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੈ ਮੁਖਿ ਭਨੇ। ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਬਚਨ ਮਨਿ ਸੁਨੇ ॥ ੬ ॥ ਇਹੁ ਨਿਧਾਨੁ ਜਪੈ ਮਨਿ ਕੋਇ। ਸਭ ਜੁਗ ਮਹਿ ਤਾਕੀ ਗਤਿ ਹੋਇ। ਗੁਣ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮ ਧੁਨਿ ਬਾਣੀ। ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੇਦ ਬਖਾਣੀ। ਸਗਲ ਮਤਾਂਤ ਕੇਵਲ ਹਰਿ ਨਾਮ। ਗੋਬਿੰਦ ਭਗਤ ਕੈ ਮਨਿ ਬਿਸ੍ਰਾਮ। ਕੋਟਿ ਅਪ੍ਰਾਧ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਮਿਟੈ। ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਜਮ ਤੇ ਛੁਟੈ। ਜਾਕੈ ਮਸਤਕਿ

ਕਰਮ ਪ੍ਰਭਿ ਪਾਏ। ਸਾਧ ਸਰਣਿ ਨਾਨਕ ਤੇ ਆਏ ॥੭॥ ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਬਸੈ ਸੁਨੈ ਲਾਇ ਪ੍ਰੀਤਿ। ਤਿਸੁ ਜਨ ਆਵੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਚੀਤਿ। ਜਨਮ ਮਰਨ ਤਾਕਾ ਦੂਖੁ ਨਿਵਾਰੈ। ਦੁਲਭ ਦੇਹ ਤਤਕਾਲ ਉਧਾਰੈ। ਨਿਰਮਲ ਸੋਭਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤਾਕੀ ਬਾਨੀ। ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਮਨ ਮਾਹਿ ਸਮਾਨੀ। ਦੂਖ ਰੋਗ ਬਿਨਸੇ ਭੈ ਭਰਮ। ਸਾਧ ਨਾਮ ਨਿਰਮਲ ਤਾਕੇ ਕਰਮ। ਸਭ ਤੇ ਊਚ ਤਾਕੀ ਸੋਭਾ ਬਨੀ। ਨਾਨਕ ਇਹ ਗੁਣਿ ਨਾਮੁ ਸੁਖਮਨੀ ॥੮॥੨੪॥

ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧

ਵਾਰ ਸਲੋਕਾ ਨਾਲਿ ਸਲੋਕ ਭੀ ਮਹਲੇ ਪਹਿਲੇ ਕੇ ਲਿਖੇ ਟੁੰਡੇ ਅਸਰਾਜੈ ਕੀ ਧੁਨੀ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਆਪਣੇ ਦਿਉਹਾੜੀ ਸਦਵਾਰ। ਜਿਨਿ ਮਾਣਸ ਤੇ ਦੇਵਤੇ ਕੀਏ ਕਰਤ ਨ ਲਾਗੀ ਵਾਰ॥੧॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਜੇ ਸਉ ਚੰਦਾ ਉਗਵਹਿ ਸੂਰਜ ਚੜਹਿ ਹਜਾਰ। ਏਤੇ ਚਾਨਣ ਹੋਦਿਆਂ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਘੋਰ ਅੰਧਾਰ ॥ ੨ ॥ ਮਃ ੧ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਨ ਚੇਤਨੀ ਮਨਿ ਆਪਣੈ ਸੁਚੇਤ। ਛੁਟੇ ਤਿਲ ਬੂਆੜ ਜਿਉ ਸੁੰਞੇ ਅੰਦਰਿ ਖੇਤ। ਖੇਤੈ ਅੰਦਰਿ ਛੁਟਿਆ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸਉ ਨਾਹ ॥ ਫਲੀਅਹਿ ਫੁਲੀਅਹਿ ਬਪੁੜੇ ਭੀ ਤਨ ਵਿਚਿ ਸੁਆਹ ॥ ੩ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਆਪੀਨੈ ਆਪੁ ਸਾਜਿਓ ਆਪੀਨੈ ਰਚਿਓ ਨਾਉ। ਦੁਯੀ ਕੁਦਰਤਿ ਸਾਜੀਐ ਕਰਿ ਆਸਣੁ ਡਿਠੋ ਚਾਉ । ਦਾਤਾ ਕਰਤਾ ਆਪਿ ਤੂੰ ਤੁਸਿ ਦੇਵਹਿ

ਕਰਹਿ ਪਸਾਉ ।ਤੂੰ ਜਾਣੋਈ ਸਭ
ਸੈ ਦੇ ਲੈਸਹਿ ਜਿੰਦੁ ਕਵਾਉ ।
ਕਰਿ ਆਸਣੁ ਡਿਠੋ ਚਾਉ ॥ ੧ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥

ਸਚੇ ਤੇਰੇ ਖੰਡ ਸਚੇ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ।
ਸਚੇ ਤੇਰੇ ਲੋਅ ਸਚੇ ਆਕਾਰ ।
ਸਚੇ ਤੇਰੇ ਕਰਣੇ ਸਰਬ ਬੀਚਾਰ ।
ਸਚਾ ਤੇਰਾ ਅਮਰੁ ਸਚਾ ਦੀਬਾਣੁ ।
ਸਚਾ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮੁ ਸਚਾ ਫੁਰਮਾਣੁ ।
ਸਚਾ ਤੇਰਾ ਕਰਮੁ ਸਚਾ
ਨੀਸਾਣੁ । ਸਚੇ ਤੁਧੁ ਆਖਹਿ ਲਖ
ਕਰੋੜਿ । ਸਚੈ ਸਭਿ ਤਾਣਿ ਸਚੈ
ਸਭਿ ਜੋਰਿ । ਸਚੀ ਤੇਰੀ ਸਿਫਤਿ
ਸਚੀ ਸਾਲਾਹ । ਸਚੀ ਤੇਰੀ ਕੁਦ-
ਰਤਿ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ । ਨਾਨਕ

ਸਚੁ ਧਿਆਇਨਿ ਸਚੁ । ਜੋ ਮਰਿ ਜੰਮੇ ਸੁ ਕਚੁ ਨਿਕਚੁ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਜਾ ਵਡਾ ਨਾਉ । ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਜਾ ਸਚੁ ਨਿਆਉ । ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਜਾ ਨਿਹਚਲ ਥਾਉ । ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਜਾਣੈ ਆਲਾਉ । ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਬੁਝੈ ਸਭਿ ਭਾਉ । ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਜਾ ਪੁਛਿ ਨ ਦਾਤਿ । ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਜਾ ਆਪੇ ਆਪਿ । ਨਾਨਕ ਕਾਰ ਨ ਕਥਨੀ ਜਾਇ। ਕੀਤਾ ਕਰਣਾ ਸਰਬ ਰਜਾਇ ॥੨॥

ਮਃ ੨ ॥ ਇਹੁ ਜਗੁ ਸਚੈ ਕੀ ਹੈ ਕੋਠੜੀ ਸਚੇ ਕਾ ਵਿਚਿ ਵਾਸੁ । ਇਕਨਾ ਹੁਕਮਿ ਸਮਾਇ ਲਏ

ਇਕਨ੍ਹਾ ਹੁਕਮੇ ਕਰੇ ਵਿਣਾਸੁ ।
ਇਕਨ੍ਹਾ ਭਾਣੈ ਕਢਿ ਲਏ ਇਕਨ੍ਹਾ
ਮਾਇਆ ਵਿਚ ਨਿਵਾਸੁ । ਏਵ
ਭਿਆਖਿ ਨ ਜਾਪਈ ਜਿ ਕਿਸੈ
ਆਣੇ ਰਾਸਿ । ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ
ਜਾਣੀਐ ਜਾਕਉ ਆਪਿ ਕਰੇ ਪਰ-
ਗਾਸੁ ॥ ੩॥

ਪਉੜੀ ॥ ਨਾਨਕ ਜੀਅ
ਉਪਾਇਕੈ ਲਿਖਿ ਨਾਵੈ ਧਰਮੁ
ਬਹਾਲਿਆ । ਓਥੈ ਸਚੇ ਹੀ ਸਚਿ
ਨਿਬੜੈ ਚੁਣਿ ਵਖਿ ਕਢੇ ਜਜਮਾ-
ਲਿਆ । ਥਾਉ ਨ ਪਾਇਨਿ
ਕੂੜਿਆਰ ਮੂਹ ਕਾਲ੍ਹੈ ਦੋਜਕਿ
ਚਾਲਿਆ । ਤੇਰੈ ਨਾਇ ਰਤੇ ਸੇ
ਜਿਣਿ ਗਏ ਹਾਰਿ ਗਏ ਸਿ ਠਗਣ

ਵਾਲਿਆ। ਲਿਖਿ ਨਾਵੈ ਧਰਮੁ ਬਹਾਲਿਆ ॥ ੨ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥

ਵਿਸਮਾਦੁ ਨਾਦ ਵਿਸਮਾਦੁ ਵੇਦ। ਵਿਸਮਾਦੁ ਜੀਅ ਵਿਸਮਾਦੁ ਭੇਦ। ਵਿਸਮਾਦੁ ਰੂਪ ਵਿਸਮਾਦੁ ਰੰਗ ਵਿਸਮਾਦੁ ਨਾਗੇ ਫਿਰਹਿ ਜੰਤ। ਵਿਸਮਾਦੁ ਪਉਣੁ ਵਿਸਮਾਦੁ ਪਾਣੀ। ਵਿਸਮਾਦੁ ਅਗਨੀ ਖੇਡਹਿ ਵਿਡਾਣੀ। ਵਿਸਮਾਦੁ ਧਰਤੀ ਵਿਸਮਾਦੁ ਖਾਣੀ। ਵਿਸਮਾਦੁ ਸਾਦਿ ਲਗਹਿ ਪਰਾਣੀ। ਵਿਸਮਾਦੁ ਸੰਜੋਗੁ ਵਿਸਮਾਦੁ ਵਿਜੋਗੁ। ਵਿਸਮਾਦੁ ਭੁਖ ਵਿਸਮਾਦੁ ਭੋਗੁ। ਵਿਸਮਾਦੁ ਸਿਫਤਿ ਵਿਸਮਾਦੁ ਸਾਲਾਹ। ਵਿਸਮਾਦੁ

ਉਝੜ ਵਿਸਮਾਦੁ ਰਾਹ। ਵਿਸਮਾ
ਦੁ ਨੇੜੈ ਵਿਸਮਾਦੁ ਦੂਰਿ । ਵਿਸ
ਮਾਦੁ ਦੇਖੈ ਹਾਜਰਾ ਹਜੂਰਿ। ਵੇਖਿ
ਵਿਡਾਣੁ ਰਹਿਆ ਵਿਸਮਾਦੁ।
ਨਾਨਕ ਬੁਝਣੁ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ॥ ੧ ॥
ਮਃ ੧ ॥ ਕੁਦਰਤਿ ਦਿਸੈ
ਕੁਦਰਤਿ ਸੁਣੀਐ। ਕੁਦਰਤਿ ਭਉ
ਸੁਖਸਾਰੁ । ਕੁਦਰਤਿ ਪਾਤਾਲੀ
ਆਕਾਸੀ ਕੁਦਰਤਿ ਸਰਬ ਆਕਾ
ਰੁ। ਕੁਦਰਤਿ ਵੇਦ ਪੁਰਾਣ ਕਤੇਬਾ
ਕੁਦਰਤਿ ਸਰਬ ਵੀਚਾਰੁ । ਕੁਦ
ਰਤਿ ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਪੈਨਣੁ ਕੁਦਰ
ਤਿ ਸਰਬ ਪਿਆਰੁ । ਕੁਦਰਤਿ
ਜਾਤੀ ਜਿਨਸੀ ਰੰਗੀ ਕੁਦਰਤਿ
ਜੀਅ ਜਹਾਨ। ਕੁਦਰਤਿ ਨੇਕੀਆ

ਕੁਦਰਤਿ ਬਦੀਆ ਕੁਦਰਤਿ ਮਾਨੁ ਅਭਿਮਾਨੁ । ਕੁਦਰਤਿ ਪਉਣੁ ਪਾਨੀ ਬੈਸੰਤਰੁ ਕੁਦਰਤਿ ਧਰਤੀ ਖਾਕੁ । ਸਭ ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤਿ ਤੂੰ ਕਾਦਿਰੁ ਕਰਤਾ ਪਾਕੀ ਨਾਈ ਪਾਕੁ । ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੈ ਅੰਦਰਿ ਵੇਖੈ ਵਰਤੈ ਤਾਕੋ ਤਾਕੁ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਆਪੀਨੈ ਭੋਗਿ ਭੋਗਿ ਕੈ ਹੋਇ ਭਸਮੜਿ ਭਉਰੁ ਸਿਧਾਇਆ । ਵਡਾ ਹੋਆ ਦੁਨੀਦਾਰੁ ਗਲਿ ਸੰਗਲੁ ਘਤਿ ਚਲਾਇਆ । ਅਗੈ ਕਰਣੀ ਕੀਰਤਿ ਵਾਚੀਐ ਬਹਿ ਲੇਖਾ ਕਰਿ ਸਮਝਾਇਆ । ਥਾਉ ਨ ਹੋਵੀ ਪਉਦੀਈ ਹੁਣਿ ਸੁਣੀਐ ਕਿਆ ਰੂਆਇਆ । ਮਨਿ

ਅੰਧੇ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥

ਭੈ ਵਿਚਿ ਪਵਣੁ ਵਹੈ ਸਦਵਾਉ ।
ਭੈ ਵਿਚਿ ਚਲਹਿ ਲਖ ਦਰੀਆਉ ।
ਭੈ ਵਿਚਿ ਅਗਨਿ ਕਢੈ ਵੇਗਾਰਿ ।
ਭੈ ਵਿਚਿ ਧਰਤੀ ਦਬੀ ਭਾਰਿ । ਭੈ
ਵਿਚਿ ਇੰਦੁ ਫਿਰੈ ਸਿਰ ਭਾਰਿ । ਭੈ
ਵਿਚਿ ਰਾਜਾ ਧਰਮ ਦੁਆਰੁ । ਭੈ
ਵਿਚਿ ਸੂਰਜ ਭੈ ਵਿਚਿ ਚੰਦੁ ।
ਕੋਹ ਕਰੋੜੀ ਚਲਤ ਨ ਅੰਤੁ । ਭੈ
ਵਿਚਿ ਸਿਧ ਬੁਧ ਸੁਰ ਨਾਥ । ਭੈ
ਵਿਚਿ ਆਡਾਣੇ ਆਕਾਸ । ਭੈ ਵਿਚਿ
ਜੋਧ ਮਹਾ ਬਲ ਸੂਰ । ਭੈ ਵਿਚਿ
ਆਵਹਿ ਜਾਵਹਿ ਪੂਰ । ਸਗਲਿਆ
ਭਉ ਲਿਖਿਆ ਸਿਰਿ ਲੇਖੁ ।

ਨਾਨਕ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਸਚੁ ਏਕੁ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਨਾਨਕ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਹੋਰਿ ਕੇਤੇ ਰਾਮ ਰਵਾਲ। ਕੇਤੀਆ ਕੰਨ੍ਹ ਕਹਾਣੀਆ ਕੇਤੇ ਬੇਦ ਬੀਚਾਰ। ਕੇਤੇ ਨਚਹਿ ਮੰਗਤੇ ਗਿੜਿ ਮੁੜਿ ਪੂਰਹਿ ਤਾਲ। ਬਾਜਾਰੀ ਬਾਜਾਰ ਮਹਿ ਆਇ ਕਢਹਿ ਬਾਜਾਰ। ਗਾਵਹਿ ਰਾਜੇ ਰਾਣੀਆ ਬੋਲਹਿ ਆਲ ਪਤਾਲ। ਲਖ ਟਕਿਆ ਕੇ ਮੁੰਦੜੇ ਲਖ ਟਕਿਆ ਕੇ ਹਾਰ। ਜਿਤੁ ਤਨਿ ਪਾਈਅਹਿ ਨਾਨਕਾ ਸੇ ਤਨ ਹੋਵਹਿ ਛਾਰ। ਗਿਆਨੁ ਨ ਗਲੀਈ ਢੂਢੀਐ ਕਥਨਾ ਕਰੜਾ ਸਾਰੁ। ਕਰਮਿ ਮਿਲੈ ਤਾ ਪਾਈਐ

ਹੋਰ ਹਿਕਮਤਿ ਹੁਕਮੁ ਖੁਆਰੁ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥ ਨਦਰਿ ਕਰਹਿ ਜੇ ਆਪਣੀ ਤਾ ਨਦਰੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਇਆ। ਏਹੁ ਜੀਉ ਬਹੁਤੇ ਜਨਮ ਭਰੰਮਿਆ ਤਾ ਸਤਿਗੁਰਿ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਇਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਜੇਵਡੁ ਦਾਤਾ ਕੋ ਨਹੀ ਸਭਿ ਸੁਣਿਅਹੁ ਲੋਕ ਸਬਾਇਆ। ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐਸਚੁਪਾਇਆਜਿਨ੍ਹੀਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ। ਜਿਨਿ ਸਚੋ ਸਚੁ ਬੁਝਾਇਆ ॥ ੪ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧

ਘੜੀਆ ਸਭੇ ਗੋਪੀਆ ਪਹਰ ਕੰਨ੍ਹ ਗੋਪਾਲ। ਗਹਣੇ ਪਉਣੁ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰੁ ਚੰਦੁ ਸੂਰਜੁ ਅਵਤਾਰ।

ਸਗਲੀ ਧਰਤੀ ਮਾਲੁ ਧਨੁ ਵਰ-
ਤਣਿ ਸਰਬ ਜੰਜਾਲ । ਨਾਨਕ
ਮੂਸੈ ਗਿਆਨ ਵਿਹੂਣੀ ਖਾਇ
ਗਇਆ ਜਮਕਾਲੁ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਵਾਇਨਿ ਚੇਲੇ ਨ
ਚਨਿ ਗੁਰ । ਪੈਰ ਹਲਾਇਨਿ
ਫੇਰਨਿ ਸਿਰਿ । ਉਡਿ ਉਡਿ ਰਾਵਾ
ਝਾਟੈ ਪਾਇ । ਵੇਖੈ ਲੋਕੁ ਹਸੈ ਘਰਿ
ਜਾਇ। ਰੋਟੀਆ ਕਾਰਣਿ ਪੂਰਹਿ
ਤਾਲ । ਆਪੁ ਪਛਾੜਹਿ ਧਰਤੀ
ਨਾਲਿ । ਗਾਵਨਿ ਗੋਪੀਆ ਗਾਵ
ਨਿ ਕਾਨ੍ । ਗਾਵਨਿ ਸੀਤਾ ਰਾਜੇ
ਰਾਮ । ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਸਚੁ
ਨਾਮੁ । ਜਾਕਾ ਕੀਆ ਸਗਲ
ਜਹਾਨੁ । ਸੇਵਕ ਸੇਵਹਿ ਕਰਮਿ

ਚੜਾਉ । ਭਿੰਨੀ ਰੈਣਿ ਜਿਨ੍ਾ ਮਨਿ ਚਾਉ । ਸਿਖੀ ਸਿਖਿਆ ਗੁਰ ਵੀਚਾਰਿ । ਨਦਰੀ ਕਰਮਿ ਲੰਘਾਏ ਪਾਰਿ । ਕੋਲੂ ਚਰਖਾ ਚਕੀ ਚਕੁ । ਥਲ ਵਾਰੋਲੇ ਬਹੁਤੁ ਅਨੰਤੁ । ਲਾਟੂ ਮਧਾਣੀਆ ਅਨਗਾਹ ॥ ਪੰਖੀ ਭਉਦੀਆ ਲੈਨਿ ਨ ਸਾਹ । ਸੂਐ ਚਾੜਿ ਭਵਾਈਅਹਿ ਜੰਤ । ਨਾਨਕ ਭਉਦਿਆ ਗਣਤ ਨ ਅੰਤ । ਬੰਧਨ ਬੰਧਿ ਭਵਾਏ ਸੋਇ । ਪਇਐ ਕਿਰਤਿ ਨਚੈ ਸਭੁ ਕੋਇ । ਨਚਿ ਨਚਿ ਹਸਹਿ ਚਲਹਿ ਸੇ ਰੋਇ । ਉਡਿ ਨ ਜਾਹੀ ਸਿਧ ਨ ਹੋਹਿ । ਨਚਣੁ ਕੁਦਣੁ ਮਨ ਕਾ ਚਾਉ । ਨਾਨਕ ਜਿਨ ਮਨਿ ਭਉ

ਤਿਨਾ ਮਨਿ ਭਾਉ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਨਾਉ ਤੇਰਾ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਹੈ ਨਾਇ ਲਇਐ ਨਰਕਿ ਨ ਜਾਈਐ। ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤਿਸਦਾ ਦੇ ਖਾਜੈ ਆਖਿਗਵਾਈਐ। ਜੇ ਲੋੜਹਿ ਚੰਗਾ ਆਪਣਾ ਕਰਿ ਪੁੰਨਹੁ ਨੀਚੁ ਸਦਾਈਐ। ਜੇ ਜਰ-ਵਾਣਾ ਪਰਹਰੈ ਜਰੁ ਵੇਸ ਕਰੇਦੀ ਆਈਐ। ਕੋ ਰਹੈ ਨ ਭਰੀਐ ਪਾਈਐ ॥ ੫ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਮੁਸਲਮਾਨਾਸਿਫਤਿ ਸਰੀਅਤਿ ਪੜਿ ਪੜਿ ਕਰਹਿ ਬੀਚਾਰੁ। ਬੰਦੇ ਸੇ ਜਿ ਪਵਹਿ ਵਿਚਿ ਬੰਦੀ ਵੇਖਣ ਕਉ ਦੀਦਾਰੁ। ਹਿੰਦੂ ਸਾਲਾਹੀ

ਸਾਲਾਹਨਿ ਦਰਸਨਿ ਰੂਪਿ ਅਪਾਰੁ। ਤੀਰਥਿ ਨਾਵਹਿ ਅਰਚਾ ਪੂਜਾ ਅਗਰ ਵਾਸੁ ਬਹਕਾਰੁ। ਜੋਗੀ ਸੁੰਨਿ ਧਿਆਵਨਿ ਜੇਤੇ ਅਲਖ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾਰੁ। ਸੂਖਮ ਮੂਰਤਿ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਕਾਇਆ ਕਾ ਆਕਾਰੁ। ਸਤੀਆ ਮਨਿ ਸੰਤੋਖੁ ਉਪਜੈ ਦੇਣੈ ਕੈ ਵੀਚਾਰਿ। ਦੇਦੇ ਮੰਗਹਿ ਸਹਸਾ ਗੂਣਾ ਸੋਭ ਕਰੇ ਸੰਸਾਰੁ। ਚੋਰਾ ਜਾਰਾ ਤੈ ਕੂੜਿਆਰਾ ਖਾਰਾਬਾ ਵੇਕਾਰ। ਇਕਿ ਹੋਦਾ ਖਾਇ ਚਲਹਿ ਐਥਾਊ ਤਿਨਾ ਭਿ ਕਾਈ ਕਾਰ। ਜਲਿ ਥਲਿ ਜੀਆ ਪੁਰੀਆ ਲੋਆ ਆਕਾਰਾ ਆਕਾਰ। ਓਇ ਜਿ ਆਖਹਿ ਸੁ ਤੂੰ ਹੈ ਜਾਣਹਿ ਤਿਨਾ ਭਿ ਤੇਰੀ ਸਾਰ।

ਨਾਨਕ ਭਗਤਾ ਭੁਖ ਸਾਲਾਹਣੁ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਆਧਾਰੁ। ਸਦਾ ਅਨੰਦਿ ਰਹਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਗੁਣਵੰਤਿਆ ਪਾਛਾਰੁ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਮਿਟੀ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕੀ ਪੇੜੈ ਪਈ ਕੁਮ੍ਹਿਆਰ। ਘੜਿ ਭਾਂਡੇ ਇਟਾ ਕੀਆ ਜਲਦੀ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰ। ਜਲਿ ਜਲਿ ਰੋਵੈ ਬਪੁੜੀ ਝੜਿ ਝੜਿ ਪਵਹਿ ਅੰਗਿਆਰ। ਨਾਨਕ ਜਿਨਿ ਕਰਤੈ ਕਾਰਣੁ ਕੀਆ ਸੋ ਜਾਣੈ ਕਰਤਾਰੁ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਓ। ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਚਿ ਆਪੁ ਰਖਿਓਨੁ ਕਰਿ ਪਰਗਟੁ

ਆਖਿ ਸੁਣਾਇਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਐ ਸਦਾ ਮੁਕਤੁ ਹੈ ਜਿਨਿ ਵਿਚਹੁ ਮੋਹੁ ਚੁਕਾਇਆ । ਉਤਮੁ ਏਹੁ ਬੀਚਾਰੁ ਹੈ ਜਿਨਿ ਸਚੇ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ । ਜਗ ਜੀਵਨੁ ਦਾਤਾ ਪਾਇਆ ॥ ੬ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਹਉ ਵਿਚ ਆਇਆ ਹਉ ਵਿਚਿ ਗਇਆ । ਹਉ ਵਿਚਿ ਜੰਮਿਆ ਹਉ ਵਿਚਿ ਮੁਆ । ਹਉ ਵਿਚਿ ਦਿਤਾ ਹਉ ਵਿਚਿ ਲਇਆ । ਹਉ ਵਿਚਿ ਖਟਿਆ ਹਉ ਵਿਚ ਗਇਆ । ਹਉ ਵਿਚਿ ਸਚਿਆਰੁ ਕੂੜਿਆਰੁ । ਹਉ ਵਿਚਿ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਵੀਚਾਰੁ । ਹਉ ਵਿਚਿ ਨਰਕਿ ਸੁਰਗਿ ਅਵ-

ਤਾਰੁ । ਹਉ ਵਿਚ ਹਸੈ ਹਉ ਵਿਚ
ਰੋਵੈ । ਹਉ ਵਿਚਿ ਭਰੀਐ ਹਉ
ਵਿਚਿ ਧੋਵੈ ॥ ਹਉ ਵਿਚਿ ਜਾਤੀ
ਜਿਨਸੀ ਖੋਵੈ । ਹਉ ਵਿਚਿ ਮੂਰਖੁ
ਹਉ ਵਿਚਿ ਸਿਆਣਾ। ਮੋਖ ਮੁਕਤਿ
ਕੀ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਾ । ਹਉ ਵਿਚਿ
ਮਾਇਆ ਹਉ ਵਿਚਿ ਛਾਇਆ ।
ਹਉਮੈ ਕਰਿ ਕਰਿ ਜੰਤ ਉਪਾਇਆ
। ਹਉ ਮੈ ਬੂਝੈ ਤਾ ਦਰੁ ਸੂਝੈ ॥
ਗਿਆਨ ਵਿਹੂਣਾ ਕਥਿ ਕਥਿ ਲੂਝੈ।
ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੀ ਲਿਖੀਐ ਲੇਖੁ ।
ਜੇਹਾ ਵੇਖਹਿ ਤੇਹਾ ਵੇਖੁ ॥ ੧ ॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਹਉ ਮੈ ਏਹਾ
ਜਾਤਿ ਹੈ ਹਉ ਮੈ ਕਰਮ ਕਮਾਹਿ ।
ਹਉਮੈ ਏਈ ਬੰਧਨਾ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ

ਜੋਨੀ ਪਾਹਿ। ਹਉਮੈ ਕਿਥਹੁ ਊਪਜੈ ਕਿਤੁ ਸੰਜਮਿ ਇਹ ਜਾਇ। ਹਉਮੈ ਏਹੋ ਹੁਕਮੁ ਹੈ ਪਇਐ ਕਿਰਤਿ ਫਿਰਾਹਿ। ਹਉਮੈ ਦੀਰਘ ਰੋਗੁ ਹੈ ਦਾਰੂ ਭੀ ਇਸੁ ਮਾਹਿ। ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਜੇ ਆਪਣੀ ਤਾ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਕਮਾਹਿ। ਨਾਨਕੁ ਕਹੈ ਸੁਣਹੁ ਜਨਹੁ ਇਤੁ ਸੰਜਮਿ ਦੁਖ ਜਾਹਿ॥ ੨॥

ਪਉੜੀ। ਸੇਵ ਕੀਤੀ ਸੰਤੋਖੀਈ ਜਿਨ੍ਹੀ ਸਚੋ ਸਚੁ ਧਿਆਇਆ। ਓਨ੍ਹੀ ਮੰਦੈ ਪੈਰੁ ਨ ਰਖਿਓ ਕਰਿ ਸੁਕ੍ਰਿਤੁ ਧਰਮੁ ਕਮਾਇਆ। ਓਨ੍ਹੀ ਦੁਨੀਆ ਤੋੜੇ ਬੰਧਨਾ ਅੰਨੁ ਪਾਣੀ ਥੋੜਾ ਖਾਇਆ। ਤੂੰ ਬਖਸੀਸੀ ਅਗਲਾ

ਨਿਤ ਦੇਵਹਿ ਚੜਹਿ ਸਵਾਇਆ।
ਵਡਿਆਈ ਵਡਾ ਪਾਇਆ ॥੭॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧

ਪੁਰਖਾਂ ਬਿਰਖਾਂ ਤੀਰਥਾਂ ਤਟਾਂ ਮੇਘਾਂ ਖੇਤਾਂਹ। ਦੀਪਾਂ ਲੋਆਂ ਮੰਡਲਾਂ ਖੰਡਾਂ ਵਰਭੰਡਾਂਹ। ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਉਤਭੁਜਾਂ ਖਾਣੀ ਸੇਤਜਾਂਹ। ਸੋ ਮਿਤਿ ਜਾਣੈ ਨਾਨਕਾ ਸਰਾਂ ਮੇਰਾਂ ਜੰਤਾਂਹ। ਨਾਨਕ ਜੰਤ ਉਪਾਇਕੈ ਸੰਮ੍ਹਾਲੇ ਸਭਨਾਹ। ਜਿਨਿ ਕਰਤੈ ਕਰਣਾ ਕੀਆ ਚਿੰਤਾ ਭਿ ਕਰਣੀ ਤਾਹ। ਸੋ ਕਰਤਾ ਚਿੰਤਾ ਕਰੇ ਜਿਨਿ ਉਪਾਇਆ ਜਗੁ। ਤਿਸੁ ਜੋਹਾਰੀ ਸੁਅਸਤਿ ਤਿਸੁ ਤਿਸੁ ਦੀਬਾਣੁ ਅਭਗੁ। ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਕਿਆ

ਟਿਕਾ ਕਿਆ ਤਗੁ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਲਖ ਨੇਕੀਆ ਚੰਗਿ ਆਈਆ ਲਖ ਪੁੰਨਾ ਪਰਵਾਣੁ । ਲਖ ਤਪ ਊਪਰਿ ਤੀਰਥਾਂ ਸਹਜ ਜੋਗ ਬੇਬਾਣ । ਲਖ ਸੂਰਤਣ ਸੰਗਰਾਮ ਰਣ ਮਹਿ ਛੁਟਹਿ ਪਰਾਣ । ਲਖ ਸੁਰਤੀ ਲਖ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਪੜੀਅਹਿ ਪਾਠ ਪੁਰਾਣ । ਜਿਨਿ ਕਰਤੈ ਕਰਣਾ ਕੀਆ ਲਿਖਿਆ ਆਵਣ ਜਾਣੁ । ਨਾਨਕ ਮਤੀ ਮਿਥਿਆ ਕਰਮੁ ਸਚਾ ਨੀਸਾਣੁ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਏਕੁ ਤੂੰ ਜਿਨਿ ਸਚੋ ਸਚੁ ਵਰਤਾਇਆ । ਜਿਸੁ ਤੂੰ ਦੇਹਿ ਤਿਸੁ ਮਿਲੈ ਸਚੁ

ਤਾ ਤਿਨੀ ਸਚੁ ਕ ਮਾਇਆ ॥
ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਸਚੁ ਪਾਇਆ
ਜਿਨ੍ਕੈ ਹਿਰਦੇ ਸਚੁ ਵਸਾਇਆ ।
ਮੂਰਖ ਸਚੁ ਨ ਜਾਣਨੀ ਮਨਮੁਖੀ
ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ। ਵਿਚਿ ਦੁਨੀਆ
ਕਾਹੇ ਆਇਆ ॥ ੮॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਪੜਿ ਪੜਿ ਗਡੀ ਲਦੀਅਹਿ
ਪੜਿ ਪੜਿ ਭਰੀਅਹਿ ਸਾਥ। ਪੜਿ
ਪੜਿ ਬੇੜੀ ਪਾਈਐ ਪੜਿ ਪੜਿ
ਗਡੀਅਹਿ ਖਾਤ। ਪੜੀਅਹਿ ਜੇਤੇ
ਬਰਸ ਬਰਸ ਪੜੀਅਹਿ ਜੇਤੇ ਮਾਸ।
ਪੜੀਐ ਜੇਤੀ ਆਰਜਾ ਪੜੀਅਹਿ
ਜੇਤੇ ਸਾਸ। ਨਾਨਕ ਲੇਖੈ ਇਕ
ਗਲ ਹੋਰੁ ਹਉਮੈ ਝਖਣਾ ਝਾਖ॥੧॥

ਮਃ ੧ ॥ ਲਿਖਿ ਲਿਖਿ ਪੜਿਆ ਤੇਤਾ ਕੜਿਆ। ਬਹੁ ਤੀਰਥ ਭਵਿਆ ਤੇਤੋ ਲਵਿਆ। ਬਹੁ ਭੇਖ ਕੀਆ ਦੇਹੀ ਦੁਖੁ ਦੀਆ। ਸਹੁ ਵੇ ਜੀਆ ਅਪਣਾ ਕੀਆ। ਅੰਨੁ ਨ ਖਾਇਆ ਸਾਦੁ ਗਵਾਇਆ। ਬਹੁ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ਦੂਜਾ ਭਾਇਆ। ਬਸਤ੍ਰ ਨ ਪਹਿਰੈ ਅਹਿਨਿਸਿ ਕਹਰੈ। ਮੋਨਿ ਵਿਗੂਤਾ ਕਿਉ ਜਾਗੈ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਸੂਤਾ। ਪਗ ਉਪੇਤਾਣਾ ਅਪਣਾ ਕੀਆ ਕਮਾਣਾ। ਅਲੁ ਮਲੁ ਖਾਈ ਸਿਰਿ ਛਾਈ ਪਾਈ। ਮੂਰਖਿ ਅੰਧੈ ਪਤਿ ਗਵਾਈ। ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਕਿਛੁ ਥਾਇ ਨ ਪਾਈ। ਰਹੈ ਬੇਬਾਣੀ ਮੜੀ ਮਸਾਣੀ। ਅੰਧੁ ਨ

ਜਾਣੈ ਫਿਰਿ ਪਛੁਤਾਣੀ। ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੇ ਸੋ ਸੁਖੁ ਪਾਏ। ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ। ਨਾਨਕ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਸੋ ਪਾਏ। ਆਸ ਅੰਦੇਸੇ ਤੇ ਨਿਹਕੇਵਲੁ ਹਉਮੈ ਸਬਦਿ ਜਲਾਏ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਭਗਤ ਤੇਰੈ ਮਨਿ ਭਾਵਦੇ ਦਰਿ ਸੋਹਨਿ ਕੀਰਤਿ ਗਾਵਦੇ। ਨਾਨਕ ਕਰਮਾ ਬਾਹਰੇ ਦਰਿ ਢੋਅ ਨ ਲਹਨੀ ਧਾਵਦੇ। ਇਕਿ ਮੂਲੁ ਨ ਬੁਝਨਿ ਆਪਣਾ ਅਣਹੋਦਾ ਆਪੁ ਗਣਾਇਦੇ। ਹਉ ਢਾਢੀ ਕਾ ਨੀਚ ਜਾਤਿ ਹੋਰਿ ਉਤਮ ਜਾਤਿ ਸਦਾਇਦੇ। ਤਿਨ ਮੰਗਾ ਜਿ ਤੁਝੈ ਧਿਆਇਦੇ ॥ ੯ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਕੂੜੁ ਰਾਜਾ ਕੂੜੁ ਪਰਜਾ ਕੂੜੁ ਸਭੁ ਸੰਸਾਰੁ । ਕੂੜੁ ਮੰਡਪ ਕੂੜੁ ਮਾੜੀ ਕੂੜੁ ਬੈਸਣਹਾਰੁ । ਕੂੜੁ ਸੁਇਨਾ ਕੂੜੁ ਰੁਪਾ ਕੂੜੁ ਪੈਨ੍ਹਣਹਾਰੁ ਕੂੜੁ ਕਾਇਆ ਕੂੜੁ ਕਪੜੁ ਕੂੜੁ ਰੂਪੁ ਅਪਾਰੁ । ਕੂੜੁ ਮੀਆ ਕੂੜੁ ਬੀਬੀ ਖਪਿ ਹੋਇ ਖਾਰੁ । ਕੂੜਿ ਕੂੜੈ ਨੇਹੁ ਲਗਾ ਵਿਸਰਿਆ ਕਰਤਾਰੁ । ਕਿਸੁ ਨਾਲਿ ਕੀਚੈ ਦੋਸਤੀ ਸਭੁ ਜਗੁ ਚਲਣਹਾਰੁ । ਕੂੜੁ ਮਿਠਾ ਕੂੜੁ ਮਾਖਿਉ ਕੂੜੁ ਡੋਬੇ ਪੂਰੁ । ਨਾਨਕੁ ਵਖਾਣੈ ਬੇਨਤੀ ਤੁਧੁ ਬਾਝੁ ਕੂੜੋ ਕੂੜੁ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਸਚੁ ਤਾ ਪਰੁ ਜਾਣੀਐ

ਜਾ ਰਿਦੈ ਸਚਾ ਹੋਇ। ਕੂੜ ਕੀ ਮਲੁ ਉਤਰੈ ਤਨੁ ਕਰੈ ਹਛਾ ਧੋਇ। ਸਚੁ ਤਾ ਪਰੁ ਜਾਣੀਐ ਜਾ ਸਚਿ ਧਰੇ ਪਿਆਰੁ। ਨਾਉ ਸੁਣਿ ਮਨੁ ਰਹਸੀਐ ਤਾ ਪਾਏ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ। ਸਚੁ ਤਾ ਪਰੁ ਜਾਣੀਐ ਜਾ ਜੁਗਤਿ ਜਾਣੈ ਜੀਉ। ਧਰਤਿ ਕਾਇਆ ਸਾਧਿਕੈ ਵਿਚਿ ਦੇਇ ਕਰਤਾ ਬੀਉ। ਸਚੁ ਤਾ ਪਰੁ ਜਾਣੀਐ ਜਾ ਸਿਖ ਸਚੀ ਲੇਇ। ਦਇਆ ਜਾਣੈ ਜੀਅ ਕੀ ਕਿਛੁ ਪੁੰਨੁ ਦਾਨੁ ਕਰੇਇ। ਸਚੁ ਤਾ ਪਰੁ ਜਾਣੀਐ ਜਾ ਆਤਮ ਤੀਰਥਿ ਕਰੇ ਨਿਵਾਸੁ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੋ ਪੁਛਿਕੈ ਬਹਿ ਰਹੈ ਕਰੈ ਨਿਵਾਸੁ। ਸਚੁ ਸਭਨਾ ਹੋਇ ਦਾਰੂ ਪਾਪ

ਕਢੈ ਧੋਇ। ਨਾਨਕੁ ਵਖਾਣੈ ਬੇਨਤੀ ਜਿਨ ਸਚੁ ਪਲੈ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ। ਦਾਨੁ ਮਹਿੰਡਾ ਤਲੀ ਖਾਕੁ ਜੇ ਮਿਲੈ ਤ ਮਸਤਕਿ ਲਾਈਐ। ਕੂੜਾ ਲਾਲਚੁ ਛਡੀਐ। ਹੋਇ ਇਕ ਮਨਿ ਅਲਖੁ ਧਿਆਈਐ। ਫਲੁ ਤੇਵੇਹੋ ਪਾਈਐ ਜੇਵੇਹੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਐ। ਜੇ ਹੋਵੈ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਤਾ ਧੂੜਿ ਤਿਨ੍ਹਾ ਦੀ ਪਾਈਐ। ਮਤਿ ਥੋੜੀ ਸੇਵ ਗਵਾ-ਈਐ ॥ ੧੦ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮ: ੧ ॥

ਸਚਿ ਕਾਲੁ ਕੂੜੁ ਵਰਤਿਆ ਕਲਿ ਕਾਲਖ ਬੇਤਾਲ ॥ ਬੀਉ ਬੀਜਿ ਪਤਿ ਲੈਗਏ ਅਬ ਕਿਉ ਉਗਵੈ

ਦਾਲਿ। ਜੇ ਇਕੁ ਹੋਇ ਤ ਉਗਵੈ ਰੁਤੀ ਹੂ ਰੁਤਿ ਹੋਇ। ਨਾਨਕ ਪਾਹੈ ਬਾਹਰਾ ਕੋਰੈ ਰੰਗੁ ਨ ਸੋਇ। ਭੈ ਵਿਚਿ ਖੁੰਬਿ ਚੜਾਈਐ ਸਰਮੁ ਪਾਹੁ ਤਨਿ ਹੋਇ। ਨਾਨਕ ਭਗਤੀ ਜੇ ਰਪੈ ਕੂੜੈ ਸੋਇ ਨ ਕੋਇ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਲਬੁ ਪਾਪੁ ਦੁਇ ਰਾਜਾ ਮਹਤਾ ਕੂੜੁ ਹੋਆ ਸਿਕਦਾਰੁ। ਕਾਮੁ ਨੇਬੁ ਸਦਿ ਪੁਛੀਐ ਬਹਿ ਬਹਿ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ। ਅੰਧੀ ਰਯਤਿ ਗਿਆਨ ਵਿਹੂਣੀ ਭਾਹਿ ਭਰੇ ਮੁਰਦਾਰੁ। ਗਿਆਨੀ ਨਚਹਿ ਵਾਜੇ ਵਾਵਹਿ ਰੂਪ ਕਰਹਿ ਸੀਗਾਰੁ। ਊਚੇ ਕੂਕਹਿ ਵਾਦਾ ਗਾਵਹਿ ਜੋਧਾ ਕਾ ਵੀਚਾਰੁ। ਮੂਰਖ ਪੰਡਿਤ ਹਿਕ

ਮਤਿ ਹੁਜਤਿ ਸਿੰਜੈ ਕਰਹਿਪਿਆਰੁ। ਧਰਮੀ ਧਰਮੁ ਕਰਹਿ ਗਾਵਾਵਹਿ ਮੰਗਹਿ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ। ਜਤੀ ਸਦਾ ਵਹਿ ਜੁਗਤਿ ਨ ਜਾਣਹਿ ਛਡਿ ਬਹਹਿ ਘਰਬਾਰੁ। ਸਭ ਕੋ ਪੂਰਾ ਆਪੇ ਹੋਵੈ ਘਟਿ ਨ ਕੋਈ ਆਖੈ। ਪਤਿ ਪਰਵਾਣਾ ਪਿਛੈ ਪਾਈਐ ਤਾ ਨਾਨਕ ਤੋਲਿਆ ਜਾਪੈ॥ ੨ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਵਦੀ ਸੁਵਜਗਿ ਨਾ ਨਕਾ ਸਚਾ ਵੇਖੈ ਸੋਇ । ਸਭਨੀ ਛਾਲਾ ਮਾਰੀਆ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਇ। ਅਗੈ ਜਾਤਿ ਨ ਜੋਰੁ ਹੈ ਅਗੈ ਜੀਉ ਨਵੇ। ਜਿਨਕੀ ਲੇਖੈ ਪਤਿ ਪਵੈ ਚੰਗੇ ਸੇਈ ਕੇਇ ॥ ੩ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਧੁਰਿ ਕਰਮੁ ਜਿਨਾ

ਕਉ ਤੁਧੁ ਪਾਇਆ ਤਾ ਤਿਨੀ ਖਸਮੁ ਧਿਆਇਆ। ਏਨਾ ਜੰਤਾ ਕੈ ਵਸਿ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਤੁਧੁ ਵੇਕੀ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਆ ॥ ਇਕ ਨਾ ਨੋ ਤੂੰ ਮੇਲਿ ਲੈਹਿ ਇਕਿ ਆਪਹੁ ਤੁਧੁ ਖੁਆਇਆ। ਗੁਰਕਿਰ ਪਾ ਤੇ ਜਾਨਿਆ ਜਿਥੈ ਤੁਧੁ ਆਪੁ ਬੁਝਾਇਆ। ਸਹਜੇ ਹੀ ਸਚਿ ਸਮਾ- ਇਆ ॥ ੧੧ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਦੁਖੁ ਦਾਰੂ ਸੁਖੁ ਰੋਗੁ ਭਇਆ ਜਾ ਸੁਖੁ ਤਾਮਿ ਨ ਹੋਈ। ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਕਰਣਾ ਮੈ ਨਾਹੀ ਜਾ ਹਉ ਕਰੀ ਨ ਹੋਈ॥ ੧ ॥ ਬਲਿਹਾਰੀ ਕੁਦਰਤਿ ਵਸਿਆ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਈ

ਲਖਿਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜਾਤਿ
ਮਹਿ ਜੋਤਿ ਜੋਤਿ ਮਹਿ ਜਾਤਾ ਅਕਲ
ਕਲਾ ਭਰਪੂਰਿ ਰਹਿਆ । ਤੂੰ ਸਚਾ
ਸਾਹਿਬੁ ਸਿਫਤਿ ਸੁਆਲਿੑਉ ਜਿਨਿ
ਕੀਤੀ ਸੋ ਪਾਰਿ ਪਇਆ । ਕਹੁ
ਨਾਨਕ ਕਰਤੇ ਕੀਆ ਬਾਤਾ ਜੋ
ਕਿਛੁ ਕਰਣਾ ਸੁ ਕਰਿ ਰਹਿਆ ॥
੨ ॥ ਮਃ ੨ ॥ ਜੋਗ ਸਬਦੰ ਗਿਆਨ
ਸਬਦੰ ਬੇਦ ਸਬਦੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣਹ ।
ਖਤ੍ਰੀ ਸਬਦੰ ਸੂਰ ਸਬਦੰ ਸੂਦ੍ਰ
ਸਬਦੰ ਪਰਾਕ੍ਰਿਤਹ । ਸਰਬ ਸਬਦੰ
ਏਕ ਸਬਦੰ ਜੇਕੋ ਜਾਣੈ ਭੇਉ ।
ਨਾਨਕੁ ਤਾਕਾ ਦਾਸੁ ਹੈ ਸੋਈ
ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਉ ॥ ੩ ॥

ਮਃ ੨ ॥ ਏਕ ਕ੍ਰਿਸਨੰ ਸਰਬ ਦੇਵਾਦੇਵ ਦੇਵਾਤ ਆਤਮਾ। ਆਤਮਾ ਬਾਸੁ ਦੇਵਸਿ੍ ਜੇਕੋ ਜਾਣੈ ਭੇਉ। ਨਾਨਕੁ ਤਾਕਾ ਦਾਸੁ ਹੈ ਸੋਈ ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਉ ॥ ੪ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਕੁੰਭੇ ਬਧਾ ਜਲੁ ਰਹੈ ਜਲ ਬਿਨੁ ਕੁੰਭੁ ਨ ਹੋਇ। ਗਿਆਨ ਕਾ ਬਧਾ ਮਨੁ ਰਹੈ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਗਿਆਨੁ ਨ ਹੋਇ॥ ੫ ॥

ਪਉੜੀ॥ ਪੜਿਆ ਹੋਵੈ ਗੁਨ-ਹਗਾਰੁ ਤਾ ਓਮੀ ਸਾਧੁ ਨ ਮਾਰੀਐ। ਜੇਹਾ ਘਾਲੇ ਘਾਲਣਾ ਤੇਵੇਹੋ ਨਾਉ ਪਚਾਰੀਐ। ਐਸੀ ਕਲਾ ਨ ਖੇਡੀਐ ਜਿਤੁ ਦਰਗਹ ਗਇਆ ਹਾਰੀਐ। ਪੜਿਆ ਅਤੈ ਓਮੀਆ ਵੀਚਾਰੁ

ਅਗੈ ਵੀਚਾਰੀਐ। ਮੁਹਿ ਚਲੈ ਸੁ ਅਗੈ ਮਾਰੀਐ ॥ ੧੨ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਨਾਨਕ ਮੇਰੁ ਸਰੀਰ ਕਾ ਇਕੁ ਰਥੁ ਇਕੁ ਰਥਵਾਹੁ। ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਫੇਰਿ ਵਟਾਈਅਹਿ ਗਿਆਨੀ ਬੁਝਹਿ ਤਾਹਿ। ਸਤਿਜੁਗਿ ਰਥੁ ਸੰਤੋਖ ਕਾ ਧਰਮੁ ਅਗੈ ਰਥਵਾਹੁ। ਤ੍ਰੇਤੈ ਰਥੁ ਜਤੈ ਕਾ ਜੋਰੁ ਅਗੈ ਰਥਵਾਹੁ। ਦੁਆਪਰਿ ਰਥੁ ਤਪੈ ਕਾ ਸਤੁ ਅਗੈ ਰਥਵਾਹੁ । ਕਲਜੁਗਿ ਰਥੁ ਅਗਨਿ ਕਾ ਕੂੜੁ ਅਗੈ ਰਥਵਾਹੁ ॥ ੧॥

ਮਃ ੧ ॥ ਸਾਮ ਕਹੈ ਸੇਤੰਬਰੁ ਸੁਆਮੀ ਸਚਿ ਮਹਿ ਆਛੈ ਸਾਚਿ

ਰਹੈ। ਸਭੁ ਕੋ ਸਚਿ ਸਮਾਵੈ।
ਰਿਗੁ ਕਹੈ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ।
ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਦੇਵਾ ਮਹਿ ਸੂਰੁ।
ਨਾਇ ਲਇਐ ਪਰਾਛਤ ਜਾਹਿ।
ਨਾਨਕ ਤਉ ਮੋਖੰਤਰੁ ਪਾਹਿ।
ਜੁਜ ਮਹਿ ਜੋਰਿ ਛਲੀ ਚੰਦ੍ਰਾਵਲਿ
ਕਾਨ੍ਹ ਕ੍ਰਿਸਨੁ ਜਾਦਮੁ ਭਇਆ।
ਪਾਰਜਾਤੁ ਗੋਪੀ ਲੈ ਆਇਆ
ਬਿੰਦ੍ਰਾਬਨ ਮਹਿ ਰੰਗੁ ਕੀਆ।
ਕਲਿ ਮਹਿ ਬੇਦੁ ਅਥਰਵਣੁ ਹੂਆ
ਨਾਉ ਖੁਦਾਈ ਅਲਹੁ ਭਇਆ।
ਨੀਲ ਬਸਤ੍ਰ ਲੇ ਕਪੜੇ ਪਹਿਰੇ
ਤੁਰਕ ਪਠਾਣੀ ਅਮਲੁ ਕੀਆ।
ਚਾਰੇ ਵੇਦ ਹੋਏ ਸਚਿਆਰ।
ਪੜਹਿ ਗੁਣਹਿ ਤਿਨ ਚਾਰ ਵੀਚਾਰ

ਰ। ਭਾਉ ਭਗਤਿ ਕਰਿ ਨੀਚੁ ਸਦਾਏ। ਤਉ ਨਾਨਕ ਮੋਖੰਤਰੁ ਪਾਏ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਟਹੁ ਵਾਰਿਆ ਜਿਤੁ ਮਿਲਿਐ ਖਸਮੁ ਸਮਾਲਿਆ। ਜਿਨਿਕਰਿ ਉਪਦੇਸੁ ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁਦੀਆ ਇਨੀ ਨੇਤ੍ਰੀ ਜਗਤੁ ਨਿਹਾਲਿਆ। ਖਸਮੁ ਛੋਡਿ ਦੂਜੈ ਲਗੇ ਡੁਬੇ ਸੇ ਵਣਜਾਰਿਆ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ ਬੋਹਿਥਾ ਵਿਰਲੈ ਕਿਨੈ ਵੀਚਾਰਿਆ। ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪਾਰ ਉਤਾਰਿਆ ॥ ੧੩ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧

ਸਿੰਮਲ ਰੁਖੁ ਸਰਾਇਰਾ ਅਤਿ ਦੀਰਘ ਅਤਿ ਮੁਚੁ । ਓਇ

ਜਿ ਆਵਹਿ ਆਸ ਕਰਿ ਜਾਹਿ ਨਿਰਾਸੇ ਕਿਤੁ। ਫਲ ਫਿਕੇ ਫੁਲ ਬਕਬਕੇ ਕੰਮਿ ਨ ਆਵਹਿ ਪਤ। ਮਿਠਤੁ ਨੀਵੀ ਨਾਨਕਾ ਗੁਣ ਚੰਗਿਆਈਆ ਤਤੁ। ਸਭੁਕੋ ਨਿਵੈ ਆਪ ਕਉ ਪਰ ਕਉ ਨਿਵੈ ਨ ਕੋਇ। ਧਰਿ ਤਾਰਾਜੂ ਤੋਲੀਐ ਨਿਵੈ ਸੁ ਗਉਰਾ ਹੋਇ। ਅਪਰਾਧੀ ਦੂਣਾ ਨਿਵੈ ਜੋ ਹੰਤਾ ਮਿਰਗਾਹਿ। ਸੀਸ ਨਿਵਾਇਐ ਕਿਆ ਥੀਐ ਜਾ ਰਿਦੈ ਕੁਸੁਧੇ ਜਾਹਿ॥ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਪੜਿ ਪੁਸਤਕ ਸੰਧਿਆ ਬਾਦੰ। ਸਿਲ ਪੂਜਸਿ ਬਗੁਲ ਸਮਾਧੰ। ਮੁਖਿ ਝੂਠਿ ਬਿਭੂਖਣ ਸਾਰੰ। ਤ੍ਰੈਪਾਲ

ਤਿਹਾਲ ਬਿਚਾਰੇ। ਗਲਿ ਮਾਲਾ ਤਿਲਕੁ ਲਿਲਾਟੰ। ਦੁਇ ਧੋਤੀ ਬਸਤ੍ਰ ਕਪਾਟੰ। ਜੇ ਜਾਣਸਿ ਬ੍ਰਹਮੰ ਕਰਮੰ। ਸਭਿ ਫੋਕਟ ਨਿਸਚਉ ਕਰਮੰ। ਕਹੈ ਨਾਨਕ ਨਿਹਚਉ ਧਿਆਵੈ। ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ ਵਾਟ ਨ ਪਾਵੈ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ ॥ ਕਪੜੁ ਰੂਪੁ ਸੁਹਾਵਣਾ ਛਡਿ ਦੁਨੀਆ ਅੰਦਰਿ ਜਾਵਣਾ ॥ ਮੰਦਾ ਚੰਗਾ ਆਪਣਾ ਆਪੇਹੀ ਕੀਤਾ ਪਾਵਣਾ। ਹੁਕਮ ਕੀਏ ਮਨਿ ਭਾਵਦੇ ਰਾਹਿ ਭੀੜੈ ਅਗੈ ਜਾਵਣਾ। ਨੰਗਾ ਦੋਜਕਿ ਚਾਲਿਆ ਤਾ ਦਿਸੈ ਖਰਾ ਡਰਾਵਣਾ। ਕਰਿ ਅਉਗਣ ਪਛੋਤਾਵਣਾ ॥ ੧੪ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥
ਦਇਆ ਕਪਾਹ ਸੰਤੋਖੁ ਸੂਤੁ ਜਤੁ ਗੰਢੀ ਸਤੁ ਵਟੁ । ਏਹੁ ਜਨੇਊ ਜੀਅ ਕਾ ਹਈ ਤ ਪਾਡੇ ਘਤੁ । ਨਾ ਏਹੁ ਤੁਟੈ ਨ ਮਲੁ ਲਗੈ ਨਾ ਏਹੁ ਜਲੈ ਨ ਜਾਇ । ਧੰਨੁ ਸੁ ਮਾਣਸ ਨਾਨਕਾ ਜੋ ਗਲਿ ਚਲੇ ਪਾਇ । ਚਉਕੜਿ ਮੁਲਿ ਅਣਾਇਆ ਬਹਿ ਚਉਕੈ ਪਾਇਆ । ਸਿਖਾ ਕੰਨਿ ਚੜਾਈਆ ਗੁਰੁ ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ ਥਿਆ । ਓਹੁ ਮੁਆ ਓਹੁ ਝੜਿ ਪਇਆ ਵੇਤਗਾ ਗਇਆ ॥੧॥

ਮਃ ੧ ॥ ਲਖ ਚੋਰੀਆ ਲਖ ਜਾਰੀਆ ਲਖ ਕੂੜੀਆ ਲਖ ਗਾਲਿ । ਲਖ ਠਗੀਆ ਪਹਿ

ਨਾਮੀਆ ਰਾਤਿ ਦਿਨਸੁ ਜੀਅ ਨਾਲਿ। ਤਗੁ ਕਪਾਹਹੁ ਕਤੀਐ ਬਾਮ੍ਹਣੁ ਵਟੇ ਆਇ। ਕੁਹਿ ਬਕਰਾ ਰਿੰਨ੍ਹਿ ਖਾਇਆ ਸਭੁ ਕੋ ਆਖੈ ਪਾਇ। ਹੋਇ ਪੁਰਾਣਾ ਸੁਟੀਐ ਭੀ ਫਿਰਿ ਪਾਈਐ ਹੋਰੁ। ਨਾਨਕ ਤਗੁ ਨ ਤੁਟਈ ਜੇ ਤਗਿ ਹੋਵੈ ਜੋਰੁ ॥ ੨ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ ਪਤਿ ਊਪਜੈ ਸਾਲਾਹੀ ਸਚੁ ਸੂਤੁ। ਦਰ-ਗਹ ਅੰਦਰਿ ਪਾਈਐ ਤਗੁ ਨ ਤੂਟਸਿ ਪੂਤ ॥ ੩ ॥

ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਤਗੁ ਨ ਇੰਦ੍ਰੀ ਤਗੁ ਨ ਨਾਰੀ। ਭਲਕੇ ਥੁਕ ਪਵੈ ਨਿਤ ਦਾੜੀ। ਤਗੁ ਨ ਪੈਰੀ ਤਗੁ

ਨ ਹਥੀ । ਤਗੁ ਨ ਜਿਹਵਾ ਤਗੁ ਨ ਅਖੀ । ਵੇਤਗਾ ਆਪੇ ਵਤੈ । ਵਟਿ ਧਾਗੇ ਅਵਰਾ ਘਤੈ । ਲੈ ਭਾੜਿ ਕਰੇ ਵੀਆਹੁ । ਕਢਿ ਕਾਗਲੁ ਦਸੇ ਰਾਹੁ । ਸੁਣਿ ਵੇਖਹੁ ਲੋਕਾ ਏਹੁ ਵਿਡਾਣੁ । ਮਨਿ ਅੰਧਾ ਨਾਉ ਸੁਜਾਣੁ ॥ ੪ ॥

ਪਉੜੀ । ਸਾਹਿਬੁ ਹੋਇ ਦਇਆਲੁ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਤਾ ਸਾਈ ਕਾਰ ਕਰਾਇਸੀ । ਸੋ ਸੇਵਕੁ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਜਿਸਨੋ ਹੁਕਮੁ ਮਨਾਇਸੀ । ਹੁਕਮਿ ਮੰਨਿਐ ਹੋਵੈ ਪਰਵਾਣੁ ਤਾ ਖਸਮੈ ਕਾ ਮਹਲੁ ਪਾਇਸੀ । ਖਸਮੈ ਭਾਵੈ ਸੋ ਕਰੇ ਮਨਹੁ ਚਿੰਦਿਆ ਸੋ ਫਲੁ ਪਾਇਸੀ । ਤਾ ਦਰਗਹ ਪੈਧਾ

ਜਾਇਸੀ ॥ ੧੫ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਗਊ ਬਿਰਾਹਮਣ ਕਉ ਕਰੁ-ਲਾਵਹੁ ਗੋਬਰਿ ਤਰਣੁ ਨ ਜਾਈ । ਧੋਤੀ ਟਿਕਾ ਤੈ ਜਪ ਮਾਲੀ ਧਾਨੁ ਮਲੇਛਾਂ ਖਾਈ । ਅੰਤਰਿ ਪੂਜਾ ਪੜਹਿ ਕਤੇਬਾ ਸੰਜਮੁ ਤੁਰਕਾ ਭਾਈ । ਛੋਡੀ ਲੇ ਪਾਖੰਡਾ ਨਾਮਿ ਲਇਐ ਜਾਹਿ ਤਰੰਦਾ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਮਾਣਸ ਖਾਣੇ ਕਰਹਿ ਨਿਵਾਜ । ਛੁਰੀ ਵਗਾਇਨਿ ਤਿਨ ਗਲਿ ਤਾਗ । ਤਿਨ ਘਰਿ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪੂਰਹਿ ਨਾਦ । ਉਨ੍ਹਾ ਭਿ ਆਵਹਿ ਓਈ ਸਾਦ । ਕੂੜੀ ਰਾਸਿ ਕੂੜਾ ਵਾਪਾਰੁ । ਕੂੜੁ ਬੋਲਿ ਕਰਹਿ ਆਹਾਰੁ ।

ਸਰਮ ਧਰਮ ਕਾ ਡੇਰਾ ਦੂਰਿ।
ਨਾਨਕ ਕੂੜੁ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ।
ਮਥੈ ਟਿਕਾ ਤੇੜਿ ਧੋਤੀ ਕਖਾਈ।
ਹਥਿ ਛੁਰੀ ਜਗਤ ਕਾਸਾਈ। ਨੀਲ
ਵਸਤ੍ਰ ਪਹਿਰਿ ਹੋਵਹਿ ਪਰਵਾਣੁ।
ਮਲੇਛ ਧਾਨੁ ਲੇ ਪੂਜਹਿ ਪੁਰਾਣੁ।
ਅਭਾਖਿਆ ਕਾ ਕੁਠਾ ਬਕਰਾ ਖਾਣਾ।
ਚਉਕੇ ਉਪਰਿ ਕਿਸੈ ਨ ਜਾਣਾ।
ਦੇਕੈ ਚਉਕਾ ਕਢੀ ਕਾਰ। ਉਪਰਿ
ਆਇ ਬੈਠੇ ਕੂੜਿਆਰ। ਮਤੁ ਭਿਟੈ
ਵੇ ਮਤੁ ਭਿਟੈ। ਇਹੁ ਅੰਨੁ ਅਸਾਡਾ
ਫਿਟੈ। ਤਨਿ ਫਿਟੈ ਫੇੜ ਕਰੇਨਿ।
ਮਨਿ ਜੂਠੈ ਚੁਲੀ ਭਰੇਨਿ। ਕਹੁ
ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਧਿਆਈਐ। ਸੁਚਿ
ਹੋਵੈ ਤਾ ਸਚੁ ਪਾਈਐ॥ ੨॥

ਪਉੜੀ ॥ ਚਿਤੈ ਅੰਦਰਿ ਸਭ ਕੋ ਵੇਖਿ ਨਦਰੀ ਹੇਠਿ ਚਲਾਇਦਾ। ਆਪੇ ਦੇ ਵਡਿਆਈਆ ਆਪੇ ਹੀ ਕਰਮ ਕਰਾਇਦਾ। ਵਡਹੁ ਵਡਾ ਵਡ ਮੇਦਨੀ ਸਿਰੇ ਸਿਰਿ ਧੰਧੈ ਲਾਇਦਾ। ਨਦਰਿ ਉਪਠੀ ਜੇ ਕਰੇ ਸੁਲਤਾਨਾ ਘਾਹੁ ਕਰਾਇਦਾ। ਦਰਿ ਮੰਗਨਿ ਭਿਖ ਨ ਪਾਇਦਾ ॥ ੧੬॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਜੇ ਮੋਹਾ ਕਾ ਘਰੁ ਮੁਹੈ ਘਰੁ ਮੁਹਿ ਪਿਤਰੀ ਦੇਇ। ਅਗੈ ਵਸਤੁ ਸਿਞਾਣੀਐ ਪਿਤਰੀ ਚੋਰ ਕਰੇਇ। ਵਢੀਅਹਿ ਹਥ ਦਲਾਲ ਕੇ ਮੁਸਫੀ ਏਹ ਕਰੇਇ। ਨਾਨਕ ਅਗੈ ਸੋ ਮਿਲੈ ਜਿ ਖਟੇ ਘਾਲੇ ਦੇਇ॥ ੧॥

ਮਃ ੧ ॥ ਜਿਉ ਜੋਰੂ ਸਿਰਨਾਵਣੀ ਆਵੈ ਵਾਰੋ ਵਾਰ। ਜੂਠੇ ਜੂਠਾ ਮੁਖਿ ਵਸੈ ਨਿਤ ਨਿਤ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ। ਸੂਚੇ ਏਹਿ ਨ ਆਖੀਅਹਿ ਬਹਨਿ ਜਿ ਪਿੰਡਾ ਧੋਇ। ਸੂਚੇ ਸੇਈ ਨਾਨਕਾ ਜਿਨ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਸੋਇ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਤੁਰੇ ਪਲਾਣੇ ਪਉਣ ਵੇਗ ਹਰਿ ਰੰਗੀ ਹਰਮ ਸਵਾਰਿਆ। ਕੋਠੇ ਮੰਡਪ ਮਾੜੀਆ ਲਾਇ ਬੈਠੇ ਕਰਿ ਪਾਸਾਰਿਆ। ਚੀਜ ਕਰਨਿ ਮਨਿ ਭਾਵਦੇ ਹਰਿ ਬੁਝਨਿ ਨਾਹੀ ਹਾਰਿਆ। ਕਰਿ ਫੁਰਮਾਇਸਿ ਖਾਇਆ ਵੇਖਿ ਮਹਲਤਿ ਮਰਣੁ ਵਿਸਾਰਿਆ। ਜਰੁ

ਆਈ ਜੋਬਨਿ ਹਾਰਿਆ ॥ ੧੭ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਜੇਕਰਿ ਸੂਤਕੁ ਮੰਨੀਐ ਸਭ ਤੈ ਸੂਤਕੁ ਹੋਇ। ਗੋਹੇ ਅਤੈ ਲਕੜੀ ਅੰਦਰਿ ਕੀੜਾ ਹੋਇ। ਜੇਤੇ ਦਾਣੇ ਅੰਨ ਕੇ ਜੀਆ ਬਾਝੁ ਨ ਕੋਇ। ਪਹਿਲਾ ਪਾਣੀ ਜੀਉ ਹੈ ਜਿਤੁ ਹਰਿਆ ਸਭੁ ਕੋਇ। ਸੂਤਕੁ ਕਿਉ ਕਰਿ ਰਖੀਐ ਸੂਤਕੁ ਪਵੈ ਰਸੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਸੂਤਕੁ ਏਵ ਨ ਉਤਰੈ ਗਿਆਨੁ ਉਤਾਰੇ ਧੋਇ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਮਨ ਕਾ ਸੂਤਕੁ ਲੋਭੁ ਹੈ ਜਿਹਵਾ ਸੂਤਕੁ ਕੂੜੁ। ਅਖੀ ਸੂਤਕੁ ਵੇਖਣਾ ਪਰ ਤ੍ਰਿਅ ਪਰ ਧਨ ਰੂਪੁ। ਕੰਨੀ ਸੂਤਕੁ ਕੰਨਿ ਪੈ

ਲਾਇ ਤਬਾਰੀ ਖਾਹਿ। ਨਾਨਕ
ਐਸਾ ਆਦਮੀ ਬਧੇ ਜਮਪੁਰਿ ਜਾਹਿ
॥ ੨ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਸਭੋ ਸੂਤਕੁ ਭਰਮੁ
ਹੈ ਦੂਜੈ ਲਗੈ ਜਾਇ । ਜੰਮਣੁ
ਮਰਨਾ ਹੁਕਮੁ ਹੈ ਭਾਣੈ ਆਵੈ ਜਾਇ
। ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ਦਿਤੋਨੁ
ਰਿਜਕੁਸੰਬਾਹਿ । ਨਾਨਕ ਜਿਨੀ
ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੁਝਿਆ ਤਿਨਾ ਸੂਤਕੁ
ਨਾਹਿ ॥ ੩ ॥

ਪਉੜੀ । ਸਤਿਗੁਰੁ ਵਡਾ
ਕਰਿ ਸਾਲਾਹੀਐ ਜਿਸੁ ਵਿਚਿ
ਵਡੀਆ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਹਿ
ਮੇਲੇ ਤਾ ਨਦਰੀ ਆਈਆ । ਜਾ
ਤਿਸੁ ਭਾਣਾ ਤਾ ਮਨਿ ਵਸਾਈਆ

। ਕਰਿ ਹੁਕਮੁ ਮਸਤਕਿ ਹਥੁ ਧਰਿ ਵਿਚਹੁ ਮਾਰਿ ਕਢੀਆ ਬੁਰਿਆ-ਈਆ। ਸਹਿ ਤੁਠੈ ਨਉਨਿਧਿ ਪਾਈਆ ॥ ੧੮ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਪਹਿਲਾ ਸੁਚਾ ਆਪਿ ਹੋਇ ਸੁਚੈ ਬੈਠਾ ਆਇ ਸੁਚੇਅਗੈਰਖਿਓਨ ਕੋਇ ਨ ਭਿਟਿਓਜਾਇ।ਸੁਚਾਹੋਇਕੈ ਜੇਵਿਆ ਲਗਾ ਪੜਨਿ ਸਲੋਕੁ। ਕੁਹਥੀ ਜਾਈ ਸਟਿਆ ਕਿਸੁ ਏਹੁ ਲਗਾ ਦੋਖੁ। ਅੰਨੁ ਦੇਵਤਾ ਪਾਣੀ ਦੇਵਤਾ ਬੈਸੰਤਰੁ ਦੇਵਤਾ ਲੂਣੁ ਪੰਜਵਾ ਪਾਇਆ ਘਿਰਤੁ। ਤਾ ਹੋਆ ਪਾਕੁ ਪਵਿਤੁ। ਪਾਪੀ ਸਿਉ ਤਨੁ ਗਡਿਆ ਥੁਕਾ ਪਈਆ ਤਿਤੁ।

ਜਿਤੁ ਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਨ ਊਚਰਹਿ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਰਸ ਖਾਹਿ। ਨਾਨਕ ਏਵੈ ਜਾਣੀਐ ਤਿਤੁ ਮੁਖਿ ਥੁਕਾ ਪਾਹਿ॥ ੧॥

ਮਹਲਾ ੧॥ ਭੰਡਿ ਜੰਮੀਐ ਭੰਡਿ ਨਿੰਮੀਐ ਭੰਡਿ ਮੰਗਣੁ ਵੀਆਹੁ। ਭੰਡਹੁ ਹੋਵੈ ਦੋਸਤੀ ਭੰਡਹੁ ਚਲੈ ਰਾਹੁ। ਭੰਡੁ ਮੁਆ ਭੰਡੁ ਭਾਲੀਐ ਭੰਡਿ ਹੋਵੈ ਬੰਧਾਨੁ। ਸੋ ਕਿਉ ਮੰਦਾ ਆਖੀਐ ਜਿਤੁ ਜੰਮਹਿ ਰਾਜਾਨੁ। ਭੰਡਹੁ ਹੀ ਭੰਡੁ ਊਪਜੈ ਭੰਡੈ ਬਾਝੁ ਨ ਕੋਇ। ਨਾਨਕ ਭੰਡੈ ਬਾਹਰਾ ਏਕੋ ਸਚਾ ਸੋਇ। ਜਿਤੁ ਮੁਖਿ ਸਦਾ ਸਾਲਾਹੀਐ ਭਾਗਾ ਰਤੀ ਚਾਰਿ। ਨਾਨਕ ਤੇ ਮੁਖ ਊਜਲੇ ਤਿਤੁ

ਸਚੈ ਦਰਬਾਰਿ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਸਭੁ ਕੋ ਆਖੈ ਆਪਣਾ ਜਿਸੁ ਨਾਹੀ ਸੋ ਚੁਣਿ ਕਢੀਐ। ਕੀਤਾ ਆਪੋ ਆਪਣਾ ਆਪੇ ਹੀ ਲੇਖਾ ਸੰਢੀਐ। ਜਾ ਰਹਣਾ ਨਾਹੀ ਐਤੁ ਜਗਿ ਤਾ ਕਾਇਤੁ ਗਾਰਬਿ ਹੰਢੀਐ। ਮੰਦਾ ਕਿਸੈ ਨ ਆਖੀਐ ਪੜਿ ਅਖਰੁ ਏਹੋ ਬੁਝੀਐ। ਮੂਰਖੈ ਨਾਲਿ ਨ ਲੁਝੀਐ ॥ ੧੯ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮ: ੧ ॥

ਨਾਨਕ ਫਿਕੈ ਬੋਲਿਐ ਤਨੁ ਮਨੁ ਫਿਕਾ ਹੋਇ । ਫਿਕੋ ਫਿਕਾ ਸਦੀਐ ਫਿਕੇ ਫਿਕੀ ਸੋਇ। ਫਿਕਾ ਦਰਗਹ ਸਟੀਐ ਮੁਹਿ ਥੁਕਾ

ਢਿਕੇ ਪਾਇ ॥ ਫਿਕਾ ਮੂਰਖੁ ਆਖੀਐ ਪਾਣਾ ਲਹੈ ਸਜਾਇ ॥੧॥

ਮਃ ੧ ॥ ਅੰਦਰਹੁ ਝੂਠੇ ਪੈਜ ਬਾਹਰਿ ਦੁਨੀਆ ਅੰਦਰਿ ਫੈਲੁ। ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥਿ ਜੇ ਨਵਹਿ ਉਤਰੈ ਨਾਹੀ ਮੈਲੁ । ਜਿਨ੍ਹ ਪਟੁ ਅੰਦਰਿ ਬਾਹਰਿ ਗੁਦੜੁ ਤੇ ਭਲੇ ਸੰਸਾਰਿ । ਤਿਨ ਨੇਹੁ ਲਗਾ ਰਬ ਸੇਤੀ ਦੇਖਨੇ ਵੀਚਾਰਿ । ਰੰਗਿ ਹਸਹਿ ਰੰਗਿ ਰੋਵਹਿ ਚੁਪ ਭੀ ਕਰਿ ਜਾਹਿ । ਪਰਵਾਹ ਨਾਹੀ ਕਿਸੈ ਕੇਰੀ ਬਾਝੁ ਸਚੇ ਨਾਹ । ਦਰਿਵਾਟ ਉਪਰਿ ਖਰਚੁ ਸੰਗਾ ਜਬੈ ਦੇਇ ਤ ਖਾਹਿ । ਦੀਬਾਨੁ ਏਕੋ ਕਲਮ ਏਕਾ ਹਮਾ ਤੁਮਾ ਮੇਲੁ । ਦਰਿ ਲਏ ਲੇਖਾ

ਪੀੜ ਛੁਟੈ ਨਾਨਕਾ ਜਿਉ ਤੇਲ੍ਹ॥੨

ਪਉੜੀ ॥ ਆਪੇ ਹੀ ਕਰਣਾ ਕੀਓ ਕਲ ਆਪੇ ਹੀ ਤੈ ਧਾਰੀਐ। ਦੇਖਹਿ ਕੀਤਾ ਆਪਣਾ ਧਰਿ ਕਚੀ ਪਕੀ ਸਾਰੀਐ। ਜੋ ਆਇਆ ਸੋ ਚਲਸੀ ਸਭੁ ਕੋਈ ਆਈ ਵਾਰੀਐ। ਜਿਸਕੇ ਜੀਅ ਪਰਾਣਹਹਿ ਕਿਉ ਸਾਹਿਬੁ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰੀਐ। ਆਪਣ ਹਥੀ ਆਪਣਾ ਆਪੇ ਹੀ ਕਾਜੁ ਸਵਾਰੀਐ ॥ ੨੦ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮ: ੨ ॥

ਏਹ ਕਿਨੇਹੀ ਆਸਕੀ ਦੂਜੈ ਲਗੈ ਜਾਇ। ਨਾਨਕ ਆਸਕੁ ਕਾਢੀਐ ਸਦਹੀ ਰਹੈ ਸਮਾਇ। ਚੰਗੈ ਚੰਗਾ ਕਰਿ ਮੰਨੇ ਮੰਦੈ ਮੰਦਾ

ਹੋਇ । ਆਸਕੁ ਏਹੁ ਨ ਆਖੀਐ ਜਿ ਲੇਖੈ ਵਰਤੈ ਸੋਇ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੨ ॥ ਸਲਾਮੁ ਜਬਾਬੁ ਦੋਵੈ ਕਰੇ ਮੁੰਢਹੁ ਘੁਥਾ ਜਾਇ । ਨਾਨਕ ਦੋਵੈ ਕੂੜੀਆ ਥਾਇ ਨ ਕਾਈ ਪਾਇ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਜਿਤੁ ਸੇਵਿਐ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਸੋ ਸਾਹਿਬੁ ਸਦ ਸਮਾਲੀਐ । ਜਿਤੁ ਕੀਤਾ ਪਾਈਐ ਆਪਣਾ ਸਾ ਘਾਲ ਬੁਰੀ ਕਿਉ ਘਾਲੀਐ । ਮੰਦਾ ਮੂਲਿ ਨ ਕੀਚਈ ਦੇ ਲੰਮੀ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲੀਐ । ਜਿਉ ਸਾਹਿਬ ਨਾਲਿ ਨ ਹਾਰੀਐ ਤੇਵੇਹਾ ਪਾਸਾ ਢਾਲੀਐ । ਕਿਛੁ ਲਾਹੇ ਉਪਰਿ ਘਾਲੀਐ ॥ ੨੧ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਹਲਾ ੨ ॥
ਚਾਕਰ ਲਗੈ ਚਾਕਰੀ ਨਾਲੇ ਗਾਰਬੁਵਾਦੁ । ਗਲਾ ਕਰੇ ਘਣੇ-ਰੀਆ ਖਸਮੁ ਨ ਪਾਏ ਸਾਦੁ । ਆਪੁ ਗਵਾਇ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਤਾ ਕਿਛੁ ਪਾਏ ਮਾਨੁ । ਨਾਨਕ ਜਿਸਨੋ ਲਗਾ ਤਿਸੁ ਮਿਲੈ ਲਗਾ ਸੋ ਪਰਵਾਨੁ ॥ ੧ ॥
ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਜੋ ਜੀਇ ਹੋਇ ਸੁ ਉਗਵੈ ਮੁਹ ਕਾ ਕਹਿਆ ਵਾਉ । ਬੀਜੇ ਬਿਖੁ ਮੰਗੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਵੇਖਹੁ ਏਹੁ ਨਿਆਉ ॥ ੨ ॥
ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਨਾਲਿ ਇਆਣੇ ਦੋਸਤੀ ਕਦੇ ਨ ਆਵੈ ਰਾਸਿ । ਜੇਹਾ ਜਾਣੈ ਤੇਹੋ ਵਰਤੈ ਵੇਖਹੁ ਕੋ ਨਿਰਜਾਸਿ । ਵਸਤੂ ਅੰਦਰਿ ਵਸਤੁ

ਸਮਾਵੈ ਦੂਜੀ ਹੋਵੈ ਪਾਸਿ। ਸਾਹਿਬੁ
ਸੇਤੀ ਹੁਕਮੁ ਨ ਚਲੈ ਕਹੀ ਬਣੈ
ਅਰਦਾਸਿ। ਕੂੜਿ ਕਮਾਣੈ ਕੂੜੋ ਹੋਵੈ
ਨਾਨਕ ਸਿਫਤਿ ਵਿਗਾਸਿ ॥ ੩ ॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਨਾਲਿ ਇਆਣੇ
ਦੋਸਤੀ ਵਡਾਰੂ ਸਿਉ ਨੇਹੁ। ਪਾਣੀ
ਅੰਦਰਿ ਲੀਕ ਜਿਉ ਤਿਸਦਾ ਥਾਉ
ਨ ਥੇਹੁ ॥ ੪ ॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਹੋਇ ਇਆਣਾ
ਕਰੇ ਕੰਮੁ ਆਣਿ ਨ ਸਕੈ ਰਾਸਿ।
ਜੇ ਇਕ ਅਧ ਚੰਗੀ ਕਰੇ ਦੂਜੀ ਭੀ
ਵੇਰਾਸਿ ॥ ੫ ॥

ਪਉੜੀ॥ ਚਾਕਰੁ ਲਗੈ ਚਾਕਰੀ
ਜੇ ਚਲੈ ਖਸਮੈ ਭਾਇ। ਹੁਰਮਤਿ
ਤਿਸਨੋ ਅਗਲੀ ਓਹੁ ਵਜਹੁ ਭਿ

ਦੂਣਾ ਖਾਇ। ਖਸਮ ਕਰੇ ਬਰਾਬਰੀ
ਫਿਰਿ ਗੈਰਤਿ ਅੰਦਰਿ ਪਾਇ ।
ਵਜਹੁ ਗਵਾਏ ਅਗਲਾ ਮੁਹੇ ਮੁਹਿ
ਪਾਣਾ ਖਾਇ । ਜਿਸਦਾ ਦਿਤਾ
ਖਾਵਣਾ ਤਿਸੁ ਕਹੀਐ ਸਾਬਾਸਿ ।
ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੁ ਨ ਚਲਈ ਨਾਲਿ
ਖਸਮ ਚਲੈ ਅਰਦਾਸਿ ॥ ੨੨ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਏਹ ਕਿਨੇਹੀ ਦਾਤਿ ਆਪਸ ਤੇ
ਜੋ ਪਾਈਐ । ਨਾਨਕ ਸਾ ਕਰ-
ਮਾਤਿ ਸਾਹਿਬ ਤੁਠੈ ਜੋ ਮਿਲੈ ॥ ੧ ॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਏਹ ਕਿਨੇਹੀ
ਚਾਕਰੀ ਜਿਤੁ ਭਉ ਖਸਮੁ ਨ ਜਾਇ।
ਨਾਨਕ ਸੇਵਕੁ ਕਾਢੀਐ ਜਿ ਸੇਤੀ
ਖਸਮ ਸਮਾਇ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਨਾਨਕ ਅੰਤ ਨ ਜਾਪਨੀ ਹਰਿ ਤਾਕੇ ਪਾਰਾ ਵਾਰ । ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਸਾਖਤੀ ਫਿਰਿ ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਮਾਰ । ਇਕਨ੍ਹਾ ਗਲੀ ਜੰਜੀਰੀਆ ਇਕਿ ਤੁਰੀ ਚੜਹਿ ਬਿਸੀਆਰ। ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਕਰੇ ਆਪਿ ਹਉ ਕੈਸਿਉ ਕਰੀ ਪੁਕਾਰ। ਨਾਨਕ ਕਰਣਾ ਜਿਨਿ ਕੀਆ ਫਿਰਿ ਤਿਸਹੀ ਕਰਣੀ ਸਾਰ॥ ੨੩ ॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥ ਆਪੇ ਭਾਂਡੇ ਸਾਜਿਅਨੁ ਆਪੇ ਪੂਰਣੁ ਦੇਇ। ਇਕਨੀ ਦੁਧੁ ਸਮਾਈਐ ਇਕਿ ਚੁਲ੍ਹੈ ਰਹਨਿ ਚੜੇਇ। ਇਕਿ ਨਿਹਾਲੀ ਪੈ ਸਵਨਿ ਇਕਿ ਉਪਰਿ ਰਹਨਿ ਖੜੇ । ਤਿਨ੍ਹਾ

ਸਵਾਰੇ ਨਾਨਕਾ ਜਿਨਕਉ ਨਦਰਿ
ਕਰੇ ॥ ੧ ॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਆਪੇ ਸਾਜੇ ਕਰੇ
ਆਪਿ ਜਾਈ ਭਿ ਰਖੈ ਆਪਿ ॥
ਤਿਸੁ ਵਿਚਿ ਜੰਤ ਉਪਾਇਕੈ ਦੇਖੈ
ਥਾਪਿਉ ਥਾਪਿ। ਕਿਸਨੋ ਕਹੀਐ
ਨਾਨਕਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਆਪੇ ਆਪਿ
॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਵਡੇ ਕੀਆ ਵਡਿ
ਆਈਆ ਕਿਛੁ ਕਹਣਾ ਕਹਣੁ ਨ
ਜਾਇ। ਸੋ ਕਰਤਾ ਕਾਦਰ ਕਰੀਮੁ
ਦੇ ਜੀਆ ਰਿਜਕੁ ਸੰਬਾਹਿ। ਸਾਈ
ਕਾਰ ਕਮਾਵਣੀ ਧੁਰਿ ਛੋਡੀ ਤਿਨੈ
ਪਾਇ। ਨਾਨਕ ਏਕੀ ਬਾਹਰੀ
ਹੋਰ ਦੂਜੀ ਨਾਹੀ ਜਾਇ। ਸੋ ਕਰੇ

ਜਿ ਤਿਸੈ ਰਜਾਇ ॥ ੨੪ ॥ ੧ ॥
ਸੁਧੁ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪ ਛੰਤੁ ਘਰੁ ੪

ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਿੰਨੇ ਲੋਇਣਾ ਮਨੁ ਪ੍ਰੇਮਿ ਰਤੰਨਾ ਰਾਮ ਰਾਜੇ । ਮਨੁ ਰਾਮਿ ਕਸਵਟੀ ਲਾਇਆ ਕੰਚਨੁ ਸੋਵਿੰਨਾ। ਗੁਰਮੁਖਿ ਰੰਗਿ ਚਲੂਲਿਆ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਤਨੋ ਭਿੰਨਾ। ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਮੁਸਕਿ ਝਕੋਲਿਆ ਸਭੁ ਜਨਮੁ ਧਨੁ ਧੰਨਾ ॥

ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਬਾਣੀ ਮਨੁ ਮਾਰਿਆ ਅਣੀਆਲੇ ਅਣੀਆ ਰਾਮ ਰਾਜੇ। ਜਿਸੁ ਲਾਗੀ ਪੀਰ ਪਿਰੰਮ ਕੀ ਸੋ ਜਾਣੈ ਜਰੀਆ। ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਸੋ ਆਖੀਐ ਮਰਿ

ਜੀਵੈ ਮਰੀਆ । ਜਨ ਜਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲਿ ਹਰਿ ਜਗੁ ਦੁਤਰੁ ਤਰੀਆ ॥ ੨ ॥ ਹਮ ਮੂਰਖ ਮੁਗਧ ਸਰਣਾਗਤੀ ਮਿਲੁ ਗੋਵਿੰਦ ਰੰਗਾ ਰਾਮ ਰਾਜੇ। ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਭਗਤਿਇਕ ਮੰਗਾ । ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸਬਦਿ ਵਿਗਾਸਿਆ ਜਪਿ ਅਨਤ ਤਰੰਗਾ । ਮਿਲਿ ਸੰਤਜਨਾ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਨਾਨਕ ਸਤਸੰਗਾ ॥ ੩ ॥ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਸੁਣਿ ਬੇਨਤੀ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਹਰਿ ਰਾਇਆ ਰਾਮ ਰਾਜੇ । ਹਉ ਮਾਗਉ ਸਰਣਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੁਖਿ ਪਾਇਆ । ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ ਹਰਿ ਬਿਰਦੁ ਹੈ

ਹਰਿਲਾਜ ਰਖਾਇਆ । ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਸਰਣਾਗਤੀ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਤਰਾਇਆ ॥ ੪ ੧ ॥ ੮ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਢੂਢਿ ਢੂਢੇਦਿਆ ਹਰਿ ਸਜਣੁ ਲਧਾ ਰਾਮ ਰਾਜੇ । ਕੰਚਨ ਕਾਇਆ ਕੋਟ ਗੜ ਵਿਚਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਿਧਾ । ਹਰਿ ਹਰਿ ਹੀਰਾ ਰਤਨੁ ਹੈ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਤਨੁ ਵਿਧਾ । ਧੁਰਿ ਭਾਗ ਵਡੇ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਨਾਨਕ ਰਸਿ ਗੁਧਾ ॥ ੧ ॥ ਪੰਥੁ ਦਸਾਵਾ ਨਿਤ ਖੜੀ ਮੁੰਧ ਜੋਬਨਿ ਬਾਲੀ ਰਾਮ ਰਾਜੇ । ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਚੇਤਾਇ ਗੁਰ ਹਰਿ ਮਾਰਗਿ ਚਾਲੀ । ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਨਾਮੁ

ਅਧਾਰੁ ਹੈ ਹਉਮੈ ਬਿਖੁ ਜਾਲੀ ।
ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲਿ
ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਿਲਿਆ ਬਨਵਾਲੀ
॥ ੨ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਿਆਰੇ ਆਇ-
ਮਿਲੁ ਮੈ ਚਿਰੀ ਵਿਛੁੰਨੇ ਰਾਮ ਰਾਜੇ
। ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਤਨੁ ਬਹੁਤੁ ਬੈਰਾਗਿਆ
ਹਰਿ ਨੈਣ ਰਸਿ ਭਿੰਨੇ । ਮੈ
ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਪਿਆਰਾ ਦਸਿ
ਗੁਰੁ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਮਨੁ ਮੰਨੇ ।
ਹਉ ਮੂਰਖੁ ਕਾਰੈ ਲਾਈਆ ਨਾਨਕ
ਹਰਿ ਕੰਮੇ ॥ ੩ ॥ ਗੁਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ
ਭਿੰਨੀ ਦੇਹੁਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬੁਰਕੇ ਰਾਮ
ਰਾਜੇ । ਜਿਨਾ ਗੁਰਬਾਣੀ ਮਨਿ
ਭਾਈਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤਿ ਛਕਿ ਛਕੇ । ਗੁਰ
ਤੁਠੇ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਚੂਕੇ ਧਕ ਧਕੇ

ਹਰਿ ਜਨੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹੋਇਆ
ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਇਕੇ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪

ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰ ਹੈ
ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਸੇ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ।
ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸਚਾ ਸਾਹੁ ਹੈ ਸਿਖ
ਦੇਇ ਹਰਿ ਰਾਸੇ। ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਵਣਜਾਰਾ
ਵਣਜੁ ਹੈ ਗੁਰੁ ਸਾਹੁ ਸਬਾਸੇ ।
ਜਨੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰੁ ਤਿਨੀ ਪਾਇਆ
ਜਿਨਿ ਧੁਰਿ ਲਿਖਤੁ ਲਿਲਾਟਿ
ਲਿਖਾਸੇ ॥ ੧ ॥ ਸਚੁ ਸਾਹੁ ਹਮਾਰਾ
ਤੂੰ ਧਣੀ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਵਣਜਾਰਾ
ਰਾਮ ਰਾਜੇ । ਸਭ ਭਾਂਡੇ ਤੁਧੈ
ਸਾਜਿਆ ਵਿਚਿ ਵਸਤੁ ਹਰਿ ਥਾਰਾ
। ਜੋ ਪਾਵਹਿ ਭਾਂਡੇ ਵਿਚਿ ਵਸਤੁ

ਸਾ ਨਿਕਲੈ ਕਿਆ ਕੋਈ ਕਰੇ
ਵੇਚਾਰਾ। ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ ਹਰਿ
ਬਖਸਿਆ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰਾ॥
੨॥ ਹਮ ਕਿਆ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਵਿਥ-
ਰਹ ਸੁਆਮੀ ਤੂੰ ਅਪਰ ਅਪਾਰੋ
ਰਾਮ ਰਾਜੇ। ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਹ
ਦਿਨ ਰਾਤਿ ਏਹਾ ਆਸ ਆਧਾਰੋ।
ਹਮ ਮੂਰਖ ਕਿਛੂਅ ਨ ਜਾਣਹਾ
ਕਿਵ ਪਾਵਹ ਪਾਰੋ। ਜਨ ਨਾਨਕੁ
ਹਰਿ ਕਾ ਦਾਸੁ ਹੈ ਹਰਿ ਦਾਸ ਪਨਿ
ਹਾਰੋ॥ ੩ ॥ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ
ਰਾਖਿ ਲੈ ਹਮ ਸਰਣਿ ਪ੍ਰਭ ਆਏ
ਰਾਮ ਰਾਜੇ। ਹਮ ਭੂਲਿ ਵਿਗਾੜਹ
ਦਿਨਸੁ ਰਾਤਿ ਹਰਿ ਲਾਜ ਰਖਾਏ।
ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਤੂੰ ਗੁਰੁ ਪਿਤਾ ਹੈ

ਦੇ ਮਤਿ ਸਮਝਾਏ । ਜਨੁ ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ ਹਰਿ ਕਾਢਿਆ ਹਰਿ ਪੈਜ ਰਖਾਏ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੧੦ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪

ਜਿਨਿ ਮਸਤਕਿ ਧੁਰਿ ਹਰਿ ਲਿਖਿਆ ਤਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਿਆ ਰਾਮ ਰਾਜੇ । ਅਗਿਆਨੁ ਅੰਧੇਰਾ ਕਟਿਆ ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਘਟਿ ਬਲਿਆ । ਹਰਿ ਲਧਾ ਰਤਨੁ ਪਦਾਰਥੋ ਫਿਰਿ ਬਹੁੜਿ ਨ ਚਲਿਆ । ਜਨੁ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਿਆ ਆਰਾਧਿ ਹਰਿ ਮਿਲਿਆ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨੀ ਐਸਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਿਓ ਸੇ ਕਾਹੇ ਜਗਿ ਆਏ ਰਾਮ ਰਾਜੇ । ਇਹੁ ਮਾਣਸ ਜਨਮੁ

ਦੁਲੰਭੁ ਹੈ ਨਾਮੁ ਬਿਨਾ ਬਿਰਥਾ
ਸਭ ਜਾਏ । ਹੁਣਿ ਵਤੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ
ਨ ਬੀਜਿਓ ਅਗੈ ਭੁਖਾ ਕਿਆ
ਖਾਏ । ਮਨਮੁਖਾ ਨੋ ਫਿਰਿ ਜਨਮੁ
ਹੈ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭਾਏ ॥ ੨ ॥

ਤੂੰ ਹਰਿ ਤੇਰਾ ਸਭੁ ਕੋ ਸਭਿ
ਤੁਧੁ ਉਪਾਏ ਰਾਮ ਰਾਜੇ । ਕਿਛੁ
ਹਾਥਿ ਕਿਸੈ ਦੈ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਸਭਿ
ਚਲਹਿ ਚਲਾਏ । ਜਿਨਿ ਤੂੰ ਮੇਲਹਿ
ਪਿਆਰੇ ਸੇ ਤੁਧੁ ਮਿਲਹਿ ਜੋ ਹਰਿ
ਮਨਿ ਭਾਏ । ਜਨੁ ਨਾਨਕ
ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟਿਆ ਹਰਿ ਨਾਮੁ
ਤਰਾਏ ॥ ੩ ॥

ਕੋਈ ਗਾਵੈ ਰਾਗੀ ਨਾਦੀ ਬੇਦੀ
ਬਹੁ ਭਾਤਿ ਕਰਿ ਨਹੀ ਹਰਿ ਹਰਿ

ਭੀਜੈ ਰਾਮ ਰਾਜੇ। ਜਿਨਾ ਅੰਦਰਿ
ਕਪਟੁ ਵਿਕਾਰੁ ਹੈ ਤਿਨਾ ਰੋਇ ਕਿਆ
ਕੀਜੈ। ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ
ਜਾਣਦਾ ਸਿਰਿ ਰੋਗੁ ਹਥੁ ਦੀਜੈ।
ਜਿਨਾ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਿਰਦਾ
ਸੁਧੁ ਹੈ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਹਰਿ ਲੀਜੈ
॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੧੬ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪

ਜਿਨ ਅੰਤਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ
ਹੈ ਤੇ ਜਨ ਸੁਘੜ ਸਿਆਣੇ ਰਾਮ
ਰਾਜੇ। ਜੇ ਬਾਹਰਹੁ ਭੁਲਿ ਚੁਕਿ
ਬੋਲਦੇ ਭੀ ਖਰੇ ਹਰਿ ਭਾਣੇ। ਹਰਿ ਸੰਤਾ
ਨੋ ਹੋਰੁ ਥਾਉ ਨਾਹੀ ਹਰਿ ਮਾਣੁ
ਨਿਮਾਣੇ। ਜਨੁ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ
ਦੀਬਾਣੁ ਹੈ ਹਰਿ ਤਾਣੁ ਸਤਾਣੇ।

੧ ॥ ਜਿਥੈ ਜਾਇ ਬਹੈ ਮੇਰਾ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਸੋ ਥਾਨੁ ਸੁਹਾਵਾ ਰਾਮ ਰਾਜੇ। ਗੁਰ ਸਿਖੀ ਸੋ ਥਾਨੁ ਭਾਲਿਆ ਲੈ ਧੂਰਿ ਮੁਖਿ ਲਾਵਾ। ਗੁਰ ਸਿਖਾ ਕੀ ਘਾਲਿ ਥਾਇ ਪਈ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਾ । ਜਿਨ ਨਾਨਕੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਜਿਆ ਤਿਨ ਹਰਿ ਪੂਜ ਕਰਾਵਾ ॥ ੨ ॥ ਗੁਰ ਸਿਖਾ ਮਨਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤ ਹੈ ਹਰਿ ਨਾਮ ਹਰਿ ਤੇਰੀ ਰਾਮ ਰਾਜੇ । ਕਰਿ ਸੇਵਹਿ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਭੁਖ ਜਾਇ ਲਹਿ ਮੇਰੀ। ਗੁਰ ਸਿਖਾ ਕੀ ਭੁਖ ਸਭ ਗਈ ਤਿਨ ਪਿਛੈ ਹੋਰ ਖਾਇ ਘਨੇਰੀ। ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਪੁੰਨੁ ਬੀਜਿਆ ਫਿਰਿ ਤੋਟਿ ਨ ਆਵੈ

ਹਰਿ ਪੁੰਨੁ ਕੇਰੀ ॥ ੩॥ ਗੁਰ ਸਿਖਾ
ਮਨਿ ਵਧਾਈਆ ਜਿਨਿ ਮੇਰਾ
ਸਤਿਗੁਰੂ ਡਿਠਾ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ।
ਕੋਈ ਕਰਿ ਗਲ ਸੁਣਾਵੈ ਹਰਿ
ਨਾਮ ਕੀ ਸੋ ਲਗੈ ਗੁਰ ਸਿਖਾ ਮਨਿ
ਮਿਠਾ । ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਗੁਰ ਸਿਖ
ਪੈਨਾਈਅਹਿ ਜਿਨਾ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ
ਤੂਠਾ । ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਹਰਿ ਹਰਿ
ਹੋਇਆ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵੂਠਾ ॥
੪ ॥ ੫ ॥ ੨੦ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪

ਜਿਨਾ ਭੇਟਿਆ ਮੇਰਾ ਪੂਰਾ
ਸਤਿਗੁਰੂ ਤਿਨ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਵੈ
ਰਾਮ ਰਾਜੇ । ਤਿਸਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁਖ
ਸਭ ਉਤਰੈ ਜੋ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ

। ਜੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਦੇ
ਤਿਨ ਜਮੁ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵੈ । ਜਨ
ਨਾਨਕ ਕਉ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ
ਨਿਤ ਜਪੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਨਾਮਿ
ਤਰਾਵੈ ॥ ੧ ॥ ਜਿਨੀ ਗੁਰਮੁਖਿ
ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਤਿਨਾ
ਫਿਰਿ ਬਿਘਨੁ ਨ ਹੋਈ ਰਾਮ ਰਾਜੇ
। ਜਿਨੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਮਨਾ
ਇਆ ਤਿਨ ਪੂਜੇ ਸਭੁ ਕੋਈ ।
ਜਿਨੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਿਆਰਾ ਸੇਵਿਆ
ਤਿਨਾ ਸੁਖੁ ਸਦ ਹੋਈ । ਜਿਨਾ
ਨਾਨਕੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟਿਆ ਤਿਨਾ
ਮਿਲਿਆ ਹਰਿ ਸੋਈ ॥ ੨ ॥ ਜਿਨਾ
ਅੰਤਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ ਤਿਨ
ਹਰਿ ਰਖਣਹਾਰਾ ਰਾਮ ਰਾਜੇ

ਤਿਨਰੀ ਨਿੰਦਾ ਕੋਈ ਕਿਆ ਕਰੈ ਜਿਨ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਿਆਰਾ । ਜਿਨ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਸਭ ਦੁਸਟ ਝਖ ਮਾਰਾ । ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਹਰਿ ਰਖਣਹਾਰਾ ॥ ੩ ॥ ਹਰਿ ਜੁਗੁਜੁਗੁ ਭਗਤ ਉਪਾਇਆ ਪੈਜ ਰਖਦਾ ਆਇਆ ਰਾਮ ਰਾਜੇ । ਹਰਣਾਖਸੁ ਦੁਸਟੁ ਹਰਿਮਾਰਿਆ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਤਰਾਇਆ । ਅਹੰਕਾਰੀਆ ਨਿੰਦਕਾ ਪਿਠਿ ਦੇਇ ਨਾਮ ਦੇਉ ਮੁਖ ਲਾਇਆ । ਜਨ ਨਾਨਕ ਐਸਾ ਹਰਿ ਸੇਵਿਆ ਅੰਤਿ ਲਏ ਛਡਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ੨੪ ॥

ਅਕਾਲ ਉਸਤਤ

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਉਤਾਰ ਖਾਸੇ ਦਸਖਤ ਕਾ

ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ੧੦ ॥

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੀ ਰੱਛਾ ਹਮਨੈ । ਸ੍ਰਬ ਲੋਹ ਦੀ ਰੱਛਿਆ ਹਮਨੈ । ਸਰਬ ਕਾਲ ਜੀ ਦੀ ਰਛਿਆ ਹਮਨੈ । ਸਰਬ ਲੋਹ ਜੀ ਦੀ ਸਦਾ ਰਛਿਆ ਹਮਨੈ ॥

ਆਗੇ ਲਿਖਾਰੀ ਕੇ ਦਸਖਤ

ਤ੍ਵ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਚਉਪਈ ॥

ਪ੍ਰਣਵੋ ਆਦਿ ਏਕੰਕਾਰਾ । ਜਲ ਥਲ ਮਹੀਅਲ ਕੀਓ ਪਸਾਰਾ । ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਅਬਗਤ ਅਬਿਨਾਸੀ । ਲੋਕ ਚਤੁਰਦਸ ਜੋਤਿ ਪ੍ਰਕਾਸੀ ॥ ੧ ॥ ਹਸਤ ਕੀਟ ਕੇ ਬੀਚ ਸਮਾਨਾ । ਰਾਵ ਰੰਕ ਜਿਹ ਇਕਸਰ ਜਾਨਾ । ਅਦ੍ਵੈ ਅਲਖ ਪੁਰਖ ਅਬਿਗਾਮੀ । ਸਭ ਘਟ ਘਟ ਕੇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥ ੨ ॥ ਅਲਖ ਰੂਪ ਅਛੈ ਅਨ ਭੇਖਾ । ਰਾਗ ਰੰਗ ਜਿਹ ਰੂਪ ਨ ਰੇਖਾ । ਬਰਨ ਚਿਹਨ ਸਭਹੂੰ ਤੇ ਨਿਆਰਾ । ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਅਦ੍ਵੈ ਅਬਕਾਰਾ ॥ ੩ ॥ ਬਰਨ ਚਿਹਨ ਜਿਹ ਜਾਤ

ਨ ਪਾਤਾ। ਸੱਤ੍ਰ ਮਿਤ੍ਰ ਜਿਹ ਤਾਤ
ਨ ਮਾਤਾ। ਸਭ ਤੇ ਦੂਰਿ ਸਭਨ
ਤੇ ਨੇਰਾ। ਜਲ ਥਲ ਮਹੀਅਲ
ਜਾਹ ਬਸੇਰਾ ॥ ੪ ॥ ਅਨਹਦ
ਰੂਪ ਅਨਾਹਦ ਬਾਨੀ । ਚਰਨ
ਸਰਨ ਜਿਹ ਬਸਤ ਭਵਾਨੀ।
ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨ ਅੰਤੁ ਨਹੀਪਾਇਓ।
ਨੇਤ ਨੇਤ ਮੁਖ ਚਾਰ ਬਤਾਇਓ
॥ ੫ ॥ ਕੋਟ ਇੰਦ੍ਰ ਉਪਇੰਦ੍ਰ
ਬਨਾਏ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਰੁਦ੍ਰ ਉਪਾਇ
ਖਪਾਏ । ਲੋਕ ਚਤ੍ਰਦਸ ਖੇਲ
ਰਚਾਇਓ। ਬਹੁਰ ਆਪ ਹੀ ਬੀਚ
ਮਿਲਾਇਓ ॥ ੬ ॥ ਦਾਨਵ
ਦੇਵ ਫਨਿੰਦ ਅਪਾਰਾ । ਗੰਧ੍ਰਬ
ਜੱਛ ਰਚੈ ਸੁਭਚਾਰਾ। ਭੂਤ ਭਵਿੱਖ

ਭਵਾਨ ਕਹਾਨੀ। ਘਟ ਘਟ ਕੇ ਪਟ
ਪਟ ਕੀ ਜਾਨੀ ॥ ੭ ॥ ਤਾਤ ਮਾਤ
ਜਿਹ ਜਾਤ ਨ ਪਾਤਾ। ਏਕ ਰੰਗ
ਕਾਹੂ ਨਹੀਂ ਰਾਤਾ। ਸਰਬ ਜੋਤ
ਕੇ ਬੀਚ ਸਮਾਨਾ। ਸਭਹੂੰ ਸਰਬ
ਠੌਰ ਪਹਿਚਾਨਾ ॥ ੮ ॥ ਕਾਲ
ਰਹਤ ਅਨਕਾਲ ਸਰੂਪਾ। ਅਲਖ
ਪੁਰਖ ਅਵਗਤ ਅਵਧੂਤਾ। ਜਾਤ
ਪਾਤ ਜਿਹ ਚਿਹਨ ਨ ਬਰਨਾ।
ਅਬਗਤ ਦੇਵ ਅਛੈ ਅਨ ਭਰਮਾ
॥ ੯ ॥ ਸਭ ਕੋ ਕਾਲ ਸਭਨ ਕੋ
ਕਰਤਾ। ਰੋਗ ਸੋਗ ਦੋਖਨ ਕੋ
ਹਰਤਾ। ਏਕ ਚਿੱਤ ਜਿਹ ਇਕ
ਛਿਨ ਧਿਆਇਓ। ਕਾਲ ਫਾਸ ਕੇ
ਬੀਚ ਨ ਆਇਓ ॥ ੧੦ ॥

ਤ੍ਵਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਕਬਿਤ ॥

ਕਤਹੂੰ ਸੁਚੇਤ ਹੁਇ ਕੈ ਚੇਤਨਾ ਕੋ ਚਾਰ ਕੀਓ ਕਤਹੂੰ ਅਚਿੰਤ ਹ੍ਵੈਕੈ ਸੋਵਤ ਅਚੇਤ ਹੋ । ਕਤਹੂੰ ਭਿਖਾਰੀ ਹੁਇਕੈ ਮਾਂਗਤ ਫਿਰਤਭੀਖਕਹੂੰਮਹਾਂ ਦਾਨ ਹੁਇਕੈ ਮਾਂਗਿਓ ਧਨ ਦੇਤ ਹੋ। ਕਹੂੰ ਮਹਾਰਾਜਨ ਕੋ ਦੀਜਤ ਅਨੰਤ ਦਾਨ ਕਹੂੰ ਮਹਾਰਾਜਨ ਤੇ ਛੀਨ ਛਿਤ ਲੇਤ ਹੋ ॥ ਕਹੂੰ ਬੇਦ ਰੀਤ ਕਹੂੰ ਤਾਸਿਉ ਬਿਪ੍ਰੀਤ ਕਹੂੰ ਤ੍ਰਿਗੁਨ ਅਤੀਤ ਕਹੂੰ ਸੁਰਗੁਨ ਸਮੇਤ ਹੋ॥ ੧ ॥ ੧੧ ॥ ਕਹੂੰ ਜੱਛ ਗੰਧ੍ਰਬ ਉਰਗ ਕਹੂੰ ਬਿੱਦਆਧਰ ਕਹੂੰ ਭਏ ਕਿੰਨਰ ਪਿਸਾਚ ਕਹੂੰ ਪ੍ਰੇਤ ਹੋ। ਕਹੂੰ ਹੁਇਕੈ ਹਿੰਦੂਆ

ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਕੋ ਗੁਪਤ ਜਪਿਓ ਕਹੂੰ
ਹ੍ਵੈਕੈ ਤੁਰਕਾ ਪੁਕਾਰੇ ਬਾਂਗ ਦੇਤ
ਹੋ । ਕਹੂੰ ਕੋਕ ਕਾਬ ਹੁਇਕੈ
ਪੁਰਾਨ ਕੋ ਪੜਤ ਮਤ ਕਤਹੂੰ
ਕੁਰਾਨ ਕੋ ਨਿਦਾਨ ਜਾਨ ਲੇਤ
ਹੋ । ਕਹੂੰ ਬੇਦ ਰੀਤ ਕਹੂੰ ਤਾਸਿਉ
ਬਿਪ੍ਰੀਤ ਕਹੂੰ ਤ੍ਰਿਗੁਨ ਅਤੀਤ
ਕਹੂੰ ਸੁਰਗੁਨ ਸਮੇਤ ਹੋ ॥ ੨ ॥
੧੨ ॥ ਕਹੂੰ ਦੇਵਤਾਨ ਕੇ ਦਿਵਾਨ
ਮੈ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਕਹੂੰ ਦਾਨ ਵਾਨ
ਕੋ ਗੁਮਾਨ ਮਤ ਦੇਤ ਹੋ ।
ਕਹੂੰ ਇੰਦ੍ਰ ਰਾਜਾ ਕੋ ਮਿਲਤ
ਇੰਦ੍ਰ ਪਦਵੀ ਸੀ ਕਹੂੰ ਇੰਦ੍ਰ
ਪਦਵੀ ਛਿਪਾਇ ਛੀਨ ਲੇਤ ਹੋ ।
ਕਤਹੂੰ ਬਿਚਾਰ ਅਬਿਚਾਰ ਕੋ

ਬਿਚਾਰਤ ਹੋ ਕਹੂੰ ਨਿਜ ਨਾਰ ਪਰ ਨਾਰ ਕੇ ਨਿਕੇਤ ਹੋ। ਕਹੂੰ ਬੇਦ ਰੀਤ ਕਹੂੰ ਤਾਸਿਉ ਬਿਪ੍ਰੀਤ ਕਹੂੰ ਤ੍ਰਿਗੁਨ ਅਤੀਤ ਕਹੂੰ ਸੁਰਗੁਨ ਸਮੇਤ ਹੋ ॥ ੩ ॥ ੧੩ ॥

ਕਹੂੰ ਸਸਤ੍ਰਧਾਰੀ ਕਹੂੰ ਬਿਦਿਆ ਕੇ ਬਿਚਾਰੀ ਕਹੂੰ ਮਾਰਤ ਅਹਾਰੀ ਕਹੂੰ ਨਾਰ ਕੇ ਨਕੇਤ ਹੋ। ਕਹੂੰ ਦੇਵ ਬਾਨੀ ਕਹੂੰ ਸਾਰਦਾ ਭਵਾਨੀ ਕਹੂੰ ਮੰਗਲਾ ਮਿੜਾਨੀ ਕਹੂੰ ਸਿਆਮ ਕਹੂੰ ਸੇਤ ਹੋ। ਕਹੂੰ ਧਰਮ ਧਾਮੀ ਕਹੂੰ ਸਰਬ ਠੌਰ ਗਾਮੀ ਕਹੂੰ ਜਤੀ ਕਹੂੰ ਕਾਮੀ ਕਹੂੰ ਦੇਤ ਕਹੂੰ ਲੇਤ ਹੋ। ਕਹੂੰ ਬੇਦ ਰੀਤ ਕਹੂੰ ਤਾਸਿਉ ਬਿਪ੍ਰੀਤ ਕਹੂੰ ਤ੍ਰਿਗੁਨ ਅਤੀਤ ਕਹੂੰ ਸੁਰਗੁਨ

ਸਮੇਤ ਹੋ ॥ ੪ ॥ ੧੪ ॥

ਕਹੂੰ ਜਟਾ ਧਾਰੀ ਕਹੂੰ ਕੰਠੀ ਧਰੇ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਕਹੂੰ ਜੋਗ ਸਾਧੀ ਕਹੂੰ ਸਾਧਨਾ ਕਰਤ ਹੋ। ਕਹੂੰ ਕਾਨ ਫਾਰੇ ਕਹੂੰ ਡੰਡੀ ਹੋਇ ਪਧਾਰੇ ਕਹੂੰ ਫੂਕ ਫੂਕ ਪਾਵਨ ਕਉ ਪ੍ਰਿਥੀ ਪੈ ਧਰਤ ਹੋ। ਕਤਹੂੰ ਸਿਪਾਹੀ ਹੁਇਕੈ ਸਾਧਤ ਸਿਲਾਹਨ ਕੌ ਕਹੂੰ ਛੱਤ੍ਰੀ ਹੁਇਕੈ ਅਰ ਮਾਰਤ ਮਰਤ ਹੋ। ਕਹੂੰ ਭੂਮ ਭਾਰ ਕੌ ਉਤਾਰਤ ਹੋ ਮਹਾਰਾਜ ਕਹੂੰ ਭਵ ਭੂਤਨ ਕੀ ਭਾਵਨਾ ਭਰਤ ਹੋ ॥ ੫ ॥ ੧੫ ॥

ਕਹੂੰ ਗੀਤ ਨਾਦ ਕੇ ਨਿਦਾਨ ਕੋ ਬਤਾਵਤ ਹੋ ਕਹੂੰ ਨ੍ਰਿਤ ਕਾਰੀ ਚਿਤ੍ਰਕਾਰੀ ਕੇ ਨਿਧਾਨ ਹੋ। ਕਤਹੂੰ

ਪਯੂਖ ਹੁਇਕੈ ਪੀਵਤ ਪਿਵਾਵਤ ਹੋ
ਕਤਹੂੰ ਮਯੂਖ ਊਖ ਕਹੂੰ ਮਦ ਪਾਨ
ਹੋ। ਕਹੂੰ ਮਹਾਸੂਰ ਹੁਇਕੈ ਮਾਰਤ
ਮਵਾਸਨ ਕੌ ਕਹੂੰ ਮਹਾਦੇਵ ਦੇਵ-
ਤਾਨ ਕੇ ਸਮਾਨ ਹੋ। ਕਹੂੰ ਮਹਾ-
ਦੀਨ ਕਹੂੰ ਦ੍ਰਬ ਕੇ ਅਧੀਨ ਕਹੂੰ
ਬਿਦਿਆਮੈ ਪ੍ਰਬੀਨ ਕਹੂੰ ਭੂਮ ਕਹੂੰ
ਭਾਨ ਹੋ ॥ ੬ ॥ ੧੬ ॥ ਕਹੂੰ
ਅਕਲੰਕ ਕਹੂੰ ਮਾਰਤ ਮਯੰਕ ਕਹੂੰ
ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਜੰਕ ਕਹੂੰ ਸੁਧਤਾ ਕੀ
ਸਾਰ ਹੋ। ਕਹੂੰ ਦੇਵ ਧਰਮ ਕਹੂੰ
ਸਾਧਨਾ ਕੇ ਹਰਮ ਕਹੂੰ ਕੁਤਸਤ
ਕੁਕਰਮ ਕਹੂੰ ਧਰਮ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੋ
। ਕਹੂੰ ਪੌਨ ਅਹਾਰੀ ਕਹੂੰ ਬਿਦਿਆ
ਕੇ ਬਿਚਾਰੀ ਕਹੂੰ ਜੋਗੀ ਜਤੀ

ਬ੍ਰਹਮ ਚਾਰੀ ਨਰ ਕਹੂੰ ਨਾਰ ਹੋ ।
ਕਹੂੰ ਛੱਤ੍ਰ ਧਾਰੀ ਕਹੂੰ ਛਾਲਾ ਧਰੇ
ਛੈਲ ਭਾਰੀ ਕਹੂੰ ਛੱਤ੍ਰ ਧਾਰੀ ਕਹੂੰ
ਛਕਵਾਰੀ ਕਹੂੰ ਛਲ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਰ
ਹੋ ॥ ੭ ॥ ੧੭ ॥ ਕਹੂੰ ਗੀਤ ਕੇ
ਗਵੱਯਾ ਕਹੂੰ ਬੇਨ ਕੇ ਬਜੱਯਾ
ਕਹੂੰ ਨ੍ਰਿਤ ਕੇ ਨਚੱਯਾ ਕਹੂੰ ਨਰ
ਕੋ ਅਕਾਰ ਹੋ । ਕਹੂੰ ਬੇਦ ਬਾਨੀ
ਕਹੂੰ ਕੋਕ ਕੀ ਕਹਾਨੀ ਕਹੂੰ ਰਾਜਾ
ਕਹੂੰ ਰਾਨੀ ਕਹੂੰ ਨਾਰ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਰ
ਹੋ। ਕਹੂੰ ਬੇਨ ਕੇ ਬਜੱਯਾ ਕਹੂੰ
ਧੇਨ ਕੇ ਚਰੱਯਾ ਕਹੂੰ ਲਾਖਨ
ਲਵੱਯਾ ਕਹੂੰ ਸੁੰਦਰ ਕੁਮਾਰ ਹੋ ।
ਸੁਧਤਾ ਕੀ ਸਾਨ ਹੋ ਕਿ ਸੰਤਨ
ਕੇ ਪ੍ਰਾਨ ਹੋ ਕਿ ਦਾਤਾ ਮਹਾਦਾਨ

ਹੋ ਕਿ ਨ੍ਰਿਦੋਖੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੋ ॥ ੮ ॥ ੧੮ ॥ ਨਿਰਜੁਰ ਨਿਰੂਪਹੋ ਕਿ ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਹੋ ਕਿ ਭੂਪਨ ਕੇ ਭੂਪ ਹੋ ਕਿ ਦਾਤਾ ਮਹਾਦਾਨ ਹੋ। ਪ੍ਰਾਨ ਕੇ ਬਚੱਯਾ ਦੂਧ ਪੂਤ ਕੇ ਦਿਵੱਯਾ ਰੋਗ ਸੋਗ ਕੇ ਮਿਟੱਯਾ ਕਿਧੌ ਮਾਨੀ ਮਹਾ ਮਾਨ ਹੋ। ਬਿਦਿਆ ਕੇ ਬਿਚਾਰ ਹੋ ਕਿ ਅਦ੍ਵੈ ਅਵਤਾਰ ਹੋ ਕਿ ਸਿਧਤਾ ਕੀ ਸੂਰਤਿ ਹੋ ਕਿ ਸੁਧਤਾ ਕੀ ਸਾਨ ਹੋ। ਜੋਬਨ ਕੇ ਜਾਲ ਹੋ ਕਿ ਕਾਲ ਹੂੰ ਕੇ ਕਾਲ ਹੋ ਕਿ ਸਤ੍ਰਨ ਕੇ ਸੂਲ ਹੋ ਕਿ ਮਿਤ੍ਰਨ ਕੇ ਪ੍ਰਾਨ ਹੋ ॥ ੯ ॥ ੧੯ ॥ ਕਹੂੰ ਬ੍ਰਹਮ ਬਾਦ ਕਹੂੰ ਬਿਦਿਆ ਕੋ ਬਿਖਾਦ ਕਹੂੰ

ਨਾਦ ਕੋ ਨ ਨਾਦ ਕਹੂੰ ਪੂਰਨ ਭਗਤ ਹੋ। ਕਹੂੰ ਬੇਦ ਰੀਤ ਕਹੂੰ ਬਿਦਿਆ ਕੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਕਹੂੰ ਨੀਤ ਔ ਅਨੀਤ ਕਹੂੰ ਜ੍ਵਾਲਾ ਸੀ ਜਗਤ ਹੋ। ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਹੂੰ ਇਕਾਤੀ ਕੋ ਜਾਪ ਕਹੂੰ ਤਾਪ ਕੋ ਅਤਾਪ ਕਹੂੰ ਜੋਗ ਤੇ ਡਿਗਤ ਹੋ। ਕਹੂੰ ਬਰ ਦੇਤ ਕਹੂੰ ਛਲ ਸਿਉ ਛਿਨਾਇ ਲੇਤ ਸਰਬ ਕਾਲ ਸਰਬ ਠੌਰ ਏਕ ਸੇ ਲਗਤ ਹੋ ॥ ੧੦ ॥ ੨੦ ॥

ਤ੍ਵ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸਵਯੇ

ਸ੍ਰਾਵਗ ਸੁਧ ਸਮੂਹ ਸਿਧਾਨ ਕੇ ਦੇਖ ਫਿਰਿਓ ਘਰ ਜੋਗ ਜਤੀ

ਕੇ। ਸੂਰ ਸੁਰਾਰਦਨ ਸੁੱਧ ਸੁਧਾਦਿਕ
ਸੰਤ ਸਮੂਹ ਅਨੇਕ ਮਤੀ ਕੇ। ਸਾਰੇ
ਹੀ ਦੇਸ ਕੋ ਦੇਖਿ ਰਹਿਓ ਮਤ ਕੋਊ
ਨ ਦੇਖੀਅਤ ਪ੍ਰਾਨ ਪਤੀਕੇ । ਸ੍ਰੀ
ਭਗਵਾਨ ਕੀ ਭਾਇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੂੰ ਤੇ
ਏਕ ਰਤੀ ਬਿਨ ਏਕ ਰਤੀਕੇ ॥
੧॥੨੧॥

ਮਾਤੇ ਮਤੰਗ ਜਰੇ ਜਰ ਸੰਗਿ
ਅਨੂਪ ਉਤੰਗ ਸੁਰੰਗ ਸਵਾਰੇ।
ਕੋਟ ਤੁਰੰਗ ਕੁਰੰਗਸੇ ਕੂਦਤ ਪਉਨ
ਕੇ ਗਉਨ ਕਉ ਜਾਤ ਨਿਵਾਰੇ ।
ਭਾਰੀ ਭੁਜਾਨ ਕੇ ਭੂਪ ਭਲੀ ਬਿਧਿ
ਨਿਆਵਤ ਸੀਸ ਨ ਜਾਤ ਬਿਚਾਰੇ
। ਏਤੇ ਭਏ ਤੋ ਕਹਾ ਭਏ ਭੂਪਤ
ਅੰਤ ਕੌਨਾਗੇਹੀਪਾਇਪਧਾਰੇ।੨।੨੨

ਜੀਤ ਫਿਰੈ ਸਭ ਦੇਸ ਦਿਸਾਨ ਕੋ ਬਾਜਤ ਢੋਲ ਮ੍ਰਿਦੰਗ ਨਗਾਰੇ। ਗੁੰਜਤ ਗੂੜ ਗਜਾਨ ਕੇ ਸੁੰਦਰ ਹੰਸਤ ਹੀ ਹੈ ਰਾਜ ਹਜਾਰੇ। ਭੂਤ ਭਵਿੱਖ ਭਵਾਨ ਕੇ ਭੂਪਤ ਕਉਨ ਗਨੈ ਨਹੀ ਜਾਤ ਬਿਚਾਰੇ। ਸ੍ਰੀ ਪਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਭਜੇ ਬਿਨੁ ਅੰਤ ਕਉ ਅੰਤ ਕੇ ਧਾਮ ਸਿਧਾਰੇ॥ ੩ ॥ ੨੩॥

ਤੀਰਥ ਨਾਨ ਦਇਆ ਦਮ ਦਾਨ ਸੁ ਸੰਜਮ ਨੇਮ ਅਨੇਕ ਬਿਸੇਖੈ । ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਕਤੇਬ ਕੁਰਾਨ ਜਮੀਨ ਜਮਾਨ ਸਬਾਨ ਕੇ ਪੇਖੈ। ਪਉਨ ਅਹਾਰ ਜਤੀ ਜਤ ਧਾਰ ਸਬੈ ਸੁ ਬਿਚਾਰ ਹਜਾਰ

ਕ ਦੇਖੈ। ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਭਜੇ ਬਿਨੁ ਭੂਪਤਿ ਏਕ ਰਤੀ ਬਿਨੁ ਏਕ ਨ ਲੇਖੈ॥ ੪ ॥ ੨੪ ॥

ਸੁਧ ਸਿਪਾਹ ਦੁਰੰਤ ਦੁਬਾਹ ਸੁਸਾਜ ਸਨਾਹ ਦੁਜਾਨ ਦਲੈਗੇ। ਭਾਰੀ ਗੁਮਾਨ ਭਰੇ ਮਨ ਮੈ ਕਰ ਪਰਬਤ ਪੰਖ ਹਲੇ ਨ ਹਲੈਗੇ॥ ਤੋਰ ਅਰੀਨ ਮਰੋਰ ਮਵਾਸਨ ਮਾਤੇ ਮਤੰਗਨ ਮਾਨ ਮਲੈਗੇ। ਸ੍ਰੀਪਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕ੍ਰਿਪਾਬਿਨੁ ਤਿਆਗ ਜਹਾਨੁ ਨਿਦਾਨ ਚਲੈਗੇ॥ ੫ ॥ ॥ ੨੫ ॥

ਬੀਰ ਅਪਾਰ ਬਡੇ ਬਰਿਆਰ ਅਬਿਚਾਰਹਿ ਸਾਰ ਕੀ ਧਾਰ ਭਛੱਯਾ। ਤੋਰਤ ਦੇਸ ਮਲਿੰਦ

ਮਵਾਸਨ ਮਾਤੇ ਗਜਾਨ ਕੇ ਮਾਨ ਮਲੱਯਾ । ਗਾੜੇ ਗੜ੍ਹਾਨਕੇ ਤੋੜਨ ਹਾਰ ਸੁ ਬਾਤਨ ਹੀ ਚਕ ਚਾਰ ਲਵੱਯਾ । ਸਾਹਿਬ ਸ੍ਰੀ ਸਭ ਕੋ ਸਿਰ ਨਾਇਕ ਜਾਚਿਕ ਅਨੇਕ ਸੁ ਏਕ ਦਿਵੱਯਾ ॥ ੬ ॥ ੨੬ ॥

ਦਾਨਵ ਦੇਵ ਫਨਿੰਦ ਨਿਸਾ ਚਰ ਭੂਤ ਭਵਿੱਖ ਭਵਾਨ ਜਪੈਗੇ । ਜੀਵ ਜਿਤੇ ਜਲ ਮੈ ਥਲਮੈ ਪਲ ਹੀ ਪਲ ਮੈ ਸਭ ਥਾਪ ਥਪੈਗੇ । ਪੁੰਨ ਪ੍ਰਤਾਪਨ ਬਾਢ ਜੈਤ ਧੁਨ ਪਾਪਨ ਕੇ ਬਹੁ ਪੁੰਜ ਖਪੈਗੇ । ਸਾਧ ਸਮੂਹ ਪ੍ਰਸੰਨ ਫਿਰੈ ਜਗ ਸੱਤ੍ਰ ਸਭੈ ਅਵਲੋਕ ਚਪੈਗੇ ॥ ੭ ॥ ॥ ੨੭ ॥

ਮਾਨਵ ਇੰਦ੍ਰ ਗਜਿੰਦ੍ਰ ਨਰਾਧਪ ਜੌਨ ਤ੍ਰਿਲੋਕ ਕੋ ਰਾਜ ਕਰੈਂਗੇ। ਕੋਟਿ ਇਸਨਾਨ ਗਜਾਦਿਕ ਦਾਨ ਅਨੇਕ ਸੁਅੰਬਰ ਸਾਜ ਬਰੈਂਗੇ। ਬ੍ਰਹਮ ਮਹੇਸਰ ਬਿਸਨ ਸਚੀਪਤਿ ਅੰਤ ਫਸੇ ਜਮ ਫਾਸ ਪਰੈਂਗੇ। ਜੇ ਨਰ ਸ੍ਰੀਪਤਿ ਕੇ ਪ੍ਰਸ ਹੈ ਪਗ ਤੇ ਨਰ ਫੇਰ ਨ ਦੇਹ ਧਰੈਂਗੇ॥੮॥ ॥੨੮॥

ਕਹਾ ਭਯੋ ਜੋ ਦੋਊ ਲੋਚਨ ਮੂੰਦ ਕੈ ਬੈਠਿ ਰਹਿਓ ਬਕ ਧਿਆਨ ਲਗਾਇਓ। ਨਾਤ ਫਿਰਿਓ ਲੀਏ ਸਾਤ ਸਮੁੰਦ੍ਰਨ ਲੋਕ ਗਇਓ ਪਰ ਲੋਕ ਗਵਾਇਓ। ਬਾਸੁ ਕੀਓ ਬਿਖਿਆਨ ਸੋ ਬੈਠਕੈ ਐਸੇ ਹੀ

ਐਸ ਸੁ ਬੈਸ ਬਿਤਾਇਓ । ਸਾਚੁ ਕਹੌ ਸੁਨ ਲੇਹੁ ਸਭੈ ਜਿਨ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀਓ ਤਿਨ ਹੀ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਓ ॥ ੯॥ ੨੯॥

ਕਾਹੂ ਲੈ ਪਾਹਨ ਪੂਜ ਧਰੋ ਸਿਰ ਕਾਹੂ ਲੈ ਲਿੰਗੁ ਗਰੇ ਲਟ ਕਾਇਓ । ਕਾਹੂ ਲਖਿਓ ਹਰਿ ਅਵਾਚੀ ਦਿਸਾ ਮਹਿ ਕਾਹੂ ਪਛਾਹ ਕੋ ਸੀਸ ਨਿਵਾਇਓ । ਕੋਊ ਬੁਤਾਨ ਕੌ ਪੂਜਤ ਹੈ ਪਸੁ ਕੋਊ ਮ੍ਰਿਤਾਨ ਕਉ ਪੂਜਨ ਧਾਇਓ । ਕੂਰਕ੍ਰਿਆ ਉਰਝਿਓ ਸਭ ਹੀ ਜਗੁ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕੋ ਭੇਦੁ ਨ ਪਾਇਓ ॥ ੧੦ ॥ ੩੦ ॥

ਤ੍ਵ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਤੋਮਰ ਛੰਦ

ਹਰਿ ਜਨਮ ਮਰਨ ਬਿਹੀਨ
ਦਸ ਚਾਰ ਚਾਰ ਪ੍ਰਬੀਨ । ਅਕ
ਲੰਕ ਰੂਪ ਅਪਾਰ । ਅਨਛਿਜ
ਤੇਜ ਉਦਾਰ ॥ ੧ ॥ ੩੧ ॥ ਅਨ
ਭਿਜ ਰੂਪ ਤੁਰੰਤ । ਸਭ ਜਗਤ
ਭਗਤ ਮਹੰਤ । ਜਸ ਤਿਲਕ ਭੂ
ਭ੍ਰਿਤ ਭਾਨ । ਦਸ ਚਾਰ ਚਾਰ
ਨਿਧਾਨ ॥ ੨ ॥ ੩੨ ॥ ਅਕਲੰਕ
ਰੂਪ ਅਪਾਰ । ਸਭ ਲੋਕ ਸੋਕ
ਉਦਾਰ ॥ ਕਲ ਕਾਲ ਕਰਮ
ਬਿਹੀਨ । ਸਭ ਕਰਮ ਧਰਮ
ਪ੍ਰਬੀਨ ॥ ੩ ॥ ੩੩ ॥ ਅਨਖੰਡ
ਅਤੁਲ ਪ੍ਰਤਾਪ । ਸਭ ਥਾਪਿਓ
ਜਿਹ ਥਾਪ । ਅਨਖੇਦ ਭੇਦ ਅਛੇ

ਦ ॥ ਮੁਖ ਚਾਰ ਗਾਵਤ ਬੇਦ ॥੪॥
॥ ੩੪ ॥ ਜਿਹ ਨੇਤ ਨਿਗਮ
ਕਹੰਤ । ਮੁਖ ਚਾਰ ਬਕਤ ਬਿਅੰਤ
। ਅਨਭਿੱਜ ਅਤੁਲ ਪ੍ਰਤਾਪ ।ਅਨ
ਖੰਡ ਅਮਿਤ ਅਥਾਪ ॥ ੫ ॥ ੩੫ ॥
ਜਿਹ ਕੀਨ ਜਗਤ ਪਸਾਰ। ਰਚਿਓ
ਬਿਚਾਰ ਬਿਚਾਰ । ਅਨੰਤ ਰੂਪ
ਅਖੰਡ। ਅਤੁਲ ਪ੍ਰਤਾਪ ਪ੍ਰਚੰਡ
॥ ੬ ॥ ੩੬ ॥ ਜਿਹ ਅੰਡ ਤੇ
ਬ੍ਰਹਮੰਡ। ਕੀਨੇ ਸੁ ਚੌਦਹ ਖੰਡ
। ਸਭ ਕੀਨ ਜਗਤ ਪਸਾਰ ।
ਅਬਿਯਕਤ ਰੂਪ ਉਦਾਰ ॥ ੭ ॥
੩੭ ॥ ਜਿਹ ਕੋਟਿ ਇੰਦ੍ਰ ਨ੍ਰਿਪਾਰ
। ਕਈ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਸ਼ਨ ਬਿਚਾਰ ।
ਕਈ ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਰਸੂਲ । ਬਿਨੁ

ਭਰਾਤ ਕੋ ਨ ਕਣੂਲ ॥ ੮ ॥ ੩੮ ॥
ਕਈ ਸਿੰਧ ਬਿੰਧ ਨਗਿੰਦ੍ਰ । ਕਈ
ਮੱਛ ਕੱਛ ਫਨਿੰਦ੍ਰ । ਕਈ ਦੇਵ
ਆਦਿ ਕੁਮਾਰ । ਕਈ ਕ੍ਰਿਸਨ
ਬਿਸ਼ਨ ਅਵਤਾਰ ॥ ੯ ॥ ੩੯ ॥
ਕਈ ਇੰਦ੍ਰ ਬਾਰ ਬੁਹਾਰ । ਕਈ
ਬੇਦ ਔ ਮੁਖ ਚਾਰ । ਕਈ ਰੁਦ੍ਰ
ਛੁਦ੍ਰ ਸਰੂਪ । ਕਈ ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸਨ
ਅਨੂਪ ॥ ੧੦ ॥ ੪੦ ॥ ਕਈ
ਕੋਕ ਕਾਬ ਭਣੰਤ । ਕਈ ਬੇਦ ਭੇਦ
ਕਹੰਤ । ਕਈ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ
ਬਖਾਨ । ਕਹੂੰ ਕਥਤ ਹੀ ਸੁ ਪੁਰਾਨ
॥ ੧੧ ॥ ੪੧ ॥ ਕਈ ਅਗਨ
ਹੋਤ੍ਰ ਕਰੰਤ । ਕਈ ਉਰਧ ਤਾਪ
ਦੁਰੰਤ । ਕਈ ਉਰਧ ਬਾਹ

ਸੰਨਿਆਸ। ਕਹੂੰ ਜੋਗ ਭੇਸ ਉਦਾਸ
॥ ੧੨ ॥ ੪੨ ॥ ਕਹੂੰ ਨਿਵਲੀ
ਕਰਮ ਕਰੰਤ। ਕਹੂੰ ਪਉਨ ਅਹਾਰ
ਦੁਰੰਤ। ਕਹੂੰ ਤੀਰਥ ਦਾਨ ਅਪਾਰ
। ਕਹੂੰ ਜੱਗ ਕਰਮ ਉਦਾਰ
॥ ੧੩ ॥ ੪੩ ॥ ਕਹੂੰ ਅਗਨ ਹੋਤ੍ਰ
ਅਨੂਪ। ਕਹੂੰ ਨਿਆਇ ਰਾਜ
ਬਿਭੂਤ। ਕਹੂੰ ਸਾਸ਼ਤ੍ਰ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ
ਰੀਤ। ਕਹੂੰ ਬੇਦ ਸਿਉ ਬਿਪ੍ਰੀਤ
॥ ੧੪ ॥ ੪੪ ॥ ਕਈ ਦੇਸ ਦੇਸ
ਫਿਰੰਤ। ਕਈ ਏਕ ਠੌਰ ਇਸਥੰਤ
। ਕਹੂੰ ਕਰਤ ਜਲ ਮਹਿ ਜਾਪ।
ਕਹੂੰ ਸਹਤ ਤਨ ਪਰ ਤਾਪ
॥ ੧੫ ॥ ੪੫ ॥ ਕਹੂੰ ਬਾਸ
ਬਨਹਿ ਕਰੰਤ। ਕਹੂੰ ਤਾਪ ਤਨਹਿ

ਸਹੰਤ । ਕਹੂੰ ਗ੍ਰਿਹਸਤ ਧਰਮ
ਅਪਾਰ । ਕਹੂੰ ਰਾਜ ਰੀਤ ਉਦਾਰ
॥ ੧੬ ॥ ੪੬ ॥ ਕਹੂੰ ਰੋਗ ਰਹਤ
ਅਭਰਮ । ਕਹੂੰ ਕਰਮ ਕਰਤ ਅਕ
ਰਮ । ਕਹੂੰ ਸੇਖ ਬ੍ਰਹਮ ਸਰੂਪ ।
ਕਹੂੰ ਨੀਤ ਰਾਜ ਅਨੂਪ ॥ ੧੭ ॥
੪੭ ॥ ਕਹੂੰ ਰੋਗ ਸੋਗ ਬਿਹੀਨ ।
ਕਹੂੰ ਏਕ ਭਗਤ ਅਧੀਨ । ਕਹੂੰ
ਰੰਕ ਰਾਜ ਕੁਮਾਰ । ਕਹੂੰ ਬੇਦ
ਬਿਆਸ ਅਵਤਾਰ ॥ ੧੮ ॥੪੮॥
ਕਈ ਬ੍ਰਹਮ ਬੇਦ ਰਟੰਤ । ਕਈ
ਸੇਖ ਨਾਮ ਉਚਰੰਤ । ਬੈਰਾਗ ਕਹੂੰ
ਸੰਨਿਆਸ । ਕਹੂੰ ਫਿਰਤ ਰੂਪ
ਉਦਾਸ ॥ ੧੯ ॥ ੪੯ ॥ ਸਭ
ਕਰਮ ਫੋਕਟ ਜਾਨ । ਸਭ ਧਰਮ

ਨਿਹਫਲ ਮਾਨ। ਬਿਨ ਏਕ ਨਾਮ ਅਧਾਰ। ਸਭ ਕਰਮ ਭਰਮ ਬਿਚਾਰ ॥ ੨੦ ॥ ੫੦ ॥

॥ ਤ੍ਵਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਲਘਨਰਾਜਛੰਦ ॥

ਜਲੇ ਹਰੀ ॥ ਥਲੇ ਹਰੀ। ਉਰੈ ਹਰੀ। ਬਨੇ ਹਰੀ ॥ ੧ ॥ ੫੧ ॥ ਗਿਰੇ ਹਰੀ। ਗੁਫੇ ਹਰੀ। ਛਿਤੇ ਹਰੀ। ਨਭੇ ਹਰੀ ॥ ੨ ॥ ॥ ੫੨ ॥ ਈਹਾਂ ਹਰੀ। ਊਹਾਹਰੀ। ਜਿਮੀ ਹਰੀ। ਜਮਾ ਹਰੀ ॥ ੩ ॥ ੫੩ ॥ ਅਲੇਖ ਹਰੀ। ਅਭੇਖ ਹਰੀ। ਅਦੋਖ ਹਰੀ। ਅਦ੍ਵੈਖਹਰੀ ॥ ੪ ॥ ੫੪ ॥ ਅਕਾਲ ਹਰੀ। ਅਪਾਲ ਹਰੀ। ਅਛੇਦ ਹਰੀ। ਅਭੇਦ ਹਰੀ ॥ ੫ ॥ ੫੫ ॥

ਅਜੰਤ੍ਰ ਹਰੀ । ਅਮੰਤ੍ਰ ਹਰੀ । ਸੁ
ਤੇਜ ਹਰੀ । ਅਤੰਤ੍ਰ ਹਰੀ ॥ ੬ ॥
੫੬ ॥ ਅਜਾਤ ਹਰੀ । ਅਪਾਤ ਹਰੀ
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹਰੀ । ਅਮਾਤ ਹਰੀ ॥੭॥
੫੭ ॥ ਅਰੋਗ ਹਰੀ । ਅਸੋਕਹਰੀ
। ਅਭਰਮ ਹਰੀ । ਅਕਰਮ ਹਰੀ
॥ ੮ ॥ ੫੮ ॥ ਅਜੈ ਹਰੀ । ਅਭੈ
ਹਰੀ । ਅਭੇਦ ਹਰੀ । ਅਛੇਦ ਹਰੀ
॥ ੯ ॥ ੫੯ ॥ ਅਖੰਡ ਹਰੀ ।
ਅਭੰਡ ਹਰੀ । ਅਡੰਡ ਹਰੀ ।
ਪ੍ਰਚੰਡ ਹਰੀ ॥ ੧੦ ॥ ੬੦ ॥
ਅਤੇਵ ਹਰੀ । ਅਭੇਵ ਹਰੀ ।
ਅਜੇਵ ਹਰੀ । ਅਛੇਵ ਹਰੀ ॥੧੧॥
੬੧ ॥ ਭਜੋ ਹਰੀ । ਥਪੋ ਹਰੀ ।
ਤਪੋ ਹਰੀ । ਜਪੋ ਹਰੀ ॥੧੨॥੬੨॥

ਜਲਸ ਤੁਹੀ । ਥਲਸ ਤੁਹੀ ।
ਨਦਿਸ ਤੁਹੀ । ਨਦਸ ਤੁਹੀ ॥
੧੩ ॥ ੬੩ ॥ ਬ੍ਰਿਛਸ ਤੁਹੀ ।
ਪਤਸ ਤੁਹੀ । ਛਿਤਸ ਤੁਹੀ ।
ਉਰਧਸ ਤੁਹੀ ॥ ੧੪ ॥ ੬੪ ॥
ਭਜਸਤੁਅੰ। ਭਜਸਤੁਅੰ ਰਟਸਤੁਅੰ
ਠਟਸ ਤੁਅੰ॥ ੧੫॥੬੫॥ ਜਿਮੀਤੁਹੀ
। ਜਮਾ ਤੁਹੀ । ਮਕੀ ਤੁਹੀ । ਮਕਾ
ਤੁਹੀ ॥ ੧੬ ॥ ੬੬ ॥ ਅਭੂ ਤੁਹੀ
। ਅਭੈ ਤੁਹੀ । ਅਛੂ ਤੁਹੀ । ਅਛੈ
ਤੁਹੀ ॥ ੧੭ ॥ ੬੭ ॥ ਜਤਸ
ਤੁਹੀ । ਬ੍ਰਤਸ ਤੁਹੀ । ਗਤਸ ਤੁਹੀ ।
ਮਤਸ ਤੁਹੀ ॥ ੧੮ ॥ ੬੮ ॥ ਤੁਹੀ
ਤੁਹੀ । ਤੁਹੀ ਤੁਹੀ । ਤੁਹੀ ਤੁਹੀ ।
ਤੁਹੀ ਤੁਹੀ ॥ ੧੯ ॥ ੬੯ ॥ ਤੁਹੀ

ਤੁਹੀ। ਤੁਹੀ ਤੁਹੀ। ਤੁਹੀ ਤੁਹੀ।
ਤੁਹੀ ਤੁਹੀ॥ ੨੦॥ ੭੦॥

ਤ੍ਵ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਕਬਿੱਤ॥

ਖੂਕ ਮਲਹਾਰੀ ਗਜ ਗਦਹਾ ਬਿਭੂਤਿ ਧਾਰੀ ਗਿਦੂਆ ਮਸਾਨ ਬਾਸੁ ਕਰਿਓਈ ਕਰਤ ਹੈ। ਘੁਘੂ ਮਟ ਬਾਸੀ ਲਗੇ ਡੋਲਤ ਉਦਾਸੀ ਮ੍ਰਿਗ ਤਰਵਰ ਸਦੀਵ ਮੋਨ ਸਾਧੇ ਈ ਮਰਤ ਹੈ। ਬਿੰਦ ਕੇ ਸਧੱਯਾ ਤਾਹ ਹੀਜ ਕੀ ਬਡੱਯਾ ਦੇਤ ਬੰਦਰਾ ਸਦੀਵ ਪਾਇ ਨਾਗੇ ਹੀ ਫਿਰਤ ਹੈ। ਅੰਗਨਾ ਅਧੀਨ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਮੈ ਪ੍ਰਬੀਨ ਏਕ ਗਿਆਨਕੇ ਬਿਹੀਨ ਛੀਨ ਕੈਸੇ ਕੈ ਤਰਤ ਹੈ॥੧॥੭੧॥ ਭੂਤ ਬਨ ਚਾਰੀ ਛਿਤ ਛਉਨਾ

ਸਭੈ ਦੂਧਾ ਧਾਰੀ ਪੌਨ ਕੇ ਅਹਾਰੀ। ਸੁ ਭੁਜੰਗ ਜਾਨੀਅਤ ਹੈ। ਤ੍ਰਿਣ ਕੇ ਭਛੱਯਾ ਧਨ ਲੋਭ ਕੇ ਤਜੱਯਾ ਤੇਤੋ ਗਊਅਨ ਕੇ ਜੱਯਾ ਬ੍ਰਿਖ ਭੱਯਾ ਮਾਨੀਅਤੁ ਹੈ । ਨਭ ਕੇ ਉਡੱਯਾ ਤਾਹਿ ਪੰਛੀ ਕੀ ਬਡੱਯਾ ਦੇਤਬਗੁਲਾਬਿੜਾਲਬ੍ਰਿਕਧਿਆਨੀ ਠਾਨੀਅਤੁ ਹੈ। ਜੇਤੋ ਬਡੇ ਗਿਆਨੀ ਤਿਨੋ ਜਾਨੀ ਪੈ ਬਖਾਨੀ ਨਾਹਿ ਐਸੇ ਨ ਪ੍ਰਪੰਚ ਮਨ ਭੂਲ ਆਨੀ ਅਤੁ ਹੈ॥ ੨ ॥੭੨॥ ਭੂਮ ਕੇ ਬਸੱਯਾ ਤਾਹਿ ਭੂਚਰੀ ਕੇ ਜੱਯਾ ਕਹੈ ਨਭ ਕੇ ਉਡੱਯਾ ਸੋ ਚਿਰੱਯਾ ਕੈ ਬਖਾਨੀਐ। ਫਲ ਕੇ ਭਛੱਯਾ ਤਾਂਹਿ ਬਾਂਦਰੀ ਕੇ ਜੱਯਾ ਕਹੈ

ਆਦਿਸ ਫਿਰੱਯਾ ਤੇ ਤੇ ਭੂਤ ਕੈ
ਪਛਾਨੀਐ। ਜਲ ਕੇ ਤਰੱਯਾ ਕੋ
ਗੰਗੇਰੀ ਸੀ ਕਹਤ ਜਗ ਆਗ ਕੇ
ਭਛੱਯਾ ਸੋ ਚਕੋਰ ਸਮ ਮਾਨੀਐ।
ਸੂਰਜ ਸਿਵੱਯਾ ਤਾਹਿ ਕੌਲ ਕੀ
ਬਡਾਈ ਦੇਤ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਸਿਵੱਯਾ ਕੌ
ਕਵੀ ਕੈ ਪਹਿਚਾਨੀਐ ॥ ੩ ॥
੭੩ ॥ ਨਾਰਾਇਣ ਕੱਛ ਮੱਛ
ਤਿੰਦੂਆ ਕਹਤ ਸਭ ਕਉਲਨਾਭ
ਕਉਲ ਜਿਹ ਤਾਲ ਮੈ ਰਹਤੁ ਹੈ।
ਗੋਪੀਨਾਥ ਗੂਜਰ ਗੁਪਾਲ ਸਭੈ
ਧੇਨਚਾਰੀ ਰਿਖੀਕੇਸ ਨਾਮ ਕੈ
ਮਹੰਤ ਲਹੀਅਤੁ ਹੈ। ਮਾਧਵ
ਭਵਰ ਔ ਅਟੇਰੂ ਕੋ ਕਨ੍ਹਯਾ ਨਾਮ
ਕੰਸ ਕੋ ਬਧੱਯਾ ਜਮਦੂਤ ਕਹੀਅ

ਤੁ ਹੈ। ਮੂੜ ਰੂੜ ਪੀਟਤ ਨ ਗੂੜ ਤਾ ਕੋ ਭੇਦ ਪਾਵੈ ਪੂਜਤ ਨ ਤਾਹਿ ਜਾਕੇ ਰਾਖੇ ਰਹੀਅਤੁ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੭੪ ॥ ਬਿਸ੍ਵਪਾਲ ਜਗਤ ਕਾਲ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਬੈਰੀਸਾਲ ਸਦਾ ਪ੍ਰਤਪਾਲ ਜਮ ਜਾਲ ਤੇ ਰਹਤੁ ਹੈ। ਜੋਗੀ ਜਟਾਧਾਰੀ ਸਤੀ ਸਾਚੇ ਬਡੇ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਧਿਆਨ ਕਾਜ ਭੂਖ ਪਿਆਸ ਦੇਹ ਪੈ ਸਹਤੁ ਹੈ। ਨਿਉਲੀਕਰਮਜਲਹੋਮਪਾਵਕ ਪਵਨਹੋਮ ਅਧੋਮੁਖ ਏਕਪਾਇਠਾਢੇ ਨ ਬਹਤਹੈ। ਮਾਨਵ ਫਨਿੰਦ ਦੇਵ ਦਾਨਵਨਪਾਵੈ ਭੇਦ ਵੇਦ ਔ ਕਤੇਬ ਨੇਤ ਨੇਤ ਕੈ ਕਹਤਹੈ ॥ ੫ ॥ ੭੫ ॥ ਨਾਚਤ ਫਿਰਤ ਮੋਰ ਬਾਦਰ ਕਰਤ

ਘੋਰ ਦਾਮਨੀ ਅਨੇਕ ਭਾਉ ਕਰਿਓ
ਈ ਕਰਤ ਹੈ। ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਤੇ ਸੀਤਲ
ਨ ਸੂਰਜ ਤੇ ਤਪਤ ਤੇਜ ਇੰਦ੍ਰ ਸੋ
ਨ ਰਾਜਾ ਭਵ ਭੂਮ ਕੋ ਭਰਤ ਹੈ।
ਸਿਵ ਸੇ ਤਪਸੀ ਆਦਿ ਬ੍ਰਹਮ ਸੇ
ਨ ਬੇਦਚਾਰੀ ਸਨਤ ਕੁਮਾਰ ਸੀ
ਤਪੱਸਯਾ ਨ ਅਨਤ ਹੈ। ਗਿਆਨ
ਕੇ ਬਿਹੀਨ ਕਾਲ ਫਾਸ ਕੇ ਅਧੀਨ
ਸਦਾ ਜੁਗਨ ਕੀ ਚਉਕਰੀ ਫਿਰਾਏ
ਈ ਫਿਰਤ ਹੈ ॥ ੬ ॥ ੭੬ ॥
ਏਕ ਸਿਵ ਭਏ ਏਕ ਗਏ ਏਕ
ਫੇਰ ਭਏ ਰਾਮ ਚੰਦ੍ਰ ਕ੍ਰਿਸਨ ਕੇ
ਅਵਤਾਰ ਭੀ ਅਨੇਕ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ
ਅਰੁ ਬਿਸਨ ਕੇਤੇ ਬੇਦ ਔ ਪੁਰਾਨ
ਕੇਤੇ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤ ਸਮੂਹਨ ਕੈ ਹੁਇ

ਹੁਇ ਬਿਤਏ ਹੈ । ਮੋਨਦੀ ਮਦਾਰ ਕੇਤੇ ਅਸੁਨੀ ਕੁਮਾਰ ਕੇਤੇ ਅੰਸਾ ਅਵਤਾਰ ਕੇਤੇ ਕਾਲ ਬਸ ਭਏ ਹੈ । ਪੀਰ ਔ ਪਿਕਾਂਬਰ ਕੇਤੇ ਗਨੇ ਨ ਪਰਤ ਏਤੇ ਭੂਮ ਹੀ ਤੇ ਹੁਇਕੈ ਫੇਰਿ ਭੂਮ ਹੀ ਮਿਲਏ ਹੈ ॥ ੭॥ ੭੭ ॥ ਜੋਗੀ ਜਤੀ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਬਡ਼ੇ ਬਡੇ ਛੱਤ੍ਰ ਧਾਰੀ ਛਤ੍ਰ ਹੀ ਕੀ ਛਾਯਾ ਕਈ ਕੋਸ ਲੌ ਚਲਤੁ ਹੈ । ਬਡੇ ਬਡੋ ਰਾਜਨ ਕੇ ਦਾਬਤਿ ਫਿਰਤ ਦੇਸ ਬਡੇ ਬਡੇ ਰਾਜਨ ਕੇ ਦ੍ਰਪ ਕੋ ਦਲਤੁ ਹੈ । ਮਾਨ ਸੇ ਮਹੀਪ ਔ ਦਿਲੀਪ ਕੈਸੇਛਤ੍ਰਧਾਰੀ ਬਡੋ ਅਭਿਮਾਨ ਭੁਜਾ ਦੰਡ ਕੋ ਕਰਤ ਹੈ । ਦਾਰਾ ਸੇ ਦਲੀਸਰ ਦ੍ਰਜੋਧਨ

ਸੇ ਮਾਨ ਧਾਰੀ ਭੋਗ ਭੋਗ ਭੂਮ
ਅੰਤ ਭੂਮਮੈ ਮਿਲਤ ਹੈ ॥੮॥੭੮॥
ਸਿਜਦੇ ਕਰੇ ਅਨੇਕ ਤੋਪਚੀ ਕਪਟ
ਵੇਸ ਪੋਸਤੀ ਅਨੇਕ ਦਾ ਨਿਵਾ-
ਵਤ ਹੈ ਸੀਸ ਕੌ । ਕਹਾਂ ਭਇਓ
ਮੱਲ ਜੋ ਪੈ ਕਾਢਤ ਅਨੇਕ ਡੰਡ
ਸੋ ਤੋ ਨ ਡੰਡੌਤ ਅਸਟਾਂਗ ਅਥ
ਤੀਸ ਕੌ । ਕਹਾ ਭਇਓ ਰੋਗੀ ਜੋ ਪੈ
ਡਾਰਿਓਰਹਿਓ ਉਰਧਮੁਖਮਨਤੇਨ
ਮੂੰਡਨਿ ਹਰਾਇਓ ਆਦਿ ਈਸ ਕੌ ।
ਕਾਂਮਨਾ ਅਧੀਨ ਸਦਾ ਦਾਮ ਨਾ
ਪ੍ਰਬੀਨ ਏਕ ਭਾਵਨਾ ਬਿਹੀਨ
ਕੈਸੇ ਪਾਵੈ ਜਗਦੀਸ ਕੌ ॥ ੯ ॥
੭੯ ॥ ਸੀਸ ਪਟਕਤ ਜਾਕੇ ਕਾਨ
ਮੈ ਖਜੂਰਾ ਧਸੈ ਮੂੰਡ ਛਟਕਤ

ਮਿਤ੍ਰ ਪੁਤ੍ਰ ਹੂੰ ਕੇ ਸੋਕ ਸੌ। ਆਕ
ਕੋ ਚਰੱਯਾ ਫਲ ਫੂਲ ਕੋ ਭਛੱਯਾ
ਸਦਾ ਬਨ ਕੋ ਭ੍ਰਮੱਯਾ ਔਰ ਦੂਸਰੋ
ਨ ਬੋਕ ਸੌ। ਕਹਾ ਭਯੋ ਭੇਡ ਜੋ
ਘਸਤ ਸੀਸ ਬ੍ਰਿੱਛਨ ਸੋ ਮਾਟੀ ਕੋ
ਭਛੱਯਾ ਬੋਲ ਪੂਛ ਲੀਜੈ ਜੋਕਸੌ।
ਕਾਮਨਾ ਅਧੀਨ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਮੈ
ਪ੍ਰਬੀਨ ਏਕ ਭਾਵਨਾ ਬਿਹੀਨ
ਕੈਸੇ ਭੇਟੈ ਪਰਲੋਕ ਸੌ॥ ੧੦॥
੯੦॥ ਨਾਚਿਓਈ ਕਰਤ ਮੋਰ
ਦਾਦੰਰ ਕਰਤ ਸੋਰ ਸਦਾਘਨਘੋਰ
ਘਨ ਕਰਓਈ ਕਰੱਤ ਹੈ। ਏਕ
ਪਾਇ ਠਾਢੇ ਸਦਾ ਬਨ ਮੈ ਰਹੱਤ
ਬ੍ਰਿਛ ਫੂਕ ਫੂਕ ਪਾਵ ਭੂਮ ਸ੍ਰਾਵਗ
ਧਰੱਤ ਹੈ। ਪਾਹਨ ਅਨੇਕ ਜੁਗ

ਏਕਠੌਰ ਬਾਸ ਕਰੈ ਕਾਗ ਔਰ ਚੀਲ ਦੇਸ ਦੇਸ ਨ ਬਿਚਰਤ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਕੇ ਬਿਹੀਨ ਮਹਾ ਦਾਨ ਮੈ ਨ ਹੂਜੈ ਲੀਨ ਭਾਵਨਾ ਯਕੀਨ ਦੀਨ ਕੈਸੇ ਕੈ ਤਰੱਤ ਹੈ ॥ ੧੧ ॥ ੯੧ ॥ ਜੈਸੇ ਏਕ ਸ੍ਵਾਂਗੀ ਕਹੂੰ ਜੋਗੀ ਬੈਰਾਗੀ ਬਨੈ ਕਬਹੂੰ ਸੰਨਿਆਸ ਭੇਸ ਬਨਕੈ ਦਿਖਾਵਈ। ਕਹੂੰਪਉਨਅਹਾਰੀਕਹੂੰਬੈਠੇਲਾਇ ਤਾਰੀ ਕਹੂੰ ਲੋਭ ਕੀ ਖੁਮਾਰੀ ਸੋ ਅਨੇਕ ਗੁਨ ਗਾਵਈ। ਕਹੂੰ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਕਹੂੰ ਹਾਥ ਪੈ ਲਗਾਵੈ ਬਾਰੀ ਕਹੂੰ ਡੰਡ ਧਾਰੀ ਹੁਇਕੈ ਲੋਗਨ ਭ੍ਰਮਾਵਈ । ਕਾਮਨਾ ਅਧੀਨ ਪਰਿਓ ਨਾਚਤ ਹੈ ਨਾਚਨ

ਸੋ ਗਿਆਨ ਕੇਬਿਹੀਨ ਕੈਸੇ ਬ੍ਰਹਮ
ਲੋਕ ਪਾਵਈ॥ ੧੨ ॥ ੯੨॥ ਪੰਚ
ਬਾਰ ਗੀਦਰਪੁਕਾਰੇ ਪਰੇ ਸੀਤ ਕਾ
ਲ ਕੁੰਚਰ ਔ ਗਦਹਾ ਅਨੇਕ ਦਾ
ਪੁਕਾਰਹੀ । ਕਹਾ ਭਯੋ ਜੋ ਪੈ
ਕਲਵੱਤ੍ਰ ਲੀਓ ਕਾਂਸੀ ਬੀਚ ਚੀਰ
ਚੀਰ ਚੋਰਟਾ ਕੁਠਾਰਨ ਸੋ ਮਾਰਹੀ
। ਕਹਾ ਭਇਓ ਫਾਸੀ ਡਾਰਬੂਡਿਓ
ਜੜ ਗੰਗ ਧਾਰ ਡਾਰ ਡਾਰ ਫਾਸ
ਠਗ ਮਾਰ ਮਾਰ ਡਾਰਹੀ। ਡੂਬੇ
ਨਰਕ ਧਾਰ ਮੂੜ ਗਿਆਨ ਕੇ
ਬਿਨਾ ਬਿਚਾਰ ਭਾਵਨਾ ਬਿਹੀਨ
ਕੈਸੇ ਗਿਆਨ ਕੋ ਬਿਚਾਰਹੀ
॥ ੧੩ ॥ ੯੩ ॥ ਤਾਪ ਕੇ ਸਹੇ
ਤੇ ਜੋ ਪੈ ਪਾਈਐ ਅਤਾਪ ਨਾਥ

ਓਈ ਏਕ ਹੀ ਸਰੂਪ ਸਬੈ ਏਕ ਹੀ ਬਨਾਉ ਹੈ ॥ ੧੬ ॥ ੮੬ ॥ ਜੈਸੇ ਏਕ ਆਗ ਤੇ ਕਨੂਕਾ ਕੋਟ ਆਗ ਉਠੇ ਨਿਆਰੇ ਨਿਆਰੇ ਹੁਇ ਕੈ ਫੇਰ ਆਗ ਮੈ ਮਿਲਾਹਗੇ । ਜੈਸੇ ਏਕ ਧੂਰ ਤੇ ਅਨੇਕ ਧੂਰ ਪੂਰਤ ਹੈ ਧੂਰ ਕੇ ਕਨੂਕਾ ਫੇਰ ਧੂਰ ਹੀ ਸਮਾਹਗੇ । ਜੈਸੇ ਇਕ ਨਦ ਤੇ ਤਰੰਗ ਕੋਟ ਉਪਜਤ ਹੈ ਪਾਨ ਕੇ ਤਰੰਗ ਸਬੈ ਪਾਨਹੀ ਕਹਾਹਗੇ । ਤੈਸੇ ਬਿਸ੍ਵ ਰੂਪਤੇ ਅਭੂਤ ਭੂਤ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇ ਤਾਹੀ ਤੇ ਉਪਜ ਸਬੈ ਤਾਹੀ ਮੈ ਸਮਾਹਗੇ ॥ ੧੭ ॥ ੮੭ ॥ ਕੇਤੇ ਕੱਛ ਮੱਛ ਕੇਤੇ ਉਨ ਕਉ ਕਰਤ ਭੱਛ ਕੇਤੇ ਅੱਛ ਵੱਛ

ਹੋਇ ਸਪੱਛ ਉੱਡ ਜਾਹਗੇ। ਕੇਤੇ
ਨਭ ਬੀਚਅੱਛਪੱਛਕਉਕਰੈਗੇ ਭੱਛ
ਕੇਤਕ ਪ੍ਰਤੱਛ ਹੁਇ ਪਚਾਇ ਖਾਇ
ਜਾਹਗੇ। ਜਲ ਕਹਾ ਥਲ ਕਹਾ
ਗਗਨ ਕੇ ਗਉਨ ਕਹਾ ਕਾਲ ਕੈ
ਬਨਾਇ ਸਬੈ ਕਾਲ ਹੀ ਚਬਾਹਗੇ।
ਤੇਜ ਜਿਉ ਅਤੇਜ ਮੈ ਅਤੇਜ ਜੈਸੇ
ਤੇਜ ਲੀਨ ਤਾਹੀ ਤੇ ਉਪਜ ਸਬੈ
ਤਾਹੀ ਮੈ ਸਮਾਹਗੇ॥ ੧੯॥੯੯॥
ਕੂਕਤ ਫਿਰਤ ਕੇਤੇ ਰੋਵਤ ਮਰਤ
ਕੇਤੇ ਜਲ ਮੈ ਡੁਬਤ ਕੇਤੈ ਆਗ
ਮੈ ਜਰਤ ਹੈ। ਕੇਤੇ ਗੰਗ ਬਾਸੀ
ਕੇਤੇ ਮਦੀਨਾ ਮਕਾ ਨਿਵਾਸੀ
ਕੇਤਕ ਉਦਾਸੀ ਕੇ ਭ੍ਰਮਾਏ ਈ
ਫਿਰਤ ਹੈ। ਕਰਵਤ ਸਹਤ ਕੇਤੇ

ਤਾਪਨਾ ਅਨੇਕ ਤਨ ਘਾਇਲ
ਸਹਤ ਹੈ। ਜਾਪ ਕੇ ਕੀਏ ਤੇ ਜੋ
ਪੈ ਪਾਈਯਤ ਅਜਾਤ ਦੇਵ ਪੂਦਨਾ
ਸਦੀਵ ਤੂਹੀ ਤੂਹੀ ਉਚਰਤ ਹੈ।
ਨਭ ਕੇ ਉਡੇ ਤੇ ਜੋ ਪੈ ਨਾਰਾਇਣ
ਪਾਈਯਤ ਅਨਲ ਅਕਾਸ ਪੰਛੀ
ਡੋਲਬੋ ਕਰਤ ਹੈ। ਆਗ ਮੈ ਜਰੈ
ਤੇ ਗਤ ਰਾਂਡਕੀਪਰਤ ਕਰ ਪਤਾਲ
ਕੇ ਬਾਸੀ ਕਿਉ ਭੁਜੰਗ ਨ ਤਰੱਤ
ਹੈ ॥ ੧੪ ॥ ੮੪ ॥ ਕੋਊ ਭਇਓ
ਮੁੰਡੀਆ ਸੰਨਿਆਸੀ ਕੋਊ ਜੋਗੀ
ਭਇਓ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਕੋਊ ਜਤੀ
ਅਨਮਾਨਬੋ । ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ
ਕੋਊਰਾਫ ਜੀ ਇਮਾਮ ਸਾਫੀ ਮਾ-
ਨਸ ਕੀ ਜਾਤ ਸਬੈ ਏਕੈ ਪਹਿ-

ਚਾਂਨਬੋ । ਕਰਤਾ ਕਰੀਮ ਸੋਈ
ਰਾਜਕ ਰਹੀਮ ਓਈ ਦੂਸਰੋ ਨ
ਭੇਦ ਕੋਈ ਭੂਲ ਭ੍ਰਮ ਮਾਨਬੋ ।
ਏਕ ਹੀ ਕੀ ਸੇਵ ਸਬਹੀ ਕੋ
ਗੁਰਦੇਵ ਏਕ ਏਕ ਹੀ ਸਰੂਪ ਸਬੈ
ਏਕੈ ਜੋਤ ਜਾਨਬੋ ॥ ੧੫ ॥ ੮੫ ॥
ਦੇਹਰਾ ਮਸੀਤ ਸੋਈ ਪੂਜਾ ਔ
ਨਿਵਾਜ ਓਈ ਮਾਨਸ ਸਬੈ ਏਕ
ਪੈ ਅਨੇਕ ਕੋ ਭ੍ਰਮਾਵ ਹੈ । ਦੇਵਤਾ
ਅਦੇਵ ਜੱਛ ਗੰਧ੍ਰਬ ਤੁਰਕ ਹਿੰਦੂ
ਨਿਆਰੇਨਿਆਰੇਦੇਸਨਕੇ ਭੇਸ ਕੋ
ਪ੍ਰਭਾਉ ਹੈ । ਏਕੈ ਨੈਨ ਏਕੈ
ਕਾਨਏਕੇਦੇਹਏਕੈਬਾਨ ਖਾਕ ਬਾਦ
ਆਤਸਔਆਬਕੋਰਲਾਉਹੈ।ਅਲਹ
ਅਭੇਖ ਸੋਈ ਪੁਰਾਨ ਔ ਕੁਰਾਨ

ਭੂਮ ਮੈ ਗਡਤ ਕੇਤੇ ਸੂਆ ਪੈ
ਚੜਤ ਕੇਤੇ ਦੂਖ ਕਉ ਭਰਤ ਹੈ ।
ਗੈਨ ਮੈ ਉਡਤ ਕੇਤੇ ਜਲ ਮੈ
ਰਹਤ ਕੇਤੇ ਗਿਆਨ ਕੇ ਬਿਹੀਨ
ਜਕਜਾਰੇਈ ਮਰਤ ਹੈ ॥ ੧੯ ॥
੮੯ ॥ ਸੋਧ ਹਾਰੇ ਦੇਵਤਾ ਬਿਰੋਧ
ਹਾਰੇ ਦਾਨੋ ਬਡੇ ਬੋਧ ਹਾਰੇ ਬੋਧਕ
ਪ੍ਰਬੋਧ ਹਾਰੇ ਜਾਪਸੀ । ਘਸਹਾਰੇ
ਚੰਦਨ ਲਗਾਇਹਾਰੇ ਚੋਆਚਾਰਪੂਜ
ਹਾਰੇ ਪਾਹਨ ਚਿਢਾਇ ਹਾਰੇ ਲਾਪ
ਸੀ । ਗਾਹ ਹਾਰੇ ਗੋਰਨ ਮਨਾਇ
ਹਾਰੇ ਮੜੀ ਮੱਟ ਲੀਪਹਾਰੇ ਭੀਤਨ
ਲਗਾਇ ਹਾਰੇ ਛਾਪਸੀ । ਗਾਇ
ਹਾਰੇ ਗੰਧ੍ਰਬ ਬਜਾਇਹਾਰੇ ਕਿੰਨਰ
ਸਬ ਪਚ ਹਾਰੇ ਪੰਡਿਤ ਤਪੰਤਹਾਰੇ

ਤਾਪਸੀ ॥ ੨੦ ॥ ੯੦ ॥

ਤ੍ਵ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਭੁਯੰਗ ਪ੍ਰਯਾਤ ਛੰਦ

ਨ ਰਾਗੰ ਨ ਰੰਗੰ ਨ ਰੂਪੰ ਨ ਰੇਖੰ। ਨ ਮੋਹੰ ਨ ਕ੍ਰੋਹੰ ਨ ਦ੍ਰੋਹੰ ਨ ਦ੍ਵੈਖੰ। ਨ ਕਰਮੰ ਨ ਭਰਮੰ ਨ ਜਨਮੰ ਨ ਜਾਤੰ। ਨ ਮਿਤ੍ਰੰ ਨ ਸਤ੍ਰੰ ਨ ਪਿਤ੍ਰੰ ਨ ਮਾਤੰ ॥ ੧ ॥ ੯੧ ॥ ਨ ਨੇਹੰ ਨ ਗੇਹੰ ਨ ਕਾਮੰ ਨ ਧਾਮੰ। ਨ ਪੁਤ੍ਰੰ ਨ ਮਿਤ੍ਰੰ ਨ ਸਤ੍ਰੰ ਨ ਭਾਮੰ। ਅਲੇਖੰ ਅਭੇਖੰ ਅਜੋਨੀ ਸਰੂਪੰ। ਸਦਾ ਸਿਧਦਾ ਬੁਧਦਾ ਬ੍ਰਿਧ ਰੂਪੰ। ੨ ॥ ੯੨ ॥ ਨਹੀ ਜਾਨ ਜਾਈ ਕਛੂ ਰੂਪ ਰੇਖੰ। ਕਹਾ ਬਾਸ ਤਾਕੋ ਫਿਰੈ ਕਉਨ ਭੇਖੰ। ਕਹਾ ਨਾਮ ਤਾਕੋ ਕਹਾਂ ਕੈ ਕਹਾਵੈ। ਕਹਾ ਕੈ

ਬਖਾਨੇ ਕਹੈ ਮੈ ਨ ਆਵੈ॥੩॥੯੩॥
ਨ ਰੋਗੰ ਨ ਸੋਗੰ ਨ ਮੋਹੰ ਨ ਮਾਤੰ।
ਨ ਕਰਮੰ ਨ ਭਰਮੰ ਨ ਜਨਮੰ ਨ
ਜਾਤੰ। ਅਦ੍ਵੈਖੰ ਅਭੇਖੰ ਅਜੋਨੀ
ਸਰੂਪੇ। ਨਮੋ ਏਕ ਰੂਪੇ ਨਮੋ ਏਕ
ਰੂਪੇ॥ ੪ ॥ ੯੪ ॥ ਪਰੇ ਅੰਪਰਾ
ਪਰਮ ਪ੍ਰਗਿਆ ਪ੍ਰਕਾਸੀ। ਅਛੇਦੰ
ਅਛੇਆਦਿ ਅਦ੍ਵੈ ਅਬਿਨਾਸੀ। ਨ
ਜਾਤੰ ਨ ਪਾਤੰ ਨ ਰੂਪੰ ਨ ਰੰਗੇ।
ਨਮੋ ਆਦ ਅਭੰਗੇ ਨਮੋ ਆਦ
ਅਭੰਗੇ॥ ੫ ॥੯੫॥ ਕਿਤੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ
ਸੇ ਕੀਟ ਕੋਟੈ ਉਪਾਏ। ਉਸਾਰੇ
ਗੜੇ ਫੇਰ ਮੇਟੇ ਬਨਾਏ। ਅਗਾਧੇ
ਅਭੈ ਆਦਿਅਦ੍ਵੈ ਅਬਿਨਾਸੀ।
ਪਰੇਅੰ ਪਰਾ ਪਰਮ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਕਾਸੀ

॥੬॥ ੯੬ ॥ ਨ ਆਧੰ ਨ ਬਿਆਧੰ
ਅਗਾਧੰ ਸਰੂਪੇ । ਅਖੰਡਤ ਪ੍ਰਤਾਪ
ਆਦਿ ਅਛੈ ਬਿਭੂਤੇ । ਨ ਜਨਮੰ
ਨ ਮਰਨੰ ਨ ਬਰਨੰ ਨ ਬਿਆਧੇ ।
ਅਖੰਡੇ ਪ੍ਰਚੰਡੇ ਅਦੰਡੇ ਅਸਾਧੇ
॥ ੭ ॥ ੯੭ ॥ ਨ ਨੇਹੰ ਨ ਗੇਹੰ
ਸਨੇਹੰ ਸਨਾਥੇ । ਉਦੰਡੇ ਅਮੰਡੇ
ਪ੍ਰਚੰਡੇ ਪ੍ਰਮਾਥੇ । ਨ ਜਾਤੇ ਨ ਪਾਤੇ
ਨ ਸਤ੍ਰੇ ਨ ਮਿਤ੍ਰੇ । ਸੁ ਭੂਤੇ ਭਵਿਖੇ
ਭਵਾਨੇ ਅਚਿਤ੍ਰੇ ॥ ੮ ॥ ੯੮ ॥
ਨ ਰਾਯੰ ਨ ਰੰਕੰ ਨ ਰੂਪੰ ਨ ਰੇਖੰ ।
ਨ ਲੋਭੰ ਨ ਚੋਭੰ ਅਭੂਤੰ ਅਭੇਖੰ ।
ਨ ਸਤ੍ਰੰ ਨ ਮਿਤ੍ਰੰ ਨ ਨੇਹੰ ਨਗੇਹੰ ।
ਸਦੈਵੰ ਸਦਾ ਸਰਬ ਸਰਬਤ੍ਰ
ਸਨੇਹੰ ॥ ੯ ॥ ੯੯ ॥ ਨ ਕਾਮੰ

ਨ ਕ੍ਰੋਧੰ ਨ ਲੋਭੰ ਨ ਮੋਹੰ।
ਅਜੋਨੀ ਅਛੈ ਆਦਿ ਅਦ੍ਵੈ
ਅਜੋਹੰ। ਨ ਜਨਮੰ ਨ ਮਰਨੰ ਨ
ਧਰਨੰ ਨ ਬਿਆਧੰ ਨ ਰੋਗੰ
ਨ ਸੋਗੰ ਅਭੈ ਨ੍ਰਿਬਿਖਾਧੰ॥ ੧੦ ॥
੧੦੦ ॥ ਅਛੇਦੰ ਅਭੇਦੰ ਅਕਰ
ਮੰ ਅਕਾਲੰ । ਅਖੰਡੰ ਅਭੰਡੰ
ਪ੍ਰਚੰਡੰ ਅਪਾਲੰ। ਨ ਤਾਤੰ ਨ ਮਾਤੰ
ਨ ਜਾਤੰ ਨ ਕਾਯੰ। ਨਨੇਹੰਨਗੇਹੰਨ
ਭਰਮੰ ਨ ਭਾਯੰ॥ ੧੧ ॥੧੦੧॥
ਨ ਰੂਪੰ ਨ ਭੂਪੰ ਨ ਕਾਯੰ ਨ
ਕਰਮੰ। ਨ ਤ੍ਰਾਸੰ ਨ ਪ੍ਰਾਸੰ ਨ
ਭੇਦੰ ਨ ਭਰਮੰ । ਸਦੈਵੰ ਸਦਾ
ਸਿੱਧ ਬ੍ਰਿਧੰ ਸਰੂਪੇ। ਨਮੋ ਏਕਰੂਪੇ
ਨਮੋ ਏਕ ਰੂਪੇ॥ ੧੨ ॥ ੧੦੨॥

ਨ੍ਰਿਉਕਤੰ ਪ੍ਰਭਾ ਆਦ ਅਨ ਉਕ
ਤੰ ਪ੍ਰਤਾਪੇ। ਅਜੁਗਤੰ ਅਛੈ ਆਦ
ਅਵਿਕਤੇ ਅਥਾਪੇ ॥ ਬਿਭੁਗਤੰ
ਅਛੈ ਆਦਿ ਅੱਛੈ ਸਰੂਪੇ । ਨਮੋ
ਏਕ ਰੂਪੇ ਨਮੋ ਏਕ ਰੂਪੇ ॥ ੧੩॥
॥ ੧੦੩॥ ਨ ਨੇਹੰ ਨ ਗੇਹੰ ਨ
ਸੋਕੰ ਨ ਸਾਕੰ। ਪਰੇਅੰ ਪਵਿੱਤ੍ਰੰ
ਪੁਨੀਤੰ ਅਤਾਕੰ । ਨ ਜਾਤੰ ਨ
ਪਾਤੰ ਨ ਮਿਤ੍ਰੰ ਨ ਮੰਤ੍ਰੇ। ਨਮੋ ਏਕ
ਤੰਤ੍ਰੇ ਨਮੋ ਏਕ ਤੰਤ੍ਰੇ ॥ ੧੪ ॥
॥ ੧੦੪ ॥ ਨ ਧਰਮੰ ਨ ਭਰਮੰ
ਨਸਰਮੰ ਨ ਸਾਕੇ। ਨਬਰਮੰ ਨਚਰ
ਮੰਨਕਰਮੰ ਨ ਬਾਕੇ। ਨਸੱਤ੍ਰੰ ਨਮਿਤ੍ਰੰ
ਨ ਪੁਤ੍ਰੰ ਸਰੂਪੇ। ਨਮੋ ਆਦਿ ਰੂਪੇ
ਨਮੋ ਆਦਿ ਰੂਪੇ ॥ ੧੫ ॥ ੧੦੫॥

ਕਹੂੰ ਕੰਜਕੇ ਮੰਜਕੇ ਭਰਮ ਭੂਲੇ। ਕਹੂੰ ਰੰਕ ਕੇ ਰਾਜ ਕੇ ਧਰਮ ਅਲੂਲੇ। ਕਹੂੰ ਦੇਸ ਕੈ ਭੇਸ ਕੇ ਧਰਮ ਧਾਮੇ। ਕਹੂੰ ਰਾਜ ਕੇ ਸਾਜ ਕੇ ਬਾਜ ਤਾਮੇ ॥ ੧੬ ॥ ੧੦੬ ॥ ਕਹੂੰ ਅੱਛ੍ਰ ਕੇ ਪੱਛ੍ਰ ਕੇ ਸਿਧ ਸਾਧੇ। । ਕਹੂੰ ਸਿੱਧ ਕੇ ਬੁੱਧਿਕੇ ਬ੍ਰਿਧਲਾਧੇ। ਕਹੂੰ ਅੰਗ ਕੇ ਰੰਗਕੇ ਸੰਗਿ ਦੇਖੇ। ਕਹੂੰ ਜੰਗ ਕੇ ਰੰਗ ਕੇ ਰੰਗ ਪੇਖੇ ॥ ੧੭ ॥ ੧੦੭ ॥ ਕਹੂੰ ਧਰਮਕੇ ਕਰਮ ਕੇ ਹਰਮ ਜਾਨੇ। ਕਹੂੰ ਧਰਮ ਕੇ ਕਰਮ ਕੇ ਭਰਮ ਮਾਨੇ । ਕਹੂੰ ਚਾਰ ਚੇਸ਼ਟਾ ਕਹੂੰ ਚਿਤ੍ਰ ਰੂਪੰ । ਕਹੂੰ ਪਰਮ ਪ੍ਰਗਿਆ ਕਹੂੰ ਸਰਬ ਭੂਪੰ ॥ ੧੯ ॥ ੧੦੯ ॥ ਕਹੂੰ ਨੇਹ

ਗ੍ਰੇਹ ਕਹੂੰ ਦੇਹ ਦੋਖੰ। ਕਹੂੰ ਅਉਖਧੀ ਰੋਗ ਕੇ ਸੋਕ ਸੋਖੰ। ਕਹੂੰ ਦੇਵ ਬਿਦਿਆ ਕਹੂੰ ਦੈਤ ਬਾਨੀ। ਕਹੂੰ ਜੱਛ ਗੰਧ੍ਰਬ ਕਿੰਨਰ ਕਹਾਨੀ॥ ੧੯॥੧੦੯॥ ਕਹੂੰ ਰਾਜਸੀ ਸਾਤਕੀ ਤਾਮਸੀ ਹੋ। ਕਹੂੰ ਜੋਗ ਬਿਦਿਆ ਧਰੇ ਤਾਪਸੀ ਹੋ। ਕਹੂੰ ਰੋਗ ਰਹਤਾ ਕਹੂੰ ਜੋਗ ਜੁਗਤੰ। ਕਹੂੰ ਭੂਮ ਕੀ ਭੁਗਤ ਮੈ ਭਰਮ ਭੁਗਤੰ॥੨੦॥੧੧੦॥ ਕਹੂੰ ਦੇਵ ਕੰਨਿਆ ਕਹੂੰ ਦਾਨਵੀ ਹੋ। ਕਹੂੰ ਜੱਛ ਬਿਦਿਆ ਧਰੇ ਮਾਨਵੀ ਹੋ। ਕਹੂੰ ਰਾਜਸੀ ਹੋ ਕਹੂੰ ਰਾਜ ਕੰਨਿਆ। ਕਹੂੰ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਕੀ ਪ੍ਰਿਸ਼ਟ ਕੀ ਰਿਸ਼ਟ ਪੰਨਿਆ॥੨੧॥੧੧੧॥

ਕਹੂੰ ਬੇਦ ਬਿਦਿਆ ਕਹੂੰ ਬਿਓਮ ਬਾਂਨੀ। ਕਹੂੰ ਕੋਕ ਕੀ ਕਾਬ ਕਥੈ ਕਹਾਨੀ। ਕਹੂੰ ਅੱਦ੍ਰ ਸਾਰੰ ਕਹੂੰ ਭੱਦ੍ਰ ਰੂਪੰ॥ ਕਹੂੰ ਮੱਦ੍ਰ ਬਾਨੀ ਕਹੂੰ ਛਿੱਦ੍ਰ ਸਰੂਪੰ ॥ ੨੨ ॥ ੧੧੨ ॥ ਕਹੂੰ ਬੇਦ ਬਿਦਿਆ ਕਹੂੰ ਕਾਬਰੂਪੰ। ਕਹੂੰ ਚੇਸ਼ਟਾ ਚਾਰਿ ਚਿਤ੍ਰੰ ਸਰੂਪੰ। ਕਹੂੰ ਪਰਮ ਪੁਰਾਨ ਕੋ ਪਾਰ ਪਾਵੈ। ਕਹੂੰ ਬੈਠ ਕੁਰਾਨ ਕੇ ਗੀਤ ਗਾਵ ॥ ੨੩ ॥ ੧੧੩ ॥ ਕਹੂੰ ਸ੍ਰੁੱਧ ਸੇਖੰ ਕਹੂੰ ਬ੍ਰਹਮ ਧਰਮੰ। ਕਹੂੰ ਬ੍ਰਿਧ ਅਵਸਥਾ ਕਹੂੰ ਬਾਲ ਕਰਮੰ। ਕਹੂੰ ਜ੍ਵਾਲ ਸਰੂਪੰ ਜਰਾ ਰਹਤ ਦੇਹੰ। ਕਹੂੰ ਨੇਹ ਦੇਹੰ ਕਹੂੰ ਤਿਆਗ ਗ੍ਰੇਹੰ ॥ ੨੪ ॥ ੧੧੪ ॥

ਕਹੂੰ ਜੋਗ ਭੋਗੀ ਕਹੂੰ ਰੋਗ ਰਾਗੀ। ਕਹੂੰ ਰੋਗ ਰਹਤਾ ਕਹੂੰ ਭੋਗ ਤਿਆਗੀ। ਕਹੂੰ ਰਾਜ ਸਾਜੰ ਕਹੂੰ ਰਾਜ ਰੀਤੰ। ਕਹੂੰ ਪੂਰਣ ਪ੍ਰਗਿਆ ਕਹੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੰ॥੨੫॥੧੧੫॥

ਕਹੂੰ ਆਰਬੀ ਤੋਰਕੀ ਪਾਰਸੀ ਹੋ। ਕਹੂੰ ਪਹਲਵੀ ਪਸਤਵੀ ਸਹੰਸਕ੍ਰਿਤੀ ਹੋ।ਕਹੂੰ ਦੇਸ ਭਾਖਿਆ ਕਹੂੰ ਦੇਵ ਬਾਨੀ। ਕਹੂੰ ਰਾਜ ਬਿਦਿਆ ਕਹੂੰ ਰਾਜਧਾਨੀ॥੨੬॥ ੧੧੬॥ ਕਹੂੰ ਮੰਤ੍ਰ ਬਿਦਿਆ ਕਹੂੰ ਤੰਤ੍ਰ ਸਾਰੰ। ਕਹੂੰ ਜੰਤ੍ਰ ਰੀਤੰ ਕਹੂੰ ਸਸਤ੍ਰ ਧਾਰੰ। ਕਹੂੰ ਹੋਮ ਪੂਜਾ ਕਹੂੰ ਦੇਵ ਅਰਚਾ। ਕਹੂੰ ਪਿੰਗੁਲਾ ਚਾਰਣੀ ਗੀਤ ਚਰਚਾ॥੨੭॥

੧੧੭ ॥ ਕਹੂੰ ਬੀਨ ਬਿਦਿਆ
ਕਹੂੰ ਗਾਨ ਗੀਤੰ । ਕਹੂੰ ਮਲੇਛ
ਭਾਖਿਆ ਕਹੂੰ ਬੇਦ ਰੀਤੰ । ਕਹੂੰ
ਨਿਰਤ ਬਿਦਿਆ ਕਹੂੰ ਨਾਗ ਬਾਨੀ।
ਕਹੂੰ ਗਾਰੜੂ ਗੂੜ ਕਥੈ ਕਹਾਨੀ ॥
੨੯ ॥ ੧੧੮ ॥ ਕਹੂੰ ਅੱਛਰਾ
ਪੱਛਰਾ ਮੱਛਰਾ ਹੋ। ਕਹੂੰ ਬੀਰ
ਬਿਦਿਆ ਅਭੂਤੰ ਪ੍ਰਭਾ ਹੋ। ਕਹੂੰ
ਛੈਲ ਛਾਲਾ ਧਰੇ ਛੱਤ੍ਰ ਧਾਰੀ ।
ਕਹੂੰ ਰਾਜ ਸਾਜੰ ਧਿਰਾਜਾ ਧਿਕਾਰੀ।
੨੯ ॥ ੧੧੯ ॥ ਨਮੋ ਨਾਥ ਪੂਰੇ
ਸਦਾ ਸਿਧ ਦਾਤਾ। ਅਛੇਦੀ ਅਛੈ
ਆਦਿ ਅਦ੍ਵੈ ਬਿਧਾਤਾ। ਨ ਤ੍ਰਸਤੰ
ਨ ਗ੍ਰਸਤੰ ਸਮਸਤੰ ਸਰੂਪੇ। ਨਮ-
ਸਤੰ ਨਮਸਤੰ ਤੁਆਸਤੰ ਅਭੂਤੇ ॥

੩੦ ॥ ੧੨੦ ॥

ਤ੍ਵਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਪਾਧੜੀ ਛੰਦ

ਅਬ੍ਯਕਤ ਤੇਜ ਅਨਭਉ ਪ੍ਰਕਾਸ। ਅਛੈ ਸਰੂਪ ਅਦ੍ਵੈ ਅਨਾਸ। ਅਨਤੁਟ ਤੇਜ ਅਨਖੁਟ ਭੰਡਾਰ। ਦਾਤਾ ਦੁਰੰਤ ਸਰਬੰ ਪ੍ਰਕਾਰ ॥ ੧ ॥ ੧੨੧ ॥ ਅਨਭੂਤ ਤੇਜ ਅਨਛਿਜ ਗਾਤ । ਕਰਤਾ ਸਦੀਵ ਹਰਤਾ ਸਨਾਤ। ਆਸਨ ਅਡੋਲ ਅਨ-ਭੂਤ ਕਰਮ। ਦਾਤਾ ਦਇਆਲ ਅਨਭੂਤ ਧਰਮ ॥ ੨ ॥ ੧੨੨ ॥ ਜਿਹ ਸੱਤ੍ਰ ਮਿੱਤ੍ਰ ਨਹੀ ਜਨਮ ਜਾਤ। ਜਿਹ ਪੁਤ੍ਰ ਭ੍ਰਾਤ ਨਹੀ ਮਿਤ੍ਰ ਮਾਤ। ਜਿਹ ਕਰਮ ਭਰਮ ਨਹੀ ਧਰਮ ਧਿਆਨ। ਜਿਹ ਨੇਹ ਗੇਹ ਨਹੀ

ਬਿਓਤ ਥਾਨ ॥ ੩ ॥ ੧੨੩ ॥
ਜਿਹ ਜਾਤ ਪਾਤ ਨਹੀ ਸਤ੍ਰ ਮਿਤ੍ਰ । ਜਿਹ ਨੇਹ ਗੇਹ ਨਹੀ ਚਿਹਨ ਚਿਤ੍ਰ । ਜਿਹ ਰੰਗ ਰੂਪ ਨਹੀ ਰਾਗ ਰੇਖ। ਜਿਹ ਜਨਮ ਜਾਤ ਨਹੀ ਭਰਮ ਭੇਖ ॥ ੪ ॥ ੧੨੪ ॥
ਜਿਹ ਕਰਮ ਭਰਮ ਨਹੀ ਜਾਤ ਪਾਤ । ਨਹੀ ਨੇਹ ਗੇਹ ਨਹੀ ਪਿਤ੍ਰ ਮਾਤ। ਜਿਹ ਨਾਮ ਥਾਮ ਨਹੀ ਬਰਗ ਬਿਆਧ। ਜਿਹ ਰੋਗ ਸੋਗ ਨਹੀ ਸਤ੍ਰ ਸਾਧ ॥ ੫ ॥ ੧੨੫ ॥
ਜਿਹ ਤ੍ਰਾਸ ਵਾਸ ਨਹੀ ਦੇਹ ਨਾਸ । ਜਿਹ ਆਦਿ ਅੰਤ ਨਹੀ ਰੂਪ ਰਾਸ । ਜਿਹ ਰੋਗ ਸੋਗ ਨਹੀ ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ। ਜਿਹ ਤ੍ਰਾਸ ਆਸ

ਨਹੀ ਭੂਮਿ ਭੁਗਤਿ ॥੬॥੧੨੬॥
ਜਿਹ ਕਾਲ ਬਿਆਲ ਕਟਿਓ ਨ
ਅੰਗ। ਅਛੈ ਸਰੂਪ ਅਖੈ ਅਭੰਗ॥
ਜਿਹ ਨੇਤ ਨੇਤ ਉਚਰੰਤ ਬੇਦ।
ਜ਼ਿਹ ਅਲਖ ਰੂਪ ਕੱਥਤ ਕਤੇਬ
॥੭॥੧੨੭॥ ਜਿਹ ਅਲਖ
ਰੂਪ ਆਸਨ ਅਡੋਲ। ਜਿਹ
ਅਮਿਤ ਤੇਜਅਛੈ ਅਤੋਲ।
ਜਿਹ ਧਿਆਨ ਕਾਜਮੁਨ ਜਨ
ਅਨੰਤ। ਕਈ ਕਲਪ ਜੋਗ ਸਾਧਤ
ਦੁਰੰਤ॥੮॥੧੨੮॥ ਤਨ ਸੀਤ
ਘਾਮ ਬਰਖਾ ਸਹੰਤ। ਕਈ ਕਲਪ
ਏਕ ਆਸਨ ਬਿਤੰਤ। ਕਈ ਜਤਨ
ਜੋਗ ਬਿਦਿਆ ਬਿਚਾਰ। ਸਾਧੰਤ
ਤਦਪ ਪਾਵਤ ਨ ਪਾਰ ॥੯॥

੧੨੯ ॥ ਕਈ ਉਰਧ ਬਾਹ ਦੇਸਨ ਭ੍ਰਮੰਤ । ਕਈ ਉਰਧ ਮਧ ਪਾਵਕ ਝੁਲੰਤ । ਕਈ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ੍ਰ ਉਚਰੰਤ ਬੇਦ । ਕਈ ਕੋਕ ਕਾਬ ਕਥਤ ਕਤੇਬ ॥ ੧੦ ॥ ੧੩੦ ॥ ਕਈ ਅਗਨ ਹੋਤ੍ਰ ਕਈ ਪਉਨ ਅਹਾਰ । ਕਈ ਕਰਤ ਕੋਟਿ ਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਅਹਾਰ । ਕਈ ਕਰਤ ਸਾਕ ਪੈ ਪਤ੍ਰ ਭੱਛ । ਨਹੀ ਤਦਪ ਦੇਵ ਹੋਵਤ ਪ੍ਰਤੱਛ ॥ ੧੧ ॥ ੧੩੧ ॥ ਕਈ ਗੀਤਗਾਨ ਗੰਧ੍ਰਬ ਰੀਤ । ਕਈ ਬੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬਿਦਿਆ ਪ੍ਰੀਤ । ਕਹੂੰ ਬੇਦ ਰੀਤ ਜਗਿ ਆਦਿ ਕਰਮ । ਕਹੂੰ ਅਗਨ ਹੋਤ੍ਰ ਕਹੂੰ ਤੀਰਥ ਧਰਮ ॥ ੧੨ ॥ ੧੩੨ ॥ ਕਈ

ਦੇਸ ਦੇਸ ਭਾਖਾ ਰਟੰਤ। ਕਈ ਦੇਸ
ਦੇਸ ਬਿਦਿਆ ਪੜ੍ਹੰਤ। ਕਈ ਕਰਤ
ਭਾਂਤ ਭਾਂਤਨ ਬਿਚਾਰ। ਨਹੀ
ਨੈਕ ਤਾਸ ਪਾਯਤ ਨ ਪਾਰ॥੧੩॥
੧੩੩ ॥ ਕਈ ਤੀਰਥ ਤੀਰਥ
ਭਰਮਤ ਸੁ ਭ੍ਰਮ। ਕਈ ਅਗਨ
ਹੋਤ੍ਰ ਕਈ ਦੇਵ ਕਰਮ। ਕਈ
ਕਰਤ ਬੀਰ ਬਿਦਿਆ ਬਿਚਾਰ।
ਨਹੀਤਦਪ ਤਾਸ ਪਾਯਤ ਨ ਪਾਰ
॥੧੪॥ ੧੩੪ ॥ ਕਹੂੰ ਰਾਜ
ਰੀਤ ਕਹੂੰ ਜੋਗ ਧਰਮ। ਕਈ
ਸਿਮ੍ਰਿਤ ਸਾਸਤ੍ਰ ਉਚਰਤ ਸੁ ਕਰਮ
। ਨਿਉਲੀ ਆਦਿ ਕਰਮ ਕਹੂੰ
ਹਸਤ ਦਾਨ। ਕਹੂੰ ਅਸ੍ਵਮੇਧ ਮਖ
ਕੋ ਬਖਾਨ ॥ ੧੫ ॥ ੧੩੫॥

ਕਹੂੰ ਕਰਤ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਦਿਆ
ਬਿਚਾਰ। ਕਹੂੰ ਜੋਗ ਰੀਤ ਕਹੂੰ
ਬਿਰਧ ਚਾਰ । ਕਹੂੰ ਕਰਤ ਜੱਛ
ਗੰਧ੍ਰਬ ਗਾਨ । ਕਹੂੰ ਧੂਪ ਦੀਪ
ਕਹੂੰ ਅਰਘਦਾਨ ॥ ੧੬ ॥੧੩੬॥
ਕਹੂੰ ਪਿਤ੍ਰ ਕਰਮ ਕਹੂੰ ਬੇਦ ਰੀਤ
। ਕਹੂੰ ਨ੍ਰਿਤ ਨਾਚ ਕਹੂੰ ਗਤਿ
ਗਾਨ ਗੀਤ । ਕਹੂੰ ਕਰਤ
ਸਾਸਤ੍ਰ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤ ਉਚਾਰ। ਕਈ
ਭਜਤ ਏਕ ਪਗ ਨਿਰਾਧਾਰ
॥ ੧੭ ॥ ੧੩੭ ॥ ਕਈ ਨੇਹ
ਦੇਹ ਕਈ ਗੇਹ ਵਾਸ । ਕਈ
ਭ੍ਰਮਤ ਦੇਸ ਦੇਸਨ ਉਦਾਸ ।
ਕਈ ਜਲ ਨਿਵਾਸ਼ ਕਈ ਅਗਨ
ਤਾਪ। ਕਈ ਜਪਤ ਉਰਧ ਲਟ-

ਕੰਤ ਜਾਪ ॥ ੧੮ ॥ ੧੩੮ ॥
ਕਈ ਜਪਤ ਜੋਗ ਕਲਪੰ ਪ੍ਰਜੰਤ ।
ਨਹੀ ਤਦਪ ਤਾਸ ਪਾਯਤ ਨ ਅੰਤ।
ਕਈ ਕਰਤ ਕੋਟ ਬਿਦਿਆ
ਬਿਚਾਰ । ਨਹੀ ਤਦਪ ਦ੍ਰਿਸਟ
ਦੇਖੈ ਮੁਰਾਰ ॥ ੧੯ ॥ ੧੩੯ ॥
ਬਿਨ ਭਗਤ ਸਕਤ ਨਹੀ ਪਰਤ
ਪਾਨ । ਬਹੁ ਕਰਤ ਹੋਮ ਅਰ ਜੱਗ
ਦਾਨ । ਬਿਨ ਏਕ ਨਾਮ ਇਕ ਚਿਤ
ਲੀਨ । ਫੋਕਟੋ ਸਰਬ ਧਰਮਾ
ਬਿਹੀਨ ॥ ੨੦ ॥ ੧੪੦ ॥

ਤ੍ਵ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਤੋਟਕ ਛੰਦ ॥

ਜੈ ਜੰਪਹੁ ਜੁੱਗਣ ਜੂਹ ਜੁਅੰ।
ਭੈ ਕੰਪਹੁ ਮੇਰ ਪਯਾਲ ਭੁਯੰ । ਤਪ
ਤਾਪਸ ਸਰਬ ਜਲੇਰ ਥਲੰ । ਧਨ

ਉਚਰਤ ਇੰਦ੍ਰ ਕੁਮੇਰ ਬਲੰ ॥ ੧॥
੧੪੧ ॥ ਅਨਖੇਦ ਸਰੂਪ ਅਭੇਦ
ਅਭਿਅੰ। ਅਨਖੰਡ ਅਭੂਤ ਅਛੇਦ
ਅਛਿਅੰ । ਅਨਕਾਲ ਅਪਾਲ
ਦਿਆਲ ਅਸੁਅੰ । ਜਿਹ ਠਟੀ
ਅੰਮੇਰ ਅਕਾਸ ਭੁਅੰ॥ ੨॥ ੧੪੨॥
ਅਨਖੰਡ ਅਮੰਡ ਪ੍ਰਚੰਡ ਨਰੰ। ਜਿਹ
ਰਚੀਅੰ ਦੇਵ ਅਦੇਵ ਬਰੰ। ਸਭ
ਕੀਨੀ ਦੀਨ ਜਮੀਨ ਜਮਾ। ਜਿਹ
ਰਚੀਅੰ ਸਰਬ ਮਕੀਨ ਮਕਾ ॥੩॥
੧੪੩ ॥ ਜਿਹ ਰਾਗ ਨ ਰੂਪ ਨ
ਰੇਖ ਰੁਖੰ। ਜਿਹ ਤਾਪ ਨ ਸਾਪ ਨ
ਸੋਕ ਸੁਖੰ। ਜਿਹ ਰੋਗ ਨ ਸੋਗ ਨ
ਭੋਗ ਭੁਅੰ। ਜਿਹ ਖੇਦ ਨ ਭੇਦ ਨ
ਛੇਦ ਛਅੰ॥ ੪ ॥ ੧੪੪ ॥ ਜਿਹ

ਜਾਤ ਨ ਪਾਤ ਨ ਮਾਤ ਪਿਤੰ।
ਜਿਹ ਰਚੀਅੰ ਛਤ੍ਰੀ ਛਤ੍ਰ ਛਿਤੰ।
ਜਿਹ ਰਾਗ ਨ ਰੇਖ ਨ ਰੋਗ ਭਣੰ।
ਜਿਹ ਦ੍ਵੈਖ ਨ ਦਾਗਨ ਦੋਖਗਣੰ॥੫॥
੧੪੫॥ ਜਿਹ ਅੰਡਹ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮੰਡ
ਰਚਿਓ। ਦਸ ਚਾਰ ਕਰੀ ਨਵਖੰਡ
ਸਚਿਓ। ਰਜ ਤਾਮਸ ਤੇਜ ਅਤੇਜ
ਕੀਓ। ਅਨਭਉ ਪਦ ਆਪ
ਪ੍ਰਚੰਡ ਲੀਓ॥ ੬॥ ੧੪੬ ॥
ਸ੍ਰਿਅ ਸਿੰਧ ਰਬਿੰਧ ਨਗਿੰਦ ਨਗੰ।
ਸ੍ਰਿਅ ਜੱਛ ਗੰਧ੍ਰਬ ਫਣਿੰਦ ਭੁਜੰ।
ਰਚ ਦੇਵ ਅਦੇਵ ਅਭੇਵ ਨਰੰ।
ਨਰਪਾਲ ਨ੍ਰਿਪਾਲ ਕਰਾਲ ਤ੍ਰਿਗੰ
॥੭॥੧੪੭॥ਕਈ ਕੀਟ ਪਤੰਗ ਭੁਜੰ
ਗਨਰੰ॥ ਰਚਿ ਅੰਡਜ ਸੇਤਜ ਜੇਰਜ ਉਤ

ਭੁਜੰ। ਕੀਏ ਦੇਵ ਅਦੇਵ ਸਰਾਧ ਪਿਤੰ। ਅਨਖੰਡ ਪ੍ਰਤਾਪ ਪ੍ਰਚੰਡ ਗਤੰ॥ ੮ ॥ ੧੪੮ ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਤ ਨ ਪਾਤ ਨ ਜੋਤ ਜੁਤੰ । ਜਿਹ ਤਾਤ ਨ ਮਾਤ ਨ ਭ੍ਰਾਤ ਸੁਤੰ। ਜਿਹ ਰੋਗ ਨ ਸੋਗ ਨ ਭੋਗ ਭੁਅੰ। ਜਿਹ ਜੰਪਹਿ ਕਿੰਨਰ ਜੱਛ ਜੁਅੰ ॥ ੯ ॥੧੪੯॥ ਨਰ ਨਾਰ ਨ ਪੁੰਸਕ ਜਾਹਿ ਕੀਏ। ਗਣ ਕਿੰਨਰ ਜੱਛ ਭੁਜੰਗ ਦੀਏ। ਗਜ ਬਾਜ ਰਥਾਦਿਕ ਪਾਤਗਣੰ। ਭਵ ਭੂਤ ਭਵਿੱਖ ਭਵਾਨ ਤੁਅੰ॥ ੧੦ ॥ ੧੫੦ ॥ ਜਿਹ ਅੰਡਜ ਸੇਤਜ ਜੇਰ ਰਜੰ । ਰਚ ਭੂਮ ਅਕਾਸ ਪਤਾਲ ਜਲੰ। ਰਚ ਪਾਵਕ ਪੌਨ ਪ੍ਰਚੰਡ ਬਲੀ। ਬਨ

ਜਾਸੁ ਕੀਓ ਫਲ ਫੂਲ ਕਲੀ ॥
੧੧ ॥੧੫੧॥ ਭੂਅ ਮੇਰ ਅਕਾਸ਼
ਨਿਵਾਸ ਛਿਤੰ। ਰਚ ਰੋਜ ਇਕਾਦਸ
ਚੰਦ੍ਰ ਬ੍ਰਿਤੰ। ਦੁਤਿ ਚੰਦ ਦਿਨੀਸਹ
ਦੀਪ ਦਈ। ਜਿਹ ਪਾਵਕ ਪਉਨ
ਪ੍ਰਚੰਡ ਮਈ ॥ ੧੨ ॥ ੧੫੨ ॥
ਜਿਹ ਖੰਡ ਅਖੰਡ ਪ੍ਰਚੰਡ ਕੀਏ।
ਜਿਹ ਛਤ੍ਰ ਉਪਾਇ ਛਪਾਇ ਦੀਏ।
ਜਿਹ ਲੋਕ ਚਤਰਦਸ ਚਾਰ ਰਚੇ
ਨਰ ਗੰਧ੍ਰਬ ਦੇਵ ਅਦੇਵ ਸਚੇ ॥
੧੩ ॥ ੧੫੩ ॥ ਅਨਧੂਤ ਅਭੂਤ
ਅਛੂਤ ਮਤੰ। ਅਨਗਾਧ ਅਬਿ
ਆਧਿ ਅਨਾਦਿ ਗਤੰ। ਅਨਖੇਦ ਅਭੇਦ
ਅਛੇਦ ਨਰੰ। ਜਿਹ ਚਾਰ ਚਤ੍ਰ
ਦਿਸ ਚੱਕ੍ਰ ਫਿਰੰ ॥੧੪ ॥ ੧੫੪॥

ਜਿਹ ਰਾਗ ਨ ਰੰਗ ਨ ਰੇਖ ਰਗੰ।
ਜਿਹ ਸੋਗ ਨ ਭੋਗ ਨ ਜੋਗ ਜੁਗੰ।
ਭੂਅ ਭੰਜਨ ਗੰਜਨ ਆਦਿ ਸਿਰੰ।
ਜਿਹ ਬੰਦਤ ਦੇਵ ਅਦੇਵ ਨਰੰ ॥
੧੫ ॥ ੧੫੫ ॥ ਗਣ ਕਿੰਨਰ
ਜੱਛ ਭੁਜੰਗ ਰਚੇ। ਮਣ ਮਾਣਕ
ਮੋਤੀ ਲਾਲ ਸੁਚੇ। ਅਨਭੰਜ ਪ੍ਰਭਾ
ਅਨਗੰਜ ਬ੍ਰਿਤੰ। ਜਿਹ ਪਾਰ ਨ
ਪਾਵਤ ਪੂਰਮਤੰ ॥ ੧੬ ॥ ੧੫੬॥
ਅਨਖੰਡ ਸਰੂਪ ਅਡੰਡ ਪ੍ਰਭਾ॥
ਜੈ ਜੰਪਤ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ
ਸਭਾ। ਜਿਹ ਬੇਦ ਕਤੇਬ ਅਨੰਤ
ਕਹੈ। ਜਿਹ ਭੂਤ ਅਭੂਤ ਨ ਭੇਦ
ਲਹੈ ॥ ੧੭ ॥ ੧੫੭ ॥ ਜਿਹ
ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਕਤੇਬ ਜਪੈ। ਸੁਤ

ਸਿਧ ਅਧੋਮੁਖ ਤਾਪ ਤਪੈ। ਕਈ
ਕਲਪਨ ਲੌ ਤਪ ਤਾਪ ਕਰੈ।
ਨਹੀ ਨੈਕ ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧ ਪਾਨ ਪਰੈ
॥ ੧੮ ॥ ੧੪੮ ॥ ਜਿਹ ਫੋਕਟ
ਧਰਮ ਸਬੈ ਤਜਿ ਹੈ। ਇਕ ਚਿੱਤ
ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧ ਕੋ ਜਪ ਹੈ। ਤੇਊ ਯਾ
ਭਵਸਾਗਰ ਕੋ ਤਰ ਹੈ। ਭਵ ਭੂਲ
ਨ ਦੇਹ ਪੁਨਰ ਧਰ ਹੈ ॥ ੧੯ ॥
੧੫੯ ॥ ਇਕ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਨਹੀ
ਕੋਟ ਬ੍ਰਤੀ ਇਮ ਬੇਦ ਉਚਾਰਤ
ਸਾਰਸੁਤੀ। ਜੋਊ ਵਾ ਰਸਕੇ ਚਸਕੇ
ਰਸ ਹੈ। ਤੇਊ ਭੂਲ ਨ ਕਾਲ
ਫਧਾ ਫਸ ਹੈ ॥ ੨੦ ॥ ੧੬੦ ॥

ਤ੍ਵਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਨਰਾਜ ਛੰਦ

ਅਗੰਜ ਆਦਿ ਦੇਵ ਹੈ ਅਭੰਜ

ਭੰਜ ਜਾਨੀਐ। ਅਭੂਤ ਭੂਤ ਹੈ ਸਦਾ ਅਗੰਜ ਗੰਜ ਮਾਨੀਐ। ਅਦੇਵ ਦੇਵ ਹੈ ਸਦਾ ਅਭੇਵ ਭੇਵ ਨਾਥ ਹੈ। ਸਮੱਸਤ ਸਿੱਧ ਬ੍ਰਿਧਦਾ ਸਦੀਵ ਸਰਬ ਸਾਥ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ੧੬੧ ॥ ਅਨਾਥ ਨਾਥ ਨਾਥ ਹੈ ਅਭੰਜ ਭੰਜ ਹੈ ਸਦਾ। ਅਗੰਜ ਗੰਜ ਹੈ ਸਦੀਵ ਸਿਧ ਬ੍ਰਿਧਦਾ। ਅਨੂਪ ਰੂਪ ਸਰੂਪ ਹੈ ਅਛਿੱਜ ਤੇਜ ਮਾਨੀਐ। ਸਦੀਵ ਸਿੱਧ ਸੁਧਦਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਪਤ੍ਰਜਾਨੀਐ ॥ ੨ ॥ ੧੬੨ ॥ ਨ ਰਾਗ ਰੰਗ ਰੂਪ ਹੈ ਨ ਰੋਗ ਰਾਗ ਰੇਖ ਹੈ। ਅਦੋਖ ਅਦਾਗ ਅਦੱਗ ਹੈ। ਅਭੂਤ ਅਭ੍ਰਮ ਅਭੇਖ ਹੈ। ਨ ਤਾਤ ਮਾਤ ਜਾਤ ਹੈ। ਨ ਪਾਤ ਚਿਹਨ ਬਰਨ

ਹੈ। ਅਦ੍ਵੈਖ ਅਸੇਖ ਅਭੇਖ ਹੈ
ਸਦੀਵ ਬ੍ਰਿਸੁ ਭਰਮ ਹੈ ॥ ੩ ॥
੧੬੩ ॥ ਬਿਸੰਭਰ ਬਿਸੁਨਾਥ ਹੈ
ਬਿਸੇਖ ਬ੍ਰਿਸੁ ਭਰਨ ਹੈ । ਜਿਮੀ
ਜਮਾਨ ਕੇ ਬਿਖੈ ਸਦੀਵ ਕਰਮ
ਭਰਨਹੈ । ਅਦ੍ਵੈਖਹੈ ਅਭੇਖਹੈ ਅਲੇਖ
ਨਾਥ ਜਾਨੀਐ । ਸਦੀਵ ਸਰਬ
ਠਉਰ ਮੈ ਬਸੇਖ ਆਨ ਮਾਨੀਐ॥
੪ ॥ ੧੬੪ ॥ ਨ ਜੰਤ੍ਰ ਮੈ ਨ ਤੰਤ੍ਰ
ਮੈ ਨ ਮੰਤ੍ਰ ਬਸ ਆਵਈ॥ ਪੁਰਾਨ
ਔ ਕੁਰਾਨ ਨੇਤ ਨੇਤ ਕੈ ਬਤਾਵਈ।
ਨ ਕਰਮ ਮੈ ਨ ਧਰਮ ਮੈ ਨ ਭਰਮ
ਮੈ ਬਤਾਈਐ। ਅਗੰਜ ਆਦਿ ਦੇਵ
ਹੈ ਕਹੋ ਸੁ ਕੈਸੇ ਪਾਈਐ ॥ ੫ ॥
੧੬੫ ॥ ਜਿਮੀ ਜਮਾਨ ਕੇ ਬਿਖੈ

ਸਮੱਸਤ ਏਕ ਜੋਤ ਹੈ। ਨ ਘਾਟ ਹੈ
ਨ ਬਾਢ ਹੈ ਨ ਘਾਟ ਬਾਢ ਹੋਤ ਹੈ।
ਨ ਹਾਨ ਹੈ ਨ ਬਾਨ ਹੈ ਸਮਾਨ
ਰੂਪ ਜਾਨੀਐ। ਮਕੀਨ ਔ ਮਕਾਨ
ਅਪ੍ਰਮਾਨ ਤੇਜ ਮਾਨੀਐ ॥ ੬ ॥
੧੬੬ ॥ ਨ ਦੇਹ ਹੈ ਨ ਗੇਹ ਹੈ ਨ
ਜਾਤ ਹੈ ਨ ਪਾਤ ਹੈ। ਨ ਮੰਤ੍ਰ ਹੈ
ਨ ਮਿਤ੍ਰ ਹੈ ਨ ਤਾਤ ਹੈ ਨ ਮਾਤ ਹੈ
। ਨ ਅੰਗ ਹੈ ਨ ਰੰਗ ਹੈ ਨ ਸੰਗ
ਹੈ ਨ ਸਾਥ ਹੈ। ਨ ਦੋਖ ਹੈ ਨ
ਦਾਗ ਹੈ ਨ ਦੇਹ ਹੈ ਨ ਦ੍ਵੈਖ ਹੈ
॥ ੭ ॥ ੧੬੭ ॥ ਨ ਸਿੰਘ ਹੈ ਨ
ਸਿਯਾਰ ਹੈ ਨ ਰਾਉ ਹੈ ਨ ਰੰਕ ਹੈ
। ਨ ਮਾਨ ਹੈ ਨ ਮਉਤ ਹੈ ਨ
ਸਾਕ ਹੈ ਨ ਸੰਕ ਹੈ। ਨ ਜੱਛ ਹੈ

ਨ ਗੰਧ੍ਰਬ ਹੈ ਨ ਨਰੁ ਹੈ ਨ ਨਾਰ
ਹੈ। ਨ ਚੋਰ ਹੈ ਨ ਸਾਹ ਹੈ ਨ
ਸਾਹ ਕੋ ਕੁਮਾਰ ਹੈ ॥ ੮ ॥੧੬੮॥
ਨ ਨੇਹ ਹੈ ਨ ਗੇਹ ਹੈ ਨ ਦੇਹ
ਕਉ ਬਨਾਉ ਹੈ। ਨ ਛਲ ਹੈ ਨ
ਛਿਦ੍ਰ ਹੈ ਨ ਛਲ ਕੋ ਮਿਲਾਉ ਹੈ।
ਨ ਜੰਤ੍ਰ ਹੈ ਨ ਮੰਤ੍ਰ ਹੈ ਨ ਜੰਤ੍ਰ ਕੋ
ਸਰੂਪ ਹੈ। ਨ ਰਾਗ ਹੈ ਨ ਰੰਗ ਹੈ
ਨ ਰੇਖ ਹੈ ਨ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ੯ ॥
੧੬੯ ॥ ਨ ਜੰਤ੍ਰ ਹੈ ਨ ਮੰਤ੍ਰ ਹੈ
ਨ ਤੰਤ੍ਰ ਕੋ ਬਨਾਉ ਹੈ। ਨ ਛਲ
ਹੈ ਨ ਛਿਦ੍ਰ ਹੈ ਨ ਛਾਇਆ ਕੋ
ਮਿਲਾਉ ਹੈ। ਨ ਰਾਗ ਹੈ ਨ ਰੰਗ
ਹੈ ਨ ਰੂਪ ਹੈ ਨ ਰੇਖ ਹੈ। ਨ
ਕਰਮ ਹੈ ਨ ਧਰਮ ਹੈ ਅਜਨਮ ਹੈ

ਅਭੇਖਹੈ ॥੧੦॥੧੭੦॥ ਨ ਤਾਤ ਹੈ
ਨਮਾਤ ਹੈ ਅਖ੍ਯਾਲ ਅਖੰਡ ਰੂਪਹੈ।
ਅਛੇਦ ਹੈ ਅਭੇਦ ਹੈ ਨ ਰੰਕ ਹੈ ਨ
ਭੂਪ ਹੈ। ਪਰੇ ਹੈ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ਪੁਨੀਤ
ਹੈ ਪੁਰਾਨ ਹੈ। ਅਗੰਜ ਹੈ ਅਭੰਜ
ਹੈ ਕਰੀਮ ਹੈ ਕੁਰਾਨ ਹੈ ॥ ੧੧ ॥
੧੭੧ ॥ ਅਕਾਲ ਹੈ ਅਪਾਲ ਹੈ
ਖਿਆਲ ਹੈ ਅਖੰਡ ਹੈ। ਨ ਰੋਗ
ਹੈ ਨ ਸੋਗ ਹੈ ਨ ਭੇਦ ਹੈ ਨ ਭੰਡ
ਹੈ। ਨ ਅੰਗ ਹੈ ਨ ਰੰਗ ਹੈ ਨ
ਸੰਗ ਹੈ ਨ ਸਾਥ ਹੈ। ਪ੍ਰਿਆ ਹੈ
ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ਪੁਨੀਤ ਹੈ ਪ੍ਰਮਾਥ ਹੈ
॥ ੧੨ ॥ ੧੭੨ ॥ ਨ ਸੀਤ ਹੈ ਨ
ਸੋਚ ਹੈ ਨ ਘ੍ਰਾਮ ਹੈ ਨ ਘਾਮ ਹੈ।
ਨ ਲੋਭ ਹੈ ਨ ਮੋਹ ਹੈ ਨ ਕ੍ਰੋਧ ਹੈ

ਨ ਕਾਮ ਹੈ। ਨ ਦੇਵ ਹੈ ਨ ਦੈਤ
ਹੈ ਨ ਨਰ ਕੋ ਸਰੂਪ ਹੈ। ਨ ਛਲ
ਹੈ ਨ ਛਿਦ੍ਰ ਹੈ ਨ ਛਿਦ੍ਰ ਕੀ ਬਿਭੂਤ
ਹੈ॥ ੧੩॥ ੧੭੩ ॥ ਨ ਕਾਮ
ਹੈ ਨ ਕ੍ਰੋਧ ਹੈ ਨ ਲੋਭ ਹੈ ਨ ਮੋਹ
ਹੈ। ਨ ਦ੍ਵੈਖ ਹੈ ਨ ਭੇਖ ਹੈ ਨ
ਦੁਈ ਹੈ ਨ ਦ੍ਰੋਹ ਹੈ। ਨ ਕਾਲ ਹੈ
ਨ ਬਾਲ ਹੈ ਸਦੀਵ ਦਇਆਲ
ਰੂਪ ਹੈ। ਅਗੰਜ ਹੈ ਅਭੰਜ ਹੈ ਅਭਰਮ
ਹੈ ਅਭੂਤ ਹੈ॥ ੧੪ ॥ ॥ ੧੭੪ ॥
ਅਛੇਦ ਛੇਦ ਹੈ ਸਦਾ ਅਗੰਜ ਗੰਜ
ਗੰਜ ਹੈ। ਅਭੂਤ ਭੇਖ ਹੈ ਬਲੀ
ਅਰੂਪ ਰਾਗ ਰੰਗ ਹੈ। ਨ ਦ੍ਵੈਖ ਹੈ
ਨ ਭੇਖ ਹੈ ਨ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਕਰਮ ਹੈ
। ਨ ਜਾਤ ਹੈ ਨ ਪਾਤ ਹੈ ਨ ਚਿੱਤ੍ਰ

ਚਿਹਨ ਬਰਨ ਹੈ ॥੧੫॥੧੭੫॥
ਬਿਅੰਤ ਹੈ ਅਨੰਤ ਹੈ ਅਨੰਤ ਤੇ
ਜਜਾਨੀਐ । ਅਭੂਮ ਅਭਿੱਜ ਹੈ
ਸਦਾ ਅਛਿੱਜ ਤੇਜ ਮਾਨੀਐ । ਨ
ਆਧ ਹੈ ਨ ਬਿਆਧ ਹੈ ਅਗਾਧ
ਰੂਪ ਲੇਖੀਐ । ਅਦੋਖ ਹੈ ਅਦਾਗ
ਹੈ ਅਛੈ ਪ੍ਰਤਾਪ ਪੇਖੀਐ ॥ ੧੬ ॥
੧੭੬ ॥ ਨ ਕਰਮ ਹੈ ਨ ਭਰਮ
ਹੈ ਨ ਧਰਮ ਕੋ ਪ੍ਰਭਾਉ ਹੈ । ਨ
ਜੰਤ੍ਰ ਹੈ ਨ ਤੰਤ੍ਰ ਹੈ ਨ ਮੰਤ੍ਰ ਕੋ
ਰਲਾਉ ਹੈ । ਨ ਛਲ ਹੈ ਨ ਛਿਦ੍ਰ
ਹੈ ਨ ਛਿਦ੍ਰ ਕੋ ਸਰੂਪ ਹੈ । ਅਭੰਗ
ਹੈ ਅਨੰਗ ਹੈ ਅਗੰਜ ਸੀ ਬਿਭੂਤ ਹੈ ।
॥ ੧੭ ॥ ੧੭੭ ॥ ਨ ਕਾਮ
ਹੈ ਨ ਕ੍ਰੋਧ ਹੈ ਨ ਲੋਭ ਮੋਹ ਕਾਰ

ਹੈ। ਨ ਆਧ ਹੈ ਨ ਗਾਧ ਹੈ ਨ
ਬਿਆਧ ਕੋ ਬਿਚਾਰ ਹੈ। ਨ ਰੰਗ
ਰਾਗ ਰੂਪ ਹੈ ਨ ਰੂਪ ਰੇਖਰਾਗਹੈ।
ਨ ਹਾਉ ਹੈ ਨ ਭਾਉ ਹੈ ਨ ਦਾਉ
ਕੋ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੈ॥ ੧੮ ॥ ੨੮੮ ॥
ਗਜਾਧਪੀ ਨਰਾਧਪੀ ਕਰੰਤ ਸੇਵ
ਹੈ ਸਦਾ। ਸਿਤਸੁਤੀ ਤਪਸਪਤੀ
ਬਨਸਪਤੀ ਜਪਸਸਦਾ। ਅਗ-
ਸਤ ਆਦਿ ਜੇ ਬਡੇ ਤਪਸ ਤਪੀ
ਬਿਸੇਖੀਐ । ਬਿਅੰਤ ਬਿਅੰਤ
ਬਿਅੰਤ ਕੋ ਕਰੰਤ ਪਾਠ ਪੇਖੀਐ
॥ ੧੯ ॥ ੧੮੯ ॥ ਅਗਾਧਆਦਿ
ਦੇਮਕੀ ਅਨਾਦ ਬਾਤ ਮਾਨੀਐ॥
ਨ ਜਾਤ ਪਾਤ ਮੰਤ੍ਰ ਮਿਤ੍ਰ ਸਤ੍ਰ
ਸਨੇਹ ਜਾਨੀਐ। ਸਦੀਵ ਸਰਬ

ਲੋਕ ਕੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਖਿਆਲ ਮੈ ਰਹੈ। ਤੁਰੰਤ ਦ੍ਰੋਹ ਦੇਹ ਕੇ ਅਨੰਤ ਭਾਂਤ ਸੋ ਦਹੈ ॥ ੨੦ ॥ ੧੯੦ ॥

ਤ੍ਵ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਰੁਆਲਛੰਦ

ਰੂਪ ਰਾਗ ਨ ਰੇਖ ਰੰਗ ਨ ਜਨਮ ਮਰਨ ਬਿਹੀਨ। ਆਦ ਨਾਥ ਅਗਾਧ ਪੁਰਖ ਧਰਮ ਕਰਮ ਪ੍ਰਬੀਨ। ਜੰਤ੍ਰ ਮੰਤ੍ਰ ਨ ਤੰਤ੍ਰ ਜਾਕੋ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਅਪਾਰ। ਹਸਤ ਕੀਟ ਬਿਖੈ ਬਸੈ ਸਬ ਠਉਰ ਮੈ ਨਿਰਧਾਰ ॥ ੧ ॥ ੧੯੧ ॥ ਜਾਤ ਪਾਤ ਨ ਤਾਤ ਜਾਕੋ ਮੰਤ੍ਰ ਮਾਤ ਨ ਮਿਤ੍ਰ। ਸਰਬ ਠਉਰ ਬਿਖੈ ਰਮਿਓ ਜਿਹ ਚਕ੍ਰ ਚਿਹਨ ਨ ਚਿਤ੍ਰ। ਆਦਿ ਦੇਵ ਉਦਾਰ

ਮੂਰਤਿ ਅਗਾਧ ਨਾਥ ਅਨੰਤ ।
ਆਦਿ ਅੰਤ ਨ ਜਾਨੀਐ ਅਬਿ
ਖਾਦ ਦੇਵ ਦੁਰੰਤ ॥ ੨ ॥ ੧੯੨॥
ਦੇਵ ਭੇਵ ਨ ਜਾਨਹੀ ਜਿਹ ਮਰਮ
ਬੇਦ ਕਤੇਬ । ਸਨਕ ਔ ਸਨਕੇ
ਸਨੰਦਨ ਪਾਵਹੀ ਨਹਿ ਸੇਬ ।
ਜੱਛ ਕਿੰਨਰ ਮੱਛ ਮਾਨਸ ਮੁਰਗ
ਉਰਗ ਅਪਾਰ । ਨੇਤ ਨੇਤ ਪੁਕਾਰ
ਹੀ ਸਿਵ ਸੰਕ੍ਰ ਔ ਮੁਖ ਚਾਰ ॥ ੩
॥ ੧੯੩ ॥ ਸਰਬ ਸਪਤ ਪਤਾਰ
ਕੇ ਤਰ ਜਾਪਹੀ ਜਿਹ ਜਾਪ ॥
ਆਦਿ, ਦੇਵ ਅਗਾਧ ਤੇਜ ਅਨਾਦ
ਮੂਰਤਿ ਅਤਾਪ । ਜੰਤ੍ਰ ਮੰਤ੍ਰ ਨ
ਆਵਈ ਕਰ ਤੰਤ੍ਰ ਮੰਤ੍ਰ ਨ ਕੀਨ ॥
ਸਰਬ ਠਉਰ ਰਹਿਓ ਬਿਰਾਜ

ਧਿਰਾਜ ਰਾਜ ਪ੍ਰਬੀਨ ॥੪॥ ੧੯੪
॥ ਜੱਛ ਗੰਧ੍ਰਬ ਦੇਵ ਦਾਨੋ ਨ
ਬ੍ਰਹਮ ਛਤ੍ਰੀਅਨ ਮਾਹਿ । ਬੈਸਨੰ
ਕੇ ਬਿਖੈ ਬਿਰਾਜੈ ਸੂਦ੍ਰ ਭੀਵੈ ਨਾਹਿ
। ਗੂੜ ਗਉਡ ਨ ਭੀਲ ਭੀਕਰ
ਬ੍ਰਹਮ ਸੇਖ ਸਰੂਪ । ਰਾਤ ਦਿਵਸ
ਨ ਮਧ ਉਰਧ ਭੂਮ ਅਕਾਸ ਅਨੂਪ
॥੫॥ ੧੯੫॥ ਜਾਤ ਜਨਮ ਨ ਕਾਲ
ਕਰਮ ਨ ਧਰਮ ਕਰਮ ਬਿਹੀਨ ।
ਤੀਰਥ ਜਾਤ੍ਰ ਨ ਦੇਵ ਪੂਜਾ ਗੋਰ ਕੇ ਨ
ਅਧੀਨ । ਸਰਬ ਸੰਪਤ ਪਤਾਰ ਕੇ
ਤਰ ਜਾਨੀਐ ਜਿਹ ਜੋਤ । ਸੇਸ
ਨਾਮ ਸਹੰਸ ਫਨ ਨਹਿ ਨੇਤ ਪੂਰਨ
ਹੋਤ ॥ ੬ ॥ ੧੯੬ ॥ ਸੋਧ ਸੋਧ
ਹਟੇ ਸਭੈ ਸੁਰ ਬਿਰੋਧ ਦਾਨਵ

ਸਰਬ। ਗਾਇ ਗਾਇ ਹਟੇ ਗੰਧ੍ਰਬ
ਗਵਾਇ ਕਿੰਨਰ ਗਰਬ । ਪੜਤ
ਪੜਤ ਥਕੇ ਮਹਾ ਕਬ ਗੜਤ ਗਾੜ
ਅਨੰਤ। ਹਾਰ ਹਾਰ ਕਹਿਓ ਸਭੂ
ਮਿਲ ਨਾਮ ਨਾਮ ਦੁਰੰਤ ॥ ੭ ॥
੧੯੭ ॥ ਬੇਦ ਭੇਦ ਨ ਪਾਇਓ
ਲਖਿਓ ਨ ਸੇਬ ਕਤੇਬ। ਦੇਵ ਦਾਨੋ
ਮੂੜ ਮਾਨੋ ਜੱਛ ਨ ਜਾਨੈ ਜੇਬ।
ਭੂਤ ਭੱਬ ਭਵਾਨ ਭੂਪਤਿ ਆਦਿ
ਨਾਥ ਅਨਾਥ । ਅਗਨਿ ਬਾਇ
ਜਲੇ ਥਲੇ ਮਹਿ ਸਰਬ ਠਉਰ
ਨਿਵਾਸ ॥ ੮ ॥ ੧੯੮ ॥ ਦੇਹ ਗੇਹ
ਨ ਨੇਹ ਸਨੇਹ ਅਬੇਹ ਨਾਥ
ਅਜੀਤ। ਸਰਬ ਗੰਜਨ ਸਰਬ
ਭੰਜਨ ਸਰਬ ਤੇ ਅਨਭੀਤ। ਸਰਬ

ਕਰਤਾ ਸਰਬਹਰਤਾ ਸਰਬ ਦਿਆਲ ਅਦ੍ਵੈਖ । ਚਕ੍ਰ ਚਿਹਨ ਨ ਬਰਨ ਜਾਕੋ ਜਾਤ ਪਾਤ ਨ ਭੇਖ ॥ ੯ ॥ ੧੯੯ ॥ ਰੂਪ ਰੇਖ ਨ ਰੰਗ ਜਾਕੋ ਰਾਗ ਰੂਪ ਨ ਰੰਗ । ਸਰਬ ਲਾਇਕ ਸਰਬ ਘਾਇਕ ਸਰਬ ਤੇ ਅਨਭੰਗ ॥ ਸ੍ਰਬ ਦਾਤਾ ਸ੍ਰਬ ਗਿਆਤਾ ਸ੍ਰਬ ਕੋ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ । ਦੀਨਬੰਧ ਦਇਆਲ ਸੁਆਮੀ ਆਦਿ ਦੇਵ ਅਪਾਲ ॥ ੧੦ ॥ ੨੯੦ ॥ ਦੀਨਬੰਧੁ ਪ੍ਰਬੀਨ ਸ੍ਰੀਪਤਿ ਸਰਬ ਕੋ ਕਰਤਾਰ । ਬਰਨ ਚਿਹਨ ਨ ਚਕ੍ਰ ਜਾਕੋ ਚਕ੍ਰ ਚਿਹਨ ਅਕਾਰ । ਜਾਤ ਪਾਤ ਨ ਗੋਤ੍ਰ ਗਾਥਾ ਰੂਪ ਰੇਖ ਨ ਬਰਨ

ਸ੍ਰਬ ਦਾਤਾ ਸਰਬ ਗਿਆਤਾ ਸ੍ਰਬ ਭੂਅ ਕੋ ਭਰਨ ॥ ੧੧ ॥ ੧੯੧ ॥ ਦੁਸਟ ਗੰਜਨ ਸੱਤ੍ਰੁ ਭੰਜਨ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਮਾਥ । ਦੁਸਟ ਹਰਤਾ ਸ੍ਰਿਸਟ ਕਰਤਾ ਜਗਤ ਮੈ ਜਿਹ ਗਾਥ । ਭੂਤ ਭੱਬ ਭਵਿੱਖ ਭਵਾਨ ਪ੍ਰਮਾਨ ਦੇਵ ਅਗੰਜ । ਆਦਿ ਅੰਤ ਅਨਾਦਿ ਸ੍ਰੀਪਤਿ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਅਭੰਜ ॥ ੧੨ ॥ ੧੯੨ ॥ ਧਰਮ ਕੇ ਅਨ ਕਰਮ ਜੇਤਕ ਕੀਨ ਤਉਨ ਪਸਾਰ । ਦੇਵ ਅਦੇਵ ਗੰਧ-ਰਬ ਕਿੰਨ੍ਰ ਮੱਛ ਕੱਛ ਅਪਾਰ । ਭੂਮ ਅਕਾਸ ਜਲੇ ਥਲੇ ਮਹਿ ਮਾਨੀਅ ਜਿਹ ਨਾਮ । ਦੁਸਟ ਹਰਤਾ ਪੁਸਟ ਕਰਤਾ ਸ੍ਰਿਸਟਿ

ਹਰਤਾ ਕਾਮ॥੧੩॥੧੯੩॥ ਦੁਸਟ
ਹਰਨਾ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰਨਾ ਦਿਆਲ
ਲਾਲ ਗੋਬਿੰਦ। ਮਿਤ੍ਰ ਪਾਲਕ
ਸਤ੍ਰ ਘਾਲਕ ਦੀਨਦਇਆਲ
ਮੁਕੰਦ । ਅਘੌ ਡੰਡਣ ਦੁਸਟ
ਖੰਡਣ ਕਾਲ ਹੂੰ ਕੇ ਕਾਲ। ਦੁਸਟ
ਹਰਣੰ ਪੁਸਟ ਕਰਣੰ ਸਰਬ ਕੋ
ਪ੍ਰਤਪਾਲ ॥ ੧੪ ॥ ੧੯੪॥
ਸਰਬ ਕਰਤਾ ਸਰਬ ਹਰਤਾ ਸ੍ਰਬਕੇ
ਅਨਕਾਮ। ਸ੍ਰਬਖੰਡਣ ਸ੍ਰਬ ਦੰਡਣ
ਸ੍ਰਬਕੇ ਨਿਜ ਭਾਮ । ਸ੍ਰਬ ਭੁਗਤਾ
ਸ੍ਰਬ ਜੁਗਤਾ ਸ੍ਰਬ ਕਰਮ ਪ੍ਰਬੀਨ
। ਸ੍ਰਬ ਖੰਡਣ ਸ੍ਰਬ ਦੰਡਣ ਸ੍ਰਬ
ਕਰਮ ਅਧੀਨ ॥ ੧੫ ॥
॥ ੧੯੫ ॥ ਸ੍ਰਬ ਸਿਮ੍ਰਿਤਨ ਸ੍ਰਬ

ਸਾਸਤ੍ਰਨ ਸ੍ਰਬ ਬੇਦ ਬਿਚਾਰ ।
ਦੁਸਟ ਹਰਤਾ ਬਿਸ੍ਵ ਭਰਤਾ ਆਦਿ
ਰੂਪ ਅਪਾਰ । ਦੁਸਟ ਦੰਡਣ ਪੁਸਤ
ਖੰਡਣ ਆਦਿ ਦੇਵ ਅਖੰਡ । ਭੂਮ
ਅਕਾਸ ਜਲੇ ਥਲੇ ਮਹਿ ਜਪਤ
ਜਾਪ ਅਮੰਡ ॥ ੧੬ ॥ ੧੯੬ ॥
ਸ੍ਰਿਸਟ ਚਾਰ ਬਿਚਾਰ ਜੇਤੇ ਜਾਨੀਐ
ਸਭ ਚਾਰ । ਆਦਿ ਦੇਵ ਅਪਾਰ
ਸ੍ਰੀ ਪਤਿ ਦੁਸਟ ਪੁਸਟ ਪ੍ਰਹਾਰ ।
ਅੰਨ ਦਾਤਾ ਗਿਆਨ ਗਿਆਤਾ
ਸ੍ਰਬ ਮਾਨ ਮਹਿੰਦ੍ਰ । ਬੇਦ ਬਿਆਸ
ਕਰੇ ਕਈ ਦਿਨ ਕੋਟ ਇੰਦ੍ਰ ਉਪ-
ਇੰਦ੍ਰ ॥ ੧੭ ॥ ੧੯੭ ॥ ਜਨਮ
ਜਾਤਾ ਕਰਮ ਗਿਆਤਾ ਧਰਮ
ਚਾਰ ਬਿਚਾਰ । ਬੇਦ ਭੇਵ ਨ

ਪਾਵਈ ਸਿਵ ਰੁੱਦ੍ਰ ਔ ਮੁਖ ਚਾਰ
। ਕੋਟ ਇੰਦ੍ਰ ਉਪਇੰਦ੍ਰ ਬਿਆਸ
ਸਨਕ ਸਨਤ ਕੁਮਾਰ । ਗਾਇ
ਗਾਇ ਥਕੈ ਸਭੈ ਗੁਨ ਚੱਕ੍ਰਤ ਭੈ
ਮੁਖ ਚਾਰ॥ ੧੮ ॥੧੯੮॥ ਆਦਿ
ਅੰਤ ਨਮੱਧ ਜਾਕੋ ਭੂਤ ਭੱਬ ਭਵਾਨ
। ਸਤਦੁਆਪਰਤ੍ਰਿਤੀਆ ਕਲਜੁਗ
ਚਤ੍ਰ ਕਾਲ ਪ੍ਰਧਾਨ । ਧਿਆਇ
ਧਿਆਇ ਥਕੇ ਮਹਾਂ ਮੁਨਿ ਗਾਇ
ਗੰਧ੍ਰਬ ਅਪਾਰ। ਹਾਰ ਹਾਰ ਥਕੇ
ਸਭੈ ਨਹੀ ਪਾਈਐ ਤਿਹ ਪਾਰ
॥ ੧੯॥ ੧੯੯ ॥ ਨਾਰਦ ਆਦਿਕ
ਬੇਦ ਬਿਆਸਕ ਮੁਨੀ ਮਹਾਨ
ਅਨੰਤ ॥ ਧਿਆਇ ਧਿਆਇ ਥਕੇ
ਸਭੈ ਕਰ ਕੋਟ ਕਸ਼ਟ ਦੁਰੰਤ । ਗਾਇ

ਗਾਇ ਥਕੇ ਗੰਧ੍ਰਬ ਨਾਚ ਅਪੱਛ੍ਰ ਅਪਾਰ। ਸੋਧ ਸੋਧ ਥਕੈ ਮਹਾਸੁਰ ਪਾਇਓ ਨਹਿ ਪਾਰ ॥੨੦॥੨੦੦॥

ਤ੍ਵਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥

ਏਕ ਸਮੈ ਸ੍ਰੀ ਆਤਮਾ ਉਚਰਿਓ ਮਤ ਸਿਉ ਬੈਨ। ਸਭ ਪ੍ਰਤਾਪ ਜਗਦੀਸ ਕੋ ਕਹੋ, ਸਗਲ ਬਿਧ ਤੈਨ ॥ ੧ ॥ ੨੦੧ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਕੋ ਆਤਮਾ ਸਰੂਪ ਹੈ ਕਹਾ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕੋ ਬਿਚਾਰ। ਕਉਨ ਧਰਮ ਕੋ ਕਰਮ ਹੈ ਕਹੋ ਸਕਲ ਬਿਸਥਾਰ ॥ ੨ ॥ ੨੦੨ ॥ ਦੋਹਰਾ ਕਹ ਜੀਤਬ ਕਹ ਮਰਨ ਹੈ ਕਵਨ ਸੁਰਗ ਕਹ ਨਰਕ। ਕੋ ਸੁਘੜਾ ਕੋ ਮੂੜਤਾ ਕਹਾ ਤਰਕ ਅਵਤਰਕ

॥ ੩ ॥ ੨੦੩ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਕੋ ਨਿੰਦਾ ਜਸ ਹੈ ਕਵਨ ਕਵਨ ਪਾਪ ਕਹ ਧਰਮ। ਕਵਨ ਜੋਗ ਕੋ ਭੋਗ ਹੈ ਕਵਨ ਕਰਮ ਅਪਕਰਮ ॥੪॥ ੨੦੪ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਕਹੋ ਸੁ ਸ੍ਰਮ ਕਾਸੋ ਕਹੈ ਦਮ ਕੋ ਕਹਾ ਕਹੰਤ। ਕੋ ਸੂਰਾ ਦਾਤਾ ਕਵਨ ਕਹੋ ਤੰਤਕੋ ਮੰਤ ॥ ੫ ॥ ੨੦੫ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਕਹਾ ਰੰਕ ਰਾਜਾ ਕਵਨ ਹਰਖ ਸੋਗ ਹੈ ਕਵਨ। ਕੋ ਰੋਗੀ ਰਾਗੀ ਕਵਨ ਕਹੋ ਤਤ ਮੋਹਿ ਤਵਨ ॥ ੬ ॥ ੨੦੬ ॥ ਦੋਹਰਾ॥ ਕਵਨ ਰਿਸ਼ਟ ਕੋ ਪੁਸਟ ਹੈ ਕਹਾ ਸ੍ਰਿਸਟ ਕੋ ਬਿਚਾਰ। ਕਵਨ ਸ੍ਰਿਸਟ ਕੋ ਭ੍ਰਿਸਟ ਹੈ ਕਹੋ ਸਕਲ ਬਿਸਥਾਰ

॥ ੭ ॥ ੨੦੭ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਕਹਾ ਕਰਮ ਕੋ ਕਰਮ ਹੈ ਕਹਾ ਭਰਮ ਕੋ ਨਾਸ । ਕਹਾ ਚਿਤਨ ਕੀ ਚੇਸਟਾ ਕਹਾ ਅਚੇਤ ਪ੍ਰਕਾਸ ॥ ੮ ॥ ੨੦੮ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਕਹਾ ਨੇਮ ਸੰਜਮ ਕਹਾ ਕਹਾ ਗਿਆਨ ਅਗਿਆਨ । ਕੋ ਰੋਗੀ ਸੋਗੀ ਕਵਨਕਹਾ ਧਰਮ ਕੀ ਹਾਨ ॥ ੯ ॥ ੨੦੯ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਕੋ ਸੂਰਾ ਸੁੰਦਰ ਕਵਨ ਕਹਾ ਜੋਗ ਕੋ ਸਾਰ ॥ ਕੋ ਦਾਤਾ ਗਿਆਨੀ ਕਵਨ ਕਹੋ ਬਿਚਾਰ ਅਬਿਚਾਰ ॥ ੧੦ ॥ ੨੧੦ ॥

ਤ੍ਵਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਦੀਰਘ ਤ੍ਰਿਭੰਗੀ ਛੰਦ

ਦੁਰਜਨ ਦਲ ਦੰਡਣ ਅਸੁਰ ਬਿਹੰਡਣ ਦੁਸਟ ਨਿਕੰਦਣ ਆਦਿ

ਬ੍ਰਿਤੇ। ਚਛੁਰਾਸੁਰ ਮਾਰਣ ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਣ ਨਰਕ ਨਿਵਾਰਣ ਗੂੜ ਗਤੇ ॥ ਅਛੇ ਅਖੰਡੇ ਤੇਜ ਪ੍ਰਚੰਡੇ ਖੰਡ ਉਦੰਡੇ ਅਲਖ ਮਤੇ। ਜੈ ਜੈ ਹੋਸੀ ਮਹਖਾਸੁਰਿ ਮਰਦਨ ਰੰਮਕ ਪ੍ਰਦਨ ਛਤ੍ਰ ਛਿਤੇ ॥ ੧ ॥੨੧੧॥ ਅਸੁਰੀ ਬਿਹੰਡਣ ਦੁਸਟ ਨਿਕੰਦਨ ਪੁਸਟ ਉਦੰਡਣ ਰੂਪ ਅਤੇ। ਚੰਡਾਸੁਰ ਚੰਡਣ ਮੁੰਡ ਬਿਹੰਡਣ ਧੂਮ੍ਰ ਬਿਧੁੰਸਣ ਮਹਖ ਮਥੇ। ਦਾਨਵ ਪ੍ਰਹਾਰਣ ਨਰਕ ਨਿਵਾਰਣ ਅਧਮ ਉਧਾਰਣ ਉਰਧ ਅਧੇ। ਜੈ ਜੈ ਹੋਸੀ ਮਹਖਾਸੁਰ ਮਰਦਨ ਰੰਮਕ ਪ੍ਰਦਨ ਆਦਿ ਜੁਤੇ ॥ ੨ ॥ ੨੧੨ ॥ ਡਾਵਰੂ

ਙਵੰਕੈ ਬਬਰ ਬਵੰਕੈ ਭੁਜਾ ਫਰੰਕੈ ਤੇਜ਼ ਬਰੰ। ਲੰਕੁੜੀਆ ਫਾਧੈ ਆਯੁਧ ਬਾਂਧੈ ਸੈਨ ਬਿਮਰਦਨ ਕਾਲ ਅਸੁਰੰ। ਅਸਟਾਇਧ ਚਮਕੈ ਭੂਖਣ ਦਮਕੈ ਅਤਿ ਸਿਤ ਝਮਕੈ ਫੁੰਕ ਫਣੰ। ਜੈ ਜੈ ਹੋਸੀ ਮਹਖਾਸੁਰ ਮਰਦਨ ਰੰਮਕ ਪਰਦਨ ਦੈਤ ਜਿਣੰ ॥ ੩ ॥ ੨੧੩ ॥ ਚੰਡਾਸੁਰ ਚੰਡਣ ਮੁੰਡ ਬਿਮੁੰਡਣ ਖੰਡ ਅਖੰ ਡਣ ਖੂਨ ਖਿਤੇ। ਦਾਮਨੀ ਦਮੰ ਕਣ ਧੁਜਾ ਫਰੰਕਣ ਫਣੀ ਫੁੰਕਾਰਨ ਜੋਧ ਜਿਤੇ। ਸਰ ਧਾਰ ਬਿ ਬਰਖਣ ਦੁਸਟ ਪ੍ਰਕਰਖਣ ਪੁਸਟ ਪ੍ਰਹਰਖਣ ਦੁਸਟ ਮਬੇ। ਜੈ ਜੈ ਹੋਸੀ ਮਹਖਾਸੁਰ ਮਰਦਨ ਭੂਮ

ਅਕਾਸ ਤਲ ਉਰਧ ਅਧੇ ॥ ੪ ॥
੨੧੪ ॥ ਦਾਮਨੀ ਪ੍ਰਹਾਸਨ ਸੁ
ਛਬ ਨਿਵਾਸਨ ਸ੍ਰਿਸਟ ਪ੍ਰਕਾਸਨ
ਗੂੜ ਗਤੇ। ਰਕਤਾਸੁਰ ਆਚਨ
ਜੁਧ ਪ੍ਰਮਾਚਨ ਨ੍ਰਿਦੈ ਨਰਾਚਨ
ਧਰਮ ਬ੍ਰਿਤੇ । ਸ੍ਰੋਣੰਤ ਅਚਿੰਤੀ
ਅਨਲ ਬਿਵੰਤੀ ਜੋਗ ਜਯੰਤੀ
ਖੜਗ ਧਰੇ॥ ਜੈ ਜੈ ਹੋਸੀ ਮਹਖਾ
ਸੁਰ ਮਰਦਨ ਪਾਪ ਬਿਨਾਸਨ
ਧਰਮ ਕਰੇ ॥ ੫ ॥ ੨੧੫ ॥
ਅਘ ਓਘ ਨਿਵਾਰਨ ਦੁਸਟ ਪ੍ਰ
ਜਾਰਨ ਸ੍ਰਿਸਟ ਉਬਾਰਨ ਸੁਧਮਤੇ
। ਫਣੀਅਰ ਫੁੰਕਾਰਣਬਾਘਬਕਾਰਣ
ਸਸਤ੍ਰ ਪ੍ਰਹਾਰਨ ਸਾਧਮਤੇ। ਸੈਹਥੀ
ਸਨਾਹਨ ਅਸਟ ਪ੍ਰਬਾਹਨ ਬੋਲ

ਨਿਬਾਹਨ ਤੇਜ ਅਤੁਲੰ । ਜੈ ਜੈ ਹੋਸੀ ਮਹਖਾਸੁਰ ਮਰਦਨ ਭੂਮ ਅਕਾਸ ਪਤਾਲ ਜਲੰ ॥੬॥ ੨੧੬॥ ਚਾਚਰ ਚਮਕਾਰਨ ਚਿਛੁਰ ਹਾਰਨ ਧੂਮ੍ਰ ਧੁਕਾਰਨ ਦ੍ਰਪ ਮਥੇ। ਦਾੜਵੀ ਪ੍ਰਦੰਤੇ ਜੋਗ ਜਯੰਤੇ ਮਨੁਜ ਮਥੰਤੇ ਗੂੜਕਥੇ। ਕਰਮਪ੍ਰਣਾਸਨਚੰਦਪ੍ਰਕਾਨ ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਤੇਜਨ ਅਸਟ ਭੁਜੇ। ਜੈ ਜੈ ਹੋਸੀ ਮਹਖਾਸੁਰ ਮਰਦਨ ਭਰਮ ਬਿਨਾਸਨ ਧਰਮ ਧੁਜੇ ॥ ੭ ॥ ੨੧੭ ॥ ਘੁੰਘਰੂ ਘਮੰਕਣ ਸਸਤ੍ਰ ਝਮੰਕਨ ਫਣੀਅਰ ਫੁੰਕਾ-ਰਨ ਧਰਮ ਧੁਜੇ । ਅਸਟਾਟ ਪ੍ਰਹਾਸਣ ਸ੍ਰਿਸਟ ਨਿਵਾਸਨ ਦੁਸਟ ਪ੍ਰਣਾਸਨ ਚੱਕ੍ਰ ਗਤੇ । ਕੇਸਰੀ

ਪ੍ਰਵਾਹੇ ਸੁਧ ਸਨਾਹੇ ਅਗਮ ਅਥਾਹੇ
ਏਕ ਬ੍ਰਿਤੇ ਜੈ ਜੈ ਹੋਸੀ ਮਹਖਾਸੁਰ
ਮਰਦਨ ਆਦ ਕੁਮਾਰ ਅਗਾਧ
ਬ੍ਰਿਤੇ ॥ ੯ ॥ ੨੧੮ ॥ ਸੁਰ ਨਰ
ਮੁਨ ਬੰਦਨ ਦੁਸਟ ਨਿਕੰਦਨ
ਭ੍ਰਿਸਟ ਬਿਨਾਸਨ ਮ੍ਰਿਤ ਮਥੇ।
ਕਾਵਰੂ ਕੁਮਾਰੇ ਅਧਮ ਉਧਾਰੇ
ਨਰਕ ਨਿਵਾਰੇ ਆਦ ਕਥੇ।
ਕਿੰਕਣੀ ਪ੍ਰਮੋਹਨ ਸੁਰ ਨਰ
ਮੋਹਨ ਸਿੰਘਾ ਰੋਹਨ ਬਿਤਲ ਤਲੇ
। ਜੈ ਜੈ ਹੋਸੀ ਸਬ ਠੌਰ ਨਿਵਾਸਨ
ਬਾਇ ਪਤਾਲ ਅਕਾਸ ਅਨਲੇ
॥ ੯ ॥ ੨੧੯ ॥ ਸੰਕਟੀ ਨਿਵਾ-
ਰਨ ਅਧਮ ਉਧਾਰਨ ਤੇਜ ਪ੍ਰਕ੍ਰ-
ਖਣ ਤੁੰਦ ਤਬੇ। ਦੁਖ ਦੋਖ ਦਹੰਤੀ

ਜ੍ਵਾਲ ਜਯੰਤੀ ਆਦਿ ਅਨਾਦਿ
ਅਗਾਧਿ ਅਛੇ। ਸੁਧਤਾ ਸਮਰ
ਪਨ ਤਰਕ ਬਿਤਰਕਨ ਤਪਤ
ਪ੍ਰਤਾਪਣ ਜਪਤ ਜਿਵੇ। ਜੈਜੈ ਹੋਸੀ
ਸਭ ਸਸਤ੍ਰ ਪ੍ਰਕਰਖਣ ਆਦਿ
ਅਨੀਲ ਅਗਾਧ ਅਭੇ ॥ ੧੦ ॥
੨੨੦ ॥ ਚੰਚਲਾ ਚਖੰਗੀ ਅਲਕ
ਭੁਜੰਗੀ ਤੁੰਦ ਤੁਰੰਗਣ ਤਿੱਛ ਸਰੇ।
ਕਰ ਕਸਾ ਕੁਠਾਰੇ ਨਰਕ ਨਿਵਾਰੇ
ਅਧਮ ਉਧਾਰੇ ਤੂਰਭੁਜੇ। ਦਾਮਨੀ
ਦਮੰਕੇ ਕੇਹਰ ਲੰਕੇ ਆਦਿ ਅਤੰਕੇ
ਕ੍ਰੂਰ ਕਥੇ। ਜੈਜੈ ਹੋਸੀ ਰਕਤਾਸੁਰ
ਖੰਡਣ ਸੁੰਭ ਚਕ੍ਰਤਨ ਸੁੰਭ
ਮਥੇ ॥ ੧੧ ॥ ੨੨੧ ॥
ਬਾਰਜ ਬਿਲੋਚਨ ਬਿਗਤਿ ਬਿਮੋ

ਚਨ ਸੋਚ ਬਿਸੋਚਨ ਕਉਚ ਕਸੇ।
ਦਾਮਨੀ ਪ੍ਰਹਾਸੈ ਸੁਕ ਸਰ ਨਾਸੇ
ਸੁਬ੍ਰਿਤ ਸੁਬਾਸੇ ਦੁਸਟ ਗ੍ਰਸੇ।
ਚੰਚਲਾ ਪ੍ਰਅੰਗੀ ਬੇਦ ਪ੍ਰਸੰਗੀ
ਤੇਜ ਤੁਰੰਗੀ ਖੰਡਸੁਰੰ। ਜੈ ਜੈਹੋਸੀ
ਮਹਖਾਸੁਰ ਮਰਦਨ ਆਦ ਅਨਾਦ
ਅਗਾਧ ਉਰਧੰ ॥ ੧੨ ॥ ੨੨੨ ॥
ਘੰਟਕਾ ਬਿਰਾਜੈ ਰੁਣ ਝੁਣ ਬਾਜੈ
ਭ੍ਰਮ ਭੈ ਭਾਜੈ ਸੁਨਤ ਸੁਰੰ। ਕੋਕਲ
ਸੁਨ ਲਾਜੈ ਕਿਲਬਿਖ ਭਾਜੈ ਸੁਖ
ਉਪਰਾਜੈ ਮਧਉਰੰ ॥ ਦੁਰਜਨਦਲ
ਦਝੈ ਮਨ ਤਨ ਰਿਝੈ ਸਭੈ ਨ ਭਜੈ
ਰੋਹ ਰਣੰ। ਜੈ ਜੈ ਹੋਸੀ ਮਹਖਾਸੁਰ
ਮਰਦਨ ਚੰਡ ਚਕ੍ਰਤਨ ਆਦਿ
ਗੁਰੰ ॥ ੧੩ ॥ ੨੨੩ ॥ ਚਾਚਰੀ

ਪ੍ਰਜੋਧਨ ਦੁਸਟ ਬਿਰੋਧਨ ਰੋਸ
ਅਰੋਧਨ ਕ੍ਰੂਰ ਬ੍ਰਿਤੇ । ਧੂਮ੍ਰਾਛ ਬਿ
ਧ੍ਰੁੰਸਨ ਪ੍ਰੌਲੈ ਪ੍ਰਜੁੰਸਨ ਜਗ
ਬਿਧ੍ਰੁੰਸਨ ਸੁਧ ਮਤੇ । ਜਾਲਪਾ
ਜਯੰਤੀ ਸਤ੍ਰ ਮਥੰਤੀ ਦੁਸਟ ਪ੍ਰਦਾ
ਹਨ ਗਾੜਮਤੇ । ਜੈ ਜੈ ਹੋਸੀ ਮਹ
ਖਾਸੁਰ ਮਰਦਨ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ
ਅਗਾਧ ਗਤੇ ॥ ੧੪ ॥ ੨੨੪ ॥
ਖਤ੍ਰੀਆਣ ਖਤੰਗੀ ਅਭੈ ਅਭੰਗੀ
ਆਦਿ ਅਨੰਗੀ ਅਗਾਧ ਗਤੇ ।
ਬ੍ਰਿੜਲਾਛ ਬਿਹੰਡਣ ਚਛਰਾ
ਦੰਡਨ ਤੇਜ ਪ੍ਰਚੰਡਣ ਆਦਿ ਬ੍ਰਿਤੇ
। ਸੁਰ ਨਰ ਪ੍ਰਤਿਪਾਰਨ ਪਤਿਤ
ਉਧਾਰਣ ਦੁਸਟ ਨਿਬਾਰਣ ਦੋਖ
ਹਰੇ । ਜੈ ਜੈ ਹੋਸੀ ਮਹਖਾਸੁਰ ਮਰ

ਦਨ ਬਿਸੁ ਬਿਪੁੰਸਨ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰੇ ॥ ੧੫ ॥ ੨੨੫ ॥ ਦਾਮਨੀ ਪ੍ਰਕਾਸੇ ਉਨ ਤਨ ਨਾਸੇ ਜੋਤ ਪ੍ਰਕਾਸੇ ਅਤੁਲ ਬਲੇ । ਦਾਨਵੀ ਪ੍ਰਕੂਖਣ ਸਰਵਰ ਵਰਖਣ ਦੁਸਟ ਪ੍ਰਧਰਖਣ ਬਿਤਲ ਤਲੇ । ਅਸਟਾਇਧ ਬਾਹਨ ਬੋਲ ਨਿਬਾਹਣ ਸੰਤ ਪਨਾਹਣ ਗੂੜ ਗਤੇ। ਜੈ ਜੈ ਹੋਸੀ ਮਹਖਾਸੁਰ ਮਰਦਨ ਆਦਿ ਅਨਾਦਿ ਅਗਾਧਿ ਬ੍ਰਿਤੇ ॥ ੧੬ ॥੨੨੬॥ ਦੁਖ ਦੋਖ ਪ੍ਰਭੱਛਣ ਸੇਵਕ ਰੱਛਣ ਸੰਤ ਪ੍ਰਤੱਛਣ ਸੁੱਧ ਸਰੇ । ਸਾਰੰਗ ਸਨਾਹੇ ਦੁਸਟ ਪ੍ਰਦਾਹੇ ਅਰ ਦਲ ਗਾਹੇ ਦੋਖ ਹਰੇ। ਗੰਜਨ ਗਮਾਨੇ ਅਤੁਲ ਪ੍ਰਵਾਨੇ

ਸੰਤ ਜਮਾਨੇ ਆਦਿ ਅੰਤੇ । ਜੈ ਜੈ ਹੋਸੀ ਮਹਖਾਸੁਰ ਮਰਦਨ ਸਾਧ ਪ੍ਰਦੱਛਨ ਦੁਸਟ ਹੰਤੇ ॥ ੧੭ ॥ ੨੨੭ ॥ ਕਾਰਣ ਕਰੀਲੀ ਗਰਬ ਗਹੀਲੀ ਜੋਤ ਜਤੀਲੀ ਤੁੰਦ ਮਤੇ। ਅਸਟਾਇਧਚਮਕਣਸਸਤ੍ਰਝਮਕਣ ਦਾਮਨ ਦਮਕਣ ਆਦਿ ਬ੍ਰਿਤੇ। ਡੁਕ ਡੁਕੀ ਦਮੰਕੈਬਾਘਬਬੰਕੈ ਭੁਜਾਫਰੰਕੈ ਸੁਧ ਗਤੇ। ਜੈ ਜੈ ਹੋਸੀ ਮਹਖਾਸੁਰ ਮਰਦਨ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਅਨਾਦਿ ਮਤੇ ॥੧੯ ॥੨੨੯ ॥ ਚਛਰਾਸੁਰ ਮਾਰਣ ਨਰਕ ਨਿਵਾਰਣ ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਣ ਏਕ ਭਟੇ । ਪਾਪਾਨ ਬਿਹੰਡਣ ਦੁਸਟ ਪ੍ਰਚੰਡਣ ਖੰਡ ਅਖੰਡਣ ਕਾਲ ਕਟੇ । ਚੰਦ੍ਰਾਨਨ

ਚਾਰੈ ਨਰਕ ਨਿਵਾਰੈ ਪਤਿਤ ਉਧਾਰੇ ਮੁੰਡ ਮਥੇ । ਜੈ ਜੈ ਹੋਸੀ ਮਹਖਾਸੁਰ ਮਰਦਨਧੂਮ੍ਰ ਬਿਧੁੰਸਨ ਆਦਿ ਕਥੇ ॥ ੧੯ ॥ ੨੨੯ ॥ ਰਕਤਾਸੁਰ ਮਰਦਨ ਚੰਡ ਚਕ੍ਰਦਨ ਦਾਨਵ ਅਰਦਨ ਬਿੜਾਲ ਬਧੇ। ਸਰ ਧਾਰ ਬਿਬਰਖਨ ਦੁਰਜਨ ਧਰਖਣ ਅਤੁਲ ਅਮਰਖਨ ਧਰਮ ਧੁਜੇ। ਧੂਮ੍ਰਾਛ ਬਿਧੁੰਸਨ ਸ੍ਰੋਣਤ ਚੂੰਸਨ ਸੁੰਭਨਪਾਤਿ ਨਿਸੁੰਭ ਮਥੇ। ਜੈ ਜੈ ਹੋਸੀ ਮਹਖਾਸੁਰ ਮਰਦਨ ਆਦਿ ਅਨੀਲ ਅਗਾਧ ਕਥੇ।੨੦।੨੩੦।

ਤ੍ਵ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਪਾਧੜੀ ਛੰਦ ॥

ਤੁਮ ਕਹੋ ਦੇਵ ਸਰਬੰ ਬਿਚਾਰ । ਜਿਮ ਕੀਓ ਆਪਿ ਕਰਤੇ

ਪਸਾਰ। ਜਦਪ ਅਭੂਤ ਅਨਭੈ
ਅਨੰਤ । ਤਉ ਕਹੋ ਜਥਾ
ਮਤ ਤ੍ਰੈਣ ਤੰਤ ॥ ੧ ॥ ੨੩੧ ॥
ਕਰਤਾ ਕਰੀਮ ਕਾਦਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ।
ਅਦ੍ਵੈ ਅਭੂਤ ਅਨ ਭ ਦਿਆਲ।
ਦਾਤਾ ਦੁਰੰਤ ਦੁਖ ਦੋਖ ਰਹਤ।
ਜਿਹ ਨੇਤ ਨੇਤ ਸਭ ਬੇਦ ਕਹਤ॥
੨ ॥ ੨੩੨ ॥ ਕਈ ਊਚ ਨੀਚ
ਕੀਨੋ ਬਨਾਉ । ਸਭ ਪਾਰ ਵਾਰ
ਜਾਕੋ ਪ੍ਰਭਾਉ । ਸਭ ਜੀਵ ਜੰਤ
ਜਾਨੰਤ ਜਾਹਿ। ਮਨ ਮੂੜ ਕਿਉ ਨ
ਸੇਵੰਤ ਤਾਹਿ॥ ੩॥ ੨੩੩ ॥ ਕਈ
ਮੂੜ ਪੱਤ੍ਰ ਪੂਜਾ ਕਰੰਤ। ਕਈ ਸਿੱਧ
ਸਾਧ ਸੂਰਜ ਸਿਵੰਤ। ਕਈ ਪਲਟ
ਸੂਰਜ ਸਿਜਦਾ ਕਰਾਇ। ਪ੍ਰਭ ਏਕ

ਰੂਪ ਦ੍ਵੈ ਕੈ ਲਖਾਇ ॥ ੪ ॥ ੨੩੪ ॥
ਅਨ ਛਿੱਜ ਤੇਜ ਅਨਭੈ ਪ੍ਰਕਾਸ ।
ਦਾਤਾ ਦੁਰੰਤ ਅਦ੍ਵੈ ਅਨਾਸ । ਸਭ
ਰੋਗ ਸੋਗ ਤੇ ਰਹਤ ਰੂਪ । ਅਨ ਭੈ
ਅਕਾਲ ਅਛੈ ਸਰੂਪ ॥ ੫ ॥ ੨੩੫ ॥
ਕਰਣਾ ਨਿਧਾਨ ਕਾਮਲ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ।
ਦੁਖ ਦੋਖ ਹਰਤ ਦਾਤਾ ਦਿਆਲ ।
ਅੰਜਨ ਬਿਹੀਨ ਅਨਭੰਜ ਨਾਥ ।
ਜਲ ਥਲ ਪ੍ਰਭਾਉ ਸਰਬਤ੍ਰ ਸਾਥ ॥
੬ ॥ ੨੩੬ ॥ ਜਿਹ ਜਾਤ ਪਾਤ
ਨਹੀ ਭੇਦ ਭਰੰਮ । ਜਿਹ ਰੰਗ ਰੂਪ
ਨਹੀ ਏਕ ਧਰੰਮ । ਜਿਹ ਸਤ੍ਰ ਮਿਤ੍ਰ
ਦੋਊ ਏਕ ਸਾਰ । ਅਛੈ ਸਰੂਪ
ਅਬਿਚਲ ਅਪਾਰ ॥ ੭ ॥ ੨੩੭ ॥
ਜਾਨੀ ਨ ਜਾਇ ਜਿਹ ਰੂਪ ਰੇਖ ।

ਕਹਿ ਬਾਸ ਤਾਸ ਕਹਿ ਕਉਨ ਭੇਖ।
ਕਹਿ ਨਾਮ ਤਾਸ ਹੈ ਕਵਨ ਜਾਤ।
ਜਿਹ ਸਤ੍ਰ ਮਿਤ੍ਰ ਨਹੀ ਪੁਤ੍ਰ ਭ੍ਰਾਤ॥
੮॥ ੨੩੮ ॥ ਕਰਣਾ ਨਿਧਾਨ
ਕਾਰਣੈ ਸਰੂਪ। ਜਿਹ ਚੱਕ੍ਰ ਚਿਹਨ
ਨਹੀ ਰੰਗ ਰੂਪ। ਜਿਹ ਖੇਦ ਭੇਦ
ਨਹੀ ਕਰਮ ਕਾਲ। ਸਭ ਜੀਵ ਜੰਤ
ਕੀ ਕਰਤ ਪਾਲ॥ ੯॥ ੨੩੯॥
ਉਰਧੰ ਬਿਰਹਤ ਸਿਧੰ ਸਰੂਪ।
ਬੁੱਧੰ ਅਪਾਲ ਜੁੱਧੰ ਅਨੂਪ। ਜਿਹ ਰੂਪ
ਰੇਖ ਨਹੀ ਰੰਗ ਰਾਗ। ਅਨਛਿੱਜ ਤੇਜ
ਅਨਭਿੱਜ ਅਦਾਗ ॥ ੧੦ ॥
੨੪੦॥ ਜਲ ਥਲ ਮਹੀਪ ਬਨ
ਤਨ ਦੁਰੰਤ। ਜਿਹ ਨੇਤ ਨੇਤ ਨਿਸ
ਦਿਨ ਉਚਰੰਤ। ਪਾਇਓ ਨ ਜਾਇ

ਜਿਹ ਪੈਰ ਪਾਰ । ਦੀਨਾਨ ਦੋਖ
ਦਹਿਤਾ ਉਦਾਰ ॥ ੧੧ ॥੨੪੧॥
ਕਈ ਕੋਟ ਇੰਦ੍ਰ ਜਿਹ ਪਾਨ ਹਾਰ।
ਕਈ ਕੋਟ ਰੁਦ੍ਰ ਜੁਗੀਆ ਦੁਆਰ।
ਕਈ ਬੇਦ ਬਿਆਸਬ੍ਰਹਮਾਅਨੰਤ।
ਜਿਹ ਨੇਤ ਨੇਤ ਨਿਸਦਿਨ ਉਚਰੰਤ ॥ ੧੨ ॥ ੨੪੨ ॥

॥ ਤ੍ਵ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਸਵੈਯੇ ॥

ਦੀਨਨ ਕੀ ਪ੍ਰਤਪਾਲ ਕਰੈ
ਨਿਤ ਸੰਤ ਉਬਾਰ ਗਨੀਮਤ ਗਾਰੈ
। ਪਛ ਪਸੂ ਨਗ ਨਾਗ ਨਰਾਧਪ
ਸਰਬ ਸਮੈ ਸਭ ਕੌ ਪ੍ਰਤਿਪਾਰੈ।
ਪੋਖਤ ਹੈ ਜਲ ਮੈ ਥਲ ਮੈ ਪਲ ਮੈ
ਕਲਕੇ ਨਹੀ ਕਰਮ ਬਿਚਾਰੈ।
ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਦਇਆ ਨਿਧਿ

ਦੋਖ ਨ ਦੇਖਤ ਹੈ ਪਰ ਦੇਤ ਨ
ਹਾਰੈ ॥ ੧ ॥ ੨੪੩ ॥

ਦਾਹਤ ਹੈ ਦੁਖ ਦੋਖਨਕੌ ਦਲ
ਦੁਜਨ ਕੇ ਪਲ ਮੈ ਦਲ ਡਾਰੈ।
ਖੰਡ ਅਖੰਡ ਪ੍ਰਚੰਡ ਪਹਾਰਨ
ਪੂਰਨ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਭਾਰੈ।
ਪਾਰ ਨ ਪਾਇ ਸਕੈ ਪਦਮਾਪਤਿ
ਬੇਦ ਕਤੇਬ ਅਭੇਦ ਉਚਾਰੈ।
ਰੋਜੀ ਹੀ ਰਾਜ ਬਿਲੋਕਤ ਰਾਜ਼ਕ
ਰੋਖ ਰੂਹਾਨ ਕੀ ਰੋਜੀ ਨ ਟਾਰੈ
॥ ੨ ॥ ੨੪੪ ॥

ਕੀਟ ਪਤੰਗ ਕੁਰੰਗ ਭੁਜੰਗਮ
ਭੂਤ ਭਵਿਖ ਭਵਾਨ ਬਨਾਏ।
ਦੇਵ ਅਦੇਵ ਖਪੇ ਅਹੰਮੇਵ ਨ
ਭੇਵ ਲਖਿਓ ਭ੍ਰਮ ਸਿਉ ਭਰਮਾਏ

। ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਕਤੇਬ ਕੁਰਾਨ ਹਸੇਬ ਥਕੇ ਕਰ ਹਾਥ ਨ ਆਏ। ਪੂਰਨ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਭਾਉ ਬਿਨਾ ਪਤਿ ਸਿਉ ਕਿਨ ਸ੍ਰੀ ਪਦਮਾਪਤ ਪਾਏ ॥ ੩ ॥ ੨੪੫ ॥

ਆਦ ਅਨੰਤ ਅਗਾਧ ਅਦ੍ਵੈਖ ਸੁ ਭੂਤ ਭਵਿਖ ਭਵਾਨ ਅਭੈ ਹੈ। ਅੰਤ ਬਿਹੀਨ ਅਨਾਤਮ ਆਪ ਅਦਾਗ ਅਦੋਖ ਅਛਿਦ੍ਰ ਅਛੈ ਹੈ। ਲੋਗਨ ਕੇ ਕਰਤਾ ਹਰਤਾ ਜਲ ਮੈ ਥਲ ਮੈ ਭਰਤਾ ਪ੍ਰਭਵੈ ਹੈ। ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਦਇਆ ਕਰ ਸ੍ਰੀਪਤਿ ਸੁੰਦਰ ਸ੍ਰੀ ਪਦਮਾਪਤਿ ਏ ਹੈ ॥੪॥ ॥ ੨੪੬ ॥

ਕਾਮ ਨ ਕ੍ਰੋਧ ਨ ਲੋਭ ਨ ਮੋਹ ਨ

ਰੋਗ ਨ ਸੋਗ ਨ ਭੋਗ ਨ ਭੈ ਹੈ।
ਦੇਹ ਬਿਹੀਨ ਸਨੇਹ ਸਭੋ ਤਨ
ਨੇਹ ਬਿਰਕਤ ਅਗੇਹ ਅਛੈ ਹੈ।
ਜਾਨ ਕੋ ਦੇਤ ਅਜਾਨ ਕੋ ਦੇਤ
ਜਮੀਨ ਕੋ ਦੇਤ ਜਮਾਨ ਕੋ ਦੈਹੈ।
ਕਾਹੇ ਕੋ ਡੋਲਤ ਹੈ ਤੁਮਰੀ ਸੁਧ
ਸੁੰਦਰ ਸ੍ਰੀ ਪਦਮਾਪਤ ਲੈਹੈ॥
੫॥੨੪੭॥

ਰੋਗਨ ਤੇ ਅਰ ਸੋਗਨ ਤੇ
ਜਲ ਜੋਗਨ ਤੇ ਬਹੁ ਭਾਂਤਬਚਾਵੈ।
ਸਤ੍ਰ ਅਨੇਕ ਚਲਾਵਤ ਘਾਵ ਤਊ
ਤਨ ਏਕ ਨ ਲਾਗਨ ਪਾਵੈ।
ਰਾਖਤਹੈ ਅਪਨੋ ਕਰ ਦੈਕਰ ਪਾਪ
ਸੰਬੂਹ ਨ ਭੇਟਨ ਪਾਵੈ। ਔਰ ਕੀ
ਬਾਤ ਕਹਾ ਕਹ ਤੋਸੋ ਸੁਪੇਟ ਹੀ ਕੇ

ਪਟ ਬੀਚ ਬਚਾਵੈ ॥੬॥ ੨੪੮ ॥
ਜੱਛ ਭੁਜੰਗ ਸੁ ਦਾਨਵ ਦੇਵ ਅਭੇਵ ਤੁਮੈ ਸਬਹੀ ਕਰ ਧਿਆਵੈ । ਭੂਮ ਅਕਾਸ ਪਤਾਲ ਰਸਾਤਲ ਜੱਛ ਭੁਜੰਗ ਸਭੈ ਸਿਰ ਨਿਆਵੈ । ਪਾਇ ਸਕੈ ਨਹੀ ਪਾਰ ਪ੍ਰਭਾਹੂ ਕੋ ਨੇਤਹੀ ਨੇਤਹ ਭੇਦ ਬਤਾਵੈ । ਖੋਜ ਥਕੇ ਸਭ ਹੀ ਖੁਜੀਆ ਸੁਰ ਹਾਰ ਪਰੇ ਹਰਿ ਹਾਥ ਨ ਆਵੈ ॥ ੭ ॥ ॥ ੨੪੯ ॥
ਨਾਰਦ ਸੇ ਚਤੁਰਾਨਨ ਸੇ ਰੁਮ ਨਾਰਿਖ ਸੇ ਸਭ ਹੂੰ ਮਿਲਗਾਇਓ । ਬੇਦ ਕਤੇਬ ਨ ਭੇਦ ਲਖਿਓ ਸਭ ਹਾਰਿ ਪਰੇ ਹਰਿ ਹਾਥ ਨ ਆਇਓ । ਪਾਇ ਸਕੈ ਨਹੀ ਪਾਰ ਉਮਾਪਤ

ਸਿਧ ਸਨਾਬ ਸਨੰਤਨ ਧਿਆ-
ਇਓ। ਧਿਆਨ ਧਰੋ ਤਿਹਕੋ ਮਨ
ਮੈ ਜਿਹ ਕੋ ਅਮਿਤੋਜ ਸਭੈ ਜਗ
ਛਾਇਓ ॥ ੮ ॥ ੨੫੦ ॥

ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਕਤੇਬ ਕੁਰਾਨ
ਅਭੇਦ ਨ੍ਰਿਪਾਨ ਸਭੈ ਪਚ ਹਾਰੇ।
ਭੇਦ ਨ ਪਾਇ ਸਕਿਓ ਅਨਭੇਦ
ਕੋ ਖੇਦਤ ਹੈ ਅਨਛੇਦ ਪੁਕਾਰੇ।
ਰਾਗ ਨ ਰੂਪ ਨ ਰੇਖ ਨ ਰੰਗ ਨ
ਸਾਕ ਨ ਸੋਗ ਨ ਸੰਗ ਤਿਹਾਰੇ।
ਆਦਿ ਅਨਾਦਿ ਅਗਾਧ ਅਭੇਖ
ਅਦ੍ਵੈਖ ਜਪਿਓ ਤਿਨਹੀ ਕੁਲ
ਤਾਰੇ ॥ ੯ ॥ ੨੫੧ ॥

ਤੀਰਥ ਕੋਟ ਕੀਏ ਇਸਨਾਨ
ਦੀਏ ਬਹੁ ਦਾਨ ਮਹਾ ਬ੍ਰਿਤ ਧਾਰੇ।

ਦੇਸ ਫਿਰਿਓ ਕਰਿ ਭੇਸ ਤਪੋ ਧਨ ਕੇ ਸਧਰੇ ਨ ਮਿਲੇ ਹਰਿ ਪਿਆਰੇ। ਆਸਨ ਕੋਟ ਕਰੇ ਅਸਟਾਂਗ ਧਰੇ ਬਹੁ ਨਿਯਾਸ ਕਰੇ ਮੁਖ ਕਾਰੇ। ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਅਕਾਲ ਭਜੇ ਬਿਨ ਅੰਤ ਕੋ ਅੰਤ ਕੇ ਧਾਮ ਸਿਧਾਰੇ ॥ ੧੦ ॥ ੨੫੨ ॥

ਤ੍ਵ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਕਬਿੱਤ ॥

ਅੱਤ੍ਰ ਕੇ ਚਲੱਯਾ ਛਿਤ ਛੱਤ੍ਰ ਕੇ ਧਰੱਯਾ ਛੱਤ੍ਰ ਧਾਰੀਯੋਂ ਕੇ ਛਲੱਯਾ ਮਹਾਂ ਸਤ੍ਰੂਨ ਕੇ ਸਾਲ ਹੈਂ। ਦਾਨ ਕੇ ਦਿਵੱਯਾ ਮਹਾਂ ਮਾਨਕੇ ਬਢੱਯਾ ਅਵਸਾਨ ਕੇ ਦਿਵੱਯਾ ਹੈਂ ਕਟੱਯਾ ਜਮ ਜਾਲ ਹੈਂ। ਜੁੱਧ ਕੇ ਜਿਤੱਯਾ ਅਬ੍ਰਿਧ ਕੇ ਮਿਟੱਯਾ ਮਹਾਂ ਬੁੱਧ

ਕੇਦਿਵੱਯਾਮਹਾ ਮਾਨਹੂੰਕੇਮਾਨ ਹੈਂ ।
ਗਿਆਨ ਹੂੰਕੇ ਗਿਆਤਾ ਮਹਾਂ
ਬੁਧਤਾ ਕੇ ਦਾਤਾ ਦੇਵ ਕਾਲ ਹੂੰ ਕੇ
ਕਾਲ ਮਹਾ ਕਾਲ ਹੂੰਕੇ ਕਾਲ ਹੈਂ ॥
੧ ॥ ੨੫੩ ॥ ਪੂਰਬੀ ਨ ਪਾਰ
ਪਾਵੈ ਹਿੰਗੁਲਾ ਹਿਮਾਲੈ ਧਿਆਵੈ
ਗੋਰ ਗਰਦੇਜੀ ਗੁਨ ਗਾਵੈ ਤੇਰੇ
ਨਾਮ ਹੈਂ। ਜੋਗੀ ਜੋਗ ਸਾਧੈ ਪਉਨ
ਸਾਧਨਾ ਕਿਤੇਕ ਬਾਧੈ ਆਰਬ ਕੇ
ਆਰਬੀ ਅਰਾਧੈ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਹੈਂ ।
ਫਰਾ ਕੇ ਫਿਰੰਗੀ ਮਾਨੈ ਕੰਧਾਰੀ
ਕੁਰੇਸੀ ਜਾਨੈ ਪੱਛਮ ਕੇ ਪਛਮੀ
ਪਛਾਨੈ ਨਿਜ ਕਾਮ ਹੈਂ । ਮਰਹਟਾ
ਮਘੇਲੇ ਤੇਰੀ ਮਨ ਸੋ ਤਪਸਿਆ ਕਰੈ
ਦਿੜਵੈ ਤ੍ਰਿਲੰਗੀ ਪਹਚਾਨੈ ਧਰਮ

ਧਾਮ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੨੫੪ ॥ ਬੰਗ ਕੇ
ਬੰਗਾਲੀ ਫਿਰਹੰਗ ਕੇ ਫਿਰੰਗਾਵਾਲੀ
ਦਿੱਲੀ ਕੇ ਦਿਲਵਾਲੀ ਤੇਰੀ
ਆਗਿਆ ਮੈ ਚਲਤ ਹੈਂ । ਰੋਹ ਕੇ
ਰੁਹੇਲੇ ਮਾਘ ਦੇਸ ਕੇ ਮਘੇਲੇ ਬੀਰ
ਬੰਗਸੀ ਬੁੰਦੇਲੇ ਪਾਪ ਪੁੰਜਕੋ ਮਲਤ
ਹੈਂ । ਗੋਖਾ ਗੁਨ ਗਾਵੇ ਚੀਨ
ਮਚੀਨ ਕੇ ਸੀਸ ਨਯਾਵੇ ਤਿਬਤੀ
ਧਿਆਇ ਦੋਖ ਦੇਹ ਕੇ ਦਲਤ ਹੈਂ।
ਜਿਨੈ ਤੋਹਿ ਧਿਆਇਓ ਤਿਨੈ
ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਤਾਪ ਪਾਇਓ ਸਰਬ ਧਨ
ਧਾਮ ਫਲ ਫੂਲ ਸੌ ਫਲਤ ਹੈਂ ॥
੩ ॥ ੨੫੫ ॥ ਦੇਵ ਦੇਵਤਾਨ ਕੌ
ਸੁਰੇਸ ਦਾਨ ਵਾਨ ਕੋ ਮਹੇਸ ਗੰਗ
ਧਾਨ ਕਉ ਅਭੇਸ ਕਹੀਅਤੁ ਹੈਂ ॥

ਰੰਗ ਮੈਂ ਰੰਗੀਨ ਰਾਗ ਰੂਪ ਮੈਂ
ਪ੍ਰਬੀਨ ਔਰ ਕਾਹੂੰ ਪੈ ਨ ਦੀਨ
ਸਾਧਅਧੀਨ ਕਹੀਅਤੁਹੈਂ। ਪਾਈਐ
ਨ ਪਾਰ ਤੇਜ ਪੁੰਜ ਮੈ ਅਪਾਰ
ਸਰਬ ਬਿਦਿਆ ਕੇ ਉਦਾਰ ਹੈਂ
ਅਪਾਰ ਕਹੀਅਤੁ ਹੈਂ। ਹਾਥੀ ਕੀ
ਪੁਕਾਰ ਪਲਪਾਛੈ ਪਹੁੰਚਤ ਤਾਹਿ
ਚੀਟੀ ਕੀ ਚਿੰਘਾਰ ਪਹਿਲੇ ਹੀ
ਸੁਨੀਅਤੁ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੨੫੬ ॥
ਕੇਤੇ ਇੰਦ੍ਰ ਦੁਆਰ ਕੇਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ
ਮੁਖ ਚਾਰ ਕੇਤੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਅਵਤਾਰ
ਕੇਤੇ ਰਾਮ ਕਹੀਅਤੁ ਹੈਂ। ਕੇਤੇ
ਸਸਰਾਸੀ ਕੇਤੇ ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸੀ ਕੇਤੇ
ਮੁੰਡੀਆ ਉਦਾਸੀ ਜੋਗ ਦੁਆਰ
ਦਹੀਅਤੁ ਹੈਂ। ਕੇਤੇ ਮਹਾ ਦੀਨ ਕੇਤੇ

ਬਿਆਸ ਸੇ ਪ੍ਰਬੀਨ ਕੇਤੇ ਕੁਮੇਰ ਕੁਲੀਨ ਕੇਤੇ ਜੱਛ ਕਹੀਅਤੁ ਹੈਂ। ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਬਿਚਾਰ ਪੈ ਨ ਪੂਰਨ ਕੋ ਪਾਵੈ ਪਾਰ ਤਾਹੀ ਤੇ ਅਪਾਰ ਨਿਰਾਧਾਰ ਲਹੀਅਤੁ ਹੈਂ ॥੫॥੨੫੭॥ ਪੂਰਨ ਅਵਤਾਰ ਨਿਰਾਧਾਰ ਹੈ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰ ਪਾਈਐ ਨ ਪਾਰ ਪੈ ਅਪਾਰ ਕੈ ਬਖਾਨੀਐ। ਅਦ੍ਵੈ ਅਬਿਨਾਸੀ ਪਰਮ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਕਾਸੀ ਮਹਾ ਰੂਪ ਹੂੰ ਕੇ ਰਾਸੀ ਹੈਂ ਅਨਾਸੀ ਕੈ ਕੈ ਮਾਨੀਐ। ਜੰਤ੍ਰ ਹੂੰ ਨ ਜਾਤ ਜਾਕੀ ਬਾਪ ਹੂੰ ਨ ਮਾਇ ਤਾਕੀ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਭਾ ਕੀ ਸੁ ਛਟਾ ਕੈ ਅਨੁਮਾਨੀਐ। ਤੇਜ ਹੂੰ ਕੋ ਤੰਤ੍ਰ ਹੈਂ ਕਿ ਰਾਜਸੀ ਕੋ ਜੰਤ੍ਰ ਹੈਂ

ਕਿ ਮੋਹਿਨੀ ਕੌ ਮੰਤ੍ਰ ਹੈਂ ਨਿਜੰਤ੍ਰ
ਕੈ ਕੈ ਜਾਨੀਐ ॥ ੬ ॥੨੫੮॥

ਤੇਜ ਹੂੰ ਕੋ ਤਰੁ ਹੈਂ ਕਿ ਰਾਜ
ਸੀ ਕੋ ਸਰੁ ਹੈਂ ਕਿ ਸੁਧਤਾ ਕੋ ਘਰੁ
ਹੈਂ ਕਿ ਸਿੱਧਤਾ ਕੀ ਸਾਰ ਹੈਂ।
ਕਾਮਨਾ ਕੀ ਖਾਨ ਹੈਂ ਕਿ ਸਾਧਨਾ
ਕੀ ਸਾਨ ਹੈਂ ਬਿਰਕਤਤਾ ਕੀ ਬਾਨ
ਹੈਂ ਕਿ ਬੁਧਿ ਕੋ ਉਦਾਰ ਹੈਂ।
ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਹੈਂ ਕਿ ਭੂਪਨ ਕੋ
ਭੂਪ ਹੈਂ ਕਿ ਰੂਪ ਹੂੰ ਕੋ ਰੂਪ ਹੈਂ
ਕੁਮਤ ਕੋ ਪਹਾਰ ਹੈਂ। ਦੀਨਨ ਕੋ
ਦਾਤਾ ਹੈਂ ਗਨੀਮਨ ਕੋ ਗਾਰਕ ਹੈਂ
ਸਾਧਨ ਕੋ ਰੱਛਕ ਹੈਂ ਗੁਨਨ ਕੋ
ਪਹਾਰ ਹੈਂ ॥ ੭ ॥੨੫੯॥ ਸਿਧ
ਕੋ ਸਰੂਪ ਹੈਂ ਕਿ ਬੁਧ ਕੋ ਬਿਭੂਤ

ਹੈਂ ਕਿ ਕ੍ਰੁੱਧ ਕੋ ਅਭ੍ਰੂਤ ਹੈਂ ਕਿ ਅੱਛੈ ਅਬਿਨਾਸੀ ਹੈਂ। ਕਾਮ ਕੋ ਕੁਨਿੰਦਾ ਹੈਂ ਕਿ ਖੂਬੀ ਕੋ ਦਹਿੰਦਾ ਹੈਂ ਗਨੀਮਨ ਕੋ ਗਰਿੰਦਾ ਹੈਂ ਕਿ ਤੇਜ ਕੋ ਪ੍ਰਕਾਸੀ ਹੈਂ। ਕਾਲ ਹੂੰ ਕੋ ਕਾਲ ਹੈਂ ਕਿ ਸਤ੍ਰੁਨ ਕੇ ਸਾਲ ਹੈਂ ਕਿ ਮਿਤ੍ਰਨ ਕੋ ਪੋਖਤ ਹੈਂ ਬ੍ਰਿਧਤਾ ਕੀ ਬਾਸੀ ਹੈਂ॥ ਜੋਗ ਹੂੰ ਕੋ ਜੰਤ੍ਰ ਹੈਂ ਕਿ ਤੇਜ ਹੂੰ ਕੋ ਤੰਤ੍ਰ ਹੈਂ ਕਿ ਮੋਹਨੀ ਕੋ ਮੰਤ੍ਰ ਹੈਂ ਕਿ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੀ ਹੈਂ॥ ੯॥ ੨੬੦॥

ਰੂਪ ਕੋ ਨਿਵਾਸ ਹੈਂ ਕਿ ਬੁੱਧ ਕੋ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੈਂ ਕਿ ਸਿਧਤਾ ਕੋ ਬਾਸ ਹੈਂ ਕਿ ਬੁਧ ਹੂੰ ਕੋ ਘਰੁ ਹੈਂ। ਦੇਵਨ ਕੋ ਦੇਵ ਹੈਂ ਕਿ ਨਿਰੰਜਨ

ਅਭੇਵ ਹੈਂ ਅਦੇਵਨ ਕੋ ਦੇਵ ਹੈਂ
ਕਿ ਸੁਧਤਾ ਕੋ ਸਰੁ ਹੈਂ। ਜਾਨ ਕੋ
ਬਚੱਯਾ ਹੈਂ ਇਮਾਨ ਕੋ ਦਿਵੱਯਾਹੈ
ਜਮਜਾਲ ਕੋ ਕਟੱਯਾ ਹੈਂ ਕਿ ਕਾਮ
ਨਾਃਕੋ ਕਰੁ ਹੈਂ। ਤੇਜ ਕੋ ਪ੍ਰਚੰਡ
ਹੈਂ ਅਖੰਡਣ ਕੋ ਖੰਡ ਹੈਂ ਮਹੀਪਨ
ਕੋ ਮੰਡ ਹੈਂ ਕਿ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੈਂ ਨ
ਨਰੁ ਹੈਂ ॥ ੯ ॥ ੨੬੧ ॥ ਬਿਸੁ
ਕੋ ਭਰਨ ਹੈਂ ਕਿ ਅਪਦਾ ਕੋ ਹਰ
ਨ ਹੈਂ ਕਿ ਸੁਖ ਕੋ ਕਰਨ ਹੈਂ ਕਿ
ਤੇਜ ਕੋ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੈਂ ॥ ਪਾਈਐ ਨ
ਪਾਰ ਪਾਰਾਵਾਰ ਹੂੰ ਕੋ ਪਾਰ ਜਾਂ
ਕੀਜਤ ਬਿਚਾਰ ਸੁਬਿਚਾਰ ਕੋ
ਨਿਵਾਸ ਹੈਂ। ਹਿੰਗੁਲਾ ਹਿਮਾਲੈ
ਗਾਵੈ ਹਸਬੀ ਹਲਬੀ ਧਿਆਵੈ

ਖੂਰਬੀ ਨ ਪਾਰ ਪਾਵੈ ਆਸਾ ਤੇ ਅਨਾਸ ਹੈਂ । ਦੇਵਨ ਕੋ ਦੇਵ ਮਹਾਦੇਵ ਹੂੰ ਕੋ ਦੇਵ ਹੈਂ ਨਿਰੰਜਨ ਅਭੇਵ ਨਾਥ ਅਦ੍ਵੈ ਅਬਿਨਾਸ ਹੈਂ ॥ ੧੦ ॥ ੨੬੨ ॥ ਅੰਜਨਬਿਹੀਨ ਹੈਂ ਨਿਰੰਜਨ ਪ੍ਰਬੀਨ ਹੈਂ ਕਿ ਸੇਵਕ ਅਧੀਨ ਹੈਂ ਕਟੱਯਾ ਜਮ ਜ਼ਾਲ ਕੇ। ਦੇਵਨਕੇ ਦੇਵਮਹਾਦੇਵ ਹੂੰ ਕੇ ਦੇਵਨਾਥ ਭੂਮ ਕੇ ਭੁਜੱਯਾ ਹੈਂ ਮੁਹੱਯਾ ਮਹਾਬਾਲ ਕੇ। ਰਾਜਨ ਕੇ ਰਾਜਾ ਮਹਾ ਸਾਜ ਹੂੰ ਕੇ ਸਾਜਾ ਮਹਾ ਜੋਗ ਹੂੰ ਕੋ ਜੋਗ ਹੈਂ ਧਰੱਯਾ ਦ੍ਰੁਮਛਾਲ ਕੇ। ਕਾਮਨਾ ਕੋ ਕਰ ਹੈਂ ਕਿ ਬੁੱਧਤਾ ਕੋ ਘਰ ਹੈਂ ਕਿ ਸਿਧਤਾ ਕੇ ਸਾਥੀ ਹੈਂ ਕਿ ਕਾਲ

ਹੈਂ ਕੁਚਾਲ ਕੇ ॥ ੧੧ ॥ ੨੬੩ ॥
ਛੀਰ ਕੈਸੀ ਛੀਰਾਵਧ ਛਾਛ ਕੈਸੀ
ਛਤ੍ਰਾਨੇਰ ਛਪਾ ਕੈਸੀ ਛਬ ਕਾਲ
ਇੰਦ੍ਰੀ ਕੇ ਕੂਲਕੇ। ਹੰਸਨੀ ਸੀ
ਸੀਹਾ ਰੂਮ ਹੀਰਾ ਸੀ ਹੁਸੈਨਾਬਾਦ
ਗੰਗਾ ਕੈਸੀ ਧਾਰ ਚਲੀ ਸਾਤੋ
ਸਿੰਧ ਰੂਲ ਕੇ। ਪਾਰਾਸੀ ਪਲਾਊਂ
ਗਢ ਰੂਪਾ ਕੈਸੀ ਰਾਮਪੁਰ ਸੋਰਾਸੀ
ਸੁਰੰਗਾਬਾਦ ਨੀਕੇ ਰਹੀ ਝੂਲਕੇ।
ਚੰਪਾਸੀ ਚੰਦੇਰੀ ਕੋਟ ਚਾਂਦਨੀਸੀ
ਚਾਂਦਾ ਗੜ੍ਹ ਕੀਰਤਿ ਤਿਹਾਰੀ ਰਹੀ
ਮਾਲਤੀ ਸੀ ਫੂਲਕੇ ॥ ੧੨ ॥
੨੬੪ ॥ ਫਟਕ ਸੀ ਕੈਲਾਸ ਕਮਾ
ਊ ਗਢਕਾਂਸੀ ਪੁਰ ਸੀਸਾ ਸੀ
ਸੁਰੰਗਾਬਾਦ ਨੀਕੇ ਸੋਹੀਅਤ ਹੈ।

ਹਿੰਮਾ ਸੀ ਹਿਮਾਲੈ ਹਰ ਹਾਰ ਸੀ
ਹਲਬਾਨੇਰ ਹੰਸ ਕੈਸੀ ਹਾਜੀਪੁਰ
ਦੇਖੇ ਮੋਹੀਅਤੁ ਹੈ। ਚੰਦਨ
ਸੀ ਚੰਪਾਵਤੀ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਸੀ ਚੰਦ੍ਰ
ਗਿਰ ਚਾਂਦਨੀ ਸੀ ਚਾਂਦਾ
ਗੜ੍ਹ ਜੌਨ ਜੋਹੀਅਤੁ ਹੈ। ਗੰਗਾਸਮ
ਗੰਗ ਧਾਰ ਬਕਾਨ ਸੀ ਬਿਲੰਦਾ-
ਵਾਦ ਕੀਰਤਿ ਤਿਹਾਰੀ ਕੀ ਉਜਿ-
ਆਰੀ ਸੋਹੀਅਤੁ ਹੈ॥੧੩॥੨੬੫॥
ਫਾਰਸੀ ਫਿਰੰਗੀ ਫਰਾਸੀਸ ਕੇ
ਦੁਰੰਗੀ ਮਕਰਾਨ ਕੇ ਮ੍ਰਿਦੰਗੀ ਤੇਰੇ
ਗੀਤ ਗਾਈਅਤੁ ਹੈ। ਭਖਰੀ
ਕੰਧਾਰੀ ਗੋਰ ਗਖਰੀ ਗਰਦੇਜਾ-
ਚਾਰੀ ਪਉਨ ਕੇ ਅਹਾਰੀ ਤੇਰੋ
ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਅਤੁ ਹੈ। ਪੂਰਬ

ਪਲਾਊਂ ਕਾਲ ਰੂਪ ਔ ਕਮਾਊ ਸਰਬ ਠਉਰ ਮੈ ਬਿਰਾਜੈ ਜਹਾ ਜਹਾ ਜਾਈਅਤੁ ਹੈ । ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਤਾਪੀ ਜੰਤ੍ਰ ਮੰਤ੍ਰ ਤੇ ਅਤਾਪੀ ਨਾਥ ਕੀਰਤਿ ਤਿਹਾਰੀ ਕੋ ਨ ਪਾਰ ਪਾਈਅਤੁ ਹੈ ॥ ੧੪ ॥ ੨੬੬ ॥

ਤ੍ਵ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਪਾਧੜੀ ਛੰਦ ॥

ਅਦ੍ਵੈ ਅਨਾਸ ਆਸਨ ਅਡੋਲ । ਅਦ੍ਵੈ ਅਨੰਤ ਉਪਮਾ ਅਤੋਲ । ਅਛੈ ਸਰੂਪ ਅਬ੍ਯਕਤ ਨਾਥ । ਆਜਾਨ ਬਾਹੁ ਸਰਬਾ ਪ੍ਰਮਾਥ ॥ ੧ ॥ ੨੬੭ ॥ ਜਹ ਤਹ ਮਹੀਪ ਬਨ ਤਨ ਪ੍ਰਫੁਲ । ਸੋਭਾ ਬਸੰਤ ਜਹ ਤਹ ਪ੍ਰਡੁਲ । ਬਨ ਤਨ ਦੁਰੰਤ ਖਗ ਮ੍ਰਿਗ ਮਹਾਨ । ਜਹ ਤਹ ਪ੍ਰਫੁਲ ਸੁੰਦਰ ਸੁਜਾਨ

॥ ੨ ॥ ੨੬੯ ॥ ਫੁਲਤੇ ਪ੍ਰਫੁਲ ਲਹਿ ਲਹਿਤ ਮੌਰ। ਸਿਰ ਢੁਰਹਿ ਜਾਨ ਮਨ ਮਥਹ ਚੋਰ। ਕੁਦਰਤ ਕਮਾਲ ਰਾਜਕ ਰਹੀਮ। ਕਰੁਣਾ ਨਿਧਾਨ ਕਾਮਲ ਕਰੀਮ।੩।੨੬੯। ਜੱਹ ਤੱਹ ਬਿਲੋਕ ਤੱਹ ਤੱਹ ਪ੍ਰਸੋਹ। ਆਜਾਨ ਬਾਹ ਅਮਿਤੋਜ ਮੋਹ। ਰੋਸੰ ਬਿਰਹਤ ਕਰਣਾ ਨਿਧਾਨ। ਜੱਹ ਤੱਹ ਪ੍ਰਫੁਲ ਸੁੰਦਰ ਸੁਜਾਨ ॥ ੪ ॥ ੨੭੦ ॥ ਬਨ ਤਨ ਮਹੀਪ ਜਲ ਥਲ ਮਹਾਨ। ਜੱਹ ਤੱਹ ਪ੍ਰਸੋਹ ਕਰੁਣਾ ਨਿਧਾਨ। ਜਗ ਮਗਤ ਤੇਜ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਤਾਪ। ਅੰਬਰ ਜਮੀਨ ਜਿਹ ਜਪਤ ਜਾਪ ॥ ੫ ॥ ੨੭੧ ॥

ਸਾਤੋ ਅਕਾਸ ਸਾਤੋ ਪਤਾਰ। ਬਿਥ-
ਰਿਓ ਅਦਿਸਟ ਜਿਹ ਕਰਮ ਜਾਰਿ।

ਸੰਪੂਰਣੰ ॥

ਨਾਮਧਾਰੀ ਟ੍ਰੈਕਟ ਸੁਸੈਇਟੀ
(ਸ੍ਰੀਰਾਮਦਾਸ ਪੁਰਾ) ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਨੇ
ਨਾਮਧਾਰੀ ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਦੇ ਲਾਭ ਲਈ
ਸ੍ਰੀ ਪੂਜਨੀਯ ਮਹਾਰਾਜ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ
ਦੇ ਖਾਸ ਨਿਤ ਨਿਯਮ ਨਾਲ ਸੋਧ ਕੇ
ਛਪਵਾਇਆ।

ਪ੍ਰਬੰਧਕ--
ਸੂਰਤ ਸਿੰਘ। ਭਿਕਸ਼ੂ

ਚੰਡੀ ਚਰਿਤ੍ਰ ੨

ੴ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ ॥

ਅਥ ਚੰਡੀ ਚਰਿਤ੍ਰ ਲਿਖ੍ਯਤੇ ॥

ਨਰਾਜ ਛੰਦ ॥

ਮਹਿਖ ਦਈਤ ਸੂਰਯੰ । ਬਢਿਯੋ ਸੁ ਲੋਹ ਪੂਰਯੰ । ਸੁ ਦੇਵ ਰਾਜ ਜੀਤਯੰ । ਤ੍ਰਿਲੋਕ ਰਾਜ ਕੀਤਯੰ ॥ ੧ ॥ ਭਜੇ ਸੁ ਦੇਵਤਾ ਤਬੈ । ਇਕੱਤ੍ਰ ਹੋਇਕੈ ਸਬੈ । ਮਹੇਸੁਰਾਦ੍ਰਿਲੰ ਬਸੇ । ਬਿਸੇਖ ਚਿਤ ਮੋ ਤ੍ਰਸੇ ॥ ੨ ॥ ਜੁਗੇਸ ਭੇਸ ਧਾਰ

ਕੈ । ਭਜੇ ਹਥਿਆਰ ਡਾਰਕੈ। ਪੁਕਾਰ ਆਰਤੰ ਚਲੇ । ਬਿਸੂਰ ਸੂਰਮਾ ਭਲੇ ॥ ੩ ॥ ਬਰਖ ਕਿਤੇ ਤਹਾਂ ਰਹੇ। ਸੁਦੁਖ ਦੇਹਮੋਂ ਸਹੇ। ਜਗੱਤ੍ਰ ਮਾਤ ਧਿਆਯੰ । ਸੁਜੈਤ ਪੱਤ੍ਰ ਪਾਯੰ । ॥ ੪ ॥ ਪ੍ਰਸੰਨ ਦੇਵਤਾ ਭੁਏ। ਚਰੰਨ ਪੂਜਕੇ ਧਏ। ਸਨੰਮੁਖਾਨ ਠੱਢੀਯੰ। ਪ੍ਰਨਾਮ ਪਾਨ ਪੱਢੀਯੰ ॥ ੫ ॥

ਰਸਾਵਲ ਛੰਦ ॥

ਤਬੈ ਦੇਵ ਧਾਏ। ਸਭੈ ਸੀਸ ਨਿਆਏ । ਸੁਮਨ ਧਾਰ ਬਰਖੇ। ਸਬੈ ਸਾਧ ਹਰਖੇ ॥ ੬ ॥ ਕਰੀ ਦੇਵਿ ਅਰਚਾ। ਬ੍ਰਹਮਬੇਦ ਚਰਚਾ । ਜਬੈ ਪਾਇ ਲਾਗੇ। ਤਬੈ ਸੋਗ ਭਾਗੇ ॥ ੭ ॥ ਬਿਨੰਤੀ ਸੁਨਾਈ। ਭਵਾਨੀ ਰਿਝਾਈ।

। ਸਬੈ ਸ਼ਸਤ੍ਰਧਾਰੀ । ਕਰੀ ਸਿੰਘ ਸੁਆਰੀ ॥ ੮ ॥ ਕਰੇ ਘੰਟ ਨਾਦੰ। ਧੁਨੰ ਨਿਰਬਿਖਾਦੰ । ਸੁਨੋਦਈ ਤਰਾਜੰ। ਸਜਿਯੋ ਜੁੱਧ ਸਾਜੰ ॥੯॥ ਚੜਿਯੋ ਰਾਜ ਸੇਸੰ । ਰਚੇ ਚਾਰ ਅਨੇਸੰ। ਬਲੀ ਚਾਮਰੇਵੰ। ਹਠੀ ਚਿੱਛਰੇਵੰ ॥ ੧੦ ॥ ਬਿੜਾ ਲੱਛ-ਬੀਰੰ। ਚੜੇ ਬੀਰ ਧੀਰੰ । ਬਡੇ ਇਖੁ ਧਾਰੀ। ਘਟਾ ਜਾਨ ਕਾਰੀ ॥ ੧੧ ॥

ਦੋਹਰਾ

ਬਾਨ ਜਿਤੇ ਰਾਛਸਨਿ ਮਿਲ ਛਾਡਤ ਭਏ ਅਪਾਰ। ਫੂਲ ਮਾਲ ਹੁਐ ਮਾਤ ਉਰ ਸੋਭੇ ਸਭੇ ਸੁਧਾਰ॥ ੧੨ ॥

ਭੁਜੰਗ ਪ੍ਰਯਾਤ ਛੰਦ ॥

ਜਿਤੇ ਦਾਨਵੋਂ ਬਾਨ ਪਾਨੀ ਚਲਾਏ। ਤਿਤੇ ਦੇਵਤਾ ਆਪਕਾਟੇ ਬਚਾਏ। ਕਿਤੇ ਢਾਲ ਢਾਹੇ ਕਿਤੇ ਪਾਸ ਪੇਲੇ। ਭਰੇ ਬਸਤ੍ਰ ਲੋਹੂ ਜਨੋ ਫਾਗ ਖੇਲੇ ॥ ੧੩ ॥ ਦ੍ਰਗਾਹੂੰਕੀਯੰ ਖੇਤ ਧੁੰਕੇਨਗਾਰੇ। ਕਰੰਪਾਟਿਸੰਪਰਘ ਪਾਸੀ ਸੰਭਾਰੇ। ਤਹਾਂ ਗੋਫਨੈ ਗੁਰਜ ਗੋਲੇ ਸੰਭਾਰੇ। ਹਠੀ ਮਾਰ ਹੀ ਮਾਰ ਕੈ ਕੈ ਪੁਕਾਰੈਂ ॥ ੧੪ ॥ ਤਬੀ ਅਸਟ ਅਸ਼ਟਾਬ ਹਥਿਆਰੰ ਸੰਭਾਰੇ। ਸਿਰੰ ਦਾਨਵੇਂਦ੍ਰਾਨ ਕੇ ਤਾਕ ਝਾਰੇ। ਬਬੱਕਿਯੋ ਬਲੀ ਸਿੰਘ ਜੁਧੰ ਮਝਾਰੰ। ਕਰੇ ਖੰਡ ਖੰਡੰਸੋਜੋਧਾ ਅਪਾਰੰ ॥ ੧੫ ॥

ਤੋਟਕ ਛੰਦ ॥

ਤਬ ਦਾਨਵ ਰੋਸ ਭਰੇ ਸਭਹੀਂ । ਜਗ ਮਾਤ ਕੇ ਬਾਨ ਲਗੇ ਜਬਹੀਂ । ਬਿਬਧਾਯੁਧ ਲੈ ਸੁ ਬਲੀ ਹਰਖੇ । ਘਨ ਬੂੰਦਨ ਜਿਉਂ ਬਿਸਖੰ ਬਰਖੇ ॥ ੧੬ ॥ ਜਨ ਘੋਰ ਕੈ ਸਿਯਾਮ ਘਟਾ ਘੁਮਡੀ । ਅਸੁਰੇਸ ਅਨੀ ਕਨਿ ਤਿਯੁੰ ਉਮਡੀ । ਜਗਮਾਤ ਬਿਰੂਥਨਿਮੈ ਧਸਿਕੈ । ਧਨਸ ਇਕ ਹਾਥ ਗਹਿਓ ਹਸਕੈ ॥ ੧੭ ॥ ਰਨ ਕੁੰਜਰ ਪੁੰਜ ਗਿਰਾ ਇਦੀਏ । ਇਕਖੰਡ ਅਖੰਡ ਦੁਖੰਡ ਕੀਏ । ਸਿਰ ਏਕ ਨਿਚੋਟ ਨਿਫੋਟ ਬਹੀ । ਤਰਵਾਤਰ ਹੁਐ ਤਹਵਾਰ ਰਹੀ ॥ ੧੯ ॥ ਤਨ ਝੱਝਰ ਹੁਅ

ਰਣ ਭੂਮ ਗਿਰੇ । ਇਕ ਭਾਜ ਚਲੇ ਫਿਰਕੈ ਨ ਫਿਰੇ । ਇਕਹਾਥ ਹਥਿ- ਯਾਰ ਲੈ ਆਨ ਬਹੇ । ਲਰਿਕੈ ਮਰਿਕੈ ਥਿਰ ਖੇਤ ਰਹੇ ॥ ੧੯ ॥

ਨਰਾਜ ਛੰਦ ॥

ਤਹਾਂ ਸੁ ਦੈਤ ਰਾਜਯੰ । ਸਜੇ ਸੁ ਸਰਬ ਸਾਜਯੰ । ਤੁਰੰਗ ਆਪ ਬਾਹੀਯੰ । ਬਧੰ ਸੁ ਮਾਤ ਚਾਹੀਯੰ ॥ ੨੦ ॥ ਤਬੈ ਦੁਰਗਾ ਬਕਾਰਕੈ । ਕਮਾਣ ਬਾਣ ਧਾਰਿਕੈ । ਸੁ ਘਾਵ ਚਾਮਰੰ ਕੀਯੋ । ਉਤਾਰ ਹਸਤ ਤੇਂ ਦੀਯੋ ॥ ੨੧ ॥

ਭੁਜੰਗ ਪ੍ਰਯਾਤ ਛੰਦ ॥

ਤਬੈ ਬੀਰ ਕੋਪੰ ਬਿੜਾਲਾਛ ਨਾਮੰ । ਸਜੇ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਦੇਹੰ ਚਲੋ

ਜੁੱਧਧਾਮੰ। ਸਿਰੰ ਸਿੰਘ ਕੇ ਆਨ ਘਾਯੰ ਪ੍ਰਹਾਰੰ। ਬਲੀ ਸਿੰਘ ਸੋ ਹਾਥ ਸੋਂ ਮਾਰ ਡਾਰੰ ॥ ੨੨ ॥ ਬਿੜਾਲਾਛ ਮਾਰੇ ਸੁਪਿੰਗਾਛ ਧਾਏ। ਦੁਰਗਾ ਸਾਮੁਹੇ ਬੋਲ ਬਾਂਕੇ ਸੁਨਾਏ। ਕਰੀਅਭ੍ਰ ਜਿਯੋਂ ਗਰਜ ਕੈ ਬਾਣ ਬਰਖੰ। ਮਹਾਂ ਸੂਰ ਬੀਰੰ ਭਰੇ ਜੁੱਧ ਹਰਖੰ ॥ ੨੩ ॥ ਤਬੈ ਦੇਵੀਅੰ ਪਾਣ ਬਾਣੰ ਸੰਭਾਰੰ। ਹਨਿਯੋ ਦੁਸ਼ਟ ਕੇ ਘਾਇ ਸੀਸੰ ਮਝਾਰੰ। ਗਿਰਿਯੋ ਝੂਮ ਭੂਮੰ ਗਏ ਪ੍ਰਾਣ ਛੁੱਟੰ। ਮਨੋ ਮੇਰਕੋ ਸਾਤਵੋਂ ਸ੍ਰਿੰਗ ਟੁੱਟੰ ॥ ੨੪ ॥ ਗਿਰੇ ਬੀਰ ਪਿੰਗਾਛ ਦੇਵੀ ਸੰਘਾਰੇ। ਚਲੇ ਅਉਰ ਬੀਰੰ ਹਥਿਆਰੰ ਉਘਾਰੇ।

ਤਬੈ ਰੋਸ ਦੇਵਿਯੰ ਸਰੋਘੰ ਚਲਾਏ ।
ਬਿਨਾ ਪ੍ਰਾਨਕੇ ਜੁੱਧ ਮੱਧੰ ਗਿਰਾਏ
॥ ੨੫ ॥

ਚੌਪਈ ॥ ਜੋ ਜੋ ਸ਼ਤ੍ਰ ਸਾਮ੍ਹ ਹੇ
ਆਏ । ਸਬੈ ਦੇਵਤਾ ਮਾਰ ਗਿਰਾਏ।
ਸੈਨਾਂ ਸਕਲ ਜਬੈ ਹਨਿ ਡਾਰੀ ।
ਆਸੁਰੇਸ਼ ਕੋਪਾ ਅਹੰਕਾਰੀ ॥੨੬॥
ਆਪ ਜੁੱਧ ਤਬ ਕੀਆ ਭਵਾਨੀ ।
ਚੂਨ ਚੂਨ ਹਤੇ ਪਖਰੀਆ ਬਾਨੀ।
ਕ੍ਰੋਧ ਜੁਆਲ ਮਸਤਕਤੇ ਬਿਗਸੀ ।
ਤਾਂਤੇ ਆਪ ਕਾਲਕਾ ਨਿਕਸੀ ।੨੭।

ਮਧੁਭਾਰ ਛੰਦ ॥

ਮੁਖ ਬਮਤ ਜੁਆਲ । ਨਿਕਸੀ
ਕਪਾਲ । ਮਾਰੇ ਗਜੇਸ । ਛੁੱਟੇ ਹੈ
ਏਸ ॥ ੨੮ ॥ ਛੁੱਟੰਤ ਬਾਣ ।

ਝਮਕਤ ਕ੍ਰਿਪਾਨ। ਸਾਂਗੀ ਪ੍ਰਹਾਰ।
ਖੇਲਤ ਧਮਾਰ ॥ ੨੯ ॥ ਬਾਹੈਂ
ਨਿਸੰਗ। ਉਠੈਂ ਝੜੰਗ॥ ਤੁੱਪਕ
ੜਾਕ। ਉੱਠਤ ਕੜਾਕ॥ ੩੦ ॥
ਬਬਕੰਤ ਮਾਇ। ਭਭਕੰਤ ਘਾਇ।
ਜੁੱਝੇ ਜੁਆਨ। ਨੱਚੇ ਕਿਕਾਣ॥
੩੧ ॥

ਰੂਆਲ ਛੰਦ ॥

ਧਾਈਯੋ ਅਸੁਰੇਂਦ੍ਰ ਤਹ ਨਿਜ
ਕੋਪ ਓਪ ਬਢਾਇ। ਸੰਗ ਲੈ
ਚਤੁਰੰਗ ਸੈਨਾਂ ਸੁੱਧ ਸਸਤ੍ਰ ਨਚਾ
ਇ। ਦੇਬਿ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਲਗੈਂ ਗਿਰੇਰਣ
ਰੁੱਝਿਜੁਝਿ ਜੁਆਣ। ਪੀਲ ਰਾਜ
ਫਿਰੇ ਲਹੂੰ ਰਣਮੁੱਛ ਛੁੱਛ ਕਿਕਾਣ।
॥ ੩੨ ॥ ਚੀਰ ਚਾਮਰ ਪੁੰਜਕੁੰਜਰ

ਬਾਜ ਰਾਜ ਅਨੇਕ। ਸ਼ੱਸਤ੍ਰਅਸਤ੍ਰ
ਸਭੇ ਕਹੂੰ ਸਰਦਾਰ ਸੁਆਰਅਨੇਕ।
ਤੇਗ ਤੀਰ ਤੁਫੰਗ ਤਬਰ ਕੁਹੱਕ
ਬਾਣ ਅਨੰਤ। ਬੇਧਿ ਬੇਧਿ ਗਿਰੇ
ਬਰੱਛਨ ਸੂਰ ਸੋਭਾ ਵੰਤ ॥ ੨੨ ॥
ਗ੍ਰਿਧ ਬ੍ਰਿਧ ਉਡੇ ਤਹਾਂ ਵਿਕਰੰਤ
ਸੁਆਨ ਸਿੰਗ੍ਾਲ। ਮੱਤਦੰਤਸਪੱਛ
ਪਬੈ ਕੰਕ ਬੰਕ ਰਸਾਲ। ਛੁੱਦ੍ਰ
ਮੀਨ ਛੁਰਧ੍ਰਕਾ ਅਰ ਚਰਮ ਕੱਛਪ
ਅਨੰਤ। ਨੱਕ੍ਰ ਬੱਕ੍ਰ ਸੁਬਰਮਸੋਭਿਤ
ਸ੍ਰੋਣ ਨੀਰ ਦੁਰੰਤ ॥ ੨੪ ॥ ਨਵ
ਸੂਰ ਨਵਕਾਸੇ ਰਥੀ ਅਤਿ ਰਥੀ
ਜਾਨ ਜਹਾਜ। ਲਾਦਿਲਾਦਿ ਮਨੋ
ਚਲੇਧਨ ਧੀਰ ਬੀਰ ਸਲਾਜ ॥
ਮੋਲ ਬੀਚ ਫਿਰੈ ਚੁਕਾਤ ਦਲਾਲ

ਖੇਤ ਖਤੰਗ। ਗਾਹਿ ਗਾਹਿ ਫਿਰੇ
ਫਵੱਜਨ ਝਾਰਿ ਦਰਬ ਨਿਖੰਗ
॥ ੩੫ ॥ ਅੰਗ ਭੰਗ ਗਿਰੇ ਕਹੂੰ
ਬਹੁਰੰਗ ਰੰਗਤ ਬਸਤ੍ਰ । ਚਰਮ
ਬ੍ਰਮ ਸੁਭੇਕਹੂੰ ਰਣ ਭੂਮਿ ਸ਼ਸਤ੍ਰ
ਰੁ ਅਸਤ੍ਰ॥ ਮੁੰਡ ਤੁੰਡ ਧੁਜਾ ਪਤਾ
ਕਾ ਟੂਕ ਟਾਕ ਅਰੇਕ ॥ ਜੂਝ ਜੂਝ
ਪਰੇ ਸਬੈ ਅਰਿ ਬਾਚਿਯੋ ਨਹੀਂ
ਏਕ॥ ੩੬ ॥ ਕੋਪ ਕੇ ਮਹਿਖੇਸ
ਦਾਨੋ ਧਾਯੋ ਤਿਹ ਕਾਲ। ਅਸਤ੍ਰ
ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਸੰਭਾਰ ਸੂਰੋ ਰੂਪ ਕੈ ਬਿਕ
ਰਾਲ॥ ਕਾਲ ਪਾਨ ਕ੍ਰਿਪਾਣ ਲੈ
ਤਿਹਮਾਰੀਯੋ ਤਤਕਾਲ। ਜੋਤਿ
ਜੋਤਿ ਬਿਖੈ ਮਿਲੀ ਤਜ ਬ੍ਰਹਮ
ਰੰਧ੍ਰ ਉਤਾਲ॥ ੩੭ ॥

ਦੋਹਰਾ ॥ ਮਹਿਖਾਸੁਰ ਕਹ ਮਾਰ ਕਰ ਪ੍ਰਫੁੱਲਤ ਭੀ ਜਗ ਮਾਇ। ਤਾਂ ਦਿਨ ਤੇ ਮਹਿਖੇ ਬਲੈ ਦੇਤ ਜਗਤ ਸੁਖ ਪਾਇ ॥ ੩੯ ॥

ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਬਿਚਿਤ੍ਰਨਾਟਕੇ ਚੰਡੀਚਰਿਤ੍ਰੇ ਮਹਿਖਾਸੁਰ ਬਧਹਿ ਪ੍ਰਥਮਧਿਆਇ ਸੰਪੂਰਨਮਸਤੁ ਸੁਭਮਸਤੁ ॥੧॥

॥ ਅਫਜੂ ॥

ਅਬ ਧੂਮ੍ਰਨੈਨ ਜੁੱਧ ਕਥਨੰ ॥

ਕੁਲਕ ਛੰਦ ॥

ਦੇਵਸਿ ਤਬ ਗਾਜੀਯ । ਅਨਹਦ ਬਾਜੀਯ । ਭਈ ਬਧਾਈ । ਸਭ ਸੁਖਦਾਈ ॥ ੧॥੩੯॥ ਦੁੰਦਭ ਬਾਜੇ । ਸਭ ਸੁਰ ਗਾਜੇ । ਕਰਤ ਬਡਾਈ। ਸੁਮਨਬ੍ਰਖਾਈ ॥੨॥੪੦॥

ਕੀਨੀ ਬਹੁ ਅਰਚਾ। ਜਸੁ ਧੁਨਿ ਚਰਚਾ। ਪਾਇਨ ਲਾਗੇ। ਸਭ ਦੁਖ ਭਾਗੇ॥੩॥੪੧॥ ਗਾਇ ਜੈ ਕਰਖਾ। ਪੁਹਪਨਿ ਬਰਖਾ। ਸੀਸ ਨਿਵਾਇ।ਸਬ ਸੁਖ ਪਾਏ॥੪॥੪੨॥

ਦੋਹਰਾ॥ ਲੋਪ ਚੰਡ ਕਾ ਜੂ ਭਏ ਦੈ ਦੇਵਨ ਕੋ ਰਾਜ। ਬਹੁਰ ਸੁੰਭ ਨੈਸੁੰਭ ਦੁਐ ਦੈਤ ਬਢੇ ਸਿਰ ਤਾਜ॥ ੫ ॥੪੩॥

ਚੌਪਈ॥ ਸੁੰਭ ਨਿਸੁੰਭ ਚੜ੍ਹੇ ਲੈਕੈ ਦਲ। ਅਰਿ ਅਨੇਕ ਜੀਤੇ ਜਿਨ ਜਲ ਥਲ। ਦੇਵ ਰਾਜ ਕੋ ਰਾਜ ਛਿਨਾਵਾ। ਸ਼ੇਸ਼ ਮਨ ਮੁਕਟ ਭੇਟ ਪਠਾਵਾ॥੬॥੪੪॥ਛੀਨ ਲਯੋ ਅਲਕੇਸ ਭੰਡਾਰਾ। ਦੇਸ ਦੇਸ ਕੋ

ਜੀਤ ਨ੍ਰਿਪਾਰਾ। ਜਹਾਂ ਤਹਾਂ ਕੱਹ ਦੈਤ ਪਠਾਏ । ਦੇਸ ਬਿਦੇਸ ਜੀਤ ਫਿਰ ਆਏ॥ ੭ ॥੪੫॥

ਦੋਹਰਾ॥ ਦੇਵ ਸਭੈ ਤ੍ਰਾਸਿਤ ਭਏ ਮਨ ਮੋਂ ਕੀਯੋ ਵਿਚਾਰ॥ ਸ਼ਰਨਿ ਭਵਾਨੀ ਕੀ ਸਭੇ ਭਾਜਿ ਪਰੇ ਨਿਰਧਾਰ ॥ ੮ ॥੪੬॥

ਨਰਾਜ ਛੰਦ ॥

ਸੁਤ੍ਰਾਸ ਦੇਵ ਭਾਜੀਯੰ । ਬਸੇਖ ਲਾਜਲਾਜੀਯੰ। ਬਿਸੇਖੰਕਾਰਮੰਕਸੇ ।ਸੁਦੇਵ ਲੋਕਮੋਂ ਬਸੇ॥੯॥੪੭॥ਤਬੈ ਪ੍ਰਕੋਪ ਦੇਵਿ ਹੁਐ।ਚਲੀ ਸੁਸਸਤ੍ਰ ਅਸਤ੍ਰ ਲੈ । ਸੁ ਸੁੱਦਪਾਨ ਪਾਨ ਕੈ। ਗਜੀ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਪਾਨ ਲੈ ॥ ੧੦ ॥੪੮॥

ਰਸਾਵਲ ਛੰਦ ॥

ਸੁਨੀ ਦੇਵ ਬਾਨੀ । ਚੜ੍ਹੀ ਸਿੰਘ ਰਾਨੀ । ਸੁਭੰ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਧਾਰੇ । ਸਭੈ ਪਾਪ ਟਾਰੇ॥੧੧॥੪੯॥ ਕਰੋ ਨੱਦ ਨਾਦੰ । ਮਹਾਂ ਮੱਦ ਮਾਦੰ । ਭਯੋ ਸੰਖ ਸੋਰੰ ਸੁਣੇ ਚਾਰ ਓਰੰ॥੧੨॥੫੦॥ ਉਤੇ ਦੈਤ ਧਾਏ । ਬਡੀ ਸੈਨ ਲਿਆਏ । ਮੁਖੰ ਰਕਤ ਨੈਣੰ । ਬਕੈ ਬੰਕ ਬੈਣੰ॥੧੩॥੫੧॥ ਚਵੰ ਚਾਰ ਢੂਕੇ । ਮੁਖੰ ਮਾਰ ਕੂਕੇ । ਲਏ ਬਾਣ ਪਾਣੰ ਸੁ ਕਾਤੀ ਕ੍ਰਿਪਾਣੰ॥੧੪॥੫੨॥ ਮੰਡੇ ਮੱਧ ਜੰਗੰ । ਪ੍ਰਹਾਰੰ ਖਤੰਗੰ । ਕਰਉਤੀ ਕਟਾਰੰ । ਉਠੀ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਝਾਰੰ॥੧੫॥੫੩॥ ਮਹਾਂਬੀਰ ਧਾਏ । ਸਰੋਘੰ ਚਲਾਏ । ਕਰੈਂ ਵਾਰ ਬੈਰੀ ।

ਫਿਰੈ ਜਿਉ ਗੰਗੈਰੀ ॥੧੬॥੫੪॥

ਭੁਜੰਗ ਪ੍ਰਯਾਤ ਛੰਦ ।

ਕ੍ਰੋਧਤ ਸਟਾਯੰ ਉਤੇ ਸਿੰਘ ਧਾਯੋ । ਇਤੇ ਸੰਖ ਲੈ ਹਾਥ ਦੇਵੀ ਬਜਾਯੋ । ਪੁਰੀ ਚੌਦਹੂੰਯੰ ਰਹਿਯੋ ਨਾਦ ਪੂਰੰ । ਚਮੱਕਿਯੋ ਮੁਖੰ ਜੁਧ ਕੇ ਮੱਧਨੂਰੰ॥੧੭॥੫੫॥ਤਬੇ ਧੂਮ੍ਰ-ਨੈਨੰ ਮਚਿਯੋ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਧਾਰੀ । ਲਏ ਸੰਗ ਜੋਧਾ ਬਡੇ ਬੀਰ ਭਾਰੀ। ਲਯੋ ਬੇੜ੍ਹ ਪੱਬੰ ਕੀਯੋ ਨਾਦ ਉੱਚੰ । ਸੁਨੇ ਗਰਭਣੀ ਆਨਕੇ ਗਰਭ ਮੁਚੰ॥੧੮॥੫੬॥ਸੁਣੋ ਨਾਦ ਸ੍ਰਵਣੰ ਕੀਯੋ ਦੇਵ ਕੋਪੰ । ਸਜੇ ਚਰਮ ਬਰਮੰ ਧਰੇ ਸੀਸ ਟੋਪੰ । ਭਈ ਸਿੰਘ ਸੁਆਰੰ ਕੀਯੋ ਨਾਦ ਉੱਚੰ । ਸੁਨੇ

ਦੀਹ ਦਾਨਵਾਨ ਕੇ ਮਾਨ ਮੁੱਰੇ ॥
੧੯॥੫੧੭॥ ਮਹਾਂ ਕ੍ਰੋਪ ਦੇਵੀ ਧਸੀ ਸੈਨ
ਮੱਧੰ । ਕਰੇ ਬੀਰ ਬੰਕੇ ਤਹਾਂ
ਅੱਧ ਅੱਧੰ । ਜਿਸੇ ਧਾਇਕੈ
ਸੂਲ ਸੈਥੀ ਪ੍ਰਹਾਰਿਯੋ। ਤਿਨੈ ਫੇਰਿ
ਪਾਣੰ ਨ ਬਾਣੰ ਸੰਭਾਰਿਯੋ॥੨੦॥੫੧੮।

ਰਸਾਵਲ ਛੰਦ ॥

ਜਿਸੈ ਬਾਣ ਮਾਰਿਯੋ । ਤਿਸੈ
ਮਾਰ ਡਾਰਿਯੋ। ਜਿਤੈ ਸਿੰਘ ਧਾਯੋ।
ਤਿਤੈ ਸੈਨ ਘਾਯੋ ॥੨੧॥੫੧੯॥ ਜਿਤੇ
ਘਾਇ ਡਾਲੇ। ਤਿਤੇ ਘਾਰਿ ਘਾਲੇ।
ਸਮੁਹਿ ਸ਼ਤ੍ਰੂ ਆਯੋ । ਸੁਜਾਨੇ ਨ
ਪਾਯੋ।੨੨॥੫੨੦॥ ਜਿਤੇ ਜੁੱਝ ਰੁੱਝੇ।
ਤਿਤੇ ਅੰਤ ਜੁੱਝੇ । ਜਿਨੈ ਸ਼ਸਤ੍ਰ
ਘਾਲੇ। ਤਿਤੇ ਮਾਰ ਡਾਲੇ॥੨੩॥੫੨੧॥

ਤਬੈ ਮਾਤ ਕਾਲੀ। ਤਪੀ ਤੇਜ ਜਵਾਲੀ। ਜਿਸੈ ਘਾਵ ਡਾਰਿਯੋ। ਸੁ ਸੁਰਗੰ ਸਿਧਾਰਿਯੋ ॥੨੪॥੬੨॥ ਘਰੀ ਅੱਧ ਮੱਧੰ। ਹਨਿਯੋ ਸੈਨ ਸੁੱਧੰ। ਹਨਿਯੋ ਧੂਮ੍ਰ ਨੈਨੰ। ਸੁਨਿਯੋ ਦੇਵ ਗੈਣੰ ॥੨੫॥੬੩॥

ਦੋਹਰਾ ॥ ਭਜੀ ਬਿਰੂਥਨ ਦਾਨਵੀ ਗਈ ਭੂਪ ਕੇ ਪਾਸ। ਧੂਮ੍ਰ ਨੈਨਕਾਲੀ ਹਨਿਯੋ ਭਜੀਯੋ ਸੈਨ ਨਰਾਸ॥੨੬॥੬੪॥

ਇਤਿ ਸ਼੍ਰੀ ਬਚਿੱਤ੍ਰ ਨਾਟਕੇ ਚੰਡੀ ਚਰਿੱਤ੍ਰੇ ਧੂਮ੍ਰ ਨੈਣਬਧਹਿ ਦ੍ਵਤੀਯਾ ਧਿਆਇ ਸੰਪੂਰਣ ਮਸਤੁ ਸ਼ੁਭ ਮਸਤੁ ॥੨॥

ਅਫਜੂ ॥

ਅਬ ਚੰਡ ਮੁੰਡ ਜੁਧ ਕਥਨੰ।

ਦੋਹਰਾ ॥ ਇਹ ਬਿਧ ਦੈਤ ਸੰਘਾਰਕਰ ਧਵਲਾ ਚਲੀ ਅਵਾਸ। ਜੋ ਯਹ ਕਥਾ ਪੜੈ ਸੁਨੈ ਰਿੱਧ ਸਿੱਧ ਗ੍ਰਿਹ ਤਾਸ ॥੧॥੬੫ ॥

ਚਉਪਈ ॥ ਧੂਮ੍ਰਨੈਣ ਜਬ ਸੁਣੇ ਸੰਘਾਰੇ। ਚੰਡ ਮੁੰਡ ਤਬ ਭੂਪ ਹਕਾਰੇ। ਬਹੁ ਬਿਧਿਕ● ਪਠਾਏ ਸਨਮਾਨਾ। ਹੈ ਗੈ ਪਤਿ ਦਏ ਰਥ ਨਾਨਾਂ ॥੨॥੬੬॥ ਪ੍ਰਿਥਮ ਨਿਰਖ ਦੇਵੀਅਹਿ ਜੋ ਆਏ। ਤੇ ਧਵਲਾ-ਗਿਰਿ ਓਰ ਪਠਾਏ। ਤਿਨਕੀ ਤਨਕ ਭਨਕ ਸੁਨਿ ਧਾਈ। ਨਿਸਿਰੀ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਅਸਤ੍ਰ ਲੈ ਮਾਈ ॥੩॥੬੭

ਰੂਆਲ ਛੰਦ ॥

ਸਾਜਿ ਸਾਜਿ ਚਲੇ ਤਹਾਂ ਰਣ ਰਾਛਸੇਂਦ੍ਰ ਅਨੇਕ । ਅਰਧ ਮੁੰਡਿਤ ਮੁੰਡਿਤੇ ਕੋ ਜਟਾ ਧਰੇ ਸੁ ਅਨੇਕ ॥ ਕੋਪਿਓ ਪੰਦੈ ਸਬੈ ਕਰ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਅਸਤ੍ਰ ਨਚਾਇ । ਧਾਇ ਧਾਇ ਕਰੈਂ ਪ੍ਰਹਾਰਨਤ੍ਰਿਛਤੇਗਕੰਪਾਇ॥੪॥੬੮ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਅਸਤ੍ਰ ਲਗੇ ਜਿਤੇ ਸਭ ਫੂਲ ਮਾਲ ਹੁਐ ਗਏ। ਕੋਪ ਓਪ ਬਿਲੋਕ ਅਤਿ ਭ੍ਰਾਤ ਦਾਨਵੰ ਬਿਸਮੇ ਭਏ। ਦੌਰ ਦੌਰ ਅਨੇਕ ਆਯੁਧ ਫੇਰ ਫੇਰ ਪ੍ਰਹਾਰਹੀਂ । ਜੂਝ ਜੂਝ ਗਿਰੇ ਅਨੇਕ ਸੁ ਮਾਰ ਮਾਰ ਪੁਕਾਰਹੀਂ॥੫॥੬੯॥ ਰੇਲ ਰੇਲ ਚਲੇ ਧਏਂਦ੍ਰਣ ਪੇਲ ਪੇਲ ਗਜੇਂਦ੍ਰ । ਝੇਲ ਝੇਲ ਅਨੰਤ

ਆਯੁਧ ਹੈਲਹੇਲ ਰਿਪੇਂਦ੍ਰ। ਗਾਹਿ
ਗਾਹਿ ਫਿਰੈਂਫਵੱਜਨਬਾਹਿਬਾਹਿਖਤੰ
ਗ। ਅੰਗ ਭੰਗ ਗਿਰੈਂ ਕਹੂੰ ਰਣ ਰੰਗ
ਸੂਰ ਉਤੰਗ ॥੬॥੭੦॥ ਝਾਰ ਝਾਰ
ਫਿਰੈ ਸਰੋਤਮ ਡਾਰਿ ਝਾਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾਨ
। ਸੇਲ ਸੈ ਰਣ ਪੁੰਜ ਕੁੰਜਰ ਸੂਰ
ਸੀਸ ਪਖਾਨ। ਬੱਕ੍ਰ ਨੱਕ੍ਰ ਭੁਜਾ ਸੁ
ਸੋਭਤ ਚੱਕ੍ਰ ਸੇ ਰਬ ਚੱਕ੍ਰ । ਕੇਸ
ਪਾਸ ਸਿਬਾਲ ਸੋਹਤ ਅਸਤ ਚੂਰ
ਸਰੱਕ੍ਰ।੭॥੭੧॥ਸੱਜਿ ਸੱਜਿ ਚਲੇ
ਹਥਿਆਰਨ ਗੱਜਿ ਗੱਜਿ ਗਜੇਂਦ੍ਰ
। ਬੱਜਿ ਬੱਜਿ ਸਬੱਜ ਬਾਜਨ ਭੱਜਿ
ਭੱਜਿ ਹਏਂਦ੍ਰ। ਮਾਰ ਮਾਰ ਪੁਕਾਰ
ਕੈ ਹਥੀਆਰ ਹਾਰ ਸੰਭਾਰ। ਧਾਇ
ਧਾਇ ਪਰੇ ਨਿਸਾਚਰ ਬਾਇ ਸੰਖ

ਅਪਾਰ॥੮॥੭੨॥ਸੰਖ ਗੋਧਮੰ ਗੱਜੀਯੰ
ਯੰਅਰ ਸੱਜੀਯੰ ਰਿਪਰਾਜ,। ਭਾਜਿ
ਭਾਜਿ ਚਲੇ ਕਿਤੇ ਤਜ ਲਾਜ
ਬੀਰ ਨ੍ਰਿਲਾਜ। ਭੀਮ ਭੇਰੀ
ਭੁੰਕੀਅੰ ਰੁ ਫੁੰਕੀਅੰ ਸੁਨ੍ਰਿਸਾਣ।
ਗਾਹਿ ਗਾਹਿ ਫਿਰੇ ਫਵੱਜਨ ਬਾਹਿ
ਬਾਹਿ ਰਵਾਣ॥੯॥੭੩॥ ਬੀਰ
ਫੌਰਨੇ ਬੰਧਹੀਂ ਅਰੁ ਅੱਛਰੈਂ ਸਿਰ
ਤੇਲ। ਛੀਨਿ ਛੀਨ ਬਰੇ ਬਰੰਗਨ
ਡਾਰਿ ਡਾਰਿ ਹੁਲੇਲ॥ ਘਾਲਿ
ਘਾਲਿ ਬਿਵਾਨ ਲੇਗੀ ਫੇਰ ਫੇਰ
ਸੁਬੀਰ। ਕੂਦਿ ਕੂਦਿ ਪਰੇ ਤਹਾਂ ਤੇ
ਝਾਗਿ ਝਾਗਿ ਸੁਤੀਰ॥੧੦॥੭੪॥
ਹਾਂਕਿ ਹਾਂਕਿ ਲਰੇ ਤਹਾਂ ਰਣਰੀਝਿ
ਰੀਝਿ ਭਟੇਂਦ੍ਰ॥ ਜੀਤਿ ਜੀਤਿ

ਲਯੋ ਜਿਨੈ ਕਈਬਾਰ ਇੰਦ੍ਰ ਉਪੇਂਦ੍ਰ। ਕਾਟਿ ਕਾਟਿ ਦਏ ਕਪਾਲੀ ਬਾਂਟਿ ਬਾਂਟਿ ਦਿਸਾਨ। ਡਾਟਿ ਡਾਟਿ ਕਰ ਦੀਏ ਦਲ ਸੁਰ ਪੱਗੁਪੱਖਿਪਿਸਾਨ॥੧੧੭॥ਧਾਇ ਧਾਇ ਸੰਘਾਰੀਯੰ ਰਿਪਰਾਜ ਬਾਜ ਅਨੰਤ। ਸ੍ਰੋਣ ਕੀ ਸਰਿਤਾ ਉਠੀ ਰਣ ਮੱਧਿ ਰੂਪ ਦੁਰੰਤ। ਬਾਣ ਅਉਰ ਕਮਾਣ ਸੈਥੀ ਸੂਲ ਤਿੱਛ ਕੁਠਾਰ। ਚੰਡ ਮੁੰਡ ਹਨੇ ਦੋਊ ਕਰ ਕੋਪ ਕਾਲਕ੍ਰਿਵਾਰ॥੧੨੭੬॥

ਦੋਹਰਾ॥ ਚੰਡਮੁੰਡ ਮਾਰੇ ਦੋਊ ਕਾਲੀ ਕੋਪ ਕਰੁਵਾਰ। ਅਉਰਜਿਤੀ ਸੈਨਾ ਹੁਤੀ ਛਿਨ ਮੋਂ ਦਈ

ਸੰਘਾਰ ॥ ੧੩ ॥ ੭੭ ॥

ਇਤਿਸ੍ਰੀ ਬਿਚਿਤ੍ਰਨਾਟਕੇ ਚੰਡੀਚਰਿਤ੍ਰੇ
ਚੰਡ ਮੁੰਡ ਬਧਹਿ ਤ੍ਰਿਤੀਯੋਧਿਆਇ
ਸੰਪੂਰਨਮਸਤੁ ਸੁਭਮਸਤੁ ॥ ੩ ॥

॥ ਅਫਜੂ ॥

ਅਥ ਰਕਤਬੀਰਜ ਜੁੱਧ ਕਥਨੰ ॥

ਸੋਰਠਾ ॥ ਸੁਨੀ ਭੂਪ ਇਮ ਗਾਥ ਚੰਡ ਮੁੰਡ ਕਾਲੀ ਹਨੇ। ਏਕ ਭ੍ਰਾਤ ਸੋ ਭ੍ਰਾਤ ਮੰਤ੍ਰ ਕਰਤ ਇਹ ਬਿਧ ਭਏ॥ ੧ ॥ ੭੮ ॥

ਚਉਪਈ ॥ ਰਕਤ ਬੀਜ ਤਬ ਭੂਪ ਬੁਲਾਯੋ। ਅਮਿਤ ਦਰਬ ਦੈ ਤਹਾਂ ਪਠਾਯੋ। ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਦਈ ਬਿਰੂਥਨ ਸੰਗਾ। ਹੈ ਗੈ ਰਥ ਪੈਦਲ ਚਤੁਰੰਗਾ ॥ ੨ ॥ ੭੯ ॥ਰਕਤ ਬੀਜ ਦੈਚਲੋ ਨਗਾਰਾ। ਦੇਵ ਲੋਗ ਲੌ

ਸੁਨਾ ਪੁਕਾਰਾ । ਕੰਪੀ ਭੂਮਿ ਗਗਨ ਬਹਰਾਨਾ। ਦੇਵਨ ਜੁਤਿ ਦਿਵ ਰਾਜ ਡਰਾਨਾ॥੩॥੯੦॥ ਧੁਵਲਾ ਗਿਰ ਕੇ ਜਬ ਤਟ ਆਏ । ਦੁੰਦਭਿ ਢੋਲ ਮ੍ਰਿਦੰਗ ਬਜਾਏ। ਜਬ ਹੀ ਸੁਨਾ ਕੁਲਾਹਲ ਕਾਨਾ। ਉਤਰੀ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਅਸਤ੍ਰ ਲੈ ਨਾਨ੍ਹਾ॥੪॥੯੧॥ ਛਹਬਰ ਲਾਇ ਬਰਖੀਯੰ ਬਾਣੰ। ਬਾਜ ਰਾਜ ਅਰ ਗਿਰੇ ਕਿਕਾਣੰ । ਢਹਿ ਢਹਿ ਪਰੇ ਸੁਭਟ ਸਿਰਦਾਰਾ। ਜਨ ਕਰ ਕਟੇ ਬਿਰਛ ਸੰਗਿ ਆਰਾ॥੫॥੯੨॥ ਜੇ ਜੇ ਸ਼ਤ੍ਰ ਸਾਮੁਹੇ ਭਏ । ਬਹੁਰ ਜੀਅਤ ਗ੍ਰਿਹਕੋ ਨਹੀਂ ਗਏ। ਜਿਹ ਪਰ ਪਰਤ ਭਈ ਤਰਵਾਰਾ। ਇਕ ਇਕਤੇਂ ਭਏ ਦੋਦੋ ਚਾਰਾ॥੬॥੯੩॥

ਭੁਜੰਗ ਪ੍ਰਯਾਤ ਛੰਦ ॥

ਝਿਮੀ ਤੇਜ ਤੇਗੰ ਸੁਰੋਸੰ ਪ੍ਰਹਾਰੰ।
ਖਿਮੀ ਦਾਮਨੀ ਜਾਣਭਾਦੋਂ ਮਝਾਰੰ
। ਉਠੇ ਨੱਦ ਨਾਦੰ ਕੜੱਕੇ ਕਮਾਣੰ।
ਮਚਿਯੋ ਲੋਹ ਕ੍ਰੋਹੰ ਅਭੂਤੰ ਭੁਯਾਣੰ
॥ ੭ ॥ ੯੪ ॥ ਬਜੇ ਭੇਰ ਭੇਰੀ
ਜੁਝਾਰੇ ਝਣੰਕੇ। ਪਤੀ ਕੁੱਟ
ਕੁੱਟੰ ਲਗੇ ਧੀਰ ਧੱਕੇ।
ਚਵੀ ਚਾਵਡੀਯੰ ਨਫੀਰੰ ਰਣੰਕੰ।
ਮਨੋ ਬਿੱਚਰੰ ਬਾਘ ਬੰਕੈ ਬਬੰਕੰ
॥ ੮ ॥ ੯੫ ॥ ਉਤੇ ਕੋਪੀਯੰ ਸ੍ਰੋਣ
ਬਿੰਦੰ ਸੁ ਬੀਰੰ। ਪ੍ਰਹਾਰੇ ਭਲੀ ਭਾਂਤ
ਸੋ ਆਨ ਤੀਰ। ਉਤੇ ਦੌਰਦੇਬੀ ਕਰੋ
ਖੱਗਪਾਤੰ। ਗਿਰਿਯੋ ਮੂਰਛਨਾ ਹੁਐ
ਭਯੋ ਜਾਨੁ ਘਾਤੰ ॥ ੯ ॥ ੯੬ ॥

ਛੁਟੀ ਮੂਰਛਨਾਯੰ ਮਹਾਬੀਰ ਗੱਜਿ
ਯੋ। ਘਰੀ ਚਾਰ ਲੌ ਸਾਰ ਸੋ ਸਾਰ
ਬੱਜਿਯੋ ॥ ਲਗੇ ਬਾਣ ਸ੍ਰੋਣੰ
ਗਿਰਿਯੋ ਭੂਮਿ ਜੁੱਧੰ। ਉਠੇ ਬੀਰ
ਤੇਤੇ ਕੀਏ ਨਾਦ ਕ੍ਰੁੱਧੰ ॥ ੧੦ ॥
੮੭ ॥ ਉਠੇ ਬੀਰ ਜੇਤੇ ਤਿਤੇ
ਕਾਲ ਕੂਟੇ। ਪਰੇ ਚਰਮ ਬਰਮੰ
ਕਹੂੰ ਗਾਤ ਟੂਟੇ। ਜਿਤੀ ਭੂਮਿ ਮੱਧੰ
ਪਰੀ ਸ੍ਰੋਣਧਾਰੰ। ਗਜੇ ਸੂਰ ਤੇਤੇ
ਕੀਏ ਮਾਰ ਮਾਰੰ ॥ ੧੧ ॥ ੮੮ ॥
ਪਰੀ ਕੁੱਟ ਕੁੱਟੰ ਰੁਲੇ ਤੁੱਛ ਮੁੱਛੰ।
ਕਹੂੰ ਮੁੰਡ ਤੁੰਡੰ ਕਹੂੰ ਮਾਸ ਮੁੱਛੰ।
ਭਯੋ ਚਾਰਸੈ ਕੋਸ ਲੌ ਬੀਰ
ਖੇਤੰ। ਬਿਦਾਰੇ ਪਰੇ ਬੀਰ ਬ੍ਰਿੰਦੰ
ਬਿਖੇਤੰ ॥ ੧੨ ॥ ੮੯ ॥

ਰਸਾਵਲ ਛੰਦ ॥

ਚਹੂੰ ਓਰ ਢੂਕੇ । ਮੁਖੰ ਮਾਰ ਕੂਕੇ । ਝੜਾ ਗੱਡ ਗਾਢੇ । ਮਚੇ ਰੋਸ ਬਾਢੇ ॥ ੧੩ ॥ ੯੦ ॥ ਭਰੇ ਬੀਰ ਹਰਖੰ । ਕਰੀ ਬਾਣ ਬਰਖੰ । ਚਵੈਂ ਚਾਰ ਢੁੱਕੇ । ਪਛੇ ਆਹੁ ਰੁੱਕੇ ॥ ੧੪ ॥ ੯੧ ॥ ਪਰੀਸ਼ਸਤ੍ਰਝਾਰੰ । ਚਲੀ ਸ੍ਰੋਣਧਾਰੰ । ਉਠੇ ਬੀਰ ਮਾਨੀ । ਧਰੇ ਬਾਨ ਪਾਨੀ ॥ ੧੫ ॥ ੯੧ ॥ ਮਹਾਂਰੋਸ ਗੱਜੇ । ਤੁਰੀ ਨਾਦ ਬੱਜੇ ॥ ਭਰੇ ਰੋਸ ਭਾਰੀ । ਮਚੇ ਛਤ੍ਰਧਾਰੀ ॥ ੧੬ ॥ ੯੩ ॥ ਹਕੇਹਾਕ ਬੱਜੀ । ਫਿਰੈ ਸੈਣ ਭੱਜੀ । ਪਰੋ ਲੋਹ ਕ੍ਰੋਹੰ । ਛਕੇ ਸੂਰ ਸੋਹੰ ॥ ੧੭ ॥ ੯੪ ॥ ਗਿਰੇ

ਅੰਗ ਭੰਗੰ । ਦਵੰ ਜਾਨ ਦੰਗੰ ।
ਕਣੰਕਾਰ ਛੁੱਟੇ । ਝਣੰਕਾਰ ਉੱਠੇ
॥ ੧੮ ॥ ੯੫ ॥ ਕਟਾਕੱਟ ਬਾਹੈਂ
। ਉਭੈਜੀਤ ਚਾਹੈਂ ॥ ਮਹਾਂ ਮੱਦ
ਮਾਤੇ । ਤਪੇ ਤੇਜ ਤਾਤੇ ॥ ੧੯ ॥
੯੬ ॥ ਰਸੰਰੁੱਦ੍ਰ ਰਾਚੇ ॥ ਉਭੈਜੁੱਧ
ਮਾਚੇ । ਕਰੈਂ ਬਾਣਅਰਚਾ । ਧਨੁਰ
ਬੇਦ ਚਰਚਾ ॥ ੨੦ ॥ ੯੭ ॥
ਮਚੇ ਬੀਰ ਬੀਰੰ । ਉਠੀ
ਝਾਰ ਤੀਰੰ । ਰਣੋ ਰੋਹ ਫੋਰੈਂ ।
ਨਹੀਂ ਨੈਨ ਮੋਰੈਂ ॥ ੨੧ ॥ ੯੮ ॥
ਸਮੂਹ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਬਰਖੇ। ਮਹਿ ਖੁਆਸੁ
ਕਰਖੇ । ਕਰੈਂ ਤੀਰਮਾਰੰਬਹੇ ਲੋਹ
ਧਾਰੰ ॥ ੨੨ ॥ ੯੯ ॥ ਨਦੀਸ੍ਰੋਣਪੂਰੰ।
ਫਿਰੀ ਗੈਣ ਹੂਰੰ । ਗਜੇ ਗੈਣਕਾਲੀ

ਹਸੀ ਖੱਪਰਾਲੀ।੨੩॥੧੦੦।ਕਹੂੰ
ਬਾਜ ਮਾਰੇ। ਕਹੂੰ ਸੂਰ ਭਾਰੇ। ਕਹੂੰ
ਚਰਮ ਟੂਟੇ। ਫਿਰੈਂ ਗੱਜ਼ ਫੂਟੇ ॥
੨੪॥੧੦੧॥ਕਹੂੰ ਬਰਮ ਬੇਧੇ। ਕਹੂੰ
ਚਰਮ ਛੇਦੇ। ਕਹੂੰ ਪੀਲ ਪਰਮੰ।
ਕਟੇਬਾਜਬਰਮੰ।੨੫॥੧੦੨। ਬਲੀ
ਬੈਰ ਰੁੱਝੈ। ਸਮੂਹ ਸਾਰ ਜੁੱਝੈ।
ਲਖੇ ਬੀਰ ਖੇਤੰ। ਨਚੇ ਭੂਤ ਪ੍ਰੇਤੰ।
੨੬।੧੦੩।ਨਚੇ ਮਾਸ ਹਾਰੀ। ਹਸੇ
ਵ੍ਯੋਮ ਚਾਰੀ। ਕਿਲਕਕਾਰ ਕੰਕੰ।
ਮਚੇਬੀਰਬੰਕੰ।੨੭।੧੦੪। ਛੁੱਭੇਛੱਤ੍ਰ
ਧਾਰੀ। ਮਹਿਖੁਆਸ ਚਾਰੀ। ਉਠੇ
ਛਿੱਛ ਇੱਛੰ। ਚਲੇ ਤੀਰ ਤਿੱਛੰ॥
੨੮॥੧੦੫।ਗਣੰ ਗਾਂਧ੍ਰਬੇਅੰ। ਚਰੰ
ਚਾਰਣੇਯੰ। ਹਸੇ ਸਿੱਧ ਸਿੱਧੰ। ਮਚੇ

ਬੀਰ ਕ੍ਰੁੱਧੰ ॥੨੯॥੧੦੬। ਡਕਾ ਡੁੱਕ ਡਾਕੈਂ। ਹੁੱਕਾ ਹੱਕ ਹਾਕੈਂ। ਭਕਾ ਭੁੰਕ ਭੇਰੀ।ਡਮਕ ਡਾਮ ਡੇਰੀ॥੩੦।੧੦੭। ਮਹਾਬੀਰ ਗਾਜੇ। ਨਵੰ ਨਾਦ ਬਾਜੇ। ਧਰਾ ਰੋਮ ਗੱਜੇ। ਦੁਰਗਾ ਦੈਤ ਭੱਜੇ॥ ੩੧ ॥ ੧੦੮॥

ਬਿਜੈ ਛੰਦ ॥

ਜੇਤਕ ਬਾਨ ਚਲੇ ਅਰਿ ਓਰ ਤੇ ਫੂਲ ਕੀ ਮਾਲ ਹੁਐ ਕੰਠਬਿਰਾਜੇ। ਦਾਨਵ ਪੁੰਗਵ ਪੇਖ ਅਚੰਭਵ ਛੋਡ ਭਜੇ ਰਨ ਏਕ ਨ ਗਾਜੈ। ਕੁੰਜਰ ਪੁੰਜ ਗਿਰੇ ਤਿਹ ਠੌਰ ਭਰੇ ਸਭ ਸ੍ਰੋਣਤ ਪੈ ਗਨ ਗਾਜੇ। ਜਾਨੁਕ ਨੀਰਦ ਮੱਧ ਛਪੇ ਭੂਮਿ ਭੂਧਰ ਕੇ ਭਯ ਤੇ ਨਗ

ਭਾਜੇ ॥ ੩੨ ॥ ੧੦੯ ॥

ਮਨੋਹਰ ਛੰਦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਜਗਨਾਥ ਕਮਾਨ ਲੈ ਹਾਥ ਪਰਮਾਥਿਨ ਸੰਖ ਸੁਜਿਯੋ ਜਬ ਜੁੱਧੰ ॥ ਗਾਹਤਸੈਣ ਮੰਘਾਰਤ ਸੂਰ ਬਬਕੰਤ ਸਿੰਘ ਭ੍ਰਮਯੋ ਰੰਣ ਕ੍ਰੁੱਧੰ। ਕਉਚਹਭੇਦਅਭੇਦਤ ਅੰਗ ਸੁਰੰਗ ਉਤੰਗ ਸੁਸੋਭਿਤ ਸੁੱਧੰ। ਮਾਨੋ ਬਸਾਲ ਬੜਵਾਨਲਜੁਆਲ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਕੇ ਮੱਧ ਬਿਰਾਜਤ ਉੱਧੰ। ੩੩ ॥੧੧੦॥

ਬਿਜੈ ਛੰਦ ॥

ਪੂਰ ਰਹੀ ਭਵ ਭੂਰ ਧਨੁਰ ਧਨਿ ਧੂਰ ਉਡੀ ਨਭ ਮੰਡਲ ਛਾਯੋ। ਨੂਰ ਭਰੇ ਮੁਖ ਮਾਰ ਗਿਰੇ

ਰਣ ਹੂਰਨ ਹੇਰ ਹੀਯੋ ਹੁਲਸਾਯੋ। ਪੂਰਨ ਰੋਸ ਭਰੇ ਅਰ ਤੂਰਨ ਪੂਰ ਪਰੇ ਰਣ ਭੂਮਿ ਸੁਹਾਯੋ ॥ ਚੂਰ ਭਏ ਅਰਿ ਰੂਰਿਗਿਰੇ ਭਣ ਚੂਰਣ ਜਾਨਕ ਬੈਦਬਨਾਯੋ॥੨੪॥੧੧੧॥

ਸੰਗੀਤ ਭੁਜੰਗਪ੍ਰਯਾਤ ਛੰਦ ॥

ਕਾਗੜਦੰਗ ਕਾਤੀ ਕਟਾਰੀ ਕੜਾਕੰ । ਤਾਗੜਦੰਗ ਤੀਰੰਗ ਤੁਪਕੰ ਤੜਾਕੰ। ਝਾਗੜਦੰਗ ਨਾਗੜਦੰਗ ਬਾਗੜਦੰਗ ਬਾਜੇ। ਗਾਗੜ ਦੰਗ ਗਾਜੀ ਮਹਾ ਗੱਜਗਾਜੇ ॥੨੫॥੧੧੨॥ਸਾਗੜਦੰਗਸੂਰੰਕਾਗੜ ਦੰਗ ਕੋਪੰ। ਪਾਗੜ ਦੰਗ ਪਰਮੰ ਰਣੰ ਪਾਵਰੋਪੰ। ਸਾਗੜਦੰਗ ਸਸਤ੍ਰੰ ਝਾਗੜਦੰਗ ਝਾਰੈਂ । ਬਾਗੜਦੰਗ

ਬੀਰੰ ਡਾਗੜਦੰਗ ਡਕਾਰੈਂ ॥੩੬॥
੧੧੩ ॥ ਚਾਗੜਦੰਗ ਚਉਪੇ ਬਾ
ਗੜਦੰਗ ਬੀਰੰ ॥ ਮਾਗੜਦੰਗ ਮਾਰੇ
ਤਨੰ ਤਿੱਛ ਤੀਰੰ । ਗਾਗੜ ਦੰਗ
ਗੱਜੇ ਸੁ ਬੱਜੇ ਗਹੀਰੈਂ । ਕਾਗੜ
ਦੰਗ ਕਵੀਯਾਨ ਕਥੇ ਕਥੀਰੈਂ
॥ ੩੭ ॥੧੧੪ ॥ ਦਾਗੜ ਦੰਗ
ਦਾਨੋ ਭਾਗੜ ਦੰਗ ਭਾਜੇ।
ਗਾਗੜ ਦੰਗ ਗਾਜੀ ਜਾਗੜ
ਦੰਗ ਜਾਗੇ। ਛਾਗੜਦੰਗ ਛਉਹੀ
ਛੁਰੇ ਪ੍ਰੇਛੜਾਕੇ। ਤਾਗੜਦੰਗ ਤੀਰੰ
ਤੁੱਪਕੰਤੜਾਕੇ।੩੮।੧੧੫। ਗਾਗੜ
ਦੰਗ ਫੋਮਾਯ ਗੱਜੇ ਗਹੀਰੰ ।
ਸਾਗੜ ਦੰਗ ਸੰਖੰ ਙਾਗੜ ਦੰਗ
ਨਫੀਰੰ। ਬਾਗੜਦੰਗ ਬਾਜੇ ਬੱਜੇ

ਬੀਰ ਖੇਤੰ। ਨਾਗੜਦੰਗ ਨਾਚੇ ਸੁ
ਭੂਤੰਪ੍ਰੇਤੰ॥੩੯॥੧੧੬।ਤਾਗੜਦੰਗ
ਤੀਰੰ ਬਾਗੜਦੰਗ ਬਾਣੰ। ਕਾਗੜ
ਦੰਗ ਕਾਤੀ ਕਟਾਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾਣੰ।
ਨਾਗੜਦੰਗ ਨਾਦੰ ਬਾਗੜਦੰਗ
ਬਾਜੇ। ਸਾਗੜਦੰਗ ਸੂਰੰ ਬਾਗੜ-
ਦੰਗਬਾਜੇ।੪੦।੧੧੭।ਸਾਗੜਦੰਗ
ਸੰਖੰ ਨਾਗੜਦੰਗ ਨਫੀਰੰ। ਗਾਗੜ
ਦੰਗ ਗੋਮਾਯ ਗੱਜੇ ਗਹੀਰੰ। ਨਾਗੜ
ਦੰਗ ਨਗਾਰੇ ਬਾਗੜਦੰਗ ਬਾਜੇ।
ਜਾਗੜਦੰਗ ਜੋਧਾ ਗਾਗੜਦੰਗ
ਗਾਜੇ॥੪੧॥੧੧੮॥

ਨਰਾਜ ਛੰਦ॥

ਜਿਤੇਕ ਰੂਪ ਧਾਰੀਯੰ। ਤਿਤੇਕ
ਦੇਵਿ ਮਾਰੀਯੰ। ਜਿਤੇਕਰੂਪਧਾਰਹੀਂ।

ਤਿਤਿਓਦ੍ਰਗਾਸੰਘਾਰਹੀ ॥੪੨॥੧੧੯
ਜਿਤੇਕ ਸ਼ਸਤ੍ਰਵਾ ਝਰੇ । ਪ੍ਰਵਾਹ
ਸ੍ਰੋਨ ਕੇ ਪਰੇ । ਜਿਤੀਕ ਬਿੰਦਕਾ
ਗਿਰੈਂ । ਸੁ ਪਾਨਿਕਾਲਿ ਕਾ ਕਰੈਂ॥
੪੩ ॥ ੧੨੦ ॥

ਰਸਾਵਲ ਛੰਦ ॥

ਹੂਓ ਸ੍ਰੋਣ ਹੀਨੰ । ਭਯੋ ਅੰਗ
ਛੀਨੰ । ਗਿਰਿਓ ਅੰਤ ਝੂਮੰ ਮਨੋ
ਮੇਘ ਭੂਮੰ ॥ ੪੪॥ ੧੨੧ ॥ ਸਬੈ
ਦੇਵ ਹਰਖੇ । ਸੁਮਨ ਧਾਰ
ਬਰਖੇ। ਰਕਤ ਬਿੰਦ ਮਾਰੇ। ਸਬੈ
ਸੰਤ ਉਬਾਰੇ ॥ ੪੫ ॥ ੧੨੨ ॥

ਇਤਿ ਸ਼੍ਰੀ ਬਚਿੱਤ੍ਰ ਨਾਟਕੇ ਚੰਡੀ ਚਰਿੱਤ੍ਰੇ
ਰਕਤਬੀਰਜਬਧਹਚਤੁਰਥਧਿਆਇ
ਸੰਪੂਰਣ ਮਸਤੁ ਸ਼ੁਭਮਸਤੁ ॥ ੪ ॥
ਅਫਜੂ ॥

ਅਥ ਨਿਸੁੰਭ ਜੁੱਧ ਕਥਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ ॥ ਸੁੰਭ ਨਿਸੁੰਭ ਸੁਣੇ ਜਬੈ ਰਕਤਬੀਰਜ ਕੋ ਨਾਸ। ਆਪ ਚੜ੍ਹਤ ਭੇ ਜੋਰ ਦਲ ਸਜੇ ਪਰਸ ਅਰ ਪਾਸ ॥ ੧ ॥ ॥ ੧੨੩ ॥

ਭੁਜੰਗ ਪ੍ਰਯਾਤ ਛੰਦ ॥

ਚੜ੍ਹੇ ਸੁੰਭ ਨੈਸੁੰਭ ਸੂਰਾਅਪਾਰੰ। ਉਠੇ ਨੱਦ ਨਾਦੰ ਸੁਧਉੰਸਾ ਪੁਕਾਰੰ। ਭਈ ਅਸਟ ਸੈ ਕੋਸਲੌ ਛਤ੍ਰ ਛਾਯੰ। ਭਜੇ ਚੰਦ੍ਰ ਸੂਰੰ ਡਰਿਯੋ ਦੇਵਰਾਯੰ ॥ ੨ ॥ ੧੨੪ ॥ ਭਕਾ ਭੁੰਕ ਭੇਰੀ ਢਕਾਢੁੰਕ ਢੋਲੰ। ਫਟੀ ਨਖ ਸਿੰਘੰ ਮੁਖੰ ਡੱਢ ਕੋਲੰ। ਡਮਾਡੱਮ ਡਉਰੂ ਡਕਾਡੁੰਕ ਡੰਕੰ।

ਰੜੇ ਗ੍ਰਿੱਧ ਬ੍ਰਿੱਧੰ ਕਿਲ੍ਕਾਰ ਕੰਕੰ।
॥ ੩ ॥ ੧੨੫ ॥ ਖੁਰੰ ਖੇਹਉੱਠੀ
ਰਹਿਓ ਗੈਣ ਪੂਰੰ। ਚਲੇ ਸਿੱਧ
ਬਿੱਪੰ ਭਏ ਪੱਬ ਚੂਰੰ। ਸੁਣੇ ਸ਼ੋਰ
ਕਾਲੀ ਗਹੇ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਪਾਣੰ। ਕਿਲ
ਕਾਰ ਜਿੰਮੀ ਹਨੇ ਜੰਗ ਜੁਆਣੰ
॥ ੪ ॥ ੧੨੬ ॥

ਰਸਾਵਲ ਛੰਦ ॥

ਗਜੇ ਬੀਰ ਗਾਜੀ ॥ ਤੁਰੇ ਤੁੰਦ
ਤਾਜੀ। ਮਹਿਖਆਸ ਕਰਖੇ। ਸਰੰ
ਧਾਰ ਬਰਖੇ ॥ ੫ ॥ ੧੨੭ ॥
ਇਤੈ ਸਿੰਘ ਗਜਿੱਯੋ। ਮਹਾਂਸੰਖ
ਬਜਿਯੋ। ਰਹਿਯੋ ਨਾਦ ਪੂਰੰ।
ਛੁਹੀ ਗੈਣਿ ਹੂਰੰ ॥ ੬ ॥ ੧੨੮ ॥
ਸਬੈ ਸਸਤ੍ਰ ਸਾਜੇ। ਘਣੰ ਜੇਮ

ਗਾਜੇ । ਚਲੇ ਤੇਜ ਤੈਕੈ । ਅਨੰਤ ਸਸਤ੍ਰ ਲੈਕੈ ॥ ੭ ॥ ੧੨੯ ॥ ਚਹੂੰ ਓਰ ਢੂਕੇ । ਮੁਖੰਮਾਰ ਕੂਕੇ । ਅਨੰਤ ਸਸਤ੍ਰ ਬੱਜੇ । ਮਹਾਂਬੀਰ ਗੱਜੇ ॥ ੮ ॥ ੧੩੦ ॥ ਮੁਖੰ ਨੈਣ ਰਕਤੰ । ਧਰੇਪਾਣਸਕਤੰ । ਕੀਏ ਕ੍ਰੋਧ ਉੱਠੇ । ਸਰੰ ਬ੍ਰਿਸਟਿ ਬੁੱਠੇ ॥ ੯ ॥ ੧੩੧ ॥ ਕਿਤੇ ਦੁਸ਼ਟ ਕੂਟੇ । ਅਨੰਤ ਸਸਤ੍ਰ ਛੂਟੇ । ਕਰੀ ਬਾਣਬਰਖੰ । ਭਰੀ ਦੇਬਿ ਹਰਖੰ ॥ ੧੦ ॥ ੧੩੨ ॥

ਬੇਲੀ ਬਿੰਦ੍ਰਮ ਛੰਦ ॥

ਕਹ ਕਹਸੁ ਕੂਕਤਕੰਕੀਯੰ । ਬਹਿ ਬਹਿਤ ਬੀਰ ਸੁਬੰਕੀਯੰ । ਲਹ ਲਹਤ ਬਾਣ ਕ੍ਰਿਪਾਣਯੰ । ਗਹ

ਗਹਤ ਪ੍ਰੇਤ ਮਸਾਣਯੰ ॥ ੧੧ ॥
॥ ੧੩੩ ॥ ਡਹ ਡਹਤ ਡਵਰ ਡ
ਮੰਕਯੰ । ਲਹਲਹਤ ਤੇਗ ਤ੍ਰਮੰਕਯੰ
। ਧ੍ਰਮ ਧ੍ਰਮਤ ਸਾਂਗ ਧਮੰਕਯੰ। ਬਬ-
ਕੰਤ ਬੀਰਸੁ ਵੰਕਯੰ ॥੧੨॥੧੩੪॥
ਛੁਟਕੰਤ ਬਾਣਕਮਾਣਯੰ ॥ ਹਣੰਤ
ਖੇਤ ਖਤ੍ਰਾਣਯੰ । ਡਹਰੰਤ ਡਾਮਰ
ਡੰਕਣੀ । ਕਹ ਕਹਕ ਕੂਕਤਜੁੱਗਣੀ
॥ ੧੩॥ ੧੩੫॥ ਉਫਟੰਤ ਸ੍ਰੋਣਤ
ਛਿੱਛਯੰ। ਬਰਖੰਤ ਸਾਇਕ ਤਿੱਛਯੰ
॥ ਬਬਕੰਤ ਬੀਰ ਅਨੇਕਯੰ। ਫਿਕ
ਰੰਤ ਸ੍ਰਿਆਰ ਬਸੇਖਯੰ ॥ ੧੪ ॥
॥ ੧੩੬ ॥ ਹਰਖੰਤ ਸ੍ਰੋਣਤ ਰੰਗਣੀ
। ਬਿਹਰੰਤ ਦੇਵਿਅਭੰਗਣੀ। ਬਬਕੰ
ਤ ਕੇਹਰ ਡੋਲਹੀਂ। ਰਣ ਰੰਗ ਅਭੰਗ

ਕਲੋਲਹੀਂ ॥ ੧੫ ॥ ੧੩੭ ॥
ਢਮ ਢਮਤ ਢੋਲ ਢਮੰਕਯੰ। ਧਮ
ਧਮਤ ਸਾਂਗ ਧ੍ਰਮੰਕਯੰ। ਬਹ ਬਹਤ
ਕ੍ਰੁੱਧਕ੍ਰਿਪਾਣਯੰ। ਜੁਝੰਤਜੋਧ ਜੁਆ-
ਣੱਯੰ ॥ ੧੬ ॥ ੧੩੮ ॥

ਦੋਹਰਾ ॥ਭਜੀਚਮੂਸਬਦਾਨਵੀ
ਸੁੰਭ ਨਿਰਖ ਨਿਜ ਨੈਣ। ਨਿਕਟ
ਬਿਕਟ ਭਟ ਜੇ ਹੁਤੇ ਤਿਨ ਪ੍ਰਤਿ
ਬੁਲਿਓ ਬੈਣ ॥ ੧੭॥ ॥੧੩੯ ॥

ਨਰਾਜ ਛੰਦ ॥

ਨਿਸੁੰਭ ਸੁੰਭ ਕੋਪ ਕੈ। ਪਠਿਯੋ
ਸੁ ਪਾਵ ਰੋਪ ਕੈ। ਕਹਿਯੋ ਕਿ ਸੀਘ੍ਰ
ਜਾਈਯੋ। ਦ੍ਰਗਾਹਿ ਬਾਂਧ ਲਿਆ-
ਈਯੋ ॥ ੧੮ ॥ ੧੪੦ ॥ ਚੜ੍ਹਿਯੋ
ਸੁਸੈਣਸੱਜਕੈ। ਸਕੋਪ ਸੂਰ ਗੱਜਕੈ।

ਉਠੇ ਬਜੰਤ੍ਰ ਬਾਜਿਕੈ। ਚਲਿਯੋ
ਸੁਰੇਸ ਭਾਜਿਕੈ ॥ ੧੯ ॥ ੧੪੧ ॥
ਅਨੰਤਸੂਰਸੰਗਲੈ। ਚਲਿਯੋ ਸੁਦੁੰਦ
ਭੀ ਨਦੈ। ਹਕਾਰ ਸੂਰਮਾ ਪਰੇ।
ਤ੍ਰਿਲੋਕ ਦੇਵਤਾ ਡਰੇ ॥੨੦॥੧੪੨॥

ਮਧੁਭਾਰ ਛੰਦ ॥

ਕੰਪਿਯੋ ਸੁਰੇਸ। ਬੁਲਿਯੋ ਮਹੇਸ।
ਕਿਨੋ ਬਿਚਾਰ। ਪੂਛੈ ਜੁਝਾਰ
॥ ੨੧ ॥ ੧੪੩ । ਕੀਜੈ ਸੁ ਮਿੱਤ੍ਰ
। ਕਉਨੈ ਚਰਿੱਤ੍ਰ। ਜਾਤੇ ਸਮਾਇ
। ਜੀਤੈ ਬਨਾਇ ॥ ੨੨ ॥ ੧੪੪ ॥
ਸਕਤੇਂ ਨਿਕਾਰ। ਭੇਜੋ ਅਪਾਰ।
ਸ਼ਤ੍ਰ ਨ ਜਾਇ। ਹਨਿ ਹੈ ਰਿਸਾਇ
॥ ੨੩ ॥ ੧੪੫ ॥ ਸੋਈਕਾਮ
ਕੀਨ। ਦੈਵਨਪ੍ਰਬੀਨ। ਸਕਤੈਂ

ਨਿਕਾਰ । ਭੇਜੀ ਅਪਾਰ ॥ ੨੪ ॥
੧੪੬ ॥

ਬਿਰਧਨਰਾਜ ਛੰਦ ॥

ਚਲੀ ਸੁਕੰਤ ਸੀਘ੍ਰ ਸੀ ਕ੍ਰਿਪਾਣ ਪਾਣਿ ਧਾਰਿਕੈ । ਉਠੇ ਸੁ ਗਿੱਦ ਬ੍ਰਿਧ ਉਰ ਡਾਕਣੀ ਡਕਾਰ ਕੈ । ਹਸੇ ਸੁ ਕੰਕ ਬੰਕ ਕਬੰਧ ਅੰਧ ਉਠਹੀ । ਬਿਸੇਖ ਦੇਵਤਾ ਸੁ ਬੀਰ ਬਾਣ ਧਾਰ ਜੁਠਹੀ ॥ ੨੫ ॥ ੧੪੭ ॥

ਰਸਾਵਲ ਛੰਦ ॥

ਸਬੈ ਸਕਤ ਐਕੈ । ਚਲੀ ਸੀਸ ਨਿਐਕੈ । ਮਹਾ ਅਸਤ੍ਰ ਧਾਰੇ । ਮਹਾਂ ਬੀਰ ਮਾਰੇ ॥੨੬॥੧੪੮॥
ਮੁਖੰ ਰਕਤ ਨੈਣੰ । ਬਕੈ ਬੰਕ ਬੈਣੰ । ਧਰੇ ਅਸਤ੍ਰ ਪਾਣੰ । ਕਟਾਰੀ

ਕ੍ਰਿਪਾਣੰ ॥ ੨੭ ॥ ੧੪੯ ॥ ਉਤੈ
ਦੈਤ ਗਾਜੇ । ਤੁਰੀ ਨਾਦ ਬਾਜੇ । ਧਰੇ
ਚਾਰ ਚਰਮੇ । ਸੁਭੇ ਕਰੂਰ ਬਰਮੰ
॥ ੨੮ ॥ ੧੫੦ ॥ ਚਹੂੰ ਓਰ ਗਰਜੇ
। ਸਭੈ ਦੇਵ ਲਰਜੇ । ਛੁਟੇ ਤਿੱਛ ਤੀਰੰ
। ਕਟੇ ਰਉਰ ਬੀਰੰ ॥ ੨੯ ॥ ੧੫੧ ॥
ਰਸੰ ਰੁਦ੍ਰ ਰੱਤੇ । ਮਹਾਂ ਤੇਜ ਤੱਤੇ ।
ਕਰੀ ਬਾਨ ਬਰਖੰ । ਭਰੀ ਦੇਵਿ
ਹਰਖੰ ॥ ੩੦ ॥ ੧੫੨ ॥ ਇਤੈ
ਦੇਵਿ ਮਾਰੈ । ਉਤੈ ਸਿੰਘ ਫਾਰੈ ।
ਗਣੰ ਗੂੜ੍ਹ ਗਰਜੰ । ਸਬੈ ਦੈਤ
ਲਰਜੰ ॥ ੩੧ ॥ ੧੫੩ ॥ ਭਈ
ਬਾਨ ਬਰਖਾ । ਗਏ ਜੀਤਿ ਕਰਖਾ
ਸਬੈ ਦੁਸ਼ਟ ਮਾਰੇ । ਮਈਯਾ ਸੰਤ
ਉਬਾਰੇ ॥ ੩੨ ॥ ੧੫੪ ॥ ਨਿਸੁੰਭੰ

ਸੰਘਾਰਿਓ। ਦਲੰ ਦੈਤ ਮਾਰਿਯੋ। ਸਭੈ ਦੁਸ਼ਟ ਭਾਜੇ। ਇਤੈ ਸਿੰਘ ਗਾਜੇ ॥ ੩੩ ॥ ॥੧੫੫ ॥ ਭਈ ਪੁਹਪ ਬਰਖਾ। ਗਏ ਜੀਤ ਕਰਖਾ। ਜਯੰ ਸੰਤ ਜੰਪੈਂ। ਤ੍ਰਸੇ ਦੈਤ ਕੰਪੈਂ ॥ ੩੪ ॥ ੧੫੬ ॥

ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਬਚਿੱਤ੍ਰ ਨਾਟਕੇ ਚੰਡੀ ਚਰਿੱਤ੍ਰੇ ਨਿਸੁੰਭ ਬਧਹ ਪੰਚਮੋ ਧਿਆਇ ਸੰਪੂਰਨਮ ਸਤੁ ਸੁਭ ਮਸਤੁ ॥੫॥

॥ ਅਫਜੂ ॥

ਅਬ ਸੁੰਭ ਜੁੱਧ ਕਥਨੰ

ਭੁਜੰਗ ਪ੍ਰਯਾਤ ਛੰਦ ॥

ਲਘੁੰ ਭ੍ਰਾਤ ਜੁੱਝਿਯੋ ਸੁਨਿਯੋ ਸੁੰਭ ਰਾਯੰ। ਸਜੇ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਅਸਤ੍ਰੰ ਰਿਝ੍ਰਯੋ ਚਉਪ ਚਾਯੰ। ਭਯੋ ਨਾਦ

ਉੱਚੰ ਰਹਿਯੋ ਪੂਰ ਗੈਣੰ । ਤ੍ਰਸੇ ਦੇਵਤਾ ਦੈਤ ਕੰਪਿਯੋ ਤ੍ਰਿਨੈਣੰ ॥੧॥ ੧੫੭ ॥ ਡਰਿਯੋ ਚਾਰ ਬਕਤ੍ਰੰ ਟਰਿਯੋ ਦੇਵ ਰਾਜੰ । ਡਿਗੇ ਪੱਬ ਸਰਬੰ ਸੂਜੇ ਸੁੱਤ੍ਰ ਸਾਜੰ । ਪਰੇ ਹੂਹਦੈ ਕੈ ਭਰੇ ਲੋਹ ਕ੍ਰੋਹੰ । ਮਨੋ ਮੇਰ ਕੋ ਸਾਤਵੋਂ ਸ੍ਰਿੰਗ ਸੋਹੰ ॥੨॥ ੧੫੮ ॥ ਸੱਜਿਯੋ ਸੈਣ ਸੁੰਭੰ ਕੀਯੋ ਨਾਦ ਉੱਚੰ। ਸੁਣੇ ਗਰਭਣੀਆਨ ਕੇ ਗਰਭਮੁੱਚੰ । ਪਰਿਯੋ ਲੋਹ ਕ੍ਰੋਹੰ ਉੱਠੀਸਸਤ੍ਰਝਾਰੰ । ਰਵੀਂ ਚਾਵਡਾ ਡਾਕਣੀ ਯੰਡਕਾਰੰ ॥ ੩ ॥ ੧੫੯ ॥ ਬਹੇ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਅਸਤ੍ਰੰ ਕਟੇ ਚਰਮ ਬਰਮੰ । ਭਲੇ ਕੈ ਨਿਬਾਹਿਯੋ ਭਟੰ ਸੁਆਮ ਧਰਮੰ । ਉਠੀ ਕ੍ਰੂਹਜੂਹੰ

ਗਿਰੇ ਭਉਰ ਹੀਰੰ । ਤੁਲੇ ਭੱਛ ਮੁੱਛੰ, ਪਰੀ ਲੋਥ ਤੀਰੰ ॥੪॥੧੬੦॥ ਗਿਰੈ ਅੰਕੁਸੰ ਬਾਣ ਤਾਣੰ ਬੀਰ ਖੇਤੰ । ਨਚੇ ਕੰਧ ਹੀਣੰ ਕਬੰਧੰ ਅਚੇਤੰ । ਉੜੈਂ ਗ੍ਰਿਧ ਬ੍ਰਿਧੰ ਰੜੈਂ ਕੰਕ ਬੰਕੰ । ਭਕਾ ਭੁੰਕ ਭੇਰੀ ਰਣੰਤੂਹ ਡੰਕੰ ॥੫॥੧੬੧॥ ਟਕਾਟੁੱਕ ਟੋਪੰ ਢਹਾ ਢੁੱਕ ਢਾਲੰ । ਤਛਾ ਮੁੱਛ ਤੇਗੰ ਬਕੇਂ ਬਿੱਕਰਾਲੰ । ਹਲਾਚਾਲ ਬੀਰੰ ਧਮਾਧੰਮਿ ਸਾਂਗੰ । ਪਰੀਹਾਲ ਹੂਲੰ ਸੁਣਿਯੋ ਲੋਗ ਨਾਗੰ ॥੬॥ ॥੧੬੨॥ ਡਕੀ ਡਾਕਣੀ ਜੋਗਣੀਯੰ ਬਿਤਾਲੰ । ਨਚੇ ਕੰਧ ਹੀਣੰ ਕਬੰਧੰ ਕਪਾਲੰ । ਹਸੇ ਦੇਵ ਸਰਬੰ ਰਿਸਿਯੋ ਦਾਨਵੇਸੰ । ਕਿਧੋ ਅਗਨਿ

ਜੁਆਲ ਭਯੋ ਆਪ ਭੇਸ ॥ ੭ ॥
॥ ੧੬੩ ॥

ਦੋਹਰਾ ॥ ਸੁੰਭਾਸੁਰ ਜੇਤਕ
ਅਸੁਰ ਪਠਏ ਕੋਪ ਬਢਾਇ । ਤੇ
ਦੇਵੀ ਸੋਖਿਤ ਕਰੇ ਬੂੰਦ ਤਵਾ ਕੀ
ਨਿਆਇ ॥ ੮ ॥ ੧੬੪ ॥

ਨਰਾਜ ਛੰਦ ॥
ਸੁਬੀਰ ਸੈਣ ਸੱਜਿਕੈ । ਚੜਿਯੋ
ਸੁਕੋਪ ਗੱਜਿਕੈ । ਚਲਿਯੋ ਸੁ
ਸਸਤ੍ਰ ਧਾਰਕੈ । ਪੁਕਾਰ ਮਾਰ
ਮਾਰਕੈ ॥ ੯ ॥ ੧੬੫ ॥

ਸੰਗੀਤ ਮਧੁਭਾਰ ਛੰਦ ॥
ਕਾਗੜਦੰ ਕੜਾਕ । ਤਾਗੜ
ਦੰ ਤੜਾਕ । ਸਾਗੜਦੰ ਸੁਬੀਰ ।
ਨਾਗੜਦੰ ਗਹੀਰ ॥ ੧੦ ॥ ੧੬੬ ॥

ਨਾਗੜਦੰ ਨਿਸਾਣ । ਜਾਗੜਦੰ
ਜੁਆਣ । ਨਾਗੜਦੀ ਨਿਹੰਗ।
ਪਾਗੜਦੀ ਪਿਲੰਗ ॥ ੧੧ ॥
੧੬੭ ॥ ਤਾਗੜਦੀ ਤਮੱਕਿ ।
ਲਾਗੜਦੀ ਲਹੱਕਿ। ਕਾਗੜਦੰ
ਕ੍ਰਿਪਾਣ। ਬਾਹੇ ਜੁਆਣ ॥ ੧੨ ॥
੧੬੮ ॥ ਖਾਗੜਦੀ ਖਤੰਗ।
ਨਾਗੜਦੀ ਨਿਹੰਗ । ਛਾਗੜਦੀ
ਛੁਟੰਤ ॥ ਆਗੜਦੀ ਉਡੰਤ ॥
੧੩ ॥ ੧੬੯ ॥ ਪਾਗੜਦੀਪਵੰਗ
। ਸਾਗੜਦੀ ਸ੍ਰਭੰਗ। ਜਾਗੜਦੀ
ਜੁਆਣ। ਝਾਗੜਦੀ ਝੁਝਾਣ ॥
੧੪ ॥ ੧੭੦ ॥ ਝਾਗੜਦੀ
ਝੜੰਗ । ਕਾਗੜਦੀ ਕੜੰਗ ॥
ਤਾਗੜਦੀ ਤੜਾਕ। ਚਾਗੜਦੀ

ਚਟਾਕ ॥ ੧੫ ॥ ੧੭੧ ॥
ਘਾਗੜਦੀ ਘਬਾਕ । ਭਾਗੜ ਦੀ ਭਭਾਕ । ਕਾਗੜਦੀਕਪਾਲ । ਨੱਚੀ ਬਿਕ੍ਰਾਲ ॥ ੧੬ ॥ ੧੭੨ ॥

ਨਰਾਜ ਛੰਦ ॥

ਅਨੰਤ ਦੁਸ਼ਟ ਮਾਰਯੰ । ਬਿਅੰਤ ਸੋਕ ਟਾਰਯੰ । ਕਮੰਧ ਅੰਧ ਉਠੀਯੰ ॥ ਬਿਸੇਖ ਬਾਨ ਤ੍ਰੁੱਠੀਯੰ ॥ ੧੭ ॥ ੧੭੩ ॥ ਕੜਾਕ ਕਰਮੁਕੰ ਉੱਧੰ । ਸੜਾਕ ਸੈਹਥੀ ਜੁਧੰ । ਬਿਅੰਤ ਬਾਣਬਰਖਿਯੰ । ਬਸੇਖ ਬੀਰ ਹਰਖਿਯੰ ॥ ੧੮ ॥ ੧੭੪ ॥

ਸੰਗੀਤ ਨਰਾਜ ਛੰਦ ॥

ਕੜਾਕੜੀ ਕ੍ਰਿਪਾਣਿਯੰ । ਜਟਾ ਜੁਟੀ ਜੁਆਣਿਯੰ । ਸੁਬੀਰ ਜਾਗ-

ਛਿਦੇ ਜਗ। ਲੜਾਕ ਲਾਗਝਦੰ ਧਗੇ ॥ ੧੯ ॥ ੧੭੫ ॥

ਰਸਾਵਲ ਛੰਦ ॥

ਝਮੀਤੇਗ ਝੱਟੰ। ਛੁਰੀ ਛਿੱਪ੍ਰ-ਛੁੱਟੰ। ਗੁਰੰਗੁਰਜਗੱਟੰ। ਪਲੰਗਿੰ ਪਿਸੱਟੰ ॥ ੨੦ ॥ ੧੭੬ ॥ ਕਿਤੇ ਸ੍ਰੋਣਚੱਟੰ। ਕਿਤੇ ਸੀਸ ਛੁਟੰ। ਕਹੂੰ ਹੂਹ ਛੁੱਟੰ। ਕਹੂ ਬੀਰ ਉੱਠ ॥ ੨੧ ॥ ੧੭੭ ॥ ਕਹੂੰ ਧੂਰਿ ਲੂਟੰ। ਕਿਤੇ ਮਾਰ ਰੱਟੰ। ਭਣੈ ਜੱਸ ਭੱਟੰ। ਕਿਤੇ ਪੇਟ ਫੱਟੰ ॥ ੨੨ ॥ ੧੭੮ ॥ ਭਜੇ ਛਤ੍ਰਥੱਟੰ। ਕਿਤੇਖੂਨਖੱਟੰ। ਕਿਤੇ ਦੁਸ਼ਟ ਦੱਟੰ। ਫਿਰੈ ਜ਼ਿਯੋਂ ਹਰੱਟੰ ॥੨੩॥ ੧੭੯ ॥ ਸਜੈ ਸੂਰ ਸਾਰੇ। ਮਹਿਖੁ

ਆਸ ਧਾਰੇ । ਲਏ ਖਗਆਰੇ ਮਹਾ ਰੋਹ ਵਾਰੇ ॥੨੪॥ ੧੯੦॥ ਸਹੀ ਰੂਪ ਕਾਰੇ । ਮਨੋ ਸਿੰਧੁ ਖਾਰੇ । ਕਈ ਬਾਰ ਗਾਰੇ । ਸੁਮਾਰੰ ਉਚਾਰੇ ॥ ੨੫ ॥ ੧੯੧ ॥ ਭਵਾਨੀ ਪਛਾਰੇ । ਜਵਾਜੇਮਿ ਜਾਰੇ । ਬਡੇਈ ਲੁਝਾਰੇ । ਹੁਤੇ ਜੇ ਹੀਏ ਵਾਰੇ ॥ ੨੬ ॥ ੧੯੨॥ ਇਕੰਬਾਰ ਟਾਰੇ । ਠਮੰਠੋਕ ਠਾਰੇ । ਬਲੀ ਮਾਰ ਡਾਰੇ । ਢਮੱਕੇ ਢਢਾਰੇ ॥ ੨੭ ॥ ੧੯੩ ॥ ਬਹੇ ਬਾਨਨਿਆਰੇ । ਕਿਤੇਤੀਰਤਾਰੇ।ਲਖੇ ਹਾਥ ਬਾਰੇ । ਦਿਵਾਨੇ ਦਿਦਾਰੇ ॥ ੨੮ ॥ ੧੯੪ ॥ ਹਣੇ ਭੂਮਿ ਪਾਰੇ । ਕਿਤੇ ਸਿੰਘ ਫਾਰੇ । ਕਿਤੇ ਆਪ ਬਾਰੇ । ਜਿਤੇਦੈਤਭਾਰੇ ॥੨੯॥

੧੯੫ ॥ ਤਿਤੇ ਅੰਤ ਹਾਰੇ। ਬਡੇ ਈ ਅੜਿਆਰੇ। ਖਰੇਈ ਬਰਿਆ ਰੇ। ਕਰੂਰੰ ਕਰਾਰੇ ॥ ੩੦ ॥ ੧੯੬ ॥ ਲਪੱਕੇ ਲਲਾਰੇ। ਅਰੀ ਲੇ ਅਰਿਆਰੇ। ਹਣੇ ਕਾਲਕਾਰੇ। ਭਜੇ ਰੋਹਵਾਰੇ ॥ ੩੧ ॥ ੧੯੭ ॥

ਦੋਹਰਾ ॥ ਇਹ ਬਿਧਿ ਦੁਸ਼ਟ ਪ੍ਰਜਾਰਕੈ ਸਸਤ੍ਰ ਅਸਤ੍ਰ ਕਰਲੀਨ। ਬਾਣ ਬੂੰਦ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਬਰਖ ਸਿੰਘ ਨਾਦ ਪੁਨਕੀਨ ॥ ੩੨ ॥੧੯੮॥

ਰਸਾਵਲ ਛੰਦ ॥

ਸੁਣਿਯੋ ਸੁੰਭਰਾਜਯੰ। ਚੜ੍ਹਿਯੋ ਚਉਪ ਚਾਯੰ। ਸਜੇ ਸਸਤ੍ਰਪਾਣੰ। ਚੜ੍ਹੇ ਜੰਗ ਜੁਆਣੰ ॥ ੩੩ ॥ ॥ ੧੯੯ ॥ ਲਗੇ ਢੋਲ ਢੰਕੇ।

। ਕਮਾਂਣੰ ਕੜੰਕੇ । ਭਏਨੱਦਨਾਦੰ। ਧੁਣੰਨਿਰਬਿਖਾਦੰ ॥ ੩੪ ॥੧੯੦॥ ਚਮੱਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾਣੰ। ਹਠੇ ਤੇਜਮਾਣੰ। ਮਹਾਂਬੀਰ ਹੁੰਕੇ ॥ ਸੁ ਨੀਸਾਣ ਦੁੰਕੇ ॥ ੩੫ ॥ ੧੯੧ ॥ ਚਹੂੰ ਓਰ ਗੱਰਜੇ । ਸਬੈ ਦੈਤ ਲਰਜੇ । ਸਰੰ ਧਾਰ ਬਰਖੇ। ਮਈਆ ਪਾਨ ਪਰਖੇ॥ ੩੬ ॥ ੧੯੨ ॥

ਚੌਪਈ॥ ਜੇ ਲਏ ਸਸਤ੍ਰ ਸਾਮੁਹੇ ਧਏ। ਤਿਤੇ ਨਿਧਨ ਕਹੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਏ। ਝਮਕਤ ਭਈ ਅਸਨ ਕੀ ਧਾਰਾ । ਭਭਕੇ ਰੁੰਡ ਮੁੰਡ ਬਿਕਰਾਰਾ॥ ੩੭ ॥੧੯੩ ॥

ਦੋਹਰਾ॥ ਹੈ ਗੈ ਰਥ ਪੈਦਲ ਕਟੇ ਬਚਿਯੋ ਨ ਜੀਵਤ ਕੋਇ ॥

ਤਬ ਆਪੈ ਨਿਕਸਿਯੋ ਨ੍ਰਿਪਤਿ ਸੁੰਭ ਕਰੈ ਸੋ ਹੋਇ ॥ ੩੮॥ ੧੯੪ ॥

ਚੌਪਈ ॥ ਸਿਵ ਦੂਤੀ ਇਕ ਦ੍ਰਿਗਾ ਬੁਲਾਈ । ਕਾਨ ਲਾਗ ਨੀਕੈ ਸਮਝਾਈ। ਸਿਵ ਕੌ ਭੇਜ ਦੀਜੀਐ ਤਹਾਂ। ਦੈਤਰਾਜ ਇਸ ਥਿਤ ਹੈ ਜਹਾਂ ॥ ੩੯ ॥ ੧੯੫ ॥ ਸਿਵਦੂਤੀ ਜਬ ਇਮ ਸੁਨਪਾਵਾ। ਸਿਵਹਿ ਦੂਤ ਕਰਿ ਉਤੈ ਪਠਾਵਾ। ਸਿਵਦੂਤੀ ਤਾਤੇ ਭਯੋ ਨਾਮਾ। ਜਾਨਤ ਸਕਲ ਪੁਰਖ ਅਰ ਬਾਮਾ। ॥ ੪੦ ॥ ੧੯੬ ॥ ਸਿਵ ਕਹੀ ਦੈਤਰਾਜ ਸੁਨਿ ਬਾਤਾ। ਇਹ ਬਿਧਿ ਕਹੋ ਤੁਮ ਹੋ ਜਗ ਮਾਤਾ। ਦੇਵਨ

ਕੋ ਦੈਕੈ ਠਕੁਰਾਈ। ਕੈ ਮਾਂਡਹੁ ਹਮ ਸੰਗ ਲਰਾਈ ॥ ੪੧ ॥ ੧੯੭ ॥ ਦੈਤਰਾਜ ਇਹ ਬਾਤ ਨ ਮਾਨੀ। ਆਪ ਚਲੇ ਜੁਝਨ ਅਭਿ ਮਾਨੀ ॥ ਗਰਜਤ ਕਾਲ ਕਾਲਿ ਜਗੋਂ ਜਹਾਂ। ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਯੋ ਅਸੁਰ ਪਤਿ ਤਹਾਂ ॥ ੪੨ ॥ ੧੯੮ ॥ ਢਮਕੀ ਤਹਾਂ ਅਸਿਨ ਕੀ ਧਾਰਾ। ਨਾਚੇ ਭੂਤ ਪ੍ਰੇਤ ਬੈਤਾਰਾ। ਫਰਕੇ ਅੰਧ ਕਬੰਧ ਅਚੇਤਾ। ਭਿਭਰੇ ਭਈਰਵ ਭੀਮ ਅਨੇਕਾ ॥ ੪੩ ॥ ੧੯੯ ॥ ਤੁਰਹੀ ਢੋਲ ਨਗਾਰੇ ਬਾਜੇ ॥ ਭਾਂਤ ਭਾਂਤ ਜੋਧਾ ਰਣ ਗਾਜੇ। ਢਢਿ ਡਫ ਡਮਰੁ ਡੁਗ ਡੁਗੀ ਘਨੀ। ਨਾਇ ਨਫੀਰੀ ਜਾਤ

ਨ ਗਨੀ ॥ ੪੪ ॥ ੨੦੦ ॥

ਮਧੁਭਾਰ ਛੰਦ ॥

ਹੁੰਕੇ ਕਿਕਾਣ । ਧੁੰਕੇ ਨਿਸਾਣ । ਸੱਜੇ ਸੁਬੀਰ । ਗੱਜੇ ਗਹੀਰ ॥੪੫॥ ੨੦੧ ॥ ਝੁੱਕੇ ਨਿਝੱਕ । ਬੱਜੇ ਉਬੱਕ । ਸੱਜੇ ਸੁਬਾਹ । ਅਡ੍ਹੇ ਉਛਾਹ ॥ ੪੬ ॥ ੨੦੨ ॥ ਕੱਟੇ ਕਿੱਕਾਨ । ਫੁੱਟੇ ਚਵਾਨ । ਸੂਲੰ ਸੜਾਕ । ਉੱਠੇ ਕੜਾਕ ॥ ੪੭ ॥ ੨੦੩ ॥ ਗੱਜੇ ਜੁਆਣ । ਬੱਜੇ ਨਿਸਾਂਣ । ਸੱਜੇ ਰਜੇਂਦ੍ਰ । ਗੱਜੇ ਗਜੇਂਦ੍ਰ ॥ ੪੮ ॥੨੦੪ ॥

ਭੁਜੰਗ ਪ੍ਰਯਾਤ ਛੰਦ ॥

ਫਿਰੇ ਬਾਜੀਯੰ ਤਾਜੀਯੰ ਇੱਤ ਉੱਤੰ । ਗਜੇ ਬਾਰੁਣੰ

ਦਾਰੁਣੰਰਾਜਪੁਤ੍ਰੰ। ਬਜੇ ਸੰਖਭੇਰੀ
ਉਠੇ ਸੰਖ ਨਾਦੰ। ਰਣੰਕੈ ਨਫੀਰੀ
ਧੁਣੰ ਨਿਰਬਿਖਾਦੰ ॥੪੯॥੨੦੫॥
ਕੜੱਕੇ ਕ੍ਰਿਪਾਣੰ ਸੜੱਕਾਰ ਸੇਲੰ।
ਉਠੀ ਕੂਹਜੂਹੰ ਭਈ ਰੇਲ ਪੇਲੰ।
ਰੁਲੇ ਤੱਛਮੁੱਛੰ ਗਿਰੇ ਚਉਰ ਚੀਰੰ
। ਕਹੂੰ ਹੱਥ ਮੱਥੰ ਕਹੂੰ ਬਰਮ ਬੀਰੰ
॥ ੫੦ ॥ ੨੦੬ ॥

ਰਸਾਵਲ ਛੰਦ ॥

ਬਲੀ ਬੈਰ ਰੁੱਝੇ। ਸਮੂਹ ਸਾਰ
ਜੁੱਝੇ। ਸੰਭਾਰੇ ਹਥਿਯਾਰੰ। ਬਕੈ
। ਮਾਰ ਮਾਰੰ ॥ ੫੧ ॥ ੨੦੭ ॥
ਸਬੈ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਸੱਜੇ। ਮਹਾਬੀਰ
ਗੱਜੇ। ਸਰੰ ਓਘ ਛੁੱਟੇ। ਕੜੱਕਾਰ
ਉੱਠੇ ॥ ੫੨ ॥ ੨੦੮ ॥ ਜਬੈ

ਬਾਦ੍ਰਤੇਅੰ। ਹਸੈਂ ਗਾਂਧ੍ਰਭੇਅੰ। ਝੰਡਾ-ਗੱਡਿ ਜੁੱਟੇ। ਸੁਰੰਸੰਜ ਫੁੱਟੇ ॥੫੩॥ ੨੦੯॥ ਚਹੰ ਓਰ ਉੱਠੇ। ਸਰੰ ਬ੍ਰਿਸ਼ਟ ਬੁੱਠੇ। ਕਰੋਧੀ ਕਰਾਲੰ। ਬਕੈ ਬਿੱਕਰਾਲੰ ॥੫੪॥ ੨੧੦॥

ਭੁਜੰਗ ਪ੍ਰਯਾਤ ਛੰਦ ॥

ਕਿਤੇ ਕੁਠੀਯੰ ਬੁਠੀਯੰ ਬ੍ਰਿਸ਼ਟ ਬਾਣੰ। ਰਣੰ ਡੁਲੀਯੰ ਬਾਜ ਖਾਲੀ ਪਲਾਣੰ। ਜੁਝੈ ਜੋਧਿਯੰ ਬੀਰ ਵੇਵੰ ਅਵੇਵੰ। ਸੁਭੇ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਸਾਜਾ ਮਨੋ ਸਾਂਤਨੇਵੰ॥ ੫੫ ॥ ੨੧੧ ॥ ਗਜੇ ਗੱਜੀਯੰ ਸਰਬ ਸੱਜੇ ਪਵੰਗੀ। ਜੁਧੰ ਜੁੱਟੀਅੰ ਜੋਧ ਛੁੱਟੇ ਖਤੰਗੀ। ਤੜੱਕੇ ਤਬੱਲੰ ਝੜੱਕੇ ਕ੍ਰਿਪਾਣੰ। ਸੜੱਕਾਰ ਸੇਲੰ ਠਣੰਕੇ ਨਿਸਾਣੰ

॥ ਪ੬ ॥ ੨੧੨ ॥ ਢਮਾਧੰਮ ਢੋਲੰ ਢਲਾਢੁੱਕ ਢਾਲੰ । ਗਹਾਜੁੱਹ ਗੱਜੰ ਹਯੰਹਾਲਚਾਲੰ । ਸਟਾਸੱਟਸੇਲੰ ਖਹਾਖੂਨ ਖੱਗੰ। ਤੁੱਟੇ ਚਰਮ ਬਰਮੰ ਉਠੇ ਨਾਲ ਅੱਗੰ॥ ੫੭॥ ੨੧੩॥ ਉਠੇ ਅੱਗ ਨਾਲੰ ਖਹੇ ਖੋਲ ਖੱਗੰ । ਨਿਸਾ ਮਾਵਸੀ ਜਾਨ ਮਸਾਣ ਜੱਗੰ । ਡਕੀ ਡਾਕਣੀ ਡਾਮਰੂ ਡਉਰੂ ਡੱਕੇ। ਨਚੇ ਬੀਰ ਬੈਤਾਲ ਭੂਤੰ ਭਭੱਕੇ ॥ ੫੮॥ ੨੧੪॥

ਬੇਲੀ ਬਿੰਦ੍ਰਮ ਛੰਦ ॥

ਸਰਬ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਆਵਤ ਭੇ ਜਿਤੇ। ਸਭ ਕਾਟਿ ਦੀਨ ਦ੍ਰਿਗਾ ਤਿਤੇ । ਅਹਿ ਔਰ ਜੇਤਕ ਡਾਰੀਯੰ। ਤੇਊ ਕਾਟ ਭੂਮ ਉਤਾਰੀਯੰ ॥ ੫੯ ॥

੧੫ ॥ ਸਰ ਅਪ ਕਾਲੀ ਛੰਡੀਯੰ । ਸਰਬਾਸ਼ੱਤ੍ਰ ਸ਼ੱਤ੍ਰ ਬਿਹੰਡੀਯੰ । ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਹੀਨਜਤੈ ਨਿਹਾਰਿਯੋ । ਜੈ ਸਬਦ ਦੇਵਨ ਉਚਾਰਿਯੋ ॥ ੬੦ ॥ ੨੧੬ ॥ ਨਭ ਮੱਧਿ ਬਾਜਨ ਬਾਜਹੀਂ । ਅ੍ਵਲੋਕ ਦੇਵ ਸੁ ਗਾਜਹੀਂ । ਲਖਿ ਦੇਵ ਬਾਰੰ ਬਾਰਹੀਂ । ਜੈ ਸਵਦ ਸਰਬ ਪੁਕਾਰਹੀਂ ॥ ੬੧ ॥ ੨੧੭ ॥ ਰਣ ਕੋਪ ਕਾਲ ਕਰਾਲੀਯੰ । ਖਟ ਅੰਗ ਪਾਨ ਉਛਾਲੀਯੰ । ਸਿਰ ਸੁੰਭ ਹੱਥ ਦੁਛੰਡੀਯੰ । ਇਕ ਚੋਟ ਦੁਸਟ ਬਿਹੰਡੀਯੰ ॥੬੨॥ ੨੧੮॥

ਦੋਹਰਾ ॥ ਜਿਮ ਸੁੰਭਾਸੁਰ ਕੋ ਹਨਾ ਅਧਿਕ ਕੋਪ ਕੈ ਕਾਲ ।

ਤਿਯੋਂ ਸਾਧਨ ਕੇ ਸਤ੍ਰ ਸਭ ਚਾਵਤ ਜਾਹ ਕਰਾਲ ॥ ੬੩ ॥ ੨੧੯ ॥

ਇਤਿਸ੍ਰੀ ਬਿਚਿਤ੍ਰਨਾਟਕੇ ਚੰਡੀਚਰਿਤ੍ਰੇ ਸੁੰਭ ਬਧਹਿ ਖਸਟਮੋਧਿਆਇ ਸੰਪੂਰਣਮਸਤੁ ਸੁਭਮਸਤੁ ॥੩ ॥

॥ ਅਫਜੂ ॥

ਅਥ ਜੈਕਾਰ ਸ਼ਬਦ ਕਥਨੰ ॥

ਬੇਲੀਬਿੰਦ੍ਰਮ ਛੰਦ ॥

ਜੈ ਸਬਦ ਦੇਵ ਪੁਕਾਰ ਹੀਂ । ਸਭ ਫੂਲ ਫੂਲਨ ਡਾਰਹੀਂ । ਘਨ ਸਾਰ ਕੁੰਕਮ ਲਿਆਇਕੈ । ਟੀਕਾ ਦੀਯੋ ਹਰਖਾਇਕੈ ॥ ੧ ॥੨੨੦ ॥

ਚੌਪਈ ॥ ਉਸਤਤਿ ਸਭ ਹੂੰ ਕਰੀ ਅਪਾਰਾ । ਬ੍ਰਹਮ ਕਵਚ ਕੋ ਜਾਪ ਉਚਾਰਾ ॥ ਸੰਤ ਸਮੂਹ ਪ੍ਰਫੁੱ

ਤ ਭਏ। ਦੁਸ਼ਟ ਅਰਿਸ਼ਟ ਨਾਸ਼ ਹ੍ਵੈ ਗਏ ॥ ੨ ॥ ੨੨੧ ॥ ਸਾਧਨ ਕੌ ਸੁਖ ਬਢੇ ਅਨੇਕਾ। ਦਾਨਵ ਦੁਸਟ ਨ ਬਾਚਾ ਏਕਾ। ਸੰਤ ਸਹਾਇ ਸਦਾ ਜਗ ਮਾਈ। ਜਹ ਤਹ ਸਾਧਨ ਹੋਂਹਿ ਸਹਾਈ ॥ ੩ ॥ ੨੨੨ ॥

ਦੇਵੀ ਜੂ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ॥

ਭੁਜੰਗ ਪ੍ਰਯਾਤ ਛੰਦ ॥

ਨਮੋ ਜੋਗ ਜ੍ਵਾਲੰ ਧਰੀਅੰ ਜੁਆਲੰ। ਨਮੋ ਸੁੰਭ ਹੰਤੀ ਨਮੋ ਕ੍ਰੂਰ ਕਾਲੰ। ਨਮੋ ਸ੍ਰੋਣ ਬੀਰਜਾਰੰਦ ਨੀ ਧੂਮ੍ਰ ਹੰਤੀ। ਨਮੋ ਕਾਲਕਾਰੂਪ ਜ੍ਵਾਲਾ ਜਯੰਤੀ ॥ ੪ ॥ ੨੨੩ ॥ ਨਮੋ ਅੰਬਕਾ ਜੰਬਹਾ ਜੋਤਿ ਰੂਪਾ।

ਨਮੋ ਚੰਡ ਮੁੰਡਾਰਦਨੀ ਭੂਪ ਭੂਪਾ।
ਨਮੋ ਚਾਮਰੰ ਚੀਰਣੀ ਚਿੱਤ੍ਰ ਰੂਪੰ।
ਨਮੋ ਪਰਮ ਪ੍ਰਗਯਾ ਬਿਰਾਜੈ
ਅਨੂਪੰ ॥ ੫ ॥ ੨੨੪ ॥ ਨਮੋ
ਪਰਮ ਰੂਪਾ ਨਮੋ ਕ੍ਰੂਰ ਕਰਮਾ।
ਨਮੋ ਰਾਜਸਾ ਸਾਤਕਾ ਪਰਮ
ਬਰਮਾ। ਨਮੋ ਮਹਿਖ ਦਈਤ ਕੋ
ਅੰਤ ਕਰਣੀ। ਨਮੋ ਤੋਖਣੀ ਸੋਖਣੀ
ਸਰਬ ਹਰਣੀ ॥੬॥੨੨੫॥ ਬਿੜਾ
ਲਾਛ ਹੰਤੀ ਕਰੂਰਾਛ ਘਾਯਾ
॥ ਦਿਜਗਿਦਿਯਾਰਦਨੀਅੰ ਨਮੋ
ਜੋਗ ਮਾਯਾ। ਨਮੋ ਭਈ ਰਵੀ ਭਾਰ
ਗਵੀ ਅੰਭਵਾਨੀ ਨਮੋ ਜੋਗ ਜ੍ਵਾਲੰਧਰੀ
ਸਰਬ ਮਾਨੀ ॥੭॥ ੨੨੬ ॥ ਅਧੀ
ਉਰਧਵੀ ਆਪ ਰੂਪਾ ਅਪਾਰੀ।

ਰਮਾ ਰਸਟਰੀ ਕਾਮ ਰੂਪਾ ਕੁਮਾਰੀ ।
ਭਵੀ ਭਾਵਨੀਭਈਰਵੀਭੀਮਰੂਪਾ ।
ਨਮੋ ਹਿੰਗੁਲਾ ਪਿੰਗਲਾਯੰ ਅਨੂਪਾ ॥ ੮ ॥ ੨੨੭ ॥
ਨਮੋਜੁੱਧਨੀ ਕ੍ਰੁੱਧਨੀ ਕ੍ਰੂਰ ਕਰਮਾ ।
ਮਹਾਂਬੁੱਧਨੀ ਸਿੱਧਨੀ ਸੁੱਧ ਕਰਮਾ ।
ਪਰੀ ਪਦਮਨੀ ਪਾਰਸਿਤੀ ਪਰਮਰੂਪਾ ॥
ਸਿਵੀ ਬਾਸਿਵੀ ਬ੍ਰਹਮਵੀ ਰਿੱਧ ਕੂਪਾ ॥ ੯ ॥ ੨੨੮ ॥
ਮ੍ਰਿੜਾ ਮਾਰਜਨੀ ਸੂਰਤਵੀ ਮੋਹ ਕਰਤਾ ।
ਪਰਾ ਪਉਸਟਣੀ ਪਾਰਬੱਤੀ ਦੁਸਟ ਹਰਤਾ ।
ਨਮੋ ਹਿੰਗੁਲਾ ਪਿੰਗੁਲਾ ਤੋਤਲਾਯੰ ।
ਨਮੋ ਕਾਰਤਿਕਿਯਾਨੀ ਸਿਵਾ ਸੀਤਲਾਯੰ ॥ ੧੦ ॥ ੨੨੯ ॥
ਭਵੀ ਭਾਰਗਵੀਯੰ ਨਮੋ ਸਸਤ੍

ਪਾਣੰ। ਨਮੋ ਅਸਤ੍ਰ ਧਰਤਾ ਨਮੋ
ਤੇਜ ਮਾਣੰ । ਜਯਾ ਆਜਯਾ
ਚਰਮਣੀ ਚਾਵਡਾਯੰ । ਕ੍ਰਿਪਾ
ਕਾਲਕਾਯੰ ਨਯੰਨਿੱਤ ਨਿਆਯੰ।
॥ ੧੧ ੨੩੦ ॥ ਨਮੋ ਚਾਪਣੀ
ਚਰਮਣੀ ਖੜਗਪਾਣੰ । ਗਦਾ
ਪਾਣਨੀ ਚੱਕ੍ਰਣੀ ਚਿੱਤ੍ਰ ਮਾਣੰ ।
ਨਮੋ ਸੂਲਣੀ ਸੈਹਥੀ ਕ੍ਰਿਪਾਣਿ
ਮਾਤਾ। ਨਮੋ ਗਿਆਨ ਬਿਗਿਆਨ
ਕੀ ਗਿਆਨ ਗਿਆਤਾ ॥ ੧੨ ॥
੨੩੧ ॥ ਨਮੋ ਪੋਖਣੀ ਸੋਖਣੀਅੰ
ਮ੍ਰਿੜਾਲੀ। ਨਮੋ ਦੁਸਟ ਦੋਖ ਦਰ
ਨੀ ਰੂਪਕਾਲੀ। ਨਮੋ ਜੋਗ ਜੂਆ
ਲਾ ਨਮੋ ਕਾਰਤਿ ਕਿਆਨੀ। ਨਮੋ
ਅੰਬਕਾ ਤੋਤੰਲਾਸੀ ਭਵਾਨੀ॥੧੩॥

੨੩੨ ॥ ਨਮੋ ਦੋਖ ਦਾਹੀ ਨਮੋ ਦੁਖ੍ਯ ਹਰਤਾ । ਨਮੋ ਸਸਤ੍ਰਣੀ ਅਸਤ੍ਰਣੀ ਕਰਮ ਕਰਤਾ ॥ ਨਮੋ ਰਿਸਟਣੀ ਪੁਸਟਣੀ ਪਰਮ ਜੁਆਲਾ । ਨਮੋ ਤਾਰੁਣੀਯੰ ਨਮੋ ਬ੍ਰਿਧ ਬਾਲਾ ॥ ੧੪ ॥ ੨੩੩ ॥ ਨਮੋ ਸਿੰਘ ਬਾਹੀ ਨਮੋ ਦਾੜ੍ਹ ਗਾੜ੍ਹੰ । ਨਮੋ ਖੱਗ ਦੱਗੰ ਝਮਾਝਮ ਬਾੜ੍ਹੰ । ਨਮੋ ਰੂੜ੍ਹ ਗੂੜ੍ਹੰ ਨਮੋ ਸਰਬ ਬਿਆਪੀ । ਨਮੋ ਨਿੱਤ ਨਾਰਾਯਣੀ ਦੁਸ਼ਟ ਖਾਪੀ ॥ ੧੫ ॥ ੨੩੪ ॥ ਨਮੋ ਰਿੱਧਿ ਰੂਪੰ ਨਮੋ ਸਿੱਧ ਕਰਣੀ । ਨਮੋ ਪੋਖਣੀ ਸੋਖਣੀ ਸਰਬ ਭਰਣੀ । ਨਮੋ ਆਰਜਨੀ ਮਾਰਜਨੀ ਕਾਲ ਰਾਤ੍ਰੀ । ਨਮੋ ਜੋਗ

ਜਾਲੰਧਰੀ ਸਰਬ ਦਾੜ੍ਹੀ ॥ ੧੬ ॥
੨੩੫ ॥ ਨਮੋ ਪਰਮ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰੀ
ਧਰਮ ਕਰਨੀ । ਨਮੋ ਨਿੱਤ ਨਾਰਾ
ਇਣੀ ਦੁਸ਼ਟ ਦਰਨੀ । ਛਲਾ
ਆਛਲਾ ਈਸੁਰੀ ਜੋਗ ਜੁਆਲੀ।
ਨਮੋ ਬਰਮਣੀ ਚਰਮਣੀ ਕ੍ਰੂਰ
ਕਾਲੀ ॥ ੧੭ ॥ ੨੩੬ ॥ ਨਮੋ
ਰੇਚਕਾ ਪੂਰਕਾ ਪ੍ਰਾਤ ਸੰਧਿਆ।
ਜਿਨੈ ਮੋਹਕੈ ਚਉਦਹੂੰ ਲੋਕ
ਬੰਧਿਆ। ਨਮੋ ਅੰਜਨੀ ਗੰਜਨੀ
ਸਰਬ ਅਸਤ੍ਰਾ । ਨਮੋ ਧਾਰਣੀ
ਉਬਾਰਣੀ ਸਰਬ ਸ਼ਸਤ੍ਰਾ॥ ੧੮ ॥
੨੩੭ ॥ ਨਮੋ ਅੰਜਨੀ ਗੰਜਨੀ
ਦੁਸ਼ਟ ਗਰਬਾ ॥ ਨਮੋ ਤੋਖਣੀ
ਪੋਖਣੀ ਸੰਤ ਸਰਬਾ । ਨਮੋ ਸਕ-

ਤਣੀ ਸੂਲਨੀ ਖੜਗਪਾਣੀ।
ਨਮੋ ਤਾਰਣੀ ਕਾਰਣੀਅੰ ਕ੍ਰਿਪਾਣੀ
॥ ੧੯ ॥ ੨੩੮ ॥ ਨਮੋ ਰੂਪ
ਕਾਲੀ ਕਪਾਲੀ ਅਨੰਦੀ । ਨਮੋ
ਚੰਦ੍ਰਣੀ ਭਾਨਵੀਅੰ ਗੁਬਿੰਦੀ।
ਨਮੋ ਛੈਲ ਰੂਪਾ ਨਮੋ ਦੁਸ਼ਟ
ਦਰਣੀ। ਨਮੋ ਕਾਰਣੀ ਤਾਰਣੀ
ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਭਰਣੀ ॥ ੨੦ ॥੨੩੯॥
ਨਮੋ ਹਰਖਣੀ ਬਰਖਣੀ ਸ਼ਸਤ੍ਰ
ਧਾਰਾ। ਨਮੋ ਤਾਰਣੀ ਕਾਰਣੀਅੰ
ਅਪਾਰਾ ॥ ਨਮੋ ਜੋਗਨੀ ਭੋਗਨੀ
ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਗਿਆ ॥ ਨਮੋ ਦੇਵ ਦਈ
ਤਿਆਇਣੀ ਦੇਵ ਦੁਰਗਿਆ
॥ ੨੧ ॥ ੨੪੦ ॥ ਨਮੋ ਘੋਰਰੂਪਾ
ਨਮੋ ਚਾਰ ਨੈਣਾ। ਨਮੋ ਸੂਲਣੀ

ਸੈਥਣੀ ਬੱਕ੍ਰ ਬੈਣਾ। ਨਮੋ ਬ੍ਰਿਧ ਬੁੱਧੰ ਕਰੀ ਜੋਗ ਜੁਆਲਾ। ਨਮੋ ਚੰਡ ਮੁੰਡੀ ਮ੍ਰਿੜਾ ਕ੍ਰੂਰ ਕਾਲਾ ॥ ੨੨ ॥ ੨੪੧ ॥ ਨਮੋ ਦੁਸਟ ਪੁਸ਼ਟਾਰਦਨੀ ਛੇਮ ਕਰਣੀ। ਨਮੋ ਦਾੜ੍ਹ ਗਾੜ੍ਹਾ ਧਰੀ ਦੁਖ੍ਯ ਹਰਣੀ। ਨਮੋ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਬੇਤਾ ਨਮੋ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਗਾਮੀ। ਨਮੋ ਜੱਛ ਬਿਦਿਆ ਧਰੀ ਪੂਰਨ ਕਾਮੀ ॥ ੨੩ ॥ ੨੪੨ ॥ ਰਿਪੰ ਤਾਪਣੀ ਜਾਪਣੀ ਸਰਬ ਲੋਗਾ। ਥਪੇ ਥਾਪਣੀ ਖ੍ਯਾਪਣੀ ਸਰਬ ਸੋਗਾ। ਨਮੋ ਲੰਕ-ੜੇਸੀ ਨਮੋ ਸਕਤਿ ਪਾਣੀ। ਨਮੋ ਕਾਲਕਾ ਖੜਗਪਾਣੀ ਕ੍ਰਿਪਾਣੀ ॥ ੨੪ ॥ ੨੪੩ ॥ ਨਮੋ ਲੰਕੜੇਸਾ ਨਮੋ ਨਾਗਰ ਕੋਟੀ। ਨਮੋ ਕਾਮ

ਚੂਪਾ ਕਮੱਛਿਆ ਕਰੋਟੀ । ਨਮੋ ਕਾਲ ਰਾਤ੍ਰੀ ਕਪਰਦੀ ਕਲਿਆਣੀ। ਮਹਾਂ ਰਿਧਣੀ ਸਿੱਧਦਾਤ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾਣੀ ॥ ੨੫ ॥ ੨੪੪ ॥ ਨਮੋ ਚਤੁਰ-ਬਾਹੀ ਨਮੋ ਅਸ੍ਰਬਾਹਾ। ਨਮੋ ਪੋਖਣੀ ਸਰਬ ਆਲਮ ਪਨਾਹਾ । ਨਮੋ ਅੰਬਕਾ ਜੰਬਹਾ ਕਾਰਤਿ ਕਿਆਨੀ । ਮਿੜਾਲੀ ਕਪਰਦੀ ਨਮੋ ਸ੍ਰੀ ਭਵਾਨੀ ॥ ੨੬ ॥ ੨੪੫ ॥ ਨਮੋ ਦੇਵ ਅਰਦਿਯਾ ਰਦਨੀ ਦੁਸ਼ਟ ਹੰਤੀ। ਸਿਤਾ ਅਸਿਤਾ ਰਾਜ ਕ੍ਰਾਂਤੀ ਅਨੰਤੀ। ਜੁਆਲਾ ਜਯੰਤੀ ਅਲਾਸੀ ਅਨੰਦੀ। ਨਮੋ ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮੀ ਹਰੀ ਸੀ ਮੁਕੰਦੀ ॥ ੨੭ ॥ ੨੪੬ ॥ ਜਯੰਤੀ ਨਮੋ ਮੰਗਲਾ ਕਾਲਕਾਏ।

ਕਪਾਲੀ ਨਮੋ ਭੱਦ੍ਰਕਾਲੀ ਸਿਵਾਯੰ । ਦ੍ਰੁਗਾਯੰ ਭਿਮਾਯੰ ਨਮੋ ਧਾਤ੍ਰੀਇਯੰ । ਸ੍ਵਾਹਾ ਸੁਧਾਯੰ ਨਮੋ ਸੀਤਿਲੇਯੰ ॥ ੨੮ ॥ ੨੪੭ ॥ ਨਮੋ ਚਰਬਣੀ ਸਰਬ ਧਰਮੰ ਧੁਜਾਯੰ । ਨਮੋ ਹਿੰਗੁਲਾ ਪਿੰਗੁਲਾ ਅੰਬਕਾਯੰ । ਨਮੋ ਦੀਰਘ ਦਾੜ੍ਹਾ ਨਮੋ ਸਿਆਮ ਬਰਨੀ । ਨਮੋ ਅੰਜਨੀ ਗੰਜਨੀ ਦੈਤ ਦਰਣੀ ॥ ੨੯ ॥ ੨੪੮ ॥ ਨਮੋ ਅਰਧ ਚੰਦ੍ਰਾਇਣੀ ਚੰਦ੍ਰ ਚੂੜੰ । ਨਮੋ ਇੰਦ੍ਰ ਊਰਧਾ ਨਮੋ ਦਾੜ੍ਹ ਗੂੜ੍ਹੰ । ਸਸੰ ਸੇਖਰੀ ਚੰਦ੍ਰਭਾਲਾ ਭਵਾਨੀ । ਭਵੀ ਭੈਹਰੀ ਭੂਤਰਾਟੀ ਕ੍ਰਿਪਾਣੀ ॥੩੦॥੨੪੯॥ ਕਾਲੀ ਕਾਹਣੀ ਕਰਮ ਕਰਤਾ ਕਮੱਛਿਆ ।

ਪਰੀ ਪਦਮਣੀ ਪੂਰਣੀ ਸਰਬ ਇੱਛਿਆ । ਜਯਾ ਜੋਗਨੀ ਜੱਗ ਕਰਤਾ ਜਯੰਤੀ ॥ ਸੁਭਾ ਸੁਯਾਮਣੀ ਸ੍ਰਿਸਟਜਾ ਸ਼ਤ੍ਰ ਰੰਤੀ ॥ ੩੧ ॥ ੨੫੦ ॥ ਪਵਿੱਤ੍ਰੀ ਪੁਨੀਤਾਪੁਰਾਣੀ ਪਰੇਯੰ । ਪ੍ਰਭੀ ਪੂਰਨੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੀ ਅਜੇਯੰ ॥ ਅਰੂਪੰ ਅਨੂਪੰ ਅਨਾਮੰ ਅਠਾਮੰ । ਅਭੀਤੰ ਅਜੀਤੰ ਮਹਾ ਧਰਮਧਾਮੰ ॥ ੩੨ ॥੨੫੧॥ ਅਛੇਦੰ ਅਭੇਦੰ ਅਕਰਮੰ ਸੁਧਰਮੰ। ਨਮੋ ਬਾਨ ਪਾਨੀ ਧਰੇ ਚਰਮ ਬਰਮੰ । ਅਜੇਯੰ ਅਭੇਯੰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਿੱਤਿਯੰ । ਨਿਰੂਪੰ ਨਿਰਬਾਣੰ ਨ-ਮਿੱਤਿਯੰ ਅਕਿੱਤਿਯੰ ॥ ੩੩ ॥ ੨੫੨ ॥ ਗਰੀ ਗੌਰਜਾ ਕਾਮਗਾਮੀ

ਗੁਪਾਲੀ । ਬਲੀ ਬੀਰਣੀ ਬਾਵਨ
ਜੱਗਾਜਾ ਜੁਆਲੀ । ਨਮੋ ਸਤ੍ਰ ਚਰ
ਬਾਇਣੀ ਗਰਬ ਹਰਣੀ । ਨਮੋ
ਤੋਖਣੀ ਸੋਖਣੀ ਸਰਬ ਭਰਣੀ
॥ ੩੪ ॥ ੨੫੩ ॥ ਪਿਲੰਗੀ
ਪਵੰਗੀ ਨਮੋ ਚਰਚਤੰਗੀ । ਨਮੋ
ਭਾਵਨੀ ਭੂਤ ਹੰਤਾ ਭੜਿੰਗੀ ।
ਨਮੋ ਭੂਮਰੂਪਾ ਨਮੋ ਲੋਕ ਮਾਤਾ ।
ਭਵੀ ਭਵਾਨੀ ਭਵਿੱਖ੍ਯਗਾਤਾ ਬਿਧਾ
ਤਾ ॥ ੩੫ ॥ ੨੫੪ ॥ ਪ੍ਰਭੀ
ਪੂਰਣੀ ਪਰਮ ਰੂਪੰ ਪਵਿਤ੍ਰੀ ।
ਪਰੀ ਪੋਖਣੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੀ ਗਇਤ੍ਰੀ ।
ਜਟੀ ਜੁਆਲ ਪ੍ਰਚੰਡ ਮੁੰਡੀਚਮੁੰਡੀ
। ਬਰੰ ਦਾਇਨੀ ਦੁਸ਼ਟ ਖੰਡੀ
ਅਖੰਡੀ ॥ ੩੬ ॥ ੨੫੫ ॥ ਸਬੋ

ਸੰਤ ਉਬਾਰੀ ਬਰੰ ਬ੍ਯੂਹ ਦਾਤਾ।
ਨਮੋ ਤਾਰਣੀ ਕਾਰਣੀ ਲੋਕਮਾਤਾ।
ਨਮਸਤਿਯੰ ਨਮਸਤਿਯੰ ਨਮਸਤਿ
ਯੰ ਭਵਾਨੀ। ਸਦਾ ਰਾਖਿਲੈ ਮੋ
ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੈ ਕ੍ਰਿਪਾਨੀ ॥ ੩੭ ॥
੨੫੬ ॥

ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਬਚਿੱਤ੍ਰ ਨਾਟਕੇ ਚੰਡੀ ਚਰਿੱਤ੍ਰੇ
ਦੇਵੀਜੂਕੀ ਉਸਤਤਿ ਬਰਨਨੰਸਪਤੁਮੋ ਧਿਆਇ
ਸੰਪੂਰਨ ਮਸਤੁ ਸ਼ੁਭਮਸਤੁ ॥ ੭ ॥
ਅਫਜੂ ॥

ਅਬ ਚੰਡੀਚਰਿੱਤ ਉਸਤਤਿ ਬਰਨਨੰ ॥

ਭੁਜੰਗ ਪ੍ਰਯਾਤ ਛੰਦ ॥

ਭਰੇ ਜੋਗਣੀ ਪਤ੍ਰ ਚਉਸਠ
ਚਾਰੰ। ਚਲੀ ਠਾਮ ਠਾਮੰ ਡਕਾਰੰ

ਡਕਾਰੰ। ਭਰੇ ਨੇਹਗੇਹੰਗਏ ਕੰਕਬੰਕੰ
ਰੁਲੇ ਸੂਰ ਬੀਰੰ ਅਹਾੜੰ ਨ੍ਰਿਸੰਕੰ।
॥ ੧ ॥ ੨੫੭ ॥ ਚਲੇ ਨਾਰਦਉ
ਹਾਥ ਬੀਨਾ ਸੁਹਾਏ। ਬਨੇਬਾਰਦੀ
ਡੰਕ ਡਉਰੂ ਬਜਾਏ॥ ਗਿਰੇ ਬਾਜ
ਗਾਜੀ ਗਜੀ ਬੀਰ ਖੇਤੰ। ਰੁਲੇ
ਤੱਛ ਮੁਛੰ ਨਚੇ ਭੂਤ ਪ੍ਰੇਤੰ॥ ੨॥
੨੫੮॥ ਨਚੇ ਬੀਰ ਬੈਤਾਲ ਅੱਧੰ
ਕਮੱਧੰ। ਬਧੇ ਬੱਧਗੋਪਾਂ ਗੁਲਿਤ੍ਰਾਣ
ਬੱਧੰ। ਭਏ ਸਾਧ ਸੰਬੂਹ ਭੀਤੰ
ਅਭੀਤੇ। ਨਮੋ ਲੋਕ ਮਾਤਾ ਭਲੇ
ਸਤ੍ਰ ਜੀਤੇ॥ ੩ ॥ ੨੫੯॥ ਪੜੈ
ਮੂੜ੍ਹ ਯਾਂਕੋ ਧਨੰ ਧਾਮ ਬਾਢੇ। ਸੁਨੈ
ਸੂੰਮ ਸੋਫੀ ਲਰੈ ਜੁੱਧ ਗਾਢੈ।
ਜਗੈ ਰੈਣਿ ਜੋਗੀ ਜਪੈਜਾਪ ਯਾਂਕੋ।

ਧਰੇ ਪਰਮਜੋਗੀ ਲਹੈ ਸਿੱਧਤਾਂਕੋ ।
॥ ੪ ॥ ੨੬੦ ॥ ਪੜ੍ਹੈ ਯਾਹਿ
ਬਿੱਦਯਾਰਥੀ ਬਿੱਦਯ ਹੇਤੰ । ਲਹੈ
ਸਰਬ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਨ ਕੋ ਮਧਯ ਚੇਤੰ ।
ਜਪੈ ਜੋਗ ਸੰਨਯਾਸ ਬੈਰਾਗਕੋਈ ।
ਤਿਸੈ ਸਰਬ ਪੁੰਨਯਾਨ ਕੋ ਪੁੰਨਯ
ਹੋਈ ॥ ੫ ॥ ੨੬੧ ॥

ਦੋਹਰਾ ॥ ਜੇ ਜੇ ਤੁਮਰੇ ਧਿਆਨ
ਕੋ ਨਿੱਤ ਉਠਿ ਧਿਐਹੈਂ ਸੰਤ ।
ਅੰਤ ਲਹੈਂਗੇ ਮੁਕਤਿ ਫਲ ਪਾਵ-
ਹਿੰਗੇ ਭਗਵੰਤ ॥ ੬ ॥ ੨੬੨ ॥

ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਬਚਿੱਤ੍ਰ ਨਾਟਕੇ ਚੰਡੀ ਚਰਿੱਤ੍ਰੇ
ਚੰਡੀਚਰਿਤ੍ਰਉਸਤਤਿਬਰਣਨੰਅਸ੍ਰਮੋਧਿਆਇ
ਸੰਪੂਰਣ ਮਸਤੁ ਸ਼ੁਭ ਮਸਤੁ ॥੮॥
॥ ਅਫਜੂ ॥

ਚੰਡੀ ਦੀ ਵਾਰ

੧ ੴ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਭਗਉਤੀ ਜੀ ਸਹਾਇ ॥
ਵਾਰ ਸ੍ਰੀ ਭਗਉਤੀ ਜੀ ਕੀ
ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ੧੦ ॥

ਪ੍ਰਿਥਮ ਭਗੌਤੀ ਸਿਮਰਿਕੈ
ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਲਈ ਧਿਆਇ ।
ਫਿਰ ਅੰਗਦ ਗੁਰ ਤੇ ਅਮਰਦਾਸ
ਰਾਮਦਾਸੈ ਹੋਈ ਸਹਾਇ ॥ ਅਰ
ਜਨ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਨੂੰ ਸਿਮਰੋ ਸ੍ਰੀ

ਹਰਿਰਾਇ ॥ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਧਿਆਈਐ ਜਿਸੁ ਡਿਠੇ ਸਭ ਦੁਖ ਜਾਇ। ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਿਮਰੀਏ ਘਰ ਨਉ ਨਿਧ ਆਵੈ ਧਾਇ। ਸਭ ਥਾਈਂ ਹੋਇ ਸਹਾਇ ॥ ੧ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਖੰਡਾ ਪ੍ਰਿਥਮੈ ਸਾਜਿ ਕੈ ਜਿਨ ਸਭ ਸੈਸਾਰ ਉਪਾਇਆ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨ ਮਹੇਸ ਸਾਜਿ ਕੁਦਰਤੀ ਦਾ ਖੇਲੁ ਰਚਾਇ ਬਣਾਇਆ। ਸਿੰਧ ਪਰਬਤ ਮੇਦਨੀ ਬਿਨੁ ਥੰਮਾ ਗਗਨਿ ਰਹਾਇਆ। ਸਿਰਜੇ ਦਾਨੋ ਦੇਵਤੇ ਤਿਨ ਅੰਦਰਿ ਬਾਦੁ ਰਚਾਇਆ। ਤੈਹੀ ਦੁਰਗਾ ਸਾਜਿਕੈ ਦੈਤਾ ਦਾ ਨਾਸੁਕਰਾਇਆ। ਤੈਥੋਂ ਹੀ ਬਲੁ ਰਾਮ ਲੈ ਨਾਲ

ਬਾਣਾ ਦਹਸਿਰ ਘਾਇਆ ॥ ਤੈਥੋਂ
ਹੀ ਬਲੁ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਲੈ ਕੰਸੁ ਕੇਸੀ
ਪਕੜਿ ਗਿਰਾਇਆ। ਬਡੇ ਬਡੇ
ਮੁਨਿ ਦੇਵਤੇ ਕਈ ਜੁਗ ਤਿਨੀ
ਤਨੁ ਤਾਇਆ। ਕਿਨੀ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ
ਨ ਪਾਇਆ ॥ ੨ ॥ ਸਾਧੂ ਸਤ
ਜੁਗ ਬੀਤਿਆ ਅਧ ਸੀਲੀ ਤ੍ਰੇਤਾ
ਆਇਆ ॥ ਨੱਚੀ ਕਲ ਸਰੋਸਰੀ
ਕਲ ਨਾਰਦ ਡਉਰੂ ਵਾਇਆ।
ਅਭਮਾਨ ਉਤਾਰਨ ਦੇਵਤਿਆ
ਮਹਿਖਾਸੁਰ ਸੁੰਭ ਉਪਾਇਆ।
ਜੀਤ ਲਏ ਤਿਨ ਦੇਵਤੇ
ਤਿਹੁ ਲੋਕੀ ਰਾਜ ਕਮਾਇਆ।
ਵਡਾ ਬੀਰੁ ਅਖਾਇਕੈ ਸਿਰ ਉਪਰ
ਛਤ੍ਰ ਫਿਰਾਇਆ। ਦਿੱਤਾ ਇੰਦ੍ਰ

ਨਿਕਾਲ ਕੈ ਤਿਨ ਗਿਰ ਕੈਲਾਸ ਤਕਾਇਆ। ਡਰਿਕੈ ਹੱਥੋ ਦਾਨਵੀ ਦਿਲ ਅੰਦਰਿ ਤ੍ਰਾਸ ਵਧਾਇਆ। ਪਾਸ ਦੁਰਗਾ ਦੇ ਇੰਦ੍ਰ ਆਇਆ॥ ੩॥

ਪਉੜੀ

ਇੱਕ ਦਿਹਾੜੇ ਨ੍ਹਾਵਣ ਆਈ ਦੁਰਗ ਸਾਹ। ਇੰਦ੍ਰ ਬਿਰਥਾ ਸੁਣਾਈ ਆਪਣੇ ਹਾਲ ਦੀ। ਛੀਨ ਲਈ ਠਕੁਰਾਈ ਸਾਤੇ ਦਾਨਵੀ। ਲੋਕੀ ਤਿਹੀ ਫਿਰਾਈ ਦੋਹੀ ਆਪਣੀ। ਬੈਠੇ ਵਾਇ ਵਧਾਈ ਤੇ ਅਮਰਾਵਤੀ। ਦਿੱਤੇ ਦੇਵ ਭਜਾਈ ਸਭਨਾ ਰਾਕਸਾਂ। ਕਿਨੇ ਨ ਜਿੱਤਾ ਜਾਈ ਮਹਖੇ ਦੈਤਨੂੰ। ਤੇਰੀ ਸਾਮ ਤਕਾਈ

ਦੇਵੀ ਦੁਰਗਸਾਹ ॥ ੪ ॥

ਪਉੜੀ॥ ਦੁਰਗਾ ਬੈਣ ਸੁਣੰਦੀ ਹੱਸੀ ਹੜ ਹੜਾਇ। ਓਹੀ ਸੀਹੁ ਮੰਗਾਇਆ ਰਾਕਸ ਭੱਖਣਾ। ਚਿੰਤਾ ਕਰਹੁ ਨ ਕਾਈ ਦੇਵਾ ਨੂੰ ਆਖਿਆ। ਰੋਹ ਹੋਈ ਮਹਾ ਮਾਈ ਰਾਕਸ ਮਾਰਣੇ ॥ ੫ ॥

ਦੋਹਰਾ॥ ਰਾਕਸਿ ਆਏ ਰੋਹਲੇ ਖੇਤ ਭਿੜਨ ਕੇ ਚਾਇ। ਲਸਕਨ ਤੇਗਾਂ ਬਰਛੀਆਂ ਸੂਰਜ ਨਦਰਿ ਨ ਪਾਇ ॥ ੬ ॥

ਪਉੜੀ॥ ਦੁਹਾਂ ਕੰਧਾਰਾਂ ਮੁਹਿ ਜੁੜੇ ਢੋਲ ਸੰਖ ਨਗਾਰੇ ਬੱਜੇ। ਰਾਕਸ ਆਏ ਰੋਹਲੇ ਤਰਵਾਰੀ ਬਖਤ੍ਰ ਸੱਜੇ। ਜੁੱਟੇ ਸਉਹੇ ਜੁਧ

ਨੂੰ ਇਕ ਜ਼ਾਤ ਨ ਜਾਨਣ ਭੱਜੇ।
ਖੇਤਿ ਅੰਦਰ ਜੋਧੇ ਗੱਜੇ ॥ ੭ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਜੰਗ ਮੁਸਾਫਾ ਬੱਜਿਆ ਰਣ ਘੁਰੇ ਨਗਾਰੇ ਚਾਵਲੇ। ਝੂਲਨ ਨੇਜੇ ਬੈਰਕਾ ਨੀਸਾਣ ਲਸਨਿ ਲਸਾਵਲੇ। ਢੋਲ ਨਗਾਰੇ ਪਉਣ ਦੇ ਊਂਘਨ ਜਾਣ ਜਟਾ-ਵਲੇ। ਦੁਰਗਾ ਦਾਨੋ ਡਹੇ ਰਣ ਨਾਦ ਵੱਜਨ ਖੇਤ ਭੀਹਾਵਲੇ। ਬੀਰ ਪਰੋਤੇ ਬਰਛੀਏਂ ਜਣ ਡਾਲ ਚਮੁੱਟੇ ਆਵਲੇ। ਇਕ ਵੱਢੇ ਤੇਗੀ ਤੜਫੀਅਨ ਮਦ ਪੀਤੇ ਲੋਟਨਿ ਬਾਵਲੇ। ਇਕ ਚੁਣ ਚੁਣ ਝਾੜਉ ਕੱਢੀਅਨ ਰੇਤ ਵਿਚੋ ਸੋਇਨਾ ਡਾਵਲੇ। ਗਦਾ ਤ੍ਰਿਸੂਲਾਂ ਬਰਛੀਆਂ

ਤੀਰ ਵੱਗਣ ਖਰੇ ਉਤਾਵਲੇ। ਜਾਣ ਡਸੇ ਭੁਜੰਗ ਮਸਾਵਲੇ । ਮਰ ਜਾਵਣ ਬੀਰ ਰੁਹਾਵਲੇ ॥ ੮ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਦੇਖਣ ਚੰਡ ਪ੍ਰਚੰਡ ਨੂੰ ਰਣ ਘੁਰੇ ਨਗਾਰੇ । ਧਾਏ ਰਾਕਸਿ ਰੋਹਲੇ ਚਉਗਿਰਦੋਂ ਭਾਰੇ । ਹੱਥੀਂ ਤੇਗਾ ਪਕੜਿ ਕੈ ਰਣ ਭਿੜੇ ਕਰਾਰੇ। ਕਦੇ ਨ ਨੱਠੇ ਜੁੱਧ ਤੇ ਜੋਧੇ ਜੁਝਾਰੇ। ਦਿਲ ਵਿਚ ਰੋਹ ਬਢਾਇਕੈ ਮਾਰਿ ਮਾਰਿ ਪੁਕਾਰੇ। ਮਾਰੇ ਚੰਡ ਪ੍ਰਚੰਡ ਨੈ ਬੀਰ ਖੇਤ ਉਤਾਰੇ। ਮਾਰੇ ਜਾਪਨ ਬਿਜੁਲੀ ਸਿਰ ਭਾਰ ਮੁਨਾਰੇ ॥ ੯ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਚੋਟ ਪਈ ਦਮਾਮੇ ਦਲਾਂ ਮੁਕਾਬਲਾ । ਦੇਵੀ ਦਸਤ

ਨਚਾਈ ਸੀਹਣ ਸਾਰਦੀ। ਪੇਟ
ਮਲੰਦੇ ਲਾਈ ਮਹਖੇ ਦੈਤ ਨੂੰ। ਗੁਰ
ਦੇ ਆਂਦਾ ਖਾਈ ਨਾਲੇ ਰੁਕੜੇ।
ਜੇਹੀ ਦਿਲ ਵਿਚ ਆਈ ਕਹੀ
ਸੁਣਾਇਕੈ। ਚੋਟੀ ਜਾਣ ਦਿਖਾਈ
ਤਾਰੇ ਧੂਮ ਕੇਤ ॥ ੧੦ ॥

ਪਉੜੀ॥ ਚੋਟਾ ਪਵਨ ਨਗਾਰੇ
ਅਣੀਆਂ ਜੁੱਟੀਆਂ। ਧੂਹ ਲਈਆਂ
ਤਲਵਾਰੀ ਦੇਵਾਂ ਦਾਨਵੀ। ਵਾਹਨ
ਵਾਰੋ ਵਾਰੀ ਸੂਰੇ ਸੰਘਰੇ। ਵੱਗੈ
ਰਤੁ ਝੁਲਾਰੀ ਜਿਉ ਗੇਰੂ ਬਾਬਤ੍ਰਾ।
ਦੇਖਨ ਬੈਠ ਅਟਾਰੀ ਨਾਰੀ
ਰਾਕਸਾਂ। ਪਾਈ ਧੂਮ ਸਵਾਰੀ
ਦੁਰਗਾ ਦਾਨਵੀ ॥ ੧੧ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਲੱਖ ਨਗਾਰੇ

ਵੱਜਨ ਆਮੋ ਸਾਮ੍ਹਣੇ । ਰਾਕਸ ਰਣੋ ਨ ਭੱਜਨ ਰੋਹੇ ਰੋਹਲੇ । ਸੀਹਾਂ ਵਾਂਗੂ ਗੱਜਨ ਸੱਭੇ ਸੂਰਮੇ । ਤਣਿ ਤਣਿ ਕੈਬਰ ਛੱਡਨ ਦੁਰਗਾ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ॥ ੧੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਘੁਰੇ ਨਗਾਰੇ ਦੋਹਰੇ ਰਣ ਸੰਗਲੀਆਲੇ ॥ ਧੂੜਿ ਲਪੇਟੇ ਧੂਹਰੇ ਸਿਰਦਾਰ ਜਟਾਲੇ । ਉੱਖਲੀਆਂ ਨਾਸਾਂ ਜਿਨਾ ਮੂੜਿ ਜਾਪਨ ਆਲੇ । ਧਾਏ ਦੇਵੀ ਸਾਮਣੇ ਬੀਰ ਮੁੱਛਲੀ ਆਲੇ । ਸੁਰਪਤ ਜੇਹੇ ਲੜਹਟੇ ਬੀਰ ਟਲੇ ਨਾ ਟਾਲੇ । ਗੱਜੇ ਦੁਰਗਾ ਘੇਰਿਕੈ ਜਣ ਘਣੀਅਰ ਕਾਲੇ ॥ ੧੩ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਚੋਟ ਪਈ ਖਰ-

ਚਾਮੀ ਦਲਾ ਮੁਕਾਬਲਾ । ਘੇਰਿ ਲਈ ਵਰਿਆਮੀ ਦੁਰਗਾ ਆਇਕੈ ॥ ਰਾਕਸ਼ ਵਡੇ ਅਲਾਮੀ ਭੱਜ ਨ ਜਾਣਦੇ । ਅੰਤ ਹੋਏ ਸੁਰਗਾਮੀ ਮਾਰੇ ਦੇਵਤਾ ॥ ੧੪ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਅਗਣਤ ਘੁਰੇ ਨਗਾਰੇ ਦਲਾਂ ਭਿੜੰਦਿਆਂ । ਪਾਏ ਮਹਖਲ ਭਾਰੇ ਦੇਵਾਂ ਦਾਨਵਾਂ । ਵਾਹਨ ਫੱਟ ਕਰਾਰੇ ਰਾਕਸ ਰੋਹਲੇ । ਜਾਪਨ ਤੇਗੀਆਰੇ ਮਿਆਨੋ ਧੂਹੀਆ । ਜੋਧੇਵਡੇ ਮੁਨਾਰੇਜਾਪਨ ਖੇਤ ਵਿਚਿ । ਦੇਵੀ ਆਪ ਸਵਾਰੇ ਪਬਾ ਜਵੇਹਣੇ । ਕਦੇ ਨ ਆਖਨ ਹਾਰੇ ਧਾਵਨ ਸਾਮ੍ਹਣੇ । ਦੁਰਗਾ

ਸਭ ਸੰਘਾਰੇ ਰਾਕਸਿ ਖੜਗ ਲੈ
॥ ੧੫ ॥
ਪਉੜੀ ॥ ਉੱਮਲ ਲੱਥੇ ਜੋਧੇ
ਮਾਰੂ ਬੱਜਿਆ । ਬੱਦਲ ਜਿਉ
ਮਹਿਖਾਸੁਰ ਰਣ ਵਿਚਿ ਗੱਜਿਆ
। ਇੰਦ੍ਰ ਜੇਹਾ ਜੋਧਾ ਮੈਥੋਂ
ਭੱਜਿਆ। ਕਉਣ ਵਿਚਾਰੀ ਦੁਰਗਾ
ਜਿਨ ਰਣੁ ਸੱਜਿਆ॥ ੧੬ ॥ ਵੱਜੇ
ਢੋਲ ਨਗਾਰੇ ਦਲਾਂ ਮੁਕਾਬਲਾ।
ਤੀਰ ਫਿਰੈ ਰੈਬਾਰੇ ਆਮੋ ਸਾਮਣੇ।
ਅਗਣਤ ਬੀਰ ਸੰਘਾਰੇ ਲਗਦੀ
ਕੈਬਰੀ। ਡਿਗੇ ਜਾਣਿ ਮੁਨਾਰੇ ਮਾਰੇ
ਬਿੱਜਦੇ। ਖੁਲੀ ਵਾਲੀ ਦੈਤ ਅਹਾੜੇ
ਸੱਭੇ ਸੂਰਮੇ। ਸੁਤੇ ਜਾਣ ਜਟਾਲੇ
ਭੰਗਾਂ ਖਾਇਕੈ॥ ੧੭ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਦੁਹਾਂ ਕੰਧਾਰਾ ਮੁਹਿ ਜੁੜੇ ਨਾਲਿ ਧਉਸਾ ਭਾਰੀ। ਕੜਕ ਉਠਿਆ ਫਉਜਤੇ ਵਡਾਅਹੰਕਾਰੀ ਲੈਕੈ ਚਲਿਆ ਸੂਰਮੇ ਨਾਲਿ ਵਡੇ ਹਜਾਰੀ। ਮਿਆਨੋ ਖੰਡਾ ਧੂਹਿਆ ਮਹਖਾਸਰ ਭਾਰੀ। ਉਮਲ ਲੱਥੇ ਸੂਰਮੇ ਮਾਰ ਮਚੀ ਕਰਾਰੀ। ਜਾਪੇ ਚਲੇ ਰੱਤਦੇ ਸਲਲੇ ਜਟ ਧਾਰੀ ॥੧੮

ਪਉੜੀ॥ ਸੱਟ ਪਈ ਜਮਧਾਣੀ ਦਲਾਂ ਮੁਕਾਬਲਾ । ਧੂਹਿ ਲਈ ਕ੍ਰਿਪਾਣੀ ਦੁਰਗਾ ਮਿਆਨ ਤੇ। ਚੰਡੀ ਰਾਕਸਿ ਖਾਣੀ ਵਾਹੀ ਦੈਤ ਨੂੰ। ਕੋਪਰ ਚੂਰ ਚਵਾਣੀ ਲੱਥੀ ਕਰਗਲੇ । ਪਾਖਰ ਤੁਰਾ

ਪਲਾਣੀ ਰੜਕੀ ਧਰਤ ਜਾਇ।
ਲੈਂਦੀ ਅਘਾ ਸਿਧਾਣੀ ਸਿੰਗਾਂ ਧਉਲ
ਲਦਿਆ। ਕੂਰਮ ਸਿਰਲਹਿਲਾਣੀ
ਦੁਸਮਨ ਮਾਰਿਕੈ। ਵਢੇ ਗਨ
ਤਿਖਾਣੀ ਮੂਏ ਖੇਤ ਵਿਚ। ਰਣ
ਵਿਚ ਘਤੀ ਘਾਣੀ ਲੋਹੂ ਮਿੱਝ ਦੀ
॥ ਚਾਰੇ ਜੁਗ ਕਹਾਣੀ ਚਲੱਗਤੇਗ
ਦੀ। ਬਿਧਣਖੇਤ ਵਿਹਾਣੀ ਮਹਖੇ
ਦੈਤ ਨੂੰ॥ ੧੯॥
ਇਤੀ ਮਹਿਖਾਸੁਰ ਦੈਤ ਮਾਰੇਦੁਰਗਾ
ਆਇਆ॥ ਚਉਦਹ ਲੋਕਾ ਰਾਣੀ
ਸਿੰਘੁ ਨਚਾਇਆ। ਮਾਰੇ ਵੀਰ
ਜਟਾਣੀ ਦਲ ਵਿਚਿਅਗਲੇ। ਮੰਗ-
ਨ ਨਾਹੀ ਪਾਣੀ ਦਲੀ ਹੰਕਾਰਕੈ॥
ਜਣੁ ਕਰੀ ਸਮਾਇ ਪਠਾਣੀ ਸੁਣਿ

ਕੈ ਰਾਗ ਨੂੰ। ਰੱਤੂ ਦੇ ਹੜਵਾਣੀ ਚਲੇ ਬੀਰ ਖੇਤ। ਪੀਤਾ ਫੁਲੁ ਇਆਣੀ ਘੂਮਨ ਸੂਰਮੇ ॥ ੨੦ ॥

ਹੋਈ ਅਲੋਪੁ ਭਵਾਨੀ ਦੇਵਾਂ ਨੂੰ ਰਾਜੁ ਦੇ। ਈਸਰ ਦੀ ਬਰਦਾਨੀ ਹੋਈ ਜਿੱਤ ਦਿਨ। ਸੁੰਭ ਨਿਸੁੰਭ ਗੁਮਾਨੀ ਜਨਮੇ ਸੂਰਮੇ। ਇੰਦ੍ਰ ਦੀ ਰਜਧਾਨੀ ਤੱਕੀ ਜਿਤਨੀ ॥ ੨੧ ॥

ਇੰਦ੍ਰ ਪੁਰੀ ਤੇ ਧਾਵਣਾ ਵਡ ਜੋਧੀ ਮਤਾ ਪਕਾਇਆ। ਸੰਜ ਪਟੇਲਾ ਪਾਖਰਾ ਭੇੜ ਸੰਦਾ ਸਾਜੁ ਬਣਾਇਆ। ਜੰਮੇ ਕਟਕ ਅਛੂਹਣੀ ਅਸਮਾਨੁ ਗਰਦੀ ਛਾਇਆ। ਰੋਹ ਸੁੰਭ ਨਿਸੁੰਭ ਸਿਧਾਇਆ ॥ ੨੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਸੁੰਭ ਨਿਸੁੰਭ ਅਲਾ-

ਇਆ ਵਡੂ ਜੋਧੀ ਸੰਘਰ ਵਾਇ। ਰੋਹ ਦਿਖਾਲੀ ਦਿੱਤੀਆ ਵਰਿਆਮੀ ਤੁਰੇ ਨਚਾਏ। ਘੁਰੇ ਦਮਾਮੇ ਦੋਹਰੇ ਜਮ ਬਾਹਣ ਜਿਉ ਅਰੜਾਏ। ਦੇਉ ਦਾਨੋ ਲੁੱਝਣ ਆਏ ॥੨੩॥

ਪਉੜੀ॥ ਦਾਨੋ ਦੇਉ ਅਨਾਗੀ ਸੰਘਰੁ ਰੱਚਿਆ। ਫੁਲ ਖਿੜੇ ਜਣ ਬਾਗੀ ਬਾਣੇ ਜੋਧਿਆ। ਭੂਤਾਂ ਇੱਲ੍ਹਾਂ ਕਾਗੀ ਗੋਸਤੁ ਭੱਖਿਆ। ਹੁਮੜ ਧੁਮੜ ਜਾਗੀ ਘੱਤੀ ਸੂਰਿਆਂ ॥੨੪॥ ਸੱਟ ਪਈ ਨਗਾਰੇ ਦਲਾਂ ਮੁਕਾਬਲਾ। ਦਿਤੇ ਦੇਉ ਭਗਾਈ ਮਿਲਿ ਕੈ ਰਾਕਸੀ। ਲੋਕੀ ਤਿਹੀ ਫਿਰਾਈ ਦੋਹੀ ਆਪਣੀ। ਦੁਰਗਾ ਦਾ ਸਾਮ ਤਕਾਈ ਦੇਵਾਂ ਡਰਦਿਆਂ

ਆਂਦੀ ਚੰਡ ਚੜ੍ਹਾਈ ਉੱਤੇ ਰਾਕਸਾਂ ॥ ੨੫ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਆਈ ਫੇਰ ਭਵਾਨੀ ਖੱਬਰੀ ਪਾਈਆਂ । ਦੈਤ ਵਡੇ ਅਭਮਾਨੀ ਹੋਏ ਏਕਠੇ । ਲੋਚਨ ਧੂਮ ਗੁਮਾਨੀ ਰਾਇ ਬੁਲਾਇਆ । ਜਗ ਵਿਚ ਵੱਡਾ ਦਾਨੋ ਆਪ ਕਹਾਇਆ । ਸੱਟ ਪਈ ਖਰਚਾਮੀ ਦੁਰਗਾ ਲਿਆਵਣੀ ॥ ੨੬ ॥

ਪਉੜੀ । ਕੜਕ ਉਠੀ ਰਣਚੰਡੀ ਫਉਜਾਂ ਦੇਖਕੈ । ਧੂਹਿਮਿਆਨੋ ਖੰਡਾ ਹੋਈ ਸਾਮਣੇ । ਸੱਭੇ ਬੀਰ ਸੰਘਾਰੇ ਧੂਮਰ ਨੈਣ ਦੇ । ਜਣ ਲੈ ਕਟੇ ਆਰੇ ਦਰਖਤ ਬਾਢੀਆਂ ॥ ੨੭ ॥

ਪਉੜੀ॥ ਚੋਬੀ ਧਉਸ ਬਜਾਈ ਦਲਾਂ ਮੁਕਾਬਲਾ। ਰੋਹ ਭਵਾਨੀ ਆਈ ਉੱਤੇ ਰਾਕਸਾਂ। ਖੱਬੇ ਦਸਤ ਨਚਾਈ ਸੀਹਣ ਸਾਰਦੀ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੇ ਤਨ ਲਾਈ ਕੀਤੀ ਰੰਗੁਲੀ। ਭਾਈਆਂ ਮਾਰਨ ਭਾਈ ਦੁਰਗਾ ਜਾਨਿਕੈ। ਰੋਹ ਹੋਇ ਚਲਾਈ ਰਾਕਸਿ ਰਾਇ ਨੂੰ। ਜਮ ਪੁਰ ਦੀਆ ਪਠਾਈ ਲੋਚਨ ਧੂਮ ਨੂੰ। ਜਾਪੇ ਦਿਤੀ ਸਾਈ ਮਾਰਨ ਸੁੰਭ ਦੀ॥ ੨੯॥

ਪਉੜੀ॥ ਭੰਨੇ ਦੈਤ ਪੁਕਾਰੇ ਰਾਜੇ ਸੁੰਭ ਥੈ। ਲੋਚਨ ਧੂਮ ਸੰਘਾਰੇ ਸਣੇ ਸਿਪਾਹੀਆਂ। ਚੁਣਿ ਚੁਣਿ ਜੋਧੇ ਮਾਰੇ ਅੰਦਰ ਖੇਤ ਦੈ। ਜਾਪਨ

ਅੰਬਰਿ ਤਾਰੇ ਡਿੱਠਨੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੈਸੇ।
ਗਿਰੇ ਪਰਬਤ ਭਾਰੇ ਮਾਰੇ ਬੱਜ੍ਰਦੇ
। ਦੈਂਤਾ ਦੇ ਦਲ ਹਾਰੇ ਦਹਸਤ
ਖਾਇਕੈ। ਬਚੇ ਸੁ ਮਾਰੇ ਮਾਰੇ ਰਾਵਦੇ
ਰਾਇ ਬੈ॥ ੨੯॥

ਪਉੜੀ। ਰੋਹਹੋਇਬੁਲਾਏਰਾਕਸਿ
ਰਾਇਨੇ। ਬੈਠੇ ਮਤਾ ਪਕਾਈ
ਦੂਰਗਲਿਆਵਣੀ। ਚੰਡ ਅਰ
ਮੁੰਡ ਪਠਾਏ ਬਹੁਤਾ ਕਟਕੁ ਦੈ।
ਜਾਪੇ ਛੱਪਰ ਛਾਏ ਬਣੀਆਕੇਜਮਾ
। ਜੇਤੇ ਰਾਇ ਬੁਲਾਏ ਚਲੇ ਜੁਝਨੇ
ਜਣ ਜਮਪੁਰ ਪਕੜ ਚਲਾਏ ਸੱਭੇ
ਮਾਰਨੇ॥ ੩੦॥

ਪਉੜੀ ॥ ਢੋਲ ਨਗਾਰੇ
ਵਾਏ ਦਲਾਂ ਮੁਕਾਬਲਾ।

ਰੋਹ ਰੁਹੇਲੇ ਆਏ ਉਤੇ ਰਾਕਸਾਂ। ਸਭਨੀ ਤੁਰੇ ਨਚਾਏ ਬਰਛੇ ਪਕੜਿ ਕੈ। ਬਹੁਤੇ ਮਾਰ ਗਿਰਾਏ ਅੰਦਰ ਖੇਤ ਦੈ। ਤੀਰੀ ਛਹਬਰਿ ਲਾਈ ਬੁੱਠੀ ਦੇਵਤਾ॥ ੩੧॥ ਭੇਰੀ ਸੰਖ ਵਜਾਏ ਸੰਘਰਿ ਰਚਿਆ। ਤਨਿ ਤਨਿ ਤੀਰ ਚਲਾਏ ਦੁਰਗਾ ਧਨਖ ਲੈ। ਜਿਨੀ ਦਸਤ ਉਠਾਏ ਰਹੇ ਨ ਜੀਵਦੇ। ਚੰਡ ਅਰੁ ਮੁੰਡ ਖਪਾਏ ਦੋਨੋ ਦੇਵਤਾ॥੩੨॥ ਸੁੰਭ ਨਿਸੁੰਭ ਰਿਸਾਏ ਮਾਰੇ ਦੈਤ ਸੁਣ। ਜੋਧੇ ਸਭ ਬੁਲਾਏ ਅਪਣੇ ਮਜਲਸੀ। ਜਿਨੀ ਦੇਉ ਭਜਾਏ ਇੰਦ੍ਰ ਜੇਹਵੇ। ਤੇਈ ਮਾਰ ਗਿਰਾਏ ਪਲ ਵਿਚ ਦੇਵਤਾ। ਓਨੀ ਦਸਤੀ ਦਸਤਿ

ਵਜਾਏ ਤਿਨਾ ਚਿਤੁ ਕਰਿ । ਫਿਰ ਸ੍ਰੋਣਵਤ ਬੀਜ ਚਲਾਏ ਬੀੜੇ ਰਾਇ ਦੇ । ਸੰਜ ਪਟੇਲਾ ਪਾਏ ਚਿਲਕਤ ਟੋਪੀਆਂ । ਲੁੱਝਣ ਨੋ ਅਰੜਾਏ ਰਾਕਸ ਰੋਹਲੇ । ਕਦੇ ਨ ਕਿਨੈ ਹਟਾਏ ਜੁਝ ਮਦਾਇਕੈ । ਮਿਲ ਤੇਈ ਦਾਨੋ ਆਏ ਹੁਣ ਸੰਘਰਿ ਦੇਖਣਾ ॥ ੩੩ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਦੈਤੀ ਡੰਡ ਉਭਾਰੀ ਨੇੜੈ ਆਇਕੈ । ਸਿੰਘ ਕਰੀ ਅਸਵਾਰੀ ਦੁਰਗਾ ਸੋਰ ਸੁਣ । ਖੱਬੈ ਦਸਤ ਉਭਾਰੀ ਗਦਾ ਫਿਰਾਇਕੈ । ਸੈਨਾ ਸਭ ਸੰਘਾਰੀ ਸ੍ਰੋਣਵਤ ਬੀਜ ਦੀ । ਜਣ ਮਦ ਖਾਇ ਮਦਾਰੀ ਘੂਮਨ ਸੂਰਮੇ । ਅਗਣਤ ਪਾਉ

ਧਸਾਰੀ ਰੁਲੇ ਅਹਾੜ ਵਿਚਿ। ਜਾਪੇ ਖੇਡ ਖਿਡਾਰੀ ਸੁਤੇ ਫਾਗ ਨੂੰ ॥੩੪॥ ਸੁਣਵ ਰ ਬੀਜ ਹਕਾਰੇ ਰਹਦੇ ਸੂਰਮੇ। ਜੋਧੇ ਜੇਡ ਮੁਨਾਰੇ ਦਿਸਨ ਖੇਤ ਵਿਚਿ। ਸਭਨੀ ਦਸਤ ਉਭਾਰੇ ਤੇਗਾ ਧੂਹਿ ਕੈ। ਮਾਰੋ ਮਾਰ ਪੁਕਾਰੇ ਆਏ ਸਾਹਮਣੇ। ਸੰਜਾ ਤੇ ਠਣਿਕਾਰੇ ਤੇਗੀ ਉਭਰੇ। ਘਾਟ ਘੜਨਿ ਠਠਿਆਰੇ ਜਾਣਿ ਬਣਾਇਕੈ ॥੩੫॥ ਸਟ ਪਈ ਜਮ ਧਾਣੀ ਦਲਾਂ ਮੁਕਾਬਲਾ। ਘੂਮਰ ਬਰਗ ਸਤਾਣੀ ਦਲ ਵਿਚਿ ਘਤੀਓ। ਸਣੇ ਤੁਰਾ ਪਲਾਣੀ ਡਿਗਨ ਸੂਰਮੇਂ। ਉਠਿ ਉਠਿ ਮੰਗਨਿ ਪਾਣੀ ਘਾਇਲ ਘੂਮਦੇ। ਏਵਡੁ ਮਾਰ

ਵਿਗਾਣੀ ਉਪਰ ਰਾਕਸਾਂ। ਬਿੱਜਲ ਜਿਉ ਝਰਲਾਣੀ ਉਠੀ ਦੇਵਤਾ॥ ੩੬॥

ਪਉੜੀ॥ ਚੋਬੀਧਉਸਉਭਾਰੀ ਦਲਾਂ ਮੁਕਾਬਲਾ। ਸਭੋ ਸੈਨਾ ਮਾਰੀ ਪਲ ਵਿਚਿ ਦਾਨਵੀ। ਦੁਰਗਾ ਦਾਨੋ ਮਾਰੇ ਰੋਹ ਬਦਾਇਕੈ। ਸਿਰਿ ਵਿਚਿ ਤੇਗ ਵਗਾਈ ਸ੍ਰਣਵਤ ਬੀਜਦੇ॥ ੩੭॥ ਅਗਣਤ ਦਾਨੋ ਭਾਰੇ ਹੋਏ ਲੋਹੂਆ। ਜੋਧੇ ਜੇਡੁ ਮੁਨਾਰੇ ਅੰਦਰਿ ਖੇਤ ਦੈ। ਦੁਰਗਾ ਨੋ ਲਲਕਾਰੇ ਆਵਨ ਸਾਹਮਣੇ। ਦੁਰਗਾ ਸਭ ਸੰਘਾਰੇ ਰਾਕਸ ਆਂਵਦੇ। ਰੱਤੂ ਦੇ ਪਰਨਾਲੇ ਤਿਨ ਤੇ ਭੁਇ ਪਏ। ਉਠੇ ਕਾਰਣਿਆਰੇ ਰਾਕਸ

ਹੜਹੜਾਇ ॥ ੩੯ ॥ ਧਗਾ ਸੰਗ-
ਲੀਆਲੀਸੰਘਰ ਵਾਇਆ। ਬਰਛੀ
ਬੰਬਲੀਆਲੀ ਸੂਰੇ ਸੰਘਰੇ । ਭੇੜਿ
ਮਚਿਆ ਬੀਰਾਲੀ ਦੁਰਗਾ ਦਾਨਵੀਂ
। ਮਾਰ ਮਚੀ ਮੁਹਰਾਲੀ ਅੰਦਰਿ
ਖੇਤ ਦੈ । ਜਣ ਨਟ ਲੱਥੇ ਛਾਲੀ
ਢੋਲਿ ਬਜਾਇ ਕੈ । ਲੋਹੂ ਫਾਬੀ
ਜਾਲੀ ਲੋਥੀ ਜਮ ਧੜੀ । ਘਣ
ਵਿਚਿ ਜਿਉ ਛੰਛਾਲੀ ਤੇਗਾਂ
ਹੱਸੀਆਂ । ਘੁੱਮਰਆਰਿ ਸਿਆਲੀ
ਬਣੀਆਂ ਕੇਜਮਾਂ ॥ ੩੯ ॥ ਧਗਾ
ਸੂਲਿ ਬਜਾਈਆਂ ਦਲਾਂ ਮੁਕਾਬਲਾ
। ਧੂਹਿ ਮਿਆਨੋ ਲਈਆਂ ਜੁਆਨੀ
ਸੂਰਮੀ। ਸ੍ਰਣਵਤ ਬੀਜ ਬਧਾਈਆਂ
ਅਗਣਤ ਸੂਰਤਾਂ । ਦੁਰਗਾ ਸਉਹੇ

ਆਈਆਂ ਰੋਹ ਬਢਾਇਕੈ। ਸਭਨੀ ਆਨ ਵਗਾਈਆਂ ਤੇਗਾਂ ਧੂਹਿਕੈ। ਦੁਰਗਾ ਸਭ ਬਚਾਈਆਂ ਢਾਲ ਸੰਭਾਲ ਕੈ। ਦੇਵੀ ਆਪ ਚਲਾਈਆਂ ਤੱਕ ਤਕਿ ਦਾਨਵੀ। ਲੋਹੂ ਨਾਲਿ ਡੁਬਾਈਆਂ ਤੇਗਾਂ ਨੰਗੀਆਂ। ਸਾਰਸੁਤੀ ਜਣ ਨਾਈਆਂ ਮਿਲਕੈ ਦੇਵੀਆਂ। ਸਭੇ ਮਾਰ ਗਿਰਾਈਆਂ ਅੰਦਰਿ ਖੇਤਦੇ। ਤਿਦੂੰ ਫੇਰਿ ਸਵਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸੂਰਤਾਂ ॥ ੪੦ ॥

ਪਉੜੀ ਸੂਰੀ ਸੰਘਰ ਰਚਿਆ ਢੋਲ ਸੰਖ ਨਗਾਰੇ ਵਾਇਕੈ। ਚੰਡ ਚਿਤਾਰੀ ਕਾਲਕਾ ਮਨ ਬਹਲਾ ਰੋਸ ਬਢਾਇਕੈ। ਨਿਕਲੀ ਮੱਥਾ ਫੋੜਿਕੈ ਜਣਫਤੇ ਨੀਸਾਣ ਬਜਾਇ

ਕੈ । ਜਾਗ ਸੁਜੰਮੀ ਜੁੱਧ ਨੂੰ ਜਰਵਾਣਾ ਜਣ ਮਰੜਾਇਕੈ । ਦਲ ਵਿਚ ਘੇਰਾ ਘੱਤਿਆ ਜਣ ਸੀਹ ਤੁਰਿਆ ਗਣਣਾਇਕੈ । ਆਪ ਵਿਸੂਲਾ ਹੋਇਆ ਤਿਹੁ ਲੋਕਾ ਤੇ ਖੁਣਸਾਇਕੈ । ਰੋਹ ਸਿਧਾਈਆਂ ਚੱਕ੍ਰਪਾਨ ਕਰ ਨਿੰਦਾ ਖੜਗ ਉਠਾਇਕੈ । ਅਗੈ ਰਾਖਸ ਬੈਠੇ ਰੋਹਲੇ ਤੀਰੀ ਤੇਗੀ ਛਹਬਰਿ ਲਾਇਕੈ । ਪਕੜ ਪਛਾੜੇ ਰਾਕਸਾਂ ਦਲ ਦੈਤਾਂ ਅੰਦਰਿ ਜਾਇਕੈ । ਬਹੁ ਕੇਸੀ ਪਕੜ ਪਛਾੜਿਅਨਿ ਤਿਨ ਅੰਦਰਿ ਧੂਮ ਰਚਾਇਕੈ । ਬਡੇ ਬਡੇ ਚੁਣ ਸੂਰਮੇ ਗਹਿ ਕੋਟੀ ਦਏ ਚਲਾਇਕੈ । ਰਣ ਕਾਲੀ ਗੁੱਸਾ

ਖਾਇਕੈ ॥ ੪੧ ॥

ਪਉੜੀ ਦੁਹਾ ਕੰਧਾਰਾਂ ਮੁਹਿ ਜੁੜੇ ਅਣੀਆਰਾ ਚੋਈਆਂ। ਧੂਹ ਕ੍ਰਿਪਾਣਾ ਤਿੱਖੀਆਂ ਨਾਲ ਲੋਹੂ ਧੋਈਆਂ। ਹੂਰਾਂ ਸ੍ਰੂਣਵਤ ਬੀਜ ਨੂੰ ਘਤਿ ਘੇਰਿ ਖਲੋਈਆਂ । ਲਾੜਾ ਦੇਖਣ ਲਾੜੀਆਂ ਚਉਗਿਰਦੈ ਹੋਈਆਂ ॥ ੪੨ ॥ ਚੋਬੀ ਧਉਸਾ ਪਾਈ ਦਲਾਂ ਮੁਕਾਬਲਾ । ਦਸਤੀ ਧੂਹ ਨਚਾਈਆਂ ਤੇਗਾਂ ਨੰਗੀਆਂ। ਸੂਰਿਆਂ ਦੇ ਤਨ ਲਾਈਆਂ ਗੋਸਤ ਗਿੱਧੀਆਂ । ਬਿੱਧਣਰਾਤੀ ਆਈਆਂ ਮਰਦਾਂ ਘੋੜਿਆਂ। ਜੋਗਣੀਆਂ ਮਿਲਿ ਧਾਈਆਂ ਲੋਹੂ ਭੱਖਣਾ। ਫਉਜਾਂ ਮਾਰ ਹਟਾਈਆਂ ਦੇਵਾਂ

ਦਾਨਵਾਂ। ਭਜਦੀ ਕਥਾ ਸੁਣਾਈ
ਆਂ ਰਾਜੇ ਸੁੰਭ ਥੇ। ਭੁਈ ਨ
ਪਉਣੇ ਪਾਈਆਂ ਬੂੰਦਾਂ ਰਕਤ
ਦੀਆਂ। ਕਾਲੀ ਖੇਤ ਖਪਾਈਆਂ
ਸੱਭੇ ਸੂਰਤਾਂ। ਬਹੁਤੀ, ਸਿਰੀ
ਬਿਹਾਈਆਂ ਘੜੀਆਂ ਕਾਲਕੀਆਂ
। ਜਾਣਿ ਨ ਜਾਏ ਮਾਈਆਂ ਜੂਝੇ
ਸੂਰਮੇ ॥ ੪੩ ॥ ਸੁੰਭ ਸੁਣੀ ਕਰ
ਹਾਲੀ ਸ੍ਰਵਣਤ ਬੀਜ ਦੀ। ਰਣ
ਵਿਚ ਕਿਨੈ ਨ ਝਾਲੀ ਦੁਰਗਾ।
ਆਂਵਦੀ। ਬਹੁਤੇ ਬੀਰ ਜਟਾਲੀ
ਉੱਠੇ ਆਖਕੈ। ਚੋਟਾਪਾਨਤਬਾਲੀ
ਜਾਸਾਂ ਜੁੱਧ ਨੂੰ। ਥਰਿ ਥਰਿ
ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਚਾਲੀ ਦਲਾ ਚੜੰਦਿਆਂ।
ਨਾਉ ਜਿਵੈਹੈ ਹਾਲੀ ਸਹਦਰੀ

ਆਉ ਵਿਚਿ। ਧੂੜਿ ਉਤਾਹਾਂ ਘਾਲੀ ਛੜੀ ਤੁਰੰਗਮਾਂ । ਜਾਣਿ ਪੁਕਾਰੂ ਚਾਲੀ ਧਰਤੀ ਇੰਦ੍ਰ ਥੈ॥ ੪੪ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਆਹਰਿ ਮਿਲਿਆ ਆਹਾਰੀਆ ਸੈਣ ਸੂਰਿਆਂਸਾਜੀ ॥ ਚੱਲੇ ਸਉਹੇ ਦੁਰਗਸ਼ਾਹ ਜਣ ਕਾਬੇ ਹਾਜੀ ॥ ਤੀਰੀ ਤੇਗੀ ਜਮਧੜੀ ਰਣਵੰਡੀ ਭਾਜੀ । ਇਕ ਘਾਇਲ ਘੂਮਨ ਸੂਰਮੇ ਜਣ ਮਕਤਬ ਕਾਜੀ। ਇਕਬੀਰ ਪਰੋਤੇ ਬਰਛੀਏਜਿਉਝੁਕਪਉਨ ਨਿਵਾਜੀ । ਇਕ ਦੁਰਗਾ ਸਉਹੇ ਖੁਨ ਸਕੈ ਖੁਨਸਾਇਨ ਤਾਜੀ। ਇਕ ਧਾਵਨ ਦੁਰਗਾ ਸਾਮਣੇ ਜਿਉ ਭੁਖਿਆਏ ਪਾਜੀ। ਕਦੇ ਨ ਰੱਜੇ ਜੁੱਝ ਤੇ

ਰਜ ਹੋਏ ਰਾਜੀ ॥ ੪੫ ॥ ਬੱਜੇ
ਸੰਗਲੀਆਲੇ ਸੰਘਰ ਡੋਹਰੇ ।
ਡਹੇ ਜੁ ਖੇਤ ਜਟਾਲੇ ਹਾਠਾ
ਜੋੜਿਕੈ । ਨੇਜੇ ਬੰਬਲੀ ਆਲੇ
ਦਿੱਸਨਿ ਓਰੜੇ । ਚੱਲੇ ਜਾਣ
ਜਟਾਲੇ ਨਾਵਣ ਗੰਗ ਨੂੰ ॥ ੪੬ ॥
ਪਉੜੀ। ਦੁਰਗਾ ਅਤੈ ਦਾਨਵੀ
ਸੂਲ ਹੋਈਆਂ ਕੰਗਾ । ਵਾਛੜ ਘਤੀ
ਸੂਰਿਆਂ ਵਿਚ ਖੇਤ ਖਤੰਗਾ । ਧੂਹਿ
ਕ੍ਰਿਪਾਣਾ ਤਿੱਖੀਆਂ ਬਢ ਲਾਹਨ
ਅੰਗਾ । ਪਹਲਾ ਦਲਾਂ ਮਿਲੰਦਿਆ
ਭੇੜ ਪਇਆ ਨਿਹੰਗਾ ॥ ੪੭ ॥
ਪਉੜੀ ॥ ਓਰੜ ਫਉਜਾਂ
ਆਈਆਂ ਬੀਰ ਚੜੇ ਕੰਧਾਰੀ ।
ਸੜਕ ਮਿਆਨੋ ਕਢੀਆਂ ਤਿਖੀਆਂ

ਤਰਵਾਰੀ । ਕੜਕ ਉਠੇ ਰਣ ਮਚਿਆ ਵੱਡੇ ਹੰਕਾਰੀ । ਸਿਰ ਧੜ ਬਾਹਾਂ ਗਨਲੇ ਫੁਲ ਜੇਹੈ ਬਾੜੀ । ਜਾਪੈ ਕੱਟੇ ਬਾਢੀਆਂ ਰੁਖ ਚੰਦਨਿ ਆਰੀ ॥ ੪੯ ॥ ਦੁਹਾਂ ਕੰਧਾਰਾ ਮੁਹਿ ਜੁੜੇ ਜਾ ਸੱਟ ਪਈ ਖਰਵਾਰ ਕਉ । ਤੱਕ ਤੱਕ ਕੈਬਰਿ ਦੁਰਗਸਾਹ ਤਕ ਮਾਰੇ ਭਲੇ ਜੁਝਾਰ ਕੱਉ । ਪੈਦਲ ਮਾਰੇ ਹਾਥੀਆਂ ਸੰਗ ਰਥ ਗਿਰੇ ਅਸਵਾਰ ਕੱਉ । ਸੋਹਨ ਸੰਜਾ ਬਾਗੜਾ ਜਣੁ ਲੱਗੇ ਫੁਲ ਅਨਾਰ ਕਉ । ਗੁੱਸੇ ਆਈ ਕਾਲਕਾ ਹਥਿ ਸਜੇ ਲੈ ਤਲਵਾਰ ਕਉ । ਏਦੂ ਪਾਰਉ ਓਤਪਾਰ ਹਰਨਾਕਸਿ ਕਈ ਹਜਾਰ ਕਉ । ਜਿਣ ਇੱਕਾ ਰਹੀ

ਕੰਧਾਰ ਕਉ । ਸਦ ਰਹਮਤ ਤੇਰੇ
ਵਾਰ ਕਉ ॥ ੪੯ ॥
ਪਉੜੀ ॥ ਦੁਹਾ ਕੰਧਾਰਾ ਮੁਹਿ
ਜੁੜੇ ਸੱਟ ਪਈ ਜਮਧਾਨ ਕਉ ।
ਤਦ ਖਿੰਗ ਨਸੁੰਭ ਨਚਾਇਆ
ਡਾਲ ਉਪਰਿ ਬਰਗਸਤਾਨ
ਕਉ । ਫੜੀ ਬਿਲੰਦ ਮਗਾਇ
ਉਸ ਫੁਰਮਾਇਸ ਕਰਿ ਮੁਲਤਾਨ
ਕਉ । ਗੁੱਸੇ ਆਈ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਰਣ
ਅੰਦਰਿ ਘੱਤਨ ਘਾਣ ਕਉ ।
ਅਗੈ ਤੇਗ ਵਗਾਈ ਦੁਰਗਸਾਹ
ਬਢ ਸੁੰਭਨ ਬਹੀ ਪਲਾਣ ਕਉ ।
ਰੜਕੀ ਜਾਇਕੈ ਧਰਤ ਕਉ ਬਢ
ਪਾਖਰ ਬੱਢ ਕਿਕਾਣ ਕਉ ।
ਬੀਰ ਪਲਾਣੋ ਡਿੱਗਿਆ ਕਰਿ

ਸਿਜਦਾ ਸੁੰਭ ਸੁਜਾਨ ਕਉ ॥ ਸਾਬਾਸ ਸਲੋਨੇ ਖਾਨਕਉ । ਸਦਾ ਸਾਬਾਸ ਤੇਰੇ ਤਾਨਕਉ । ਤਾਰੀਫਾਂ ਪਾਨ ਰਬਾਨ ਕਉ । ਸਦ ਰਹਮਤ ਕੈਫਾਂ ਖਾਨ ਕਉ ॥ ਸਦ ਰਹਮਤ ਤੁਰੇ ਨਚਾਣ ਕੱਉ ॥ ੫੦ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਦੁਰਗਾ ਅੱਤੇ ਦਾਨਵੀ ਗਹ ਸੰਘਰਿਕੱਥੇ । ਓਰੜ ਉੱਠੇ ਸੂਰਮੇ ਆਡਾਹੇ ਮੱਥੇ । ਕੱਟ ਤੁਫੰਗੀ ਕੈਬਰੀ ਦਲ ਗਾਹਿਨਿ ਕੱਥੇ । ਦੇਖਨ ਜੰਗ ਫਰੇਸਤੇ ਅਸ ਮਾਨੋ ਲੱਥੇ ॥ ੫੧ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਦੁਹਾਂ ਕੰਧਾਰਾਂ ਮੁਹਿ ਜੁੜੇ ਦਲ ਘੁਰੇ ਨਗਾਰੇ । ਓਰੜ ਆਏ ਸੂਰਮੇ ਸਿਰਦਾਰ ਰਣਿਆਰੇ

ਲੈਕੇ ਤੇਗਾਂ ਬਰਛੀਆਂ ਹਥਿਆਰ ਉਭਾਰੇ। ਟੋਪ ਪਟੇਲਾ ਪਾਖਰਾਂ ਗਲਿ ਸੰਜ ਸਵਾਰੇ। ਲੈਕੇ ਬਰਛੀ ਦੁਰਗਸਾਹ ਬਹੁ ਦਾਨਵ ਮਾਰੇ। ਚੜੇ ਰਥੀ ਗਜ ਘੋੜਿਈ ਮਾਰਿ ਭੁਇ ਤੇ ਡਾਰੇ। ਜਾਣ ਹਲਵਾਈ ਸੀਖ ਨਾਲ ਵਿੰਨ ਵੜੇ ਉਤਾਰੇ ॥ ੫੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਦੁਹਾਂ ਕੰਧਾਰਾ ਮੁਹਿ ਜੁੜੇ ਨਾਲ ਧਉਸਾ ਭਾਰੀ। ਲਈ ਭਗਉਤੀ ਦੁਰਗਸਾਹ ਵਰ ਜਾਗਨ ਭਾਰੀ। ਲਾਈ ਰਾਜੇ ਸੁੰਭਨੋ ਰਤੁ ਪੀਐ ਪਿਆਰੀ। ਸੁੰਭ ਪਲਾਣੋ ਡਿਗਿਆ ਉਪਮਾ ਬੀਚਾਰੀ। ਡੁੱਬ ਰੱਤੂ ਨਾਲਹੁ ਨਿਕਲੀ ਬਰਛੀ

ਦੂਧਾਰੀ। ਜਾਨ ਰਜਾਦੀ ਉਤਰੀ ਪੈਨ ਸੂਹੀ ਸਾਰੀ ॥ ੫੩ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਦੁਰਗਾ ਅਤੇ ਦਾਨਵੀ ਭੇੜ ਪਇਆ ਸਬਾਹੀ। ਸਸਤ੍ਰ ਪਜੂਤੇ ਦੁਰਗਸਾਹ ਗਹ ਸਭਨੀ ਬਾਹੀ । ਸੁੰਭ ਨਿਸੁੰਭ ਸੰਘਾਰਿਆ ਵਥ ਜੇਹੇ ਸਾਹੀ ॥ ਫਉਜਾਂ ਰਾਕਸਿਆਰੀਆਂ ਵੇਖ ਰੋਵਨਿ ਧਾਹੀ। ਮੁਹਿ ਕੁੜੂਚੇ ਘਾਹ ਦੇ ਛਡ ਘੋੜੇ ਰਾਹੀ। ਭਜਦੇ ਹੋਏ ਮਾਰੀਅਨਿ ਮੁੜ ਝਾਕਨ ਨਾਹੀ ॥ ੫੪ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਸੁੰਭ ਨਿਸੁੰਭ ਪਠਾ-ਇਆ ਜਮ ਦੇ ਧਾਮਨੋ। ਇੰਦ੍ਰ ਸੱਦ ਬੁਲਾਇਆ ਰਾਜ ਅਭ ਖੇਕਨੋ ।

ਸਿਰ ਪਰ ਛਤ੍ਰ ਫਿਰਾਇਆ ਰਾਜੇ ਇੰਦ੍ਰ ਦੇ। ਚਉਦਹ ਲੋਕਾ ਛਾਇਆ ਜਸੁ ਜਗ ਮਾਤ ਦਾ। ਦੁਰਗਾ ਪਾਠ ਬਣਾਇਆ ਸਭੇ ਪਉੜੀਆ। ਫੇਰ ਨ ਜੂਨੀ ਆਇਆ ਜਿਨ ਇਹ ਗਾਇਆ ॥ ੫੫ ॥

ਉਗ੍ਰਦੰਤੀ

ੴ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਫਤਹ॥

ਸ੍ਰੀ ਭਗਉਤੀ ਜੀ ਸਹਾਇ॥

ਭਗਉਤੀਜੀਕਾ ਛੰਦ ਛੱਕਾ

ਸ੍ਰੀਮੁਖਵਾਕ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ੧੦॥

ਨਮੋ ਉਗ੍ਰਦੰਤੀ ਅਨੰਤੀ ਸਵੈਯਾ।
ਨਮੋ ਜੋਗ ਜੋਗੇ ਸ੍ਵਰੀ ਜੋਗ ਮੈਯਾ।

ਨਮੋਕੇਹਰੀ ਬਾਹਨੀ ਸਤ੍ਰੁਹੰਤੀ। ਨਮੋ
ਸਾਰਦਾ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਦਆ ਪੜ੍ਹੰਤੀ।
ਨਮੋ ਰਿੱਧਿਦਾਸਿੱਧਿਦਾਬੁਧਿਦੈਨੀ।
ਨਮੋ ਕਾਲ ਕੇ ਕਾਲ ਕਉ ਕਾਲ
ਛੈਨੀ। ਨਮੋ ਕਾਲ ਆਜਾਲਹੈ ਹੇਰ
ਤੇਰੋ। ਨਮੋ ਤੀਨ ਹੂ ਲੋਕ ਕੀਨੋ
ਅਹੇਰੋ। ਨਮੋ ਜੋਤਿ ਜ੍ਵਾਲਾ ਤੁਮੈ
ਬੇਦ ਗਾਵੈਂ। ਸੁਰਾ ਸੁਰ ਰਿਖੀਸ੍ਵਰ
ਨਹੀਂ ਭੇਦ ਪਾਵੈਂ। ਤੁਹੀ ਜੋਗ
ਜੁਗਤਣ ਤੁਹੀ ਖੜਗਧਾਰੇ। ਤੁਹੀ
ਜੈ ਕਰੰਤੀ ਅਸੁਰ ਗਹਿ ਪਛਾਰੇ।
ਤੁਹੀ ਜੋਗਣੀ ਖੱਪਰ ਭਰਣੀ
ਅਦੋਖੀ। ਰਕਤਬੀਜਕੇ ਪ੍ਰਾਨਕੇ ਪਕ
ੜ ਸੋਖੀ। ਤੁਹੀ ਜਲਥਲੇ ਪਰਬਤੇ
ਗਿਰਿ ਨਿਵਾਸੀ। ਤੂਹੀ ਸਭ ਘਟ

ਨਮੈਂ ਨਿਰਾਲਮ ਪ੍ਰਕਾਸੀ। ਤੁਹੀ
ਦੁਸ਼ਟ ਦਾਹਿਨਤੁਹੀ ਸਰਬ ਪਾਲੀ।
ਤੁਹੀਬ੍ਰਿਛਪੁਹਿਪਾਤੁਹੀ ਆਪਮਾਲੀ।
ਤੁਹੀ ਵਿਸ੍ਵ ਭਰਣੀ ਤੁਹੀ ਜਗ
ਪ੍ਰਕਾਸੀ। ਤੁਹੀ ਅਲਖਬਰਨੀ
ਤੁਹੀ ਭੂਆਕਾਸੀ॥ ਨਮੋ ਜ੍ਵਾਲਪਾ
ਦੇਵਿ ਦੁਰਗੇਭਵਾਨੀ। ਤੁਹੀ ਲੋਕ
ਨਵਖੰਡ ਮੇਂ ਤੁਮਪ੍ਰਧਾਨੀ। ਅਟਲ
ਛੱਤ੍ਰ ਧਰਣੀ ਤੁਹੀ ਆਦਿ ਦੇਵੰ।
ਸਕਲ ਮੁਨਜਨਾ ਤੋਹਿਨਿਸ ਦਿਨ
ਸਰੇਵੰ। ਤੁਹੀਕਾਲਅਕਾਲ ਕੀ ਜੋਤਿ
ਛਾਜੈਸਦਾਜੈਸਦਾਜੈਸਦਾਜੈਬਿਰਾਜੈ।
ਯਹੀਦਾਸ ਮਾਂਗੈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਿੰਧੁ ਕੀਜੈ।
। ਸ੍ਵੈ ਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਭਗਤ ਸਰਬੱਤ੍ਰ
ਦੀਜੈ। ਤੁਹੀ ਜਾਗਤੀ ਜੋਤਿ ਜ੍ਵਾਲਾ

ਸਰੂਪੰ। ਤੂਹੀ ਜਗ ਸਕਲ ਮਹਿ ਰਮੰਤੀ ਅਨੂਪੰ। ਮਹਾਂਮੂੜ ਹਉਂ ਦਾਸ ਦਾਸਨ ਤਿਹਾਰਾ। ਪਕੜ ਬਾਂਹ ਭਉਜਲ ਕਰਹੁ ਬੇਗਪਾਰਾ। ਫ਼ਤਹਿ ਡੰਕ ਬਾਜੈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਯੋਂ ਕਰੀਜੈ। ਯਹੀ ਬਾਰਤਾ ਦਾਸ ਕੀ ਨਿਤ ਸੁਣੀਜੈ। ਕਰਹੁ ਹੁਕਮ ਅਪਨਾ ਸਭੈ ਦੁਸ੍ਰ ਘਾਊਂ। ਤੁਰਕ ਹਿੰਦਕਾ ਸਕਲ ਝਗਰਾ ਮਿਟਾਊਂ। ਅਗਮ ਸੂਰਬੀਰੇ ਉਠਹਿ ਸਿੰਘ ਜੋਧਾ। ਪਕੜ ਤੁਰਕ ਗਨਕਉ ਕਰੈਂ ਵੈ ਨਰੋਧਾ। ਸਕਲ ਜਗਤ ਮਹਿ ਖ਼ਾਲਸਾ ਪੰਥ ਗਾਜੈ। ਜਗੈ ਧਰਮ ਹਿੰਦੁਨ ਸਕਲ ਦੁੰਦ ਭਾਜੈ। ਜਪਉਂ ਜਾਪੋਂ ਏਕੈ ਹਰੇ ਹਰਿ

ਅਕਾਲੰ। ਹੈ ਤਬ ਦੁਨੀਆਂ ਸਭ ਛਿਨੱਕ ਮੈਂ ਨਿਹਾਲੰ। ਸੁਣਹੁ ਤੁਮ ਭਵਾਨੀ ਹਮਨ ਕੀ ਪੁਕਾਰੇ। ਕਰਹੁ ਦਾਸ ਪਰ ਮਿਹਰ ਅਪਰੰ ਅਪਾਰੇ।

ਦੋਹਰਾ ॥ ਦ੍ਵਾਰ ਤੁਮਾਰੇ ਠਾਢ-ਹਊਂ ਇਕ ਬਰ ਦੀਜੈ ਮੋਹਿ। ਪੰਥ ਚਲੈ ਤਬ ਜਗਤ ਮੈਂ ਦੁਸ੍ਟ ਖਪਾ-ਵਹੁ ਤੋਹਿ ॥ ੧ ॥

ਭਗਵਤੀ ਛੰਦ ਦੂਜਾ ੨॥

ਨਮੋ ਕਾਲਕਾ ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਕ੍ਰਿਪਾਨੀ। ਨਮੋ ਸੁੰਭ ਨੇਸੁੰਭ ਨਾਸਨਿ ਭਵਾਨੀ। ਨਮੋ ਚੰਡ ਅਰ ਮੁੰਡ ਸੰਘਾਰ ਕਾਰੀ। ਨਮੋ ਰਕਤ ਬੀਜਾਨ ਕੇ ਪ੍ਰਾਣਹਾਰੀ। ਨਮੋ ਬੇਦ ਬਿੱਦਜਾ ਨਮੋ ਜੋਗ

ਰੂਪਾ। ਨਮੋ ਅੰਜਨੀ ਪੂਰਨੀ ਭੂਪ ਭੂਪਾ। ਨਮੋ ਜੈ ਅਨੰਤੀ ਭੱਦ੍ਰ-ਕਾਲੀ ਅਥਾਹੰ। ਨਮੋ ਭਗਵਤੀ ਤੇਜਵੰਤੀ ਅਦ੍ਵਾਹੰ। ਨਮੋ ਸ਼ਕਤਿ ਰੂਪਣ ਅਗੰਮਣ ਅਡੋਲਾ। ਨਮੋ ਖੜਗ ਧਾਰਣ ਅਛੇਦਣਅਤੋਲਾ। ਨਮੋ ਗਰਬ ਗੰਜਨ ਸਿਰੀ ਜੋਗ ਮਾਯਾ। ਸਭੈ ਥਕ ਰਹੇ ਮਰਮ ਕਿਨਹੂੰ ਨ ਪਾਯਾ। ਤੂਹੀ ਜਲ ਅਗਨਿ ਪਵਨ ਤੂੰ ਹੂਰ ਨੂਰਾ। ਤੂਹੀ ਜੋਤਿ ਉਡਗਨ ਤੂਹੀ ਚੰਦ ਸੂਰਾ। ਤੂਹੀ ਖੇਚਰਾ ਭੂਚਰਾ ਜੋਧ ਬੀਰੇ। ਤੂਹੀ ਰੱਛਨੀ ਸ੍ਰਿਸ੍ਰ ਰੂਪਨ ਗਹੀਰੇ। ਤੂਹੀ ਜਗਤ ਜਨਨੀ ਅਨੰਤੀ ਅਕਾਲੰ। ਤੂਹੀ ਅੰਨਦੈਨੀ

ਸਭਨ ਕੋ ਸਮਾਲੰ । ਤੂਹੀ ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡਭੂਮੰ ਸਰੂਪੰ। ਤੂਹੀ ਵਿਸ਼ਨ ਸਿਵ ਬ੍ਰਹਮ ਇੰਦ੍ਰ ਅਨੂਪੰ । ਤੂਹੀ ਸੀਤਲਾਂ ਤੇਤਲਾ ਬਾਕ ਬਾਨੀ । ਨਮੋ ਚੰਡਿਕਾ ਮੰਗਲਾ ਸ੍ਰੀ ਭਵਾਨੀ। ਨਹੀਂ ਤੁਮ ਬਿਨਾ ਕੋਇ ਰੱਛਕ ਹਮਾਰਾ। ਤੂਹੀ ਆਦਿ ਕੁਮਾਰ ਦੇਵੀ ਅਪਾਰਾ। ਤੂਹੀ ਦੇਵ ਕੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮਾਤਾ ਕਹਾਯੰ। ਤੂਹੀ ਨੈਣਾ ਦੇਵੀ ਅਲਖ ਜਗ ਸਹਾਯੰ। ਤੂਹੀ ਥੰਭ ਸਿਉਂ ਨਿਕਸ ਨਰਸਿੰਘ ਹੋਈ। ਉਦਰ ਹਰਨਾਖਸ ਕਾਨਖ ਹੁਕਰ ਪਰੋਈ। ਤੂਹੀ ਕੱਛ ਹੁਇ ਦੈਤ ਮਧ ਕੀਟ ਜਾਰੇ। ਤੂਹੀ ਹੋਇ ਬੈਰਾਹ ਹਿਰਨਾਛਜ ਮਾਰੇ । ਤੂਹੀ

ਹੋਇ ਬਾਵਨ ਮਹਾਂ ਛਲ ਦਿਖਾਯੋ। ਪਕੜ ਰਾਜੇ ਬਲ ਕੋ ਪਤਾਲੇ ਪਠਾਯੋ। ਤੁਹੀ ਹੋਇ ਪਰਸ ਰਾਮ ਜਗ ਮਹਿ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੀ। ਸਕਲ ਛੱਤ੍ਰੀ ਯਨ ਕੋ ਕਰਜੋ ਛੇ ਬਿਨਾਸ਼ੀ। ਤੁਹੀ ਫਿਰ ਭਈ ਰਾਮ ਚੰਦ੍ਰ ਅਪਾਰਾ। ਪਕੜ ਦੈਤ ਲੰਕੇਸ ਰਾਵਨ ਪਛਾਰਾ। ਤੁਹੀ ਮੁਕਤਿ ਦਾਯਕ ਸਦਾ ਸ਼ੁਭ ਕਰੰਤੀ। ਤੁਹੀ ਸੂਰ ਬਲਬੀਰ ਦੁਸਟਨ ਦਹੰਤੀ। ਤੁਹੀ ਰਾਧਕਾ ਰੁਕਮਣੀ ਤੂ ਕੁਸ਼ੱਲਯਾ। ਤੁਹੀ ਅੰਜਨੀ ਰੇਣਕਾ ਤੂੰ ਅਹਿੱਲਯਾ। ਤੁਹੀ ਭਰਣ ਪੋਖਣ ਸਭਨਪਰਕ੍ਰਿਪਾ ਲੀ। ਕਰਹੁਮੋਹਿਮੁਕਤਾ ਕਟਹੁ ਭਰਮ ਜਾਲੀ। ਨਮੋ ਦਖ ਹਰੰਤੀ ਅਨੰਦਦਤ

ਸਰੂਪਾ। ਅਪਨੁ ਦਾਸਪਰ ਮਿਹਰ ਕੀਜੈ ਅਨੂਪਾ।

ਦੋਹਰਾ ਦਾਸ ਜਾਨ ਕਰ ਆਪੁਨਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀਜੈ ਮੋਹਿ। ਇਹੈ ਬੇਨਤੀ ਦਾਸ ਕੀ ਸੁਣਹੁ ਭਵਾਨੀ। ਤੋਹਿ ॥ ੨ ॥

ਭਗਵਤੀ ਛੰਦ ਤੀਜਾ ॥ ੩ ॥

ਤੁਹੀ ਕਲਪ ਬ੍ਰਿਛਣ ਤੁਹੀ ਕਾਮ ਧੈਨਾ। ਤੁਹੀ ਅਸਟ ਸਿੱਧਣ ਤੁਹੀ ਨੂਰ ਨੈਨਾ। ਤੁਹੀ ਸੁਰਗ ਪਾਤਾਲ ਬੈਕੁੰਠ ਧਰਨੀ। ਤੁਹੀ ਪਾਪ ਖੰਡਨ ਉਦਰ ਜਗਤ ਭਰਨੀ। ਤੁਹੀ ਬ੍ਰਹਮਣੀ ਬੇਦ ਪਾਠਣ ਸਾਵਿਤ੍ਰੀ। ਤੁਹੀ ਧਰਮਣੀ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਪਵਿੱਤ੍ਰੀ ਤੁਹੀ ਗੋਰਜਾਂ

ਪਾਰਬਤੀ ਜੋਗ ਧਰਣੀ । ਤੂਹੀ ਲੱਛਮੀ ਅਲਖ ਰੂਪੀ ਅਵਰਣੀ। ਤੂਹੀ ਸਰਬ ਜਗ ਕਉ ਉਪਾਵੈਂ ਛਕਾਵੈਂ । ਤੂਹੀ ਬਹੁੜ ਆਪੇ ਛਿਨਕ ਮੋਂ ਖਪਾਵੈਂ। ਤੂਹੀ ਭਗਤ ਕਰਤਾਰ ਕੀ ਸ਼ਕਤਿਰਾਣੀ। ਤੂਹੀ ਹਰਿ ਸਿਮਰ ਕਰ ਭਈਜੋਗ ਧਯਾਣੀ ਅਗਮ ਖੇਲ ਤੁਮਰਾ ਕਹਾ ਕੋ ਬਖਾਨੈ ਤੂਹੀਭੇਦਅਪਨਾਅਪਨੁਆਪਜਾਨੈ। ਸਕਲ ਢੂੰਢ ਥਾਕੇ ਲਖਿਯੋ ਕਿਛਨ ਭੇਦਾ। ਤੂਹੀ ਈਸਰੀ ਦੂਖ ਬਿਨਾ ਸਨ ਅਛੇਦਾ ॥ ਕਰੋ ਮਿਹਰ ਅਪੁਨੀ ਚਰਣ ਧੂਰ ਪਾਵਉਂ। ਤੁਮਨ ਦ੍ਵਾਰਪਰ ਸੀਸ ਆਪਨ ਘਸਾਵਉਂ ॥ ਯਾਹੀ ਦਾਨ ਮਾਂਗੇ

ਕਰਹੁ ਜੈ ਹਮਾਰੀ। ਸਭੇ ਦੁਸ੍ਟਦੇਤਾ ਖਪੈ ਛਿਨ ਮਝਾਰੀ। ਤੁਹੀਡਾਕਣੀ ਸਾਕਣੀ ਸੂਰਬੀਰੇ । ਤੂਹੀ ਰੂਪ ਨਾਰਾਇਣੀ ਹਰਿ ਸਰੀਰੇ । ਤੁਹੀ ਅਲਖ ਦੁਰਗਾ ਜਗਤ ਕਰਨ ਹਾਰੀ। ਸਕਲ ਛੋੜਕਰ ਓਟ ਪਕੜੀ ਤਿਹਾਰੀ ॥ ਤੁਹੀ ਮੱਛ ਹੁਇ ਸਿੰਧੁ ਭੀਤਰ ਖਿਲੰਤੀ। ਤੁਹੀ ਦਤ ਸੰਕਾਸੁਰੇ ਕਉ ਦਲੰਤੀ। ਤੁਹੀ ਕ੍ਰਿਸਨ ਹੋਹਿ ਕੰਸ ਕੇਸੀ ਖਪਾਯੋ । ਤੁਮਨ ਮੱਲ ਚੰਡੂਰ ਗਹਿਕਰ ਉਡਾਯੋ । ਜਗਨਨਾਥ ਹੁਇ ਦਤ ਗਯਾਸੁਰ ਬਿਡਾਰੇ। ਤੁਹੀ ਨਿਹਕਲੰਕੀ ਭਈ ਖੜਗ ਧਾਰੇ । ਤੁਹੀ ਦੈਤ ਕਿਲਕਾਸੁਰੇ

ਰੋਉ ਸੰਘਰਨੀ । ਤੁਹੀਸਭ ਜੁਗਣ ਬੀਚ ਅਵਤਾਰ ਧਰਣੀ । ਜੁਗੋ ਜੁਗ ਸਕਲ ਖੇਲ ਤੁਮਹੀਰਚਾਯੋ। ਤੁਮਨਖੇਲਕਾ ਭੇਦਕਿਨਹੂੰਨ ਪਾਯੋ। ਤੁਹੀਅਸਟਦੁਰਗੇਭਵਾਨੀਅਕਾਲੰ। ਤੁਹੀ ਸਕਲਬ੍ਹਮੰਡਊਪਰਦਿਆਲੰ ਤੁਮਨ ਕੁਦਰਤੀ ਖੇਲ ਕੀਨੋ ਅਪਾਰਾ । ਤੁਮਣ ਤੇਜ ਸਿਉ ਕੋਟ ਰਵਿ ਸਸਿ ਉਜਾਰਾ। ਤੁਹੀ ਨਿਜ ਵਜੀਰਣ ਪ੍ਰਭੂ ਦਰ ਸੁਹੰਤੀ। ਤੁਹੀ ਨਿਸ ਦਿਨਾ ਜਾਪ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪੰਤੀ। ਨਿਰੰਜਨ ਪੁਰਖ ਸ਼ਹਨ-ਸ਼ਾਹਾ ਅਪਾਰੇ। ਤੁਹੀ ਸ਼ਕਤਿ ਹੈ ਨਿਕਟ ਵਰਤੀ ਮੁਰਾਰੇ। ਸੁਣਹੁ ਦਾਸ ਕੀ ਬੇਨਤੀ ਹਰਿ ਭਵਾਨੀ।

ਦੇ ਇਆ ਧਾਰ ਮੁਹਿ ਲਾਜ ਰਾਖਹੁ ਨਿਦਾਨੀ ॥

ਦੋਹਰਾ ॥ ਦਾਨਵ ਮਾਰੇ ਰੋਹਿਲੇ ਦੇਵ ਬਚਾਏ ਤੋਹਿ । ਸਿੰਘ ਤੁਮਾਰੇ ਰਣਗਜੇ ਹਾਂਕ ਨ ਝਾਲਸ ਕੋਇ ॥

ਭਗਵਤੀ ਛੰਦ ਚੌਥਾ ॥ ੪ ॥

ਤੁਹੀ ਜੋਤਿ ਜ੍ਵਾਲਾ ਮੁਖੀ ਹੁਇ ਦਿਖਾਨੀ । ਪ੍ਰਬਤ ਫੋੜ ਲਾਵਾਂ ਅਗਨ ਜਗ ਮਗਾਨੀ । ਤੂਹੀ ਹਰਨ ਭਰਣੀ ਤੁਹੀ ਜਗਤ ਮਾਏ । ਤੁਹੀ ਸਰਬ ਠੌਰਨ ਰਹੀ ਆਪ ਛਾਏ । ਤੁਹੀ ਉਤਭੁਜਾ ਸੇਤਜਾ ਸੁਖ ਨਿਧਾਨੀ । ਤੁਹੀ ਅੰਡਜਾ ਜੇਰਜਾ ਚਤੁਖਾਨੀ । ਤੁਹੀ ਤੀਰ

ਤੁਰਵਾਰ ਕਾਤੀ ਕਟਾਰੀ। ਤੁਹੀ ਸੰਖ ਪਦਮਨ ਗਦਾ ਚੱਕ੍ਰਧਾਰੀ। ਤੁਹੀ ਤੋਪ ਬੰਦੂਕ ਗੋਲਾ ਚਲੰਤੀ। ਤੁਹੀ ਕੋਟਗੜ੍ਹਕਉ ਧਮਕ ਸਿਉ ਉਡੰਤੀ। ਤੁਹੀ ਬਡ ਅਜੀਤਣ ਸਕਲ ਦੋਖ ਹਰਣੀ। ਤੁਹੀ ਹਰਿ ਅਡੋਲਣ ਅਗਮ ਖੇਲ ਕਰਣੀ। ਤੁਹੀ ਅਤਿ ਬਲਿਸ੍ਰਨ ਚਤੁਰਭੁਜ ਭਵਾਨੀ। ਤੁਮਨ ਸਰਬ ਦੁਸ੍ਰਨ ਕੀਏ ਮਾਰ ਛਾਨੀ। ਤੁਹੀ ਗੁਪਤਿ ਪਰਗਟ ਸਭ ਨਮੋ ਖਿਲੰਤੀ। ਤੁਹੀ ਸੁੰਭ ਮਹਿ-ਖਾਸੁਰੈ ਕਉ ਦਲੰਤੀ। ਤੁਹੀ ਜਗਤ ਮੰਡਣ ਦਇਆ ਵੰਤ ਭਾਰੀ। ਸਕਲ ਸਿੱਧਿ ਮੁਨਿ ਜਨ ਲਏ ਤੈ ਉਬਾਰੀ। ਲਖੈ ਨਾਹਿ ਕੋਈ ਅਜਬ ਖੇਲ

ਤੇਰਾ । ਤੂਹੀ ਧਰਨ ਧਰਕੇ ਕਰਹਿ
ਫਿਰ ਨਿਬੇਰਾ । ਤੂਹੀ ਬਿਜੁਲ ਹੋਇ
ਗਗਨ ਚੜ ਝਿਲ ਮਿਲਾਨੀ ।
ਤੁਮਨ ਚਰਨ ਪਰ ਸੁਰਤ ਹਮਰੀ
ਟਿਕਾਨੀ। ਤੂਹੀਅਲਖ ਕਰਤਾਰਨੀ
ਸ਼ਿਵਿ ਸਰੂਪਾ । ਤੂਹੀ ਸਭ ਘਟੇ
ਦੇਵ ਦੁਰਗੇ ਅਨੂਪਾ । ਤੂਹੀ ਹੈ
ਸਭਨ ਬੀਚ ਸਭ ਸੋ ਨਿਰਾਲੀ ।
ਤੂਹੀ ਸਭ ਜਗਤ ਕੀ ਕਰਹਿ ਪ੍ਰਤਿ
ਪਾਲੀ । ਤੂਹੀ ਖਾਸ ਭਗਤਨ ਹਰੇ
ਹਰਿ ਜਪੰਤੀ । ਤੂਹੀ ਹਰ ਚਰਣ
ਪਰ ਅਪੁਨ ਸਿਰ ਧਰੰਤੀ । ਤੂਹੀ
ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਿਉ ਅਗਮ ਰੂਪ
ਹੋਈ । ਸਭੇ ਪਚ ਮੂਏ ਪਾਰ ਪਾਵਤ
ਨ ਕੋਈ । ਤੂਹੀ ਸੂਰ ਬਲਵੰਤਨ

ਗੁਨ ਗਹੀਰੇ । ਤੁਮਨ ਦ੍ਵਾਰ
ਘੁਰ ਹੈਂ ਅਨਾਹਦ ਨਫੀਰੇ ।
ਨਿਰੰਜਨ ਸਰੂਪਾ ਤੁਹੀ ਆਦਿ
ਰਾਣੀ । ਤੁਹੀ ਜੋਗ ਬਿੱਦਜਾ ਤੁਹੀ
ਬ੍ਰਹਮਬਾਨੀ । ਨਿਰੰਜਨ ਪ੍ਰਭੂ
ਨਾਥ ਕਾਦਰ ਮੁਰਾਰੇ । ਤਹਾਂ ਤੂ
ਖੜੀ ਕੁਦਰਤੀ ਰੂਪ ਧਾਂਰੇ । ਤੁਹੀ
ਅੰਭਕੇ ਸ਼ਕਤਿ ਕੁਦਰਤਿ ਭਵਾਨੀ
ਤੁਮ ਨ ਕੁਦਰਤੀ ਜੋਤ ਘਟਿ ਘਟਿ
ਸਮਾਨੀ । ਧਰਨ ਪਵਨ ਆਕਾਸ਼
ਕੁਦਰਤਿ ਸਰੂਪੰ । ਤੁਹੀ ਕੁਦਰਤੀ
ਅਲਖ ਦੇਵੀ ਅਨੂਪੰ । ਨਹੀ ਭਾਖ
ਸਾਕਉ ਮੈ ਮਹਿਮਾ ਤੁਹਾਰੀ ।
ਲਖਜੋਨਾਹਿ ਕਿਨਹੂੰ ਤੁਮ ਨ ਅੰਤ
ਪਾਰੀ । ਯਹੀ ਦਾਸ ਤੁਮਰਾ ਚਰਨੀ

ਧੂਰਿ ਪਾਵੈ । ਤਮੁਨਦ੍ਰਾਰ ਠਾਢਾ ਸਦਾਧੁਨਿ ਲਗਾਵੈ ।

ਦੋਹਰਾ ਮੁਖ ਪਸਾਰੈ ਕਾਲਕਾ ਦੈਤ ਚਬਾਵੈ ਦਾਂਤ । ਪੰਥ ਚਲਾਵੈ ਜਗਤ ਮੈ ਜੁਧ ਕਰਹਿ ਤਬ ਸ਼ਾਂਤਿ ॥ ੪ ॥

ਭਗਵਤੀ ਛੰਦ ਪੰਜਵਾਂ ॥ ੫ ॥

ਨਮੋ ਦੇਵਿਸ਼ਾ ਕੁੰਭਰੀ ਹਿੰਗੁਲਾ- ਜਾ । ਤੁਹੀ ਸਭ ਜਗਤ ਕੇ ਕਰਹਿ ਸਿੱਧਿਕਾਜਾ । ਤੁਹੀ ਅਲਖਜ੍ਵਾਲਾ ਕਮੱਖਜਾ ਪਰਧਾਨੀ । ਤੁਮ ਨ ਜਸ ਸਕਲ ਜਗਤ ਕਰ ਹੈ ਬਖਾਨੀ ਤੁਹੀ ਹਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ਠਾਕਰ ਜਪੰਤੀ । ਤੁਹੀ ਰਾਛਸਨ ਕਉ ਪਕੜ ਕਰ ਦਹੰਤੀ । ਹਮਨ ਬੈਰੀ-

ਅਨ ਕਉ ਪਕੜ ਘਾਤ ਕੀਜੈ । ਤਬੈ ਦਾਸ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਮਨ ਪਤੀਜੈ । ਤੁਹੀ ਆਸ ਪੂਰਨ ਜਗਤ ਗੁਰ ਭਵਾਨੀ। ਛੱਤ੍ਰ ਛੀਨ ਮੁਗਲਨ ਕਰਹੁ ਬੇਗਫ਼ਾਨੀ। ਸਕਲ ਹਿੰਦ ਸਿਉ ਤੁਰਕ ਦੂਸ੍ਰਾਂ ਬਿਦਾਰਹੁ। ਧਰਮ ਕੀ ਧੁਜਾ ਕਉ ਜਗਤ ਮੈ ਝੁਲਾਰਹੁ। ਦਹੂੰ ਪੰਥ ਮੈਂ ਕਪਟ ਵਿੱਦਯਾ ਚਲਾਨੀ। ਬਹੁਰ ਤੀਸਰਾ ਪੰਥ ਕੀਜੈ ਪਰਧਾਨੀ। ਜੋ ਉਪਜੈ ਮਰੈ ਤਾਹਿ ਸਿਮਰਨ ਨ ਕੀਜੈ। ਅਟਲ ਪੁਰਖ ਆਕਾਲ ਕਾ ਨਾਮ ਲੀਜੈ। ਮੜੀ ਗੋਰ ਦੇਵਲ ਮਸੀਤਾਂ ਗਿਰਾਪੰ। ਤੁਹੀ ਏਕ ਅਕਾਲ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਾਪੰ। ਮਿਟੈ ਬੇਦ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ

ਅਠਾਰਹਿ ਪੁਰਾਨਾ । ਮਿਟੇ ਬਾਂਗ ਸਲਵਾਤ ਸੁੰਨਤ ਕੁਰਾਨਾ । ਸਕਲ ਸ੍ਰਿਸ੍ਰਿ ਇਕ ਬਰਨ ਹੋ ਕਰ ਭੁਲਾਨੀ । ਧਰਮ ਨੇਮ ਕੀ ਜੁਗਤ ਕਿਨਹੂੰ ਨ ਜਾਨੀ । ਕਠਿਨ ਦੂੰਦ ਵਰਤੈ ਜਗਤ ਮਹਿ ਗੁਬਾਰਾ । ਦਯਾ ਧਾਰ ਕਰ ਮੋਹਿ ਲੀਜੈ ਉਬਾਰਾ । ਤੂਹੀ ਕੁਦਰਤੀ ਸਕਤਿ ਦੁਰਗੇ ਭਵਾਨੀ ਤੂਹੀ ਜਗਤ ਮਾਤਾ ਸਕਲ ਬਿਧ ਨਿਧਾਨੀ ਤੂਹੀ ਬਿਆਸ ਗੋਰਖ ਅਗਸਤੰ ਕਬੀਰੇ। ਤੂਹੀ ਰਿਖ ਮੁਨੀਸ਼ਰ ਤੂਹੀ ਗੌਸ ਪੀਰੇ। ਨਿਰੰਜਨ ਪੁਰਖ ਕਉ ਸਦਾ ਤੂ ਧਿਆਵੈਂ । ਪ੍ਰਭੂ ਦ੍ਵਾਰ ਠਾਢੀ ਵਜ਼ੀਰਨ ਕਹਾਵੈਂ। ਨਹੀਂ

ਤੁਮ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਦੂਸਰ ਹਜੂਰੇ। ਤੁਹਿ ਅਲਖਣੀ ਹੋਇ ਰਹੀ ਜਗਤ ਪੂਰੇ। ਅਪੁਨ ਜਾਨਕਰ ਮੋਹਿ ਲੀਜ ਬਚਾਈ। ਅਸੁਰ ਪਾਪੀਅਨ ਮਾਰ ਦੇਵਹੁ ਉਡਾਈ। ਸਕਲ ਜਗਤ ਕਉ ਸੁਖ ਬਸਾਵਹੁ ਅਨੰਦਾ। ਤੁਹੀ ਤੁਰਕ ਮੇਟਨ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਮੁਕੰਦਾ। ਯਹੀ ਦੇਹ ਆਗਿਆ ਤੁਰਕ ਗਹਿ ਖਪਾਊਂ। ਗਊਘਾਤ ਕਾ ਦੋਖ ਜਗ ਸਿਉਂ ਮਿਟਾਊਂ। ਛਤ੍ਰ ਤਖਤ ਮੁਗਲਨ ਕਰਹੁੰ ਮਾਰ ਦੂਰੇ। ਘੁਰਹਿੰ ਤਬ ਜਗਮਹਿ ਫ਼ਤਹ ਧਰਮ ਤੂਰੇ। ਤੁਮਨ ਦਰ ਖੜਾ ਦਾਸ ਕਰਹੈ ਪੁਕਾਰਾ। ਤੁਰਕਨ ਮੇਟ ਕੀਜੈ ਜਗਤ ਮਹਿ ਉਜਾਰਾ। ਤਬੀ

ਗੀਤ ਮੰਗਲ ਫਤਹਿ ਕੇ ਸੁਨਾਊਂ। ਤੁਮਨ ਕਉ ਸਿਮਰ ਦੂਖ ਸਗਲੇ ਮਿਟਾਊਂ ॥

ਦੋਹਰਾ ॥ ਕਿਰਪਾ ਕੀਜੈ ਦਾਸ ਪਰ ਕੁੰਟ ਨਿਵਾਊਂ ਵਾਰ। ਨਾਮ ਤੁਮਾਰਾ ਜੋ ਜਪੈ ਭਏ ਸਿੰਧ ਭਵ ਪ੍ਰਾਰ ॥ ੫ ॥

ਭਗਵਤੀ ਛੰਦ ਛੀਵਾਂ ॥ ੬ ॥

ਨਮੋ ਕਸਟ ਹਰਣੀ ਦੁਰਗਾ ਸ਼ਕਤਿ ਮਾਏ। ਸਭੈ ਦੁਸਟ ਦਾਨੋ ਪ੍ਰਕੜ ਤੈਂ ਖਪਾਏ। ਤੁਮਨ ਭਵਨ ਤ੍ਰੈਲੋਕ ਕੋਰਮਹਿ ਬਿਰਾਜੈ। ਤਹਾਂ ਨੂਰ ਤੁਮਰਾ ਅਗਾ। ਰੂਪ ਛਾਜੈ। ਤੂਹੀ ਧੌਲ ਗਿਰ ਕੋਟ ਕਾਂਗੜ ਬਸੰਤੀ। ਤੂਹੀ ਅਛਲ ਆਨਾਦ

ਦੇਵਨ ਅਨੰਤੀ। ਰਟੌਂ ਨਿਸਦਿਨਾ ਜਾਂਪ ਤੁਮਰਾ ਭਵਾਨੀ। ਤੁਮਨ ਚਰਨ ਮੋਂ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹਮਰੀ ਲਗਾਨੀ। ਕਰਹੁ ਹਰਿ ਭਵਾਨੀ ਜਗਤ ਕੀ ਸੰਭਾਰ। ਹਮਨ ਦੁਸ੍ਰ ਦੋਖੀ ਸਭਨ ਹੋਹਿੱ ਛਾਰੈ ਸਦਾ ਸਰਬਦਾ ਚਰਣ ਤੁਮਰੇ ਧਿਆਊਂ। ਤੁਮ ਨ ਮਿਹਰ ਸਿਊਂ ਦੁਸ੍ਰ ਸਗਲੇ ਖਪਾਊਂ। ਯਹੀ ਆਸ ਪੂਰਨ ਕਰਹੁ ਤੁਮ ਹਮਾਰੀ। ਮਿਟੈ ਕਸ਼ਟ ਗਊਅਨ ਛੁਟੈ ਖੇਦ ਭਾਰੀ। ਫਤਹਸਤਿ ਗੁਰੂ ਕੀ ਸਭਨ ਸਿਊਂ ਬੁਲਾਊਂ। ਸਭਨ ਕਉ ਸ਼ਬਦ ਵਾਹਿਵਾਹੇ ਦ੍ਰਿੜਾਊਂ। ਕਰੌਂ ਖਾਲਸਾ ਪੰਥ ਤੀਸੋਰ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਾ। ਜਗਹਿ ਸਿੰਘ

ਜੋਧੇ ਧਰਹਿ ਨੀਲ ਭੇਸਾ। ਸਕਲ ਰਾਛਸਨ ਕਉ ਪਕੜ ਵੈਖ ਪਾਵੈ। ਸਭੀ ਜਗਤ ਸਿਉ ਧੁਨਿ ਫ਼ਤਹਿ ਕੀ ਬੁਲਾਵੈਂ ਤੂਹੀ ਸਾਰਦਾ ਬੇਦ ਗਾਯਣ ਸੁਰ-ਸਤੀ। ਤੂਹੀ ਦੇਵ ਦੁਰਗੇ ਨਿਰੰਜਣ ਪਰਸਤੀ। ਯਹੀ ਬੇਨਤੀ ਖ਼ਾਸ ਹਮਹੀ ਸੁਣੀਜੈ। ਅਸੁਰ ਮਾਰ ਕਰ ਰੱਛਿਆ ਉਅਨ੍ਹ ਕਰੀਜੈ। ਤੂਹੀ ਸਿੱਧਿ ਨੌ ਨਿਧ ਕਉ ਭਰਣ ਹਾਰੀ। ਤੂਹੀ ਅੰਨ ਦਾਯਣ ਸਗਲ ਜਗ ਭਿਖਾਰੀ। ਤੂਹੀ ਰਿਖਿ ਬਸਿਸ੍ਰ ਤੂਹੀ ਹੈ ਦੁਬਾਸ਼ਾ। ਤੂਹੀ ਜਮਦਗਨਿ ਸੰਤ ਗੋਤਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਾ। ਤੂਹੀ ਕਾਲਕੇ ਅਸੁਰ ਸੰਘਾਰ ਕਰਣੀ। ਤੂਹੀ ਸੇਵਕਨ ਪਰ ਸਦਾ ਮਿਹਰ ਧਰਣੀ

ਕਹਾਂ ਲੌ ਬਖਾਨੌਂ ਤੂ ਮਨ ਗਤਿ
ਅਪਾਰੇ। ਤੁਹੀ ਜਾਲਪਾ ਅਲਖ
ਰੂਪਣ ਮੁਰਾਰੇ। ਤੁਹੀ ਹਰਿ ਹਰੇ
ਹਰਿ ਹਰੇ ਹਰਿ ਭਵਾਨੀ। ਨਿਰੰਜਨ
ਪੁਰਖ ਪਰ ਭਈ ਤੂੰ ਕੁਰਬਾਨੀ।
ਯਹੀ ਦੇਹਿ ਬਰ ਮੋਹਿ ਸਤਿਗੁਰ
ਧਿਆਊਂ। ਅਸੁਰ ਜੀਤ ਕਰ
ਧਰਮ ਨ ਉਬਤ ਬਜਾਉਂ। ਮਿਟਹਿ
ਸਭ ਜਗ ਸਿਉਂ ਤੁਰਕਨ ਦੂੰਦ
ਸ਼ੋਰਾ। ਬਚਹਿ ਸੰਤ ਸੇਵਕ ਖਪਹਿ
ਦੁਸ਼ਟ ਚੋਰਾ। ਸਭੈ ਸ੍ਰਿਸਟ ਪਰਜਾ
ਸੁਖੀ ਹੁਇ ਬਿਰਾਜੈ। ਮਿਟੈ ਦੂਖ
ਸੰਤਾਪ ਆਨੰਦ ਗਾਜੈ। ਨਛਾਡਉਂ
ਕਹੂੰ ਦੁਸਟ ਅਸੁਰਨ ਨਿਸ਼ਾਨੀ।
ਚਲੈ ਸਭ ਜਗਤ ਮਹਿ ਧਰਮ ਕੀ

ਕਹਾਨੀ। ਛੱਤ੍ਰਧਾਰੀਅਨਕਉ ਕਰਹੁ ਬੇਗ ਨਾਸਾ। ਅਪਨ ਦਾਸਕਾ ਦੇਖੀ ਅਹੁ ਤਬ ਤਮਾਸ਼ਾ॥

ਦੋਹਰਾ॥ ਤਬ ਖੜਗਤਮਾਸ਼ਾ ਦੇਖੀਐ ਹਤ ਦੁਰਗੇ ਅਬਨਾਸ਼। ਪਕੜ ਤੇਗ ਦੁਸ਼ਟਨ ਹਤੂੰ ਕਰਹੂੰ ਧਰਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼॥ ੧॥ ਹਰ ਭਗਤ ਭਗੌਤੀ ਤਿਸੈ ਕੀ ਜੋ ਰਣਧੀਰ ਧਰੇਇ। ਤਿਹਿ ਅੰਗ ਸੰਗ ਤੁਮ ਲਾਗਰਹੁ ਜੋ ਪਾਛੈ ਪਗ ਨ ਧਰੇਇ॥ ੨॥

ਚੌਪਈ॥ ਖਟਛੰਦ ਭਗਾਵਤੀ ਮਹਾਂ ਪੁਨੀਤੇ। ਤਿਸ ਪਠਵਤ ਉਪ ਜਤ ਪਰਤੀਤੇ॥ ਇਉਂ ਨਿਸ ਬਾਸੁਰ ਦੁਰਗੇ ਗੁਨ ਗਾਵੈਂ। ਤਹਿ

ਸਹਿਜੇ ਅਟਲ ਅਮਰ ਪਦਪਾਯੰ । ਯਹਿ ਖ਼ਸਟਕ ਛੰਦ ਸੰਪੂਰਨ ਭਯੋ। ਤਿਸ ਉਦਰਤ ਸਗਲਾ ਭ੍ਰਮ ਗਯੋ। ਹਰਿ ਅਲਖ ਈਸ਼ਰੀ ਭਈ ਕ੍ਰਿਪਾਲੰ। ਤਿਨ ਦਾਸ ਆਪ ਨਾ ਕਿਓ ਨਿਹਾਲੰ। ਦੁਖ ਰੋਗ ਸੋਗ ਭੈ ਮਿਟੇ ਕਲੇਸ਼ਾ ॥ ਬਹੁ ਸੁਖ ਉਪਜੇ ਅਨਦ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਾ ॥ ਇਸ ਬਿਧ ਦੁਰਗੇ ਕਿਰਪਾਧਾਰੀ। ਤਿਹ ਦਾਸ ਆਪਨਾ ਲੀਓ ਉਬਾਰੀ ॥

ਇਤਿ ਸ਼੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਬਿਰਚਿਤੇ
ਸ੍ਰੀਭਗਵਤੀਛੰਦ ਸਮਾਪਤੰ ਮਸਤੁ
ਸੁਭਮਸਤੁ ॥

ਸਸਤ੍ਰ ਨਾਮ ਮਾਲਾ

੧ ਓ ਸ੍ਰੀਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫ਼ਤੇ ਹੈ ॥

ਸ੍ਰੀ ਭਗੌਤੀ ਜੀ ਸਹਾਇ ॥
ਪਾਤਸਾਹੀ ੧੦

ਦੋਹਰਾ ॥ ਸਾਂਗ ਸਰੋਹੀ ਸੈਫ ਅਸਤੀਰ ਤੁਪਕ ਤਰਵਾਰ। ਸੱਤ੍ਰਾਂਤਕ ਕਵਚਾਂਤਿਕਰ ਕਰੀਐ ਰੱਛ ਹਮਾਰ ॥ ੧ ॥

ਦੋਹਰਾ ॥ ਅਸ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਧਾਰਾ ਧਰੀ ਸੈਫ ਸੂਲ ਜਮਦਾਢ । ਕਵਚਾਂਤਕ ਸੱਤ੍ਰਾਂਤਕਰ ਤੇਗ ਤੀਰ ਧਰ ਬਾਢ ॥ ੨ ॥

ਅਸ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਖੰਡੋ ਖੜਗ ਤੁਪਕ ਤਬਰ ਅਰ ਤੀਰ। ਸੈਫ ਸਰੋਹੀ ਸੈਹਥੀ ਯਹੀ ਹਮਾਰੈ ਪੀਰ। ॥ ੩ ॥

ਤੀਰ ਤੁਹੀ ਸੈਹਥੀ ਤੁਹੀ ਤੁਹੀ ਤਬਰ ਤ੍ਵਾਰ। ਨਾਮ ਤਿਹਾਰੋ ਜੋ ਜਪੈ ਭਏ ਸਿੰਧ ਭਵਿਪਾਰ ॥ ੪ ॥

ਕਾਲ ਤੁਹੀ ਕਾਲੀ ਤੁਹੀ ਤੁਹੀ ਤੇਗ ਅਰ ਤੀਰ। ਤੁਹੀ ਨਿਸਾਨੀ ਜੀਤ ਕੀ ਆਜ ਤੁਹੀ ਜਗ ਬੀਰ ॥ ੫ ॥ ਤੁਹੀ ਸੂਲ ਸੈਹਥੀ ਤਬਰ ਤੂੰ ਨਿਖੰਗ ਅਰੁ ਬਾਨ। ਤੁਹੀ ਕਟਾਰੀ ਸੇਲ ਸਭ ਤੁਮਹੀ ਕਰਦ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ॥ ੬ ॥

ਸਸਤ੍ਰ ਅਸਤ੍ਰ ਤੁਮਹੀ ਸਿਪਰ

ਤੁਮਹੀ ਕਵਚ ਨਿਖੰਗ। ਕਵਚਾਂਤਕ ਤੁਮਹੀ ਬਨੇ ਤੁਮ ਬਿਆਪਕ ਸੂਬੰਗ ॥ ੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਤੂੰ ਸਭ ਕਾਰਕ ਤੂੰਹੀ ਤੂੰ ਵਿਦਯਾ ਕੇ ਸਾਰ। ਤੁਮ ਸਭ ਕੋ ਉਪਰਾਜ ਹੀ ਤੁਮਹੀ ਲੇਹੁ ਉਬਾਰ ॥ ੮ ॥ ਤੁਮਹੀ ਦਿਨ ਰਜਨੀ ਤੁਹੀ ਤੁਮਹੀ ਜੀਅਨ ਉਪਾਇ। ਕਉਤਕ ਹੇਰਨ ਕੇ ਨਮਿਤ ਨਮੋਬਾਦ ਬਦਾਇ ॥ ੯ ॥

ਅਸ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਖੰਡੋ ਖੜਗ ਸੈਫ ਤੇਗ ਤਰਵਾਰ। ਰੱਛ ਕਰੋ ਹਮਰੀ ਸਦਾ ਕਵਚਾਂਤਕ ਕਰਵਾਰ ॥ ੧੦ ॥

ਤੁਹੀ ਕਟਾਰੀ ਦਾੜ੍ਹ ਜਮ ਤੂੰ

ਬਿਛੂਓ ਅਰੁ ਬਾਨ। ਤੋਪ ਤੁਪਕ ਜੇਲੀਜੀਐ ਰਛਦਾਸ ਮੁਹਿ ਜਾਨ ॥ ੧੧ ॥

ਬਾਂਕ ਬੱਜ੍ਰ ਬਿਛੂਓ ਤੂੰਹੀ ਤੂੰਹੀ ਤਬਰ ਤਰਬਾਰ । ਤੁਹੀ ਕਟਾਰੀ ਸੈਹਥੀ ਕਰੀਐ ਰੱਛ ਹਮਾਰਿ ॥ ੧੨ ॥

ਤੁਮਹੀ ਗੁਰਜ ਤੁਮਹੀ ਗਦਾ ਤੁਮਹੀ ਤੀਰ ਤੁਫੰਗ। ਦਾਸ ਜਾਨ ਮੋਰੀ ਸੱਦਾ ਰੱਛਕਰੋ ਸਰਬੰਗ ॥੧੩॥

ਛੁਰੀ ਕਲਮ ਰਿਪਕਰਦ ਭਨਿ ਖੰਜਰਬੁ ਗਦਾ ਨਾਇ । ਅਰਧ ਰਿਜਕ ਸਭ ਜਗਤ ਕੋ ਮੁਹਿ ਤੁਮ ਲੇਹੁ ਬਚਾਇ ॥ ੧੪ ॥

ਪ੍ਰਿਥਮ ਉਪਾਵਹੁ ਜਗਤ ਤੁਮ ਤੁਮਹੀਂ ਪੰਥ ਬਨਾਇ । ਆਪ ਤੁਮਹੀਂ ਝਗਰਾ ਕਰੋ ਤੁਮਹੀਂ ਕਰੋ ਸਹਾਇ ॥ ੧੫ ॥

ਮੱਛ ਕੱਛ ਬਾਰਾਹ ਤੁਮ ਤੁਮ ਬਾਵਨ ਅਵਤਾਰ । ਨਾਰਸਿੰਘ ਬਊਧਾ ਤੁਹੀ ਤੁਹੀਂ ਜਗਤ ਕੋ ਸਾਰ ॥ ੧੬ ॥

ਤੁਹੀਂ ਰਾਮ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤੁਮ ਤੁਹੀਂ ਬਿਸ਼ਨ ਕੋ ਰੂਪ । ਤੁਹੀਂ ਪ੍ਰਜਾ ਸਭ ਜਗਤ ਕੀ ਤੁਹੀਂ ਆਪ ਹੀ ਭੂਪ ॥ ੧੭ ॥

ਤੁਹੀਂ ਬਿਪ੍ਰ ਛਤ੍ਰੀ ਤੁਹੀ ਤੁਹੀਂ ਰੰਕ ਅਰੁ ਰਾਉ । ਸਾਮ ਦਾਮ ਅਰੁ ਡੰਡ ਤੂੰ ਤੁਮਹੀ ਭੇਦ ਉਪਾਉ ॥੧੮॥

ਸੀਸ ਤੁਹੀਂ ਕਾਯਾ ਤੁਹੀਂ ਤੈ ਪ੍ਰਾਨੀ ਕੇ ਪ੍ਰਾਨ। ਤੈਂ ਬਿਦਿਯਾ ਜਗਤ ਬਕਤ੍ਰ ਹੁਇ ਕਰੇ ਬੇਦ ਬਖਿਯਾਨ॥ ੧੯॥

ਬਿਸਿਖ ਬਾਨ ਧਨੁ ਖੱਗ ਭਨ ਸਰਕੈ ਬਰਜਿਹ ਨਾਮ। ਤੀਰ ਖਤੰਗ ਤਤਾਰਚੋ ਸਦਾ ਕਰੋ ਮਮ ਕਾਮ॥ ੨੦॥

ਤੈਣੀਰਾਲੈ ਸੱਤ੍ਰ ਅਰਿ ਮ੍ਰਿਗ ਅੰਤਕ ਸਸਬਾਨ। ਤੁਮ ਬੈਰਨ ਪ੍ਰਥਮੈਂ ਹਨੋ ਬਹੁਰੋ ਬਿਜੈ ਕ੍ਰਿਪਾਨ॥ ੨੧॥

ਤੁਮ ਪਾਟਸ ਪਾਸੀ ਪਰਸ ਧਰਮ ਸਿੰਧ ਕੀ ਖਾਨ। ਤੇਜਗ ਕੇ ਰਾਜਾ

ਭਏ ਦੇਅ ਤਵਜਿੱਹਿ ਬਰਦਾਨ ॥ ੨੨ ॥

ਸੀਸ ਸੱਤ੍ਰ ਅਰਿ ਕਰਿ ਧਾਰ ਅਸ ਖੰਡੋ ਖੜਗ ਕ੍ਰਿਪਾਨ। ਸੱਕ੍ਰ ਸੁਰੇਸ਼ਰ ਤੁਮ ਕੀਜੋ ਭਗਤ ਆਪਨੋ ਜਾਨ ॥ ੨੩ ॥

ਜਮਧਰ ਜਮਦਾੜ੍ਹਾ ਜਬਰ ਜੋਧਾ ਤਕ੍ਰ ਜਿਹ ਨਾਇ। ਲੂਟ ਕੂਟ ਲੀਜਤ ਤਨੈ ਜੋ ਬਿਨ ਬਾਂਧੈ ਜਾਇ ॥ ੨੪ ॥

ਬਾਂਕ ਬੱਜ੍ਰ ਬਿਛੂਓ ਬਿਸਿਖਿ ਬਿਰਹ ਬਾਨ ਸਭ ਰੂਪ। ਜਿਨ ਕੌ ਤੁਮ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ ਭਏ ਜਗਤ ਕੇ ਭੂਪ ॥ ੨੫ ॥

ਸਸਤ੍ਰ ਸੇਰ ਸਮਰਾਂਤ ਕਰਿ

ਸਿੱਪਰਾ ਆਰਿ ਸਮਸ਼ੇਰ। ਮੁਕਤ ਲਾਜ ਜਮਕੇਭਏਜਿਨੈਕਹਿਯੋ ਇਕ ਬੇਰ ॥ ੨੬ ॥

ਸੇਫ ਸਰੋਹੀ ਸੱਤ੍ਰ ਅਰਿ ਸਾਰਿ ਗਾਰਿ ਜਿਹ ਨਾਮ। ਸਦਾ ਹਮਾਰੇ ਚਿਤਬਸੇ ਸਦਾ ਕਰੋ ਮਮਕਾਮ ॥ ੨੭ ॥

ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਨਾਮ ਮਾਮਲਾ ਪੁਰਾਣੇ ਸ੍ਰੀ ਭਗਉਤੀ ਉਸਤਤ ਪ੍ਰਿਥਮ ਧਿਆਇ ਸਮਾਪਤ ਮਸਤੁ ਸੁਭ ਮਸਤੁ ॥ ੧ ॥

ਪਾਃ ਅਰਦਾਸ ੧੨

ੴਸ੍ਰੀਵਾਹਿਗੁਰੂਜੀਕੀਫਤਹ
ਸ੍ਰੀਭਗੌਤੀਜੀਸਹਾਇ ॥
ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ੧੨

ਪ੍ਰਿਥਮ ਭਗੌਤੀ ਸਿਮਰਕੈ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਲਈ ਧਿਆਇ। ਫਿਰ ਅੰਗਦ ਗੁਰ ਤੇ ਅਮਰਦਾਸ ਰਾਮ-ਦਾਸੈ ਹੋਈਂ ਸਹਾਇ। ਅਰਜਨ ਹਰਗੋਬਿੰਦ ਨੂੰ ਸਿਮਰੋਂ ਸ੍ਰੀ ਹਰ-ਰਾਇ। ਸ੍ਰੀ ਹਰਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਧਿਆਈਐ ਜਿਸ ਡਿਠੈ ਸਭ ਦੁਖ ਜਾਇ

ਤੇਗਬਹਾਦ੍ਰ ਸਿਮਰੀਐ ਘਰ ਨੌ
ਨਿਧ ਆਵੈ ਧਾਇ। ਸਭ ਥਾਈਂ
ਹੋਇ ਸਹਾਇ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ-
ਸਿੰਘਜੀ ਸਭਿ ਥਾਈਂ ਹੋਇ ਸਹਾਇ
। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਬਾਲਕਸਿੰਘ ਜੀ ਸਿਮ-
ਰੀਐ ਜਿਸ ਮਾਰਗ ਦੀਆ ਬਤਾਇ
। ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮਸਿੰਘਜੀ ਦੀਨ
ਦੁਨੀ ਦੇ ਵਾਲੀ ਅੰਤ੍ਰਯਾਮੀ ਸ੍ਰੀ
ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਜੀ ਸਿਮਰੀਐ ਜਿਨ
ਜਮਤੇ ਲੀਆ ਛਡਾਇ। ਜੋਤ ਕਾ
ਜਾਮਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰੀਸਿੰਘ ਜੀਸਿਮ-
ਰੀਐ ਜਿਨ ਟੁਟੀ ਲਈ ਮਿਲਾਇ॥

ਜਿਨਾਂ ਨਾਮ ਜਪਿਆ ਵੰਡ
ਛਕਿਆ, ਧਰਮ ਹੇਤ ਸੀਸ ਦਿਤੇ,
ਸਿਖੀ ਸਿਦਕ, ਕੇਸਾਂ ਸ੍ਵਾਸਾਂ ਨਾਲ

ਨਿਭਾਈ, ਸਚ ਬੋਲਿਆ ਪੜਦੇ ਕਜੇ ਧ੍ਰਮਹੇਤ ਤੇਗਮਾਰੀ, ਦੇਗ ਵਰਤਾਈ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਤੇ ਭ੍ਰੋਸਾ ਰਖਿਆ, ਤਿਨਾਂ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦੇ ਚਰਨ ਕਵਲਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਰਕੇ-ਨਾਮੁ ਚਿਤ ਆਵੈ ॥

ਹੇ ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਜੀ !

ਤੇਰਾ ਪਤਤਿਪਾਵਨ ਬਿਰਦ ਹੈ, ਬਿਰਦ ਜਾਣਕੇ ਲਾਜ ਰਖ, ਤੂੰ ਨਾਂ ਵਿਸਰੀ ਤੂੰ ਨਾਂ ਵਿਸਾਰੀਂ, ਅਠੇ ਪਹਿਰ ਚੌਸਠ ਘੜੀ ਤੇਰਾ ਨਾਮ-ਚਿਤ ਆਵੈ ॥

ਸੋ ਕਾਰ ਕਰਾਈ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਆਪਨੂੰ ਭਾਵੈ, ਤੇਰਾ ਦ੍ਰਸ਼ਨ ਹੋਵੇ ਤੇਰੀ ਸਾਧ ਸੰਗਤ

ਵਿਚ ਨਿਵਾਸ ਹੋਵੇ, ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ
ਆਪਣੇ ਸਰਗੁਣ ਸਰੂਪ ਦਾ ਦ੍ਰਸ਼ਨ
ਬਖਸ਼, ਗਊ ਗ਼ਰੀਬ ਦਾ ਕਸ਼ਟ
ਦੂਰਕਰ, ਧਰਤੀ ਤੇ ਧਰਮ ਵਰਤਾ
ਬੰਦੀਖਾਨੇ ਦੀ ਬੰਦ ਖਲਾਸ ਕਰ
ਮਹਾਂ ਮਲੇਛ ਦਾ ਨਾਸਕਰ, ਆਪਣੇ
ਸੰਤ ਖਾਲਸੇ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰ।

ਹੇ ਦੀਨ ਬੰਧੂ! ਇਹ ਮਨ
ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ, ਲੋਭ, ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ
ਆਦਿਕਦਾ ਗ੍ਰਸਿਆ ਹੋਯਾ ਤੇਰੇ
ਨਾਮ ਨੂੰ ਵਿਸਾਰੀ ਬੈਠਾ ਹੈ, ਕ੍ਰਿਪਾ
ਕਰਕੇ ਏਸ ਨੂੰ ਸੁਮਤ ਬਖਸ਼,
ਅਪਨੇ ਚਰਨਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਖਸ਼,
ਅਪਨੀਪਵਿਤ੍ਰ ਬਾਣੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ
ਬਖਸ਼, ਜੋ ਤੈਂ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਹੋਕਰ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਹੁਕਮ
ਲਿਖਿਆਹੈ, ਸੋ ਅਪਨਾਹੁਕਮ ਸਦਾ
ਹੀ ਮਨਾਈਂ। ਮਨਮਤ ਤੋਂ ਬਖਸ਼
ਲੈ, ਗੁਰਮਤਦਾ ਖੈਰਪਾਈਂ, ਮਨ
ਮੁਖੀ ਬੇਮੁਖੀ ਬੇਸਿਦਕੀਤੋਂ ਹਥ ਦੇਕੇ
ਰਖਲੈ, ਸਿਦਕ ਭਰੋਸਾ ਅਤੇ ਦਰ-
ਸ਼ਨਵੀ ਦਾਤ ਬਖ਼ਸ਼, ਅਪਨੇ ਦਿਤੇ
ਉਤੇ ਸੰਤੋਖਦਾ ਦਾਨ ਬਖ਼ਸ਼ੀ, ਬਿਨਾਂ
ਤੇਰੇਨਾਮ ਤੋਂ ਹੋਰ ਕਿਸੇਵੀ ਪਦਾਰਥ
ਦੀ ਭੁੱਖ ਨ ਰਹੇ, ਹੇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ
ਜੀ ! ਆਪਕੀ ਅਤੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲਤਾ
ਸਹਿਤ ਇਹ ਮਨੁਸ਼ਜ ਜਨਮ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ
ਹੋਇਆਹੈ ਏਸ ਨੂੰ ਸਫਲ ਕਰਨ
ਵਾਸਤੇ ਨਾਮ ਦਾਨਇਸਨਾਨ ਅਤੇ
ਅਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇ ਦਾ ਜਾਗਨਾ ਬਖ਼ਸ਼ੋ,

ਕਲੂ ਕਾਲ ਵਿਚ ਪਤ ਰਖੋ, ਹਉ
ਮੈਂ ਤੋਂ ਬਚਾਓ, ਸੋ ਕਾਰ ਕਰਾਈ
ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ
ਤੇਰੀ ਦਰਗਾਹੇ ਸੁਰਖਰੂ ਹੋਕੇ
ਆਈਏ, ਨਾਂ ਦੁਖ ਵਿਚ ਵਿਸਰੀ,
ਨਾਂ ਸੁਖ ਵਿਚ ਬਿਸਰੀਂ, ਸਦਾ ਹੀ
ਸਾਡੇ ਹਿਰਦੇ ਵਸੀਂ । ਆਪਦਾ
ਭਾਣਾ ਮਿੱਠਾ ਕਰਕੇ ਮਨਾਈਂ
ਭਾਣਾ ਮੰਨਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਤੇ ਸੁ
ਮੱਤ ਬਖ਼ਸ਼ੀਂ ।

ਹੇ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀਉ ! ਸਾਡੀਆ
ਅਨੇਕ ਹੀ ਭੁਲਾਂ ਹਨ ਭੁਲਾਂ ਨਾ
ਚਿਤਾਰਦੇ ਹੋਏ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਅਪਣੇ
ਲੜਲੌਣਾ ।

ਹੇ ਗ੍ਰੀਬਨਿਵਾਜ ਸਾਨੂੰ ਮੰਗ ਮੰਗਣ

ਦੀ ਜਾਚ ਨਹੀ ਆਪਣੀ ਦਰਗਾਹੇ
ਸਿਖੀ ਦਾ ਦਾਨ ਬਖਸ਼ੀ, ਤੇਰੇ
ਨਮਿਤ ਤੇਰੇ ਦ੍ਰਸ਼ਨ ਦੀ ਨਮਿਤ...
ਅਰਦਾਸ ਭੁਲ ਚੁਕ ਬਖਸ਼ ਲੈਣੀ
ਜੋ ਪੜਿਆ ਸੁਣਿਆ ਹੇ ਸਾਡੇ
ਮਨਤੇ ਵਸੇ ਜੁਗਾਂ ਪ੍ਰਯੰਤ ਤੇਰਾ
ਯਸ ਗਾਇਨ ਕਰਦੇ ਰਹੀਏ ਹਰ
ਮੈਦਾਨ ਫਤਹ ਸਿਖ ਪੜਦੇ ਸੁਣਦੇ
ਸੰਭੂਹ ਦੇ ਕਾਰਜ ਰਾਸ ਦੇਹ ਦੀ
ਦਾਤ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਨਾਮ
ਚੜਦੀ ਕਲਾ ਤੇਰੇ ਭਾਣੇ ਸਰਬਤ
ਦਾ ਭਲਾ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਹਾਇ

ਗ੍ਰੀਬਨਿਵਾਜ ਸੰਤ ਖਾਲਸਾ ਜੀਉ !

ਨਾਮਧਾਰੀ ਪੰਥ ਵਿਚ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦੇ ਘਾਟੇ ਨੂੰ ਅਨੁਭਵ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਇੰਜਾਂਣ ਸੇਵਕ ਏਸ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਕੁਦੇ ਹਨ ਪਹਿਲੀ ਭੇਟਾ ਨਾਮਧਾਰੀ ਖਾਲਸਾ ਨਿਤਨੇਮਆਪਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਪੇਸ਼ ਹੈ ਦਾਸਾਂ ਨੇ ਬੜਾ ਯਤਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਪੁਸਤਕ ਵਿਚ ਕੋਇ ਘਾਟਾ ਨਾਂ ਰਹਿ ਜਾਵੇ ਪਰ ਜੀਵ ਮਤ ਤੇ ਅਲਪੱਗ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਤਰੁਟੀਆਂ ਰਹਿਗਈਆਂ,ਹੋਵਣਗੀਆਂ ਜਿਥੇ ਭੁਲ ਹੋਵੇ ਲਿਖ ਭੇਜਣੀ ਤਾਕਿ ਅਗਲੀ ਵਾਰ ਨੂੰ ਸੁਧ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ।

ਪ੍ਰਬੰਧਕ--

ਦਾਸ ਸੂਰਤ ਸਿੰਘ! ਭਿਕਸ਼ੂ

ਨਾਮਧਾਰੀ ਟ੍ਰੈਕਟ ਸੁਸੈਟੀ

ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ [illegible] ਰ